

3474

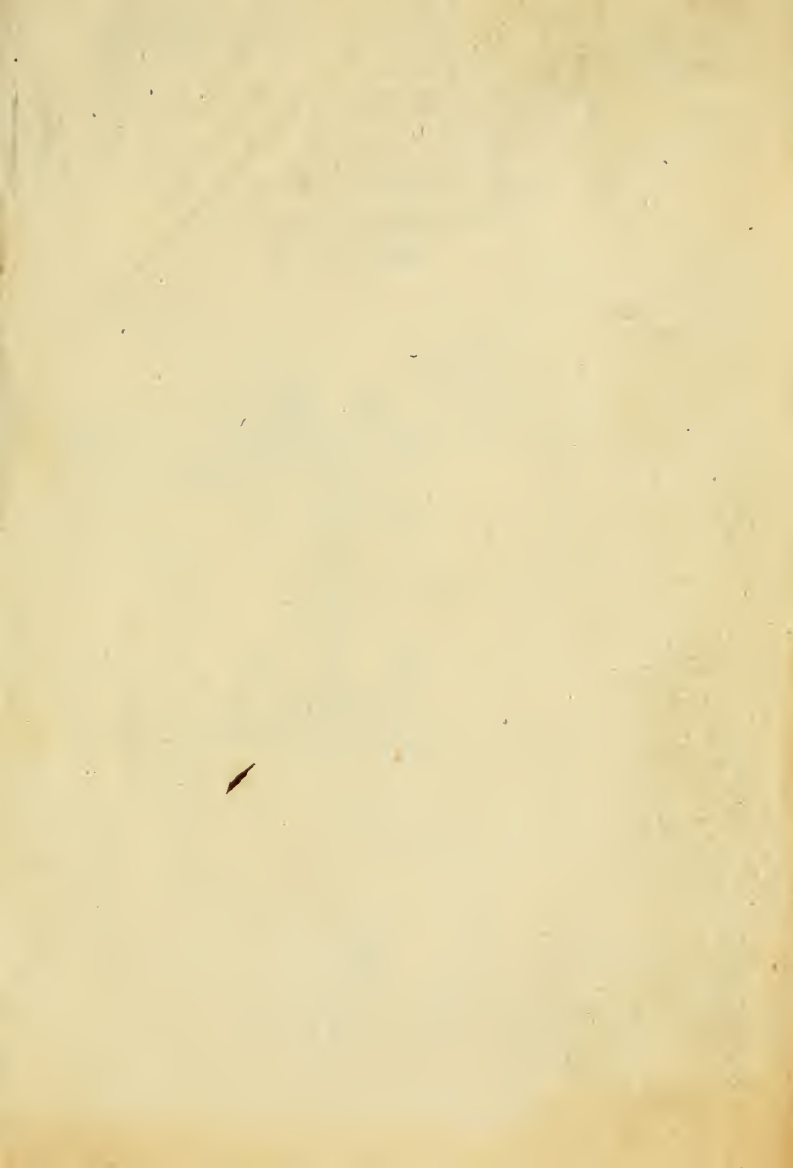
(43345)

109

No. A. 64.534A

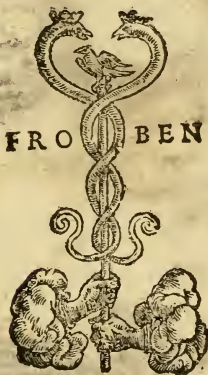
FROM THE
CHARLOTTE HARRIS FUND

AESOPHI PHRYGIS

FABELLAE GRAECE ET LA/
tine, cum alijs opusculis, quo/
rum index proxima refer/
tur pagella.

Basileæ, in officina Frobeniana
Anno M D XXXIII

M
.64
534A

INDEX AVTORVM
HVIVS LIBRI

- Aesopi Phrygis uita & fabellæ.
- Gabriæ Græci fabellæ tres & quadraginta ex trimetris iambis, præter ultimam ex scazonte, tetraſtichis conclusæ.
- Ex Aphthonij exercitamentis de fabula, tum de formicis & cicadis.
- De fabula ex imaginibus Philostrati.
- Homeri βατραχομομαχία, hoc est, ranarum & murium pugna.
- Musæus poeta uetustiss. De Erò & Leandro.
- Agapetus diaconus De officio regis ad Iustinianum Cæsarem.
- Hippocratis iusiurandum.

Hæc omnia cum Latina interpretatione.

39999 055682528

- Γαλεωμομαχία, hoc est, felium & murium pugna, tragœdia Græca.
- Fabularum index in fine adiectus est.

βατραχομομαχία
γαλεωμομαχία

Ch. Harris Fund
Dec 30, 1963
013

Robertus Lindson

IOANNES FROBENIVS
STVDIOSIS S.

ITerum exhibemus uobis Aesopi fabellas
cum aliquot alijs libellis Græce & Latine,
quod proximam æditionem, quæ tota Græca
fuit, ijs, qui adhuc tirones sunt in Græcanica li-
teratura, minus gratam fuisse cognouerimus,
quibus hoc Enchiridium præcipue paratur.
Nam qui iam aliquatenus profecerunt, malunt
in alijs autoribus se exercere. Nos etiam inci-
pientibus consulendum putamus. Nec libet
quibusdã hodie in academijs uersari, ubi sunt
publici Græcarum literarum professores, pro-
pter ingens istud dissidium, quod magnam or-
bis partem, sed præcipue gymnasia affligit, bo-
nis studijs omnibus internicionem minitans,
nisi melior deus aliquis succurrat. Talibus igitur
qui domi, suo, quod aiunt, Marte, aliquid
Græcanicæ eruditionis comparare uolunt,
muti magistri uice erit Latina uersio.

Vos nostram operam boni con-
sulite, & bene ualete.

Basileæ.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΜΥΘΟΠΟΙΟΥ

μαξίμω θεῷ Πλανούδη συγγραφείς.

Ραγμαλτῶν φύσιν τῶν γν' ἀνθρώ-
ποις ἠκείβωσαν μὲν καὶ ἄλλοι,
καὶ τοῖς μετ' αὐτῶν παρέδωκαν
φορόντου, αἰσώπῳ δὲ δοκεῖ μὴ
πρῶτω θεοτόρας ὑπὸ νοίας τῆς
ἠδικῆς διδασκαλίας ἀψάμνος,

πολλῶν θεῶν μετρωσὶ πολλοὺς αὐτῶν παρελάσαι.
καὶ γὰρ ὅτ' ἀρφανούμενθ, ὅτε συλλογίζομενθ, ὅ-
τε μὲν δὲ ἰσοείας, ἡὲν ὁ πρὸ τῆς κατ' αὐτῶν ἠλικίας
ἦνεγκε χρόνθ, τὴν νοῦδεσιαν δὲ ἀτιθεμενθ, ἀλλὰ μὴ
θοῖς τὰ πάντα παιδοτριβῶν, ὅτω τὰς τῶν ἀκροαμέ-
νων ἀγροῦει ψυχὰς, ὡς ἀεχμῶεσαι σὺς λογικὸς ποι-
εῖν ἢ φρονεῖν, ἀ μὴτ' ὀρνιδῶν, μὴτ' ἀλώπεκῶν. καὶ αὐ-
τὰ μὴ πρὸς σεχεῖν ἐκείνοις, οἷς πολλὰ τῶν ἀλόγων
γν' κερῶν νοσηχῶς πρὸς σεχῆσται μυθῶνεται. δὲ ὡμ
μὲν λινοδύτου ἐπηρῶντες αὐτοῖς διέδρα, ἀ δὲ μεγί-
σῆς γν' τοῖς κριεῖοις τῆς ὠφελείας ἐτυχῆν. ὅτθ τοῖ-
νων ὁ πρὸν κατ' αὐτῶν βίου Φιλοσόφου πολιτείας εἰκό-
να πρὸς δέμενθ, καὶ ὄρθοις καὶ λέγου, ἢ λόγοις Φιλοσο-
φήσας, τὸ μὲν γῆμθ δὲ ἀμορείου τῆς φρυγίας κατῆγε
τῆς μεγάλης ἐπίκλησιμ. τὴν δὲ τύχῳ γέγονε δοῦ-
λθ. ἐφ' ᾧ καὶ σφοδρῶς μοι δοκεῖ, τὸ τοῖ πλάτῆνος γν'
γοργία καὶ αὐδῶς ἀμα καὶ ἀληθῶς εἰρηῶσαι, ὡς τὰ πολλὰ εἰρη-
γὰρ ταῦτά φησιμ γν' αὐτῶν ἀλλήλοισ δῆμ, ἢ τε φύσις,
θ' ὁ νόμθ. αἰσώπῳ γν' τὴν ψυχῶν ἢ μὲν φύσις ἐλθ
δορῶν ἀπέδωκεν, ὁ δὲ παρ' ἀνθρώπων νόμθ τὸ σῶ-
μα

πρῶτον
ἠὲν

αἰλικίας

ἠὲν
ἠὲν
ἠὲν

ἐπίκλησις
νομῶν

ἠὲν
ἠὲν

ἠὲν

ἠὲν

ἠὲν

ἠὲν

AESOPi FABVLATORIS VITA
à Maximo Planude composita.

Erum humanarum naturam
persequuti sunt & alij, & po-
steris tradiderunt. Aesopus
uero uidetur non absq; diui-
no afflatu cum moralem di-
sciplinā attigerit, magno in-
teruallo multos eorum superasse. Etenim neq;
definiendo, neq; ratiocinādo, neq; ex historia,
quam ante ipsius aetatem tulit tempus, admo-
nendo, sed fabulis penitus erudiēdo, sic audien-
tium uenatur animos, ut pudeat ratione prædi-
tos facere, aut sentire, quæ neq; aues, neq; uul-
pes: & rursus non uacare illis, quibus pleraque
bruta tempore prudēter uacasse finguntur, ex
quibus aliqua, pericula imminētia esugerunt,
aliqua maximā utilitatē in opportunitatibus
cōsequuta sunt. Hic igitur qui uitam suam phi-
losophicæ reipublice imaginē proposuerat, &
operibus magis q̄ uerbis philosophatus, ge-
nus quidē traxit ex Amorio oppido Phrygiæ
cognomento Magnæ, sed fortuna fuit seruus.
Quare & magnopere mihi uidetur Platonis
illud in Gorgia pulchre simul & uere dictum:
Plerumq; enim hæc, inquit, contraria inter se
sunt, natura simul, ac lex. Nam Aesopi animū
natura liberum reddidit, sed hominum lex cor-

μα πρὸς δουλείαν ἀπέδωκε. ἔχουσε μὲν τοι οὐδ' οὐτῶ
πλὴν τῆσ ψυχῆσ ἐλευθερίαν λυμμένασ δα. ἀλλὰ καί τοι
πρὸς πολλὰ καὶ πολλαχόσ μεταφόρω τὸ σῶμα, πῆσ
οἰκείασ ἐκείνω ἔδρασ οὐχ οἶός τ' ἔργασ μετασῆσαι.
ἐτύχανε δ' ὄρω εἰ μόνου δουλιθ, ἀλλὰ καὶ δυσισδίε
σατα τῶν ἐπ' αὐτο πάντων ἀνθρώπων εἶχε. Ἐ γὰρ φο
ξὸς λῶ, σιμὸς τὴν ῤίνα, σιμὸς τὸ τράχηλον, πρόχειλθ,
μέλασ. ἔδην καὶ τὸ ὄνομαθ' ἐτυχε ταυτὸν γὰρ αἰ
σώωθ' ἔφ' ἀνδίοπι πρωγάστωρ, βλαίστοσ, καὶ λυφόσ.
τάχα καὶ τὸ ὁμηρικὸν δόρσι τὴν τῆ αἰσχρότιτι τὸ εἰ
δος ὑποδραλλόμενθ. τὸ δὲ δὴ πάντων ἐν αὐτῶ χεί
ρισμ λῶ, τὸ βραδύγλωσσου, καὶ τὸ φωνῆσ ἀσπίου
τε καὶ ἀδιάφρωτου. ἀ πάντα καὶ δοκί τὴν δουλείαν
αἰσώωω παρασκουάσαι. καὶ γὰρ δὴ καὶ θαῦμα αὐ
λῶ, εἰ ὕτωσ ἀτόωσ ἐχούε το σῶμασ, ἔζεργήσ τὰσ
τῶ δουλεύειν ἀρῆκασ διαφυγεῖν. ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα
τοῖσ τὸν λῶ ἔφ' ἀνδρεί. τὴν δὲ ψυχλῶ ἀγχινοῦσασθ'
ἐπιφυκε, καὶ πρὸς ἐπίνοιαν πᾶσων ὑποβλωτάτοσ.
ὁ κεκτημὴνθ τοῖνων αὐτὸν, ἄτε πρὸσ ὄσων οἰκίασ δρ
αὐτε κα
πρω
γῶμ εἰκείωσ ἐχοντά, σιμάπτεμ εἰσ ἀγρὸν δραπέσειν.
ὁ δ' ἀπελθὼν, προδύμωσ τὸ ὄργασ εχθ. ἀσκομελίω
δ' ε ποτε καὶ ἔφ' ἀσαπότι πρὸσ τὸν ἀγρὸν, ἐφῶ τῶν ὄρ
γων ὑποσχεσὼν θείσασ, γεωργὸσ τις σῦκα τ' ἀγαθῶν
δρεφάμηνθ. δ' ὄρου ἠνεγκον. ὁ δ' ὕδι τῶ φιλὸπώρασ
ἔδασ ὠραίω, ἀγαδόποδι ἔφ' οἰκέτι. ἔστω γὼ λῶ ὄνομα
ἔφ' παιδι φυλάττεμ ἐκἐλευσεν, ὡσ αὐτῶ μετὰ τὸ λα
τρὸν παραθεῖναι. συμβὰν δ' ἔτω, Ἐ τὸ αἰσώπου ἦσ
δὴ πῖνα χείαν εἰσελδόντθ εἰσ τὴν οἰκίαν, ἀφορμῆσ ὁ
ἀγαδόπουσ λαβόμενθ, βελλῶ τοιάνδε τῶ σιωδύ
λωμ

μακρο
ὕψισται
ὕψισται
το. οἰκίε. εδ
δυσισδίε εοσ
δρασεμισ
δαστολοσ
σχ
διαφρωτων
σικη προφ
ακεσ οε
πρια γε
τινωσασ
εσθ
αχινοῦσ ογτο
ριση διατη
πρωσο σὺ
μασασ
επιπρασ
οαισο γμεσθ
ταναμαι ειοσθ
καρπ ειασμαι
αριπνομαπ νομαγ εστοκ νεσπαι
εχομαγ εφομαγ περμαγ δαδασ ταγομσταρεττ ποσο λωμ
πο βρεμ ἡ εχεσθ εχεσασ τινωσ αφ αλιη ποδωσ
αριπνεσομαγ ε σωμαγ προ ο αφετ. α αφισομαγ. π. αφιτμαγ με

αὐτε κα
πρω
σπασ
επο α
πασα
κασα

pus in seruitium tradidit. Potuit tamen ne sic quidem animi libertatē corrūpere. Sed quāuis ad res uarias, & in diuersa loca transferret corpus, à propria tamen sede illum traducere non potuit. Fuit autē non solum seruus, sed & deformissimus omnium suæ ætatis hominum; nam acuto capite fuit, pressis naribus, depressio collo, prominētibus labris, niger, unde & nomen adeptus est (idem enim Aesopus, quod Aethiops) uētosus, ualgus, & incuruus, forte & Homericū Thersiten turpitudine formæ superās. Hoc uero omnium in eo pessimū erat, tardiloquentia, & uox obscura simul, & inarticulata. Quæ omnia etiā uidentur seruitutē Aesopo parasse. Etenim mirum fuisset, si sic indecenti corpore potuisset seruiētiiu retia effugere. Sed corpore sanè tali, animo uero solertissimo natura extitit, & ad omne cōmentū felicissimus. Possessor igitur ipsius tanq̃ ad nullū domesticum opus commodū, ad fodiendū agrum emisit. ille uero digressus alacriter operi incūbebat. profecto uero aliquādo & hero ad agros, ut opera specularēt, agricola quidā ficos egregias decertas dono tulit. ille uero fructus delectatus pulchritudine, Agathopodī ministro (hoc em̃ erat nomē puero) seruare iussit, ut sibi post balneū apponeret. cū uero ita euenisset, atq̃ Aesopo ob quandā necessitatē ingresso in domū, occasiōe capta Agathopus cōsiliū huiusmodi cōser

ὄχιον φρονι

Eiopus
 ἰσχυρῶς
 διαφορῶν
 ἑξέμπε

ὅτι τὸν ὄχιον
 ἔδωκε τῷ
 νεῖπε ἡγή

ντασ φησι

λωμ ἑνὶ πρῶτῆι, ἐμφορηθῶμεν εἰ δοκεῖ τῶν σύκων ὡ
ἔτθ, καὶ ὁ δεσπότης ἡμῶν ταῦτα ζητήσῃ, ἀλλ' ἡμεῖς
τῷ αἰσώπου καταμαρτυρήσομεν ἄμφω, ὡς εἰς τὴν οἰ
κίαν εἰσδραμόντθ, καὶ τὰ σῦκα λάδρα καταφαγόν
τθ, καὶ ἐπ' ἀληθείᾳ δεμελίῳ τῆι πρὸς τὸν οἶνον εἰσό
διω, πολλὰ τῶν ψυδιδῶν ἐποιηδομήσομεν, καὶ τὸ μη
δὲν ἔσαι ὅγε εἰς πρὸς εὖς δῦο, καὶ ταῦτα μὴ δὲ ἀνδρ
ἐλέγχων διαῖρά ποτε τὴν γλῶτταν δῶα μὴ ἔχωμ.
δύξαντθ δὴ τὸτθ, πρὸς τὸν ἔργον ἐχώρησαν. καὶ τῶν
σύκων ἐδιόντθ ἐλεγον ἐφ' ἐκάσῳ σὺ γέλωτι, φθῦ
δι δῦσιν εἰ αἰσώπε. ὁ οἶνῳ δεσπότης ἐπανελθὼν ἀπὸ
τοῦ λουτροῦ, καὶ τὰ σῦκα ζητήσας, ἔ' ἀκούσας, ὡς αἰ
σωθθ αὐτὰ κατεδήδουκε, τὸν τε αἰσώπου σὺ ὀργῆ
κελθεῖς κελθῶμαι, καὶ κελθόντι φησί, λέγε μοι ὡ κα
τέρρατε, ἔτθ μου κατεφρόνησας, ὡς εἰς τὸ ταμείου εἰ
σελθεῖν, καὶ τὰ ἐποιμαδόντα μοι σῦκα δοιμήσασθαι; ὁ
δὲ ἀκούων μὲν, καὶ σιωπῶν ἰσῶ, λαλεῖν δὲ εἶχεν ἔδδ' ὁ
πωσοῦν δὲ τὸ βραδύγλωσσον. μέλλων δὲ ἦδη τύ
ππειδδ', τῶν κατηγόρων σφοδροτέρων ὑπὸ κειμένῳ, πε
σὼν πρὸς εὖς τῷ δεσπότητι πόδας, ἀναχέουσαι μικρὸν
ἐδίει. δραμῶν δὲ, καὶ χλιαρὸν ὕδωρ πρὸς γενεγκῶν,
τὸτθ τε πέπωκε, καὶ εὖς διακτύλους εἰς τὸ σῶμα κα
θεῖς, αὐδὶς τὸ ὑγρὸν μόνον ἀνέβαλιν. ἔτθ γ' προφῆς
ἀφ' αὐτῶν ἔττυχεν. ἠντιβόλει γοῦν αὐτὸ εὖς καὶ εὖς
διώκοντας δρᾶσαι, ὡς αὐτὸν δὴλον γήγηται, τίς ὁ τὰ σῦ
κα δρᾶφορήσας. ὁ δὲ δεσπότης τὸ νοῆμον αὐτῷ θαυμα
σας, ἔτθ ποιῆμ καὶ εὖς ἄλλ' οὐ ἐπέταξεν. οἶδδ' ἐβου
λόσαντο πειμ μὲν τῷ ὕδατθ, μὴ μὲντοι κελθεῖναι
ἢ τῷ λαμῶ εὖς διακτύλους, ἀλλ' ὡδδ' τὰ πλάγια τῶν
γνάθων

ἡρώων φησι
ἡρώων φησι

ἡρώων φησι

ἡρώων φησι

ἡρώων φησι

ἡρώων φησι

θηνα

Ἰσοκράτης ἡ ἑστίασις τῆς ἀποστολῆς
AESOPI VITA 9

uo cuidam offert:impleamur, si placet, ficibus,
heus tu: ac si herus noster has requisierit, nos
uero contra Aesopum testificabimur ambo, q̄
in domum ingressus sit, & ficus clam comederit,
& super uero fundamento, uidelicet in do-
mum ingressione, multa mendacia in edificabi-
mus, & nihil unus ad duos fuerit, praetertim cu-
ne sine probationibus quidem diducere unq̄
os queat. Viso uero hoc, ad opus accesserunt, &
ficus deuorantes, dicebant in singulis cum risu:
Vae tibi infelix Aesope. Cum igitur herus re-
disset a lauacro, & ficus petisset, & audiuisset
q̄ Aesopus eas comederit, & Aesopum cum ira
iubet uocari, & uocato ait: Dic mihi, o execra-
de, ita me contempsisti, ut in penu ingredereris,
& paratas mihi ficus comederes: Ille audiebat
quidem, & intelligebat, sed loqui poterat nullo
modo ob linguae tarditate. Cum iam uerberan-
dus esset, & delatores uehementiores instarent,
procumbens ad heri pedes, ut sustineret se pa-
rum, orabat: cum autem accurrisset, & tepidam
aquam attulisset, eam bibit, & digitis in os de-
missis, rursus humorē solum reiecit: nondum
enim cibum attigerat: orabat igitur ut idem &
accusantes facerent, quo manifestum fieret, quis
nam ficus dissipasset, herus autem ingenium homi-
nis admiratus, sic facere & alios iussit: illi autem
deliberauerant bibere quidem aquam, non tamen
demittere in guttur digitos, sed per obliqua

ἐπιδοκίμασε
ἐδωκεν αὐτὸν τῷ
ἐπιδοκίμασε

ἀντιβολησὶς αὐτῶν
ἐπιδοκίμασε αὐτῶν

maxillarum eos circumferre. uix dum autem biberant, cum tepida illa aqua nausea potis inducta effecit, ut spōte fructus redderetur. Tūc igitur ante oculos posito & maleficio ministrorum & calūnia, herus iussit eos nudos flagro uapulare. illi uero cognouerunt manifeste dictum illud, Qui in alterum dolos struit, sibi inscius malum fabricat. Sequenti uero die hero in urbem reuecto, Aesopo uero fodiēte, quem admodum iussus fuerat, sacerdotes Dianæ, siue alij quidam homines uia errantes, & Aesopum nacti, exhortabantur per Iouem hospitem, hominem, ut quæ in urbem duceret, uiam ostenderet. Ille cum sub umbram arboris uiros adduxisset prius & frugalem apposuisset cœnam, inde & dux factus ipsis, in quam querebant uiam induxit. Illi autem tum ob hospitalitatem, tum ob ducatum, mirum in modū uiro deuincti, & manus in cœlum eleuarunt, & precibus benefactorem remunerati sunt. Aesopus uero reuersus, & in somnum lapsus, & assiduo labore & æstu, uisus est uidere Fortunā astantem sibi, & solutionem lingue & sermonis cursum & eam quæ fabularū est doctrinā largientem. statim igit̃ excitatus ait, Papæ ut suauiter dormiui: sed & pulchrum somniū uidere uisus sum, & ecce expedite loquor. Bos, asinus, rāstrū, per deos intelligo: unde mihi bonū accesserit hoc, quia enim pius fui in hospites, propitiū numen

κατασκευασθε
δὲν οὐκ ἐστὶν
καὶ τὸ ἐπιπέδον
καὶ τὸ ἐπιπέδον
καὶ τὸ ἐπιπέδον
καὶ τὸ ἐπιπέδον

δεύρομαι εἰς
καὶ δεύρομαι

καὶ τὸ ἐπιπέδον
καὶ τὸ ἐπιπέδον

δὲν οὐκ ἐστὶν
καὶ τὸ ἐπιπέδον

ποταμὸν
ὁποῦν μὲν, ὁποῦν γὰρ
παχίμ
τῆ
παχίμ
εὐ τῆ

numen consequutus sum. Ergo benefacere, bona plenum est spe. Sic igitur Aesopus latatus factus, rursum coepit fodere. Sed praefecto agri (Zenas erat ipsi nomē) ad operarios profecto, & horum unum, quoniam parum errauerat in opere, uirga uerberante, Aesopus statim exclamauit, Homo cuius gratia eum qui nulla iniuria affecit, sic uerberas? & omnibus temere plagas ingeris quotidie? omnino renuntiabo haec hero. Zenas autē haec ab Aesopo audiens obstupuit non mediocriter: & secum ait, q̄ Aesopus loqui coeperit, nulla mihi utilitas erit: praueuiens igitur ipse accusabo eum coram domino, anteq̄ ipse hoc idē faciat, & me herus prosecutione priuet. His dictis, urbē uersus ad domum uectus est: ceterū turbatus cum accessisset, Salue, inquit, here. Ille uero, Quid perturbatus ades? inquit. Et Zenas, Res quaedā monstruosa in agro contigit. Et herus, Nūquid arbor praeter tempus fructum tulit? aut iumentū aliud quod praeter naturā genuit? Et ille, Non ita, sed Aesopus qui antea erat mutus nunc loqui coepit. Et herus, Sic tibi nihil boni fiat, hoc existimanti monstrū esse. Et ille, Et sanē, inquit: nam quae in me cōtumeliose dixit, sponte praetero here: in te autē & deos intolerabiliter cōiiciat. His ira percitus herus, Zene ait, ecce tibi traditus est Aesopus, uende, dona, qd̄ uis de eo fac. Cū Zenas autē in potestate sua accepisset Aesopum

ὁ ἢ κινῆται
ἢ ἀλλήλοισιν

infrigit.

ἀπορῆναι. ἀπορῆναι. ἀπορῆναι.

ἴστο. ἢ ἀαυτοῦ

curatio. tūhila
Cōpromisso.

profectus. ἢ
proquestus. ἢ

ὁ ἢ τοῦτοῦτο
τοῦ τερατοῦ
μοστροῦ. α

uolunt. ἢ ἢ

ὁ ἢ φέρτο
tolleuabilis.

pené te

που, καὶ τὴν κατ' αὐτὸ δεσποτείαν αὐτῶ ἀναγκάσει
 τῷ, ἐκείνῳ ὅ,τι δὴ ποτε βουλομένη σοὶ ἐσίγησι
 ὄργασαι. καὶ δὲ δὴ τινα τύχῃ ἀνδρὸς πινῶ λιτήν
 ζητοῦντ' πείραδα, καὶ δὲ ταῦτα τὸν ἀγροῦ δίου
 τῷ ἐκείνου καὶ τὸν ζῶαν βρομλίου, ἐκείνῳ θρεμμα
 μὲν οὐκ ἐσί μοί φησι ἀρδύδα, σωματίου δὲ ἀρρῆν, ὁ
 πῶρ εἰ δέ λεις ὠνήσαδα, πάρεσι. τῷ δὲ ἐμποροῦ φη-
 σαντ' ὑποδραχθῶν αὐτῶ τὸ σωματίου, καὶ τῷ
 ζῶα τὸν αἰσώπου μεταπεμφαμένῃ, ὁ ἐμπορος ἰδὼν
 αὐτὸν καὶ ἀνακαγχάσας, πόθεν σοὶ φησι πῶρ τὸν ζῶ-
 ναῦ, ἢ δὲ ἢ χύτρα; πόθεν σελεχός ὅτι δ' ἔνδρον, ἢ ἀν-
 θρωπῷ; οὐτ' εἰ μὴ φωνῶ ἔχην, ὅτι δὲ ἀν' ἐσί μοί μὴ ὅ
 χι δοκῆν ἀσθηκίλῃ. ἵνα τί μοι τὴν πορείαν διέκοψας
 τῷ τῷ κατάραματ ἔνεκν; ταῦτ' εἰπὼν, ἀπῶν
 τὴν ἑαυτοῦ ὀδόν. ὁ δὲ αἰσώπῳ μεταδιώξας αὐτὸν,
 μαινόμεν φησι. ὁ δὲ μεταστραφείς, ἀπιδί φησι ἀπ' ἐμοῦ
 ῥ' ἀπαρώτατε λύων. καὶ ὁ αἰσώπῳ, εἰπὼ μοι, πίνῳ
 ἔνεκν δόβρο ἐλίλυδας; καὶ ὁ ἐμπορῷ, κἀτάραμα,
 ἵνα τί χηρὸν πείρωμαι, σοῦ δὲ ἀχρήσου καὶ σαπρῶ ὄν-
 τῷ, ὅ χηρῶ. καὶ ὁ αἰσώπῳ, ὠνήσαί με, ἢ εἰ τίς ὅτι
 πίσις, πολλὰ σε ὠφελῆσαι οἶός τ' εἰμί. καὶ ὅς, τί δὲ αὐ-
οναίμῃ, συγῆματ' ὄντ' αὐτόχημα; καὶ ὁ αἰσώ-
 πῳ, ὅ πάρεσί σοι παιδία οἴκοι ἀτάκτωῦτα ἢ λελαέ
οντα; τ' ὅτοις ἐπίσησόν με παιδιαγωγόν, καὶ πάντως
 αὐτοῖς ἀντίμορμῶς ἔσομαι. γελάσας οὖν ἰδί τ' ὅτῳ ὁ
 ἐμπορῷ, φησὶ τῷ ζῶα, πόσου τὸ κακὸν ἔσῃ πωλείς
 ἀγγεῖον; ὁ δὲ τειδῶ φησι ὀβολῶν. ὁ δὲ ἐμπορῷ αὐτί-
 κα οὖν τρεῖς ὀβόλους κατεβάλλῳ, λέγων, ὅδ' ἐμ κατε-
 δέμῃ, ἢ ὅδ' ἐμ πειρωμίμῃ. ὁ δὲ δόσαντῶν χιγαροῦ ἢ
 ἀεικό

ρῶμαι
 ὄμοι . μ.
 ἔμοι . μεσ.
 δευ. φρομίω
 νομοι . πομοι
 εὐνημα

νακαχκα

εφοδωχο
 ἄπορ εὐα

ημί . μ . ποῦ
 ηκα . ἴμοο

ελχο . αου
 α . νιδεο

σωπ . πειδῶν
 ολφῶν πολδ;

ἀποδ
 δῶ
 πεμ
 Α . ΚΕ
 πομ

φ
 φ
 φ

ερεφ

pum, & quod in eum haberet imperium ei renunciaffet: ille, quodcunq; uolenti tibi licet, inquit, effice. Forte uero cum uir quidam iumenta quaereret emere, & propterea per agrum illum iter faceret, & Zenam rogaret: ille iumentum non licet mihi, inquit, uendere, sed mancipium masculum, quod si uis emere, adest. cum uero mercator dixisset ostēdi sibi seruulum, & Zenas Aesopum accersisset, mercator uidens ipsum, & cachinnatus, unde tibi, inquit ad Zenam, hęc olla: utrū truncus est arboris, an homo: hic nisi uocē haberet fermè uideretur uter inflatus. Quare mihi iter rupisti huiusce piculī gratia: His dictis, abijt suam uiam. Aesopus uero insequutus ipsum, Mane, inquit. Ille autem cōuersus, Abi, inquit, a me sordidissime canis. Et Aesopus: dic mihi cuius rei causa huc uenisti: Et mercator, Scelestē, ut aliquid boni emerē: tui q; inutilis & marcidus sis, nō egeo. Et Aesopus, Eme me, & si qua est fides, multū te iuuare potis sum. Et ille, Qua in re à te iuuari possem, cum sis odium penitus: Et Aesopus, Nonne adsunt tibi pueruli domi tui bulenti, & flentes: his præfice me pedagogum, omnino eis pro larua ero. Ridens igitur de hoc mercator, inquit Zenę, quanti malū hoc uendis uas? Ille uero, Tribus, inquit, obolis. Mercator autem statim tres obolos soluit, dicens, Nihil exposui, & nihil emi, Cum igitur iter fecisset, ac

perue/

το ἀπὸ τοῦ ἐρω
μασουλῶ, ἡο

ῥησι.
ἀοκρο νε
κλῆ. ἡο

ῥεκατῶ εἶτ.
ἀπὸ κλῆ.

limij
legi

συμφωνία
σου. timbo
confundo.

ιδίω. μ. είσω

υπρεπίτομα
αίο. οκδίνω

τεμερίω.
ρακίω. &

ἵμναω. κείω
εργω. κερω.

υπρεπίτο. ψ
δμητο. σασω

οκδίδω. νίλ.

ἀπιστομνίων αὐτῶν οἰκισθε, παιδῶν δὲ δύο ἐπιπέσο
 μητε τελευτῶντα, τὸν ἀισώπου ἰδόντα καὶ συγχυθῆν-
 τα ἀνέκραξε. Ἐὶ ὁ ἀισώπ. ἔδιδυς τῶ ἐμπόρῳ φησὶν,
 ἔχεις μου πῆς ἐπαγγελίας ἀπόδ' εἰμι. ὁ δὲ γελάσας,
 εἰσελθὼν φησὶν, ἀσπασαι τῶσ σιωδύλους σου. τὸν δὲ
 εἰσελθόντα καὶ ἀσπασάμενον ἰδὼν ἰδὼ ἐκείνοι, τίποτε
 ἀρᾶ κακοῦ τῶ ἡμῶν δεσπότη φασὶ συμβέβηκον, ὅτι
 σωματιομ ἀισχρὸν ἔτως ἐπέλατο; ἀλλ' ὡς εἰκοιν, ἀντὶ
 βασιλευσίου ἄσπασ πῆς οἰκίας ὠνήσατο. μετὰ δ' ἔ' πολὺ
 καὶ ὁ ἐμπόρ. εἰσελθὼν, τὰ πρὸς ὁδὸν ὑπρεπίδῆ-
 ναι τοῖς δόλοισ ἐπέσηψε, μέλλειν γὰρ τῶν ὑπ' ἔσασιν
 εἰς ἀπίαν πορθεῖσθαι. οἱ μὲν ἔν αὐτίκῃ τὰ σκόνῃ διε-
 μερίζοντο. ὁ δ' ἀισώπ. ἐδέετο τὸ ^{καυφώτατα} τῶν
 φορτίων αὐτῶ παραχωρεῖν, ἅτε δὴ νεωνήτω, καὶ μί-
 πω πρὸς τὰς τοιαύτας ἔπουργίας γεγυμνασμένω.
 τῶν δὲ, καὶ εἰ μηδὲν ἄρα βέλγηται συγγνώμῃ παρε-
 χουμένων, ἐκείν. ἔ' δ' εἰμ ἔλεγε, πάντῃν καπιώντῃν αὐ-
 τῶν μόνου ἀισώπτελῆ τυγχάνειν. τῶν δὲ ὅπρ' αὐ ἄρα
 βέλγηται ὑπ' ἔσασιν, δ' ἄλλο κακείσε ποδὶ βλεψα-
 μνί. καὶ σκόνῃ ἀδρόσας διαφορά, σάκκους, ἔ' σρώ-
 ματα καὶ γυργαδοῦ, ἵνα γύργαδου ἀρ' τῶν πεπληρω-
 μένου, ὅμ δύο βασιάζειν ἐμελλου, αὐτῶ ὑπ' ἔσασιν
 λαδύει. οἱ δὲ γελάσαντες, καὶ μηδὲν εἶν μωρότορον τὸ
 χυδαίς τῶσ καδάματ. φαίμενοι, ὅς μικρῶ μ' ἐμ
 πλοδῶν τὸ καυφώτατον ἐδέετο ἄρα τῶν φορτίων, νῦν
 δὲ τὸ πάντῃν βαρύτατον εἶλω, χελῶαι μὲν καὶ τῶν ὑπ'
 θυμῶν αὐτοῖ πληρωσσαι, ἔσολαβόντες τὸν γύργα-
 θου, ὑπ' ἔσασιν τῶ ἀισώπ. ὁ δὲ καὶ τῶ ὤμων τὸ φορ-
 τίον ἀσηχδισμνί. δ' ἄλλο κακείσε διεκλυετο. τὸν

σο
σο.
εσο
τοπ
αρο

στ' ἐκλυετο δὲ
 φεμενο. μονεσ.

710

peruenissent in suam domum, pueruli duo qui adhuc sub matre erant, Aesopo uiso perturbati exclamauerunt. Et Aesopus statim mercatori inquit, Habes meæ pollcitationis probationem. Ille uero ridens ingressus inquit, Saluta conseruos tuos. Introgessum autē, ac salutantem uidentes illi, Quod nam malum nostro hero, inquirunt, contigit, ut seruulum deformem adeo emerit: sed ut uidetur pro fascino domus hunc emit. Non multo uero post & mercator ingressus apparari res ad iter seruis iussit, & postridie in Asiam profecturus esset. Illi igitur statim uasa distribuebant. at Aesopus rogabat leuissimum onus sibi concedi tanquam nuper empto & nondum ad hæc ministeria exercitato. His autem & si nihil tollere uelit ueniā præbentibus: ille non oportere dixit, omnibus laborantibus se solum inutilem esse. His quod at tollere uellet permittentibus, huc & illuc cum circumspexisset, & uasa congregasset diuersa, saccos & stramenta & canistros, unum canistrum panis plenum, quem duo baiulare debent, sibi imponi iubet. Illi autem ridentes, & nihil esse stultius uili hoc scelesto inquierentes, qui paulo ante leuissimū rogabat tollere onus, nunc omnium grauissimum elegit, oportere tamen desiderium eius explere, sublatum canistrum imposuerunt Aesopo. Ille uero humeris onere grauat ishuc & illuc dimouebatur. Hūc

b uidens

o τεινυητ. &
 μηδ' εστν μα
 pin.

δὲ ἰδὼν ὁ ἔμπορος, ἀπεθαύμασεν, καὶ φησὶν. αἰσώ-
 πος εἰς τὸ πονεῖν πρόθυμος ὢν, ἠδὴ τὴν ἑαυτοῦ πι-
 κρῶν ἐξέτισε, λιτήν τινος γὰρ φόρου ἤρατο. ἐπεὶ δὲ ὥρας
 ἕξις ἀείρου κατέλυσαν, αἰσώπος ἠελιουδαῖος ἀρχοῦσα
 πῆσαι, ἡμετέροις τὸν γύργαθον πολλὰν φασγόντων ἐποίη-
 σεν. ὅθην καὶ μετὰ τὸ ἀείρου κουφοτόρου τὴν φορτίου
 γεγονότος, προθυμότερον ὤδιδε. καὶ δὴ καὶ ἑσπέ-
 ρας ἔκατήχθησαν πάλιν ἀρχοῦστίσιν, τῆ ἐφεξῆς ἡ-
 μόρα λιγὸν παντάπασιν ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀνέχων τὸ γύρ-
 γαθον, πρὸς τὸ ἀπάντην ἦεν, ὡς καὶ τοῖς σιωδύλοις,
 πρὸς τὸν ὄρειον ὄρειον ἀμειβόμενα γίνεσθαι, πότε-
 ρον ὁ σαπρὸς ὄρειον αἰσώπος, ἢ τις ἑτόρος, καὶ κατὰ μα-
 θῶσιν ἐκείνου εἶναι, θαυμάζειν ὅπως τὸ μεμελωμέν-
 ον ἀνθρώπου, νοσηχέσθαι πάντων ἐπραξέ, ὡς ἔρα-
 δίως διαπαλαιώσας ἀρτίως ἀρὰ μὲν, ἐκείνων τὰ σπώ-
 ματα καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σκιδῶν ὑπερφορτισαμένων, ἀ-
 μὴ φύσιν ἔλασεν ἔτι σὶ διαπαλαιώσας. ὁ μὲν οὖν ἔμπο-
 ρος ὑπὲρ τῆ ἐφέσω γηρόμηνος, τὰ μὲν ἄλλα τῶν ἀνδρα-
 πόδων σὺν ἑσπέρῃ ἀπέδιδε. ἰστέλει φθῆ δὲ αὐτῶν βία,
 γραμματικῶς, ψαλτικῶς, καὶ ὁ αἰσώπος. τῶν δὲ τις αὐ-
 τῶ σιωδύλων συμβολύσας εἰς σάμον ἀπαῖραι, ὡς ἐκεῖ-
 νῶν σὺν μέλιτι λιρῶν ἀπεμωωλήθην τὰ σώματα,
 πείθει. καὶ ὁ ἔμπορος ὑπερβαῖς τῆς σάμου, τὸν μὲν γραμ-
 ματικῶν σὺν τῶ ψαλτικῶν κρινάσ σολὰς ἀμειβόμενος, ἰση-
 σιν ἀμφω ὑπὲρ τὸ πρατηρίου. τὸν δὲ αἰσώπου, ἐπεὶ μὴ
 διαμόθην εἶχε κοσμήσαι, ὅλος γὰρ ἦν ἀμαρτήμα, ἐδιδῆ-
 τα σάκκου τῶ τῶ πύδικα δάψας, μέσον ἀμφοῖν ἰση-
 σεν, ὡς ἔσθ' ὄρωντας ἐξίσταδι λεγοντας, πόθεν ἔσθ' ἔ-
 τό βδέλυγμα, τὸ καὶ ἔσθ' ἄλλος ἀφανίζου; αἰσώπος

αἰσώπου
 ἀρχοῦστος

πρὸς τὸν ὄρειον

ἀπαλαιώσας
 ἐκείνου

ἀμειβόμενος

ἀπεμωωλήθην

ἀμαρτήμα

ἐξίσταδι · ἐκτίσσομαι · ἡ ἀδμύνασιον

λαί-
 γω.
 ἀκ-
 οίρε

uidēs mercator, admiratus est, & inquit: Aesopus cum ad laborādū prōptus sit, iam suū precīū persoluit, iumēti enim onus sustulit. Cum uero hora prādij diuertissent, Aesopus iussus panes dispēfare, semiuacuū canistrū multis comedētibus fecit, unde etiā post prandiū leuio-
 re onere factō alacrius incedebat. Verū uespe re quoq; illic, quò diuenterāt pane distributo, postera die uacuo omnino humeris sublato canistro, primus omniū ibat, ut & conseruis præcurrentē hunc uidētibus dubiū faceret, utrum putridus esset Aesopus, an quis alius. Et cū cognouissent illū esse, admirarētur, q̄ denigratus homūcio solertius omnibus fecerit, quoniam qui facile absumerētur panes, sustulit, cum illi stramēta, & reliquā supellectilē baiularēt, quæ nō est sortita naturā, ut sic absumeret. Mercator itaq; cū esset Ephesi, alia quidē mācipia cū lucro uēdidit. remanserunt autē ei tria, grāmaticus, cātor, & Aesopus. Cū uero quidā ex familiaribus ei suasisset, in Samū ut nauigaret, tāq; ibi cum maiore lucro diuēdituro seruulos, persuadet. Et mercator cum peruenisset in Samū, grāmaticū quidē & cantorē, utrūq; noua veste indutū statuit in foro, sed Aesopū qm̄ necūde poterat ornare (totus em̄ erat mēdosus) veste ex sacco ei circūposita, mediū inter utrūq; cōstituit, ut & uidētes stuperēt, dicentes: unde hęc abomiatio, quę & alios obscurat; Aesopus

ὁ ἢ ἠμῶς ἦτορ.
 εὐστ. ἡμιεὐστ.

δε, και πορ εσο πολλωρ σκωπημοδος, ιστατο μλι τοι
 ελμηρα προς αυτους ατηνιζωμ. ξανθος δε ο φιλοσοφος
 εις τ ηνοικουωντων ωμ τιωικαυτα τη σεμω, πωελθωμ
 υδι τλω αγραν, και δεασαμνος αυς μη δυο παιδας
 σιω δυπρεωεια παεισαμλνους, μεσομ δε τδτην τωμ αι
 σωπου, ηγαλαστο τλω τδι εμπορς επινοιαμ, οτωω τ
 αισχομ εν τω μεταξυ τεταχην, ως τη παραθεσει τδι τω
 δυσειδδς, και λις αυτων αυς νεανιας φανλωαι. εγγυ
 τδρω δ' υψις, επωθητ τ φαλτα, ποθην αυ εη. και
 ος, και παδδκης. ε ο ξανθος, τι ουω οιδιας ποιειμ; ο δε,
 παντα. και υδι τδτοις αισωπος δεγελασε. τ δε χο
 λασικων, οι τω ξανθω σιωησαν, ως ειδην αυτ ηλα
 σαντα και παραφιναντα αυς οδδντας δεξαιφνης, και
 τι τδρας οραυ δεξαντων, και τ μλι, η τωμ λιλη δεμ ο
 δδντας εχουσε λεγοντος, τ δε, τι ποτε αυ αιδωμ εγε
 λασε; τδ δε ως δε γελασην, αλλ' ερρηγασε, παντων δε
 βουλομλνωμ γνωμαι τις ποτε λω ο γελως, εις τις αυτων
 πωσελθωμ τω αισωπω φησιμ, οτς χαειμ εγελασας;
 και ος, αρχωρει θαλαηιου προβατομ. τδ δε, αμυχα
 νησαντος τοις ολοις υδι τω λογω, και τδ δυθεως ανα
 χωρησαντος, ο ξανθος τω εμπορω φησι, πδσου τιμημα
 τος ο φαλτης; τδ δε, χιλιωμ οβολωμ αρκειναμλνου,
 προς τον ετορου ηλθην, εωδρ βαλλου ακουσας το τι
 θην αυ εη, και ακουσαντος οπι λυδδς, και επανδρομε
 νου, τι ουω ειδας ποιειμ; και κεινς φαμλνου παντα, πα
 λιμ εγελασην αισωπος. τ σχολασικων δε τινος αρ
 ρουμλνου, τι δη ποτε ετος προς παντας γελα; ετε
 ρος προς αυτον εωφην, ει βδλει και συ θαλαηιος τρα
 γος

ηνοικουωντων

αγαλαστο
αισχομ

παραφιναντα
αυτων

ριτω . σου
φειρο

ομαι . η . ηρομαμνημα . και μλντοι
εω . αρ . β .
εθμην .

πορεομαι
μαι . δυνητο

τδι τω

οτς

αι
αι

οτς χαειμ φησιν . φησιν .

autem quamuis à multis morderetur, stabat ta-
 men audacter ad ipsos intuens. Xanthus uero
 philosophus habitans tunc Sami, profectus in
 forum, & uidens duos quidem pueros cum or-
 natu astātes, medium uero horum Aesopum,
 admiratus est mercatoris commentū, quod tur-
 pem in medio collocauerat, ut appositione de-
 formis pulchriores seipsis adolescentuli appa-
 rerent. Propius autē astans percontatus est can-
 torem, cuiās esset. & is, Cappadox. tum Xan-
 thus, quid igiŕ scis facere? Hic, omnia. atq; ad
 hæc Aesopus risit. Sed discipulis qui cū Xan-
 tho unā erant, ut uiderūt ipsum risisse, & osten-
disse dentes statim, & aliquod monstrū uidere
arbitrātibus: & uno, certe hernia est, dentes ha-
 bens dicēte: alio uero, quid nā uidēs risit: alio,
 non risisse, sed riguisse: omnibus autē uolenti-
 bus cognoscere cur risisset, unus ipsorum acce-
 dens Aesopo inquit, Cuius rei gratia risisti: Et
 is, Abscede marina ouis. Illo uero cōfuso fundi-
 tus eo sermone, repenteq; secedente, Xanthus
 inquit mercatori: quāto precio cantor? illo autē
 mille obolorū respondente, ad alterum iuit, im-
menso audito precio. atqui & hunc rogitante
 philosopho, cuiās nam foret, & audito Lydum
 esse, rursusq; rogāte, qd ergo scis facere? & illo
 dicente, omnia: iterū risit Aesopus. Ex schola-
 sticis autē quodā dubitāte, quid' nam hic ad om-
 nes ridet? alius ei dixit: si uis & tu marinus hir-

*hermici popul
 i capania
 incolentes
 dentib9.*

δρατάρ . ηου
ter mille
obolis .
αρίστω . μίση .
placeo .

όνημι . ηου
ηκα .

απολεω .
ρεο .

επίσταμαι .
ρεο .

γος ἀκθῦσαι, δράττισον. ὁ δὲ ξάνδος, καὶ αὐδὶς ἦρσεν
 εμπορον, πούου τιμήματος ὁ γραμματικὸς· ἀκκείνου
τειχιλίω ὀβολῶν ἀρκειναιδῶν, ὁ σφοδρὸς ὁ φιλό-
 σοφος ἠνευκε τὴν ὑποβολῶν τῆ τιμήματος. καὶ εἶρα
 φείσεται. τῶν δὲ σχολαστικῶν ὀρομῶν, εἰ μὴ ἠρδεν
 αὐτῶ τὰ σώματα. ναί φησιν, ἀλλὰ δόγμα λείπει, μὴ
 αὐδρα ποδὸν ὠνεῖται τῶν πολυτίμων. ἐνὸς δὲ τῶν
 φαρμῶν, ἀλλ' εἰ τῶν ὅπως ἔχει, τὸ γοῦν ἀσχορὸν ὅσον
 ὁδὸν νόμος εἰσπίσει ἰσάτου μὴ ὠνήσεται. τὴν αὐτῶ
 γὰρ καὶ ὅτος λειτρογίαν εἰσπίσει. καὶ ἡμεῖς τὸ τίμημα
 τῶν καταδικάζομεθα. ὁ ξάνδος ἔφη, ἀλλὰ γελίου ἀν
 εἰν ὑμᾶς εἰσπίσει τὸ τίμημα, ἐμὲ δὲ τὸ δῶρον ὠνήσεται,
 ἄλλως τε, καὶ τὸ γυμνασίον καταδικάζομεν οὐ, ἔκ αὐ ἀνα-
 σχοιτο ὑπὸ ἀσχορὸν σώματις ὑποκρετεῖται. τῶν δὲ σχο-
 λαστικῶν αὐδὶς εἰπόντων, ἀλλ' ἐγγὺς ἡ γνώμη, καὶ τὸ μὴ
πείθειται γυμνασίον. ὁ φιλόσοφος εἶπε, λάβωμεν πρότε-
 ρον πείθειται, εἰ οἶδέ τι, μὴ ποτε καὶ τὸ τίμημα ματῶν
ἀπόληται. προσελθὼν γοῦν τῶ αἰσώπῳ, χαίρει φησι.
 καὶ ὅς, μὴ γὰρ ἐλπίσωμεν; καὶ ὁ ξάνδος, ἀπαλάσομαι σε.
ἀκκείνος, ἀγαθὸν σε. καὶ ὁ ξάνδος, ἀμα τοῖς ἄλλοις ὑπὸ
 τῶ παραλόγῳ καὶ ἐτοιμῶ φιλῶν ἀρκείσεως εκπλαγείσ,
 ἦρσεν, ποταπὸς εἰ; ὁ δὲ, μέλας φησι. ὁ ξάνδος, ὅσον
 φημι, ἀλλὰ πόθεν γελήσεται. καὶ ὅς, ἐκ φιλῶν πῶς
 μητρός μου. καὶ ὁ ξάνδος, ὅσον λέγω, ἀλλ' ἐν ποίῳ τό-
 πῳ γελήσεται. ἀκκείνος, ἔκ αὐ ἠγῶ, φλέ μοι ἡ μήτηρ με,
 πότρου ἐν αὐ ὠγῶ, ἢ κατῶγῶ. ὁ φιλόσοφος, τί δὲ
πρῶτην επίστασαι; ἀκκείνος, ὅσον. καὶ ὁ ξάνδος, τίνα
 τρόπον; ὁ δὲ, ἐπειδὴ πᾶν ὅτι πάντα ἐπίσταται ἔωπε
 γέλαντο, ἐμοὶ δὲ κατέλιπον ὅσον. καὶ ὑπὸ τῶτοις οἰ-
 γολα

cus uocari, roga. Xanthus autē & rursus roga-
 uit mercatorē, quāto precio grāmaticus: & il-
 lo tribus millibus obolorum respōdente, ægre
 philosophus tulit immēsūm preciū, & auersus
 discedebat. Scholasticis autē petētibus, an non
 placuerint ei seruulī: nā, inquit, sed decretū est
 non emere mancipiū preciosum. uno autē ipso-
 rum dicente, sed si hæc ita se habent, igitur tur-
 pis hic nulla lex impedimento est, ne ematur:
 idem enim & hic ministeriū afferet, & nos pre-
 cium huius exponemus. Xanthus ait: sed ridi-
 culū esset, uos soluisse preciū, me autē seruum
 emisse, alioqui & uxorcula mea munditiæ stu-
 diosa, non ferret à deformi seruulo serui sibi.
 At scholasticis rursus dicētibus, sed prope est
 sentētia, ne pareat fœminę. Philosophus dixit,
 Faciamus prius periculū an sciat aliquid, ne &
 preciū incassum pereat. Adiēs igitur Aesopū,
 gaude, inqt. Et ille: num nam tristabar: Et Xan-
 thus, Saluto te. Et ille, Et ego te. Et Xanthus
 unā cum alijs inexpectato & prompto respon-
 so stupefactus, rogauit, cuiās es? Ille, niger. Et
 Xanthus: nō hoc inq̄, sed unde natus sis. Et is:
 ex uētre matris meæ. Non hoc dico, sed in quo
 loco natus sis. Et ille: nō renūciauit mihi mater
 mea, utrū in sublimi loco an in humili. Et philo-
 sophus: quid uero facere nostī? Et ille: nihil. Et
 Xanthus: quomodo? Qm̄ hi omnia nosse pro-
 fessi sunt, mihi autē reliquerunt nihil. Atq; hæc

σχολαστικοὶ ὑποδρυῶς ἀγάμνοι, νὴ τὴν θείαν πρόνοι-
 αν ἔφαθον, πάνυ καλῶς ἀπεκρίνατο. εἰ δὲ γὰρ εἰς ὅτιμ
 ἄνθρωπος, ὅς αὖ πάντα εἰδείη. εἴα γὰρ ταῦτα δηλα
 ῖον μὲν ἐγέλα. αὐτίς οὖν ὁ ξάνθος φησί, βάλει πείωμαι
 σε; εἰ δ' αἰσώπῳ, ἐμῶ πρός ἑῶν συμβόλου δέμ; ὁπότε
 ρόν σοι δοκεῖ βέλτιον, ἢ πείωμαι, ἢ μὴ, ποίει. εἰ δὲ γὰρ
 εἰδὲν πρός βίαν ποίει, ἑῶν παρὰ τῆ σὴ λείπεται γνώμη.
 καὶ μὲν ἐβλή, βαλαντίε δύραν ἀνοίξας, ἀργύριον ἀεί
 θμη. εἰ δὲ μὴ, μὴ σκῶπτε. πάλιν οὖν οἱ σχολαστικοὶ πρός
 ἀλλήλους ἔφαθον, νὴ τῶν θεῶν νυκτικῆς τ' καθηγήτην.
 τὸ δὲ ξάνθος φήσαντος, εἰάν πείωμαί σε δραπέτῳ
 σαι βελήσῃ; γελάσας ὁ αἰσώπῳ ἔφη, ἑῶν εἰ βουλήσο-
 μαι πρῶτα, εἰ πάντως χρῆσομαι σοι συμβόλω, ὅς δὴ
 καὶ συμκρῶ πρόδον ἐμοί. εἰ δὲ ξάνθος, καλῶς μὲν λέ-
 γεις, ἀλλ' ἀεχρὸς εἶ. καὶ κένος, εἰς τ' νοῦν ἀφοραῖν δ' εἰ τι
 λόσοφε, καὶ μὴ εἰς τὴν ὄψιν. τότε τῷ ἐμπόρῳ πρῶσελ-
 θῶν ὁ ξάνθος φησί. πόσου ἑῶν πωλείς; καὶ ὅς, ἑῶν το-
 μῆσαι μὲ πᾶρει τὴν ἐμπορίαν, ὅτι εἰς ἀξίους ἑῶν πᾶ
 ρας ἀφείς, τ' αἰσχρὸν ἑῶν εἶλεν. θάττορον τῶν λοιπῶν
 ἑῶν π. ἠρῶν ἠνῆσαι, ἑῶν δὲ πρόσδομα λάβε. καὶ ὁ ξάνθος, εἰ δὴ
 τα, ἀλλὰ ἑῶν. καὶ ὁ ἑμπόρος, ἐξήκοντα ὀβολῶν ἠνῆ-
 ἑῶν. ἑῶν. εἰλήμην
 τὸν, κατέδοντο. ὁ δὲ ξάνθος ἐκτίνατο. οἱ τοίνυν τελῶ
 ναὶ τὴν πράσιν μεμαθηκότες παρῆσαν ἀνακρίνοντες,
 τίς μὲν ὁ ἀπεπωλήσας, τίς δ' ὁ πειράμνος. ἀεχρῶ
 μῆνων δ' ἀμφοτέρων ἑῶν εἰς ἀνδρείμ εἴα τὸ πνευχρὸν
 τὸ πμήματος, ὁ αἰσώπῳ εἰς τὸ μέσον ἀνέκραξεν.
 ὁ μὲν πρῶτος, ἐγώ. ὁ πειράμνος δ' εἰς τοσί, καὶ ὁ πωλή
 σας ἐκείνοσί. εἰ δ' αὐτοὶ σιωπῶσιν, ἐγὼ εἴα ἐλδύδρος
 εἶμ

Πρ. μ.
 σω. ἢ εἰδίσω
 νιχρῶ . ηνω
 ρίμο .
 εἰρήσω . ηνω
 κφοράσο .
 εἰρήσο .
 ρεομα . μ .
 σμα . π . ἠρῶν ἠνῆσαι,
 εἰ . πορ . α ,
 εἰθῆ . ἑῶν . β .
 εἰ . εἰλήμην
 τωπῶ . ηνω
 ασο .

scholaſtici uehemēter admirati, per diuinā pro
uidētiam dixerūt, Valde bene reſpōdit: nullus
enim eſt homo, qui omnia norit: & propterea
ſcilicet & riſit. Rurſus igitur Xanthus inquit,
Vis emam te: Et Aefopus, Me hac in re cōſul
tore eges: utrū tibi uidetur melius, aut emere,
aut nō, fac. Nullus enim quidq; ui facit: hoc in
tua poſitū eſt uolūtate. & ſi uolueris, crumēq;
ianuam aperiens, argentū numera: ſin uero mi
nime, ne cauillare. Rurſus igitur ſcholaſtici inter
ſe dixerunt, Per deos ſuperauit præceptorem.
Xāthus uero cū dixiſſet, ſi emero te, fugere uo
les: & ridens Aefopus ait: hoc ſi uoluerō facere,
nullo modo utar te cōſultore, ut & tu paulo an
te, me. & Xanthus: bene dicis, ſed deformis eſ.
& ille: mētē inſpicere oportet, ō philoſophe, &
non faciē. tunc mercatorē adiēs Xāthus, inqt:
q̄ti hunc uēdis: & ille: ut uituperes ades meas
merces, qm̄ te dignos pueros dimittens, defor
mem hunc eligis. alterū horū eme, hunc autē au
ctariū accipe. & Xanthus: nō certe, ſed hūc. &
mercator: ſexaginta obolis eme. & ſcholaſtici
confeſtim collatos expoſuerunt. Xanthus autē
poſſedit. Itaq; publicani uēditione cognita, ad
erant indagātes, quis uēdiderit, quis emerit. at
cum puderet utrūq; ſe pronūciare propter uili
tatē preciꝝ, Aefopus ſtās in medio exclamauit,
Qui uēditus eſt, ego ſum: qui emit, hīc: qui uē
didit ille: ſi uero ipſi tacuerint, ego igitur liber

οξαρτο. ſale
λαττα. loquo
δικηρια.

Γαχνύα
ακαλυφθέντα
αγκοιζομοσι
κετσο.
δραάω. Εσο.
ρεξένδο.

εἶμα. οἱ δὲ πλεῖστοι δὲλαχυντόντων, ἐχαίρουν τὸ τε τῷ
ξάνθῳ τὸ τέλος, ἅ ἀποκλατήσαν. ὁ μὲν οὖν αἰσώπης,
ἠκολούθει πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπίοντι τῷ ξάνθῳ. μεσιμ-
βεινὸς δὲ καύματος ὄντος, ὁ ξάνθος γὰρ τῷ πόδι πατεῖν
ἔχει τῶνα ἀνασυράμηνος ἔρει. ὁπότε ἰδὼν αἰσώπης,
καὶ τῆν ἰματίων ἐκείνῳ δραπεταμνος ὀπίσθην, πρὸς ἑαυ-
τὸν εἰλκυσεν, καὶ φησὶ, τὴν ταχίστην με πώλησον, ἕως
δραπετεθύσω. καὶ ὁ ξάνθος, ἀνδ' ὅτις; ὅτι φησὶ, ἔκ' ἀν-
δραμῆναι τοῖσ' ἄπο κρητέιδαι δεσπότη. εἰ γὰρ σὺ δε-
σπότης ὄν, καὶ μηδ' ἔνα φοβράμηνος, ὁμῶς ἀνεσιμ ἔπα-
ρέχου τῆ φύσει, ἀλλὰ βαδίζωμ ἔρεῖς, εἰ τύχοι ἔδ' ἄλλο
ἐμὲ πρὸς πινὰ σαλιῶναι δλακονίαν, καὶ τῷ μεταξὺ φη-
πορείας οἴουδ' εἰ τι ἀπαυτῆσαι τὴν φύσιν, ἀνάγκη πᾶ-
σα πετόμηνόμ με ἀρπατεῖν. καὶ ὁ ξάνθος, ἄρα σε θορυ-
βεῖ; τεία κακὰ βελομηνος δλαδραναί, βαδίζωμ ἔρω.
καὶ ὅς, ποῖα; κακείνος, ἐσῶπ' μοι, τὴν μὲν κεφαλῆν κα-
τέκαυσεν ἀν' ὁ ἥλιος, αὐτὸ δὲ πόδας τὸ φη γῆς ἔδραφος
ὅμ' ἐκπεπυρωμηνός, ἢ δὲ τῷ ἔρεθ δ' εἰμύτης τὴν ὄσφρη-
σιν ἀν' ἐλυμῆναθ. ἅ ὁ αἰσώπης, βάδιζε, πᾶσαι με-
ἕως δὲ καὶ τῆ οἰκίᾳ ἐπῆσαν, ὁ ξάνθος παραγγείλας
τῷ αἰσώπῳ μνήμην πρὸ τῷ πυλῶνος, ἐπέδην καθάριον
ὅμ' αὐτῷ τὸ γυμνασιον ἦδ' εἰ, καὶ ἔκ' ἐχρῆν ἔξαπίνης τοῖσ'
τομ αἰχῶς αὐτῆ φανῶναι, πᾶσαι πῖνα καὶ πρὸς αὐτῷ
ἀσείσηται αὐτὸς δ' εἰσελθὼν, λέγει, λυεῖα, ἔκ' ἐπὶ με-
τῶν τῶν δὲ οὐκ εἰδῆς φη θοραπείας, ἢς πρὸς τῆ θορα-
πανίδων τῆ σῶμ ἀρλαύω. ἦδ' ἢ γὰρ καὶ γὰρ παῖδ' ἄ-
σοι ἐπεικῆμην, γὰρ ἅ καὶ ὄψαι κάλλος, οἶον ἔπῳ πεδία-
σαι, ὅς καὶ ἦδ' ἢ πρὸ τῷ πυλῶνος ἔσηκε. κακείνος μὲν
ταῦτα. αἰ δὲ γὰρ θοραπανίδες ἀληθῆ νομίσασαι τὰ

ελλο
παιτω. κερκο.
μ. κείω
μ. offe do.

δ' εἰμαι
εὐδμης εν
σε.
αυ.

αυ. π' ὄφομαι. π. ἐώρακα. κα. Β. ὄφθην. λεχθόντα
αἰδο.

sum. Publicani uero diffusi risu, donato Xantho uectigali, abierunt. Aesopus igitur sequebatur in domum euntem Xanthum. Cum meridianus autem aestus esset, Xanthus inter deambulandum pallium attollens mingebat: quod uidens Aesopus, uestibus illius prensis, retro ad seipsum traxit, atque inquit, quod celerrime me uende, quoniam fugiam. & Xanthus, quomobrem? quoniam inquit, non possem tali seruire hero. si enim tu qui herus es & neminem times, tamen relaxationem non praebes naturae, sed eundo mingis: si obtigerit seruum me ad aliquod mitti ministerium, & inter eundem tale quid exigat natura, ne cesse omnino fuerit uolando cacare. Et Xanthus: hoc te turbat: tria mala uolens euitare, eundo mingo. Et ille: quare? Et hic: statim mihi caput perussisset sol, pedes uero terrae solum torridum, lotium autem acrimonia olfactum offendisset. Et Aesopus: uade, persuasisti mihi. Postquam autem domi fuerunt, Xanthus iubens Aesopo manere ante uestibulum, quoniam elegantiusculam esse sibi mulierculam sciebat, neque oportere ilico tale turpitudinem ei ostendi, antequam aliquis ipsi urbana diceret: ipse autem ingressus dicit: domina non etiam posthac obiciet ministerium, quod mihi tuae pedissequae praestet. Iam enim & ego puerum tibi emi, in quo uidebis pulchritudinem, qualem nunquam uidi disti, qui & iam ante uestibulum stat. Et ille quidem haec, pedissequae autem uera existimantes quae

dicta

и *δριμύτητος*.
αετία *κολερα*

λεχθύντα, πρὸς ἀλλήλας ἔκ ἀγῆως ἠμῶν τῆδ' ἰδῶν πε
 εἰ τῶ, τίνι τῶ τῆν νυμφίος ὁ νεώνητος ἔσται. Ἐλ δὲ τῶ ξάν
 θου γυναικὸς εἶσω κληθῆναι τὸν νεώνητορ κελδυσι-
 σης, μίᾳ τῶν ἄλλων μάλλον ὀργῶσα, καὶ ὡς ἀφραβδνα
 τῶ κλησῖμ ἀρπάτῃσα, τὸν νεώνητορ ἐκδραμῶσα ἐκά
 λει. κακείνου φαμλίνου, ἰδὸν ἐγὼ πάρειμ. ἐκπλαγεί-
σα, σύ φησιμ εἰ; καὶ ὅς. ναί. κακείνη, ἀβασκαντε, μὴ εἰ
 σέλδης εἶσω, ἔ πάντοσ φύγωσι. καὶ μὲν τοι ἔ ἄλλης
 ἔξελδύσης, καὶ ὡς εἶδον αὐτὸν, παταχδείη σου φαμέ
 νης τὸ πρόσωπομ, καὶ δούρο εἰσελθε, ἀλλὰ μὴ προσεγ
 γίσης μοι. εἰσελθὼν ἔση ἀντικρὺ τῆς δεσποίνης. ἢ δέ,
 ἔδωρ θεαλαμλίνῃ, τὰς ὄφεις ἀπέσρεψε πρὸς τὸν ἀν-
 δρα, φαμλίνῃ, πόδην μοι ἔδωρ τὸ τῶρας ἠνεγκας; ἐκβα
 λε αὐτὸν τὸ πρόσωπομ. κακείνος, ἄλις σοι λυεῖα,
 μὴ ὑπόσχωπῃ μου τὸν νεώνητορ. ἢ δέ, δῆλος εἰ ξάνθε
 μισήσας με, ἔ τῶραν ἀγαγέσθαι βουλόμηνθ, καὶ ἴσως
 αἰδέμηνθ φράσαι μοι, ὡς τῆς οἰκίας ἀναχωρήσω, ἔ
κωσκέφαλόμ μοι ἔδωρ κενόμηκας, ὡς αὐτὸν αὐτὸ
δυσαναχέρῃ σα λατρείαν, φύγω. δὶὸς οὖν μοι τῶ
πλοῖκά μου καὶ πορεύσομαι. πρὸς ταῦτα τὸ ξάνθου
 μεμφαμλίνῃ τὸν ἄσωτορ, ὡς ἦν μὲν τῶ ὀδῶν ἄσεια
 πῖνα φρευγαμλίνῃ πόδι. Ἐλ γὰρ τῶ βαδίζειμ ὑρήσεως, νυ
 νὶ δὲ πρὸς τῶ γυναικῃ μηδὲν λέγοντος, ἄσωτος ἔφη,
 βάλε αὐτῶν εἰς τὸ βάραθρομ. καὶ ὁ ξάνθου, πῶαυε. κα
 θαρμα, ἢ ἔκ οἰαδ' ὅτι τῶ τῶν ὡς ἐμαυτὸν εἰδύγω; ἔ ὁ αἰ
 σῶπος, ὀφθαλμοῦ τῶ γυναικῆ; κακείνουθ, πᾶν μὲν ἐν δρα-
 πῶτα. καὶ πρὸς ἔδωρ ἄσωτοθ κροτήσας εἰς τὸ μέσομ
 τὸν πόδα, μεγαλῶς ἀνέκραξε, ξάνθου ὁ φιλόσοφοθ
 γυναικὸς κρατεῖται. καὶ γραφεῖς πρὸς τῶ αὐτὸν δέ-
 σποίαν

ἢ ἄβασκαν
 τος ἰδιὰ
 νασκίη.

ἀνακατεῦ
 ἔκο
 προίξ ἰχθ
 ος.
 θείγομαι.
 φομαί. μ. γμα
 φ. π. μεσ.
 ἔκο. νε
 ἴτε οἰθαδα.
 ἔκορε οἰθα
 καιχρατα
 ἔκορε

ἀποίαν

dicta fuerant, inter se non mediocriter cōtende-
 bant, cui nam ipsarū sponsus nuper emptus fu-
 turus sit. Xanthi uero uxore intro uocari noui-
 tium iubente mancipiū, una ex alijs magis ac-
 celerans, & ut arabonē uocationem arripiens,
 nouitiū seruū egressa accersebat. Et illo dicen-
 te: ecce ego adsum, stupefacta, tu, inquit, es: Et
 hic, næ. Et illa, Sine inuidia, ne ingrediaris in-
 tro, & omnes fugiant. Et tamen & alia egressa
 ac ut uidit ipsum, cædatur tua dicēte facies, &
 huc ingredi, sed ne appropinques mihi: In-
 gressus stetit coram domina, quæ cum eum ui-
 disse, oculos auertit ad uirum, inquiens, unde
 mihi hoc mōstrū attulisti: abijce ipsum à facie
 mea. Et ille, Satis tibi domina, ne meū submor-
de nouitiū seruum. Hæc autē: uideris Xantho-
 sus me, aliā inducere uelle, & fortè dū pudet
 dicere mihi, ut tua domo abscedā, canicipitem
 mihi hunc apportasti, ut eius ægre latura mini-
 steriū, fugiam. da igitur mihi dotē meam, atq;
 ibo. Ad hæc Xantho increpate Aesopū tanq;
 in itinere urbana quædā locutū de mictu inter-
 eundū, nunc uero mulierī nihil dicentē, Aeso-
 pus ait, Proijce ipsam in barathrū. Et Xanthus,
 Tace scelus, an nescis me hanc, ut me ipsum, a-
 mare: Et Aesopus, Amas mulierculā: Et ille,
 Admodū quidem fugitiue. Et ad hoc Aesopus
 pulsato medio pede ualde exclamauit: Xanthus
 philosophus uxorius est, & uersus ad suam do-
 minam

locus erat in
 athenis, & fūd
 ubi nexios detra
 689. am
 u. → now. etc

ντί τ δα.

μαγειμα
μίλιεα.

δύναμαι

ρασο. μ. ασου
ενδε φρεσ
ιαλνατσο. ερ.

φροφια.

πρωνω. μ.
νω. πλασο.
μικρο,
ορμαι. μ.
ορμαι. κ. ημανα τιν
κερωω ηκην
ωνησομνος
λαχανα.
τι δε λητσω
ρου δισμω
λαχανων
δεισαντ
και ειληφην
αισω
ω.
τι δε ξανθος
μελλοντ
ηδη
λητωρω
κατα
βαλλειν
το λορμα,
ο λητωρος,
εα
κευει,
φησιμ,
ενος
πρωβληματ
παρε σου
δειομαι.
και ο ξανθος,
τινος;
και ος,
τι δηποτε
τα μλν
παρ
εμο
φυτομνα
τιν
λαχανων,
και παρ
ωπμελωδ
σχαλιζομνω
τε και
αφ
δουμνα,
βραδειαν
ομωσ
ποιειτ
τιν
αυξησιμ.
οις
δι
αυτομα
τη εκ
γις
η αναδουσις
και
τοι
μηδεμας
ωπμε
λειας
αξιουμνοις,
τς
τοις
οξυτορα
η
βλασηςσις.
ο μλν
ουω

ορμαι. μ. δεησο.
μ. κ. δεδουμα
σα. εδεκθω

αποιναν εφη. συ ω διεσποινα εβελτ ε φιλοσοφου ωνη
 ααδα σοι διδου, νεου, βυσωμαθωιτα, σφριγαντα, ομ
 εδαιγυμνήρ σε και τω βαλανειω δεαδα, και ει προ
 απαλίζην τα εις αεχμωλω τδι φιλοσοφου. βυριπίδην, χρυ
 σσιω εγω σου φημι το εσμα, ποιαυτα λεγου. πολλα μ
 οργαε κευμα τιν θαλαπλιωμ, πολλα δε ποταμωμ, και
 πυρος οδρωσ τνοαε. Δεινου δε τωνια, δεινα δι άλλα
μυρια, πλυ εδευ ετω δεινον, ωσ γυνη κακη. συ δι ω
 διεσποινα φιλοσοφου γυνη εβα, ετω καλων νεανισκων
 υπηρετεϊδα μη θελε, μη πως υβειν τω ανδρει σου
πρωσειτης. η δε ταυτα ακουσασα, και πρως μηδεμ αν
 τειωειμ δυνηθεϊσα, ποθεν ανδρ φησι το καλλο εδερ
πειρακαε; αλλα και λαλλος ο σαπρος ετ φαινετ,
 και δυτραπωελος. Διαμαγησομαι τινω αντω. και ο
 ξανθος, αισώπωε, δηλακτα σοι η ση διεσποινα. και ο
 αισώπων εϊρωνδυσάμλνος, μεγα πι χημα φησι το πρα
ωιαε γυαικα. ε ο ξανθος, σιωπα τουτω δνδην. ωνησα
 μλω γαρ σε εις δελειαν, εκ εις αντιλογίαν. τη δ υσε
 ραια ξανθ εωεδα τω αισώπω κελδύρας, προς πι
 ρου δισμω λαχανων δεισαντ, ανειληφην αισω
 ω. τι δε ξανθος μελλοντ ηδη τρι λητωρω κατα
βαλλειν το λορμα, ο λητωρος, εα κευει, φησιμ, ενος
πρωβληματ παρε σου δειομαι. και ο ξανθος, τινος;
 και ος, τι δηποτε τα μλν παρ εμο φυτομνα τιν
λαχανων, και παρ ωπμελωδ σχαλιζομνω τε και αφ
δουμνα, βραδειαν ομωσ ποιειτ τιν αυξησιμ. οις δι
αυτομα τη εκ γις η αναδουσις και τοι μηδεμας ωπμε
λειας αξιουμνοις, τς τοις οξυτορα η βλασηςσις. ο μλν
 ουω

λα
νω
αλ

minam, ait, Tu ô domina uelles philosophum
 emissè tibi seruū iuuenem, bono habitu, uigen-
 tem, qui te nudā in balneo spectaret, & tecum
 luderet in dedecus philosophi? O Euripides,
 aureū ego tuum inquam os, talia dicens, Mul-
 ti impetus fluctuū marinorū, multi fluminum,
 & ignis calidi flatus, dura res paupertas, dura
 & alia infinita, tamen nihil æque durū ut mu-
 lier mala. Tu uero ô domina philosophi uxor
 à pulchris adulescētulis seruari tibi nolī, ne quo
 pacto cōtumeliam uiro tuo inflixeris. Illa hæc
 audiens, cum nihil contradicere posset, Vnde
 uir, inquit, pulchritudinē hanc uenatus es? sed
 & loquax putridus hic uideſ, & facetus, recon-
 ciliabor igitur ei. Tum Xanthus, Aesope, recō-
ciliata est tibi tua hera. & Aesopus ironice lo-
quēs, Magna res, inquit, placare mulierem. Et
 Xāthus, Tace posthac, emi enim te ad seruien-
 dum, nō ad cōtradiciendū. Postera die Xāthus
 Aesopo sequi iusso, ad hortū quendā iuit em-
 pturus olera, cum uero olitor fasciculū olerum
 messuisset, accepit Aesopus. Xantho autē solu-
 turo iam hortulano pecuniā, hortulanus, dimit-
 te domine, inquit, unū problema à te desidero.
 & Xāthus, quid nā? tum ille: quid ita quæ à me
 plantant̄ olera, quibus diligēter & fodiātur & ir-
 rigentur, tardū tamē suscipiūt incrementū: qui-
 bus uero spontanea è terra pullulatio, & si nul-
 la cura adhibeſ, ijs tamen celerior germinatio?
 Xanthus

Euripides h
 de muliere

ο ληλαστρον.
 holus.

οἰκῶν μ. νομ
βέτιο.

οὐκ ξάνθῳ, καὶ τοὶ φιλοσόφου ἐπιζητήσεως ὅσις, μη
 δὲν ἐτόρου σωνοήσας εἰσῆμ, τῆ δεία πλονοία ἐπὶ
 πρὸς τοῖς ἄλλοις διοικεῖσθαι φησιν. ὁ δ' αἰσώπῳ πα
 ρῶν γὰρ ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσοφῳ, πότε
 ρου γελᾶς, ἢ καταγελᾶς; καὶ ὁ αἰσώπῳ, καταγελῶ
 φησιν, ἀλλ' ἔσσύ, τὸ δὲ διδ' ἄξαι τὸς σε. ἅ γὰρ ὑπὸ δει
 ας πλονοίας γίνεταί, ταῦθ' ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν τυγ
 χάνει τῆς λύσεως. πρὸ βαλοῦ τοίνυν ἐμε, καὶ γὰρ λύσω
 τὸ πρόβλημα. ἐν τῷ τῷ γὰρ ὁ ξάνθῳ ὑπὸ γραφίς,
 τῶν. βοσάφ λέγει τῶν κητωρῶν. ἡμισα πάντων ὀυπρεωῆς ὄσιμ
 τῶν, ἐμε τ' ἐν βούουσι ἀκροατηρίοις διαλεχθῆντα, τὰ
 νῦν ἐν κητῶν λύειν σοφίσματα. πᾶς δέ μου οὐ ποσὲ
 πολλῶν πείραν ἔχω ἀνολευθίας, τῷ πρὸς αναδιε
 ἔχω. μ. ξο. μλκος, ἐπὶ λύσεως τὸ ἔξι τὸ ζητημῆν. ἐπὶ ὁ κητωρῶν,
 ὁ δ' αἰσώπῳ ὁ αἰσώπῳ ἡμισα τὰ εἰδῆν; οἱμοὶ τῆς δυσυχίας. ἔ
 ἀλλὰ φράσσω ἡ λῶσε, εἰ τὸ ζητημῆν τὴν διασέφισιν
 ἔγνωκας. καὶ ὁ αἰσώπῳ, ἢ γυνή φησιν ἐπὶ δ' αὐν πρὸς
 διδύτορον γάμον ἔλθῃ, τέκνα ἐκ τοῦ πρὸ τῶν ἀνδρῶν
 ἔχουσα, εἰπὸρ ἔυροι καὶ τὸν ἀνδρα, τέκνα ἐκ ἐπιπρὸ τέ
 ρας γυναικὸς τεκνοποινοσάμνον, ἅ μὲν αὐτῆς τέκνα.
 ἐπὶ κγαλῶ, τῶν μήτηρ ὄσιμ. ἅ δ' ἔυρον ἐν τῷ αὐ
 δει, τῶν ὄσιμ μητρῶν. πολλῶν οὐκ ἐν ἐκατόροις ἐν
 δεικνυταί τὴν διαφορᾶν. τὰ μὲν γὰρ ἐξ αὐτῆς, φιλο
 σόφως καὶ ὑπὸ μελῶς τρέφεται διαγίνεται. τὰ δ' ἐξ
 ἀλλοτερίω ὠδίνω, μισεῖ, καὶ ζηλοτυπία χρωμῆν, τῶν
 ἐκείνων τροφῶν πόδιν ὄσιμ, τοῖς ἑαυτῆ προσίδεται
 τέκνοις. τὰ μὲν γὰρ, φύσει ὡς οἰκεία φιλεῖ, ἀκροβύγει ἢ
 τὰ τῶν ἀνδρῶν ὡς ἀλλότρια. τὸν ἴσου δ' ἢ καὶ ἢ γῆ τρὸ
 που, τῶν μὲν αὐτοματῶς ἐξ αὐτῆς φυομῆν, μήτηρ
 ὄσιμ

τῶν. βοσάφ

ἔχω. μ. ξο. μλκος

ὄσιμ. ἢ ὄσιμ. οἱμοὶ

Xanthus igitur, licet philosophi quæstio foret, cum nihil aliud sciret dicere, à diuina prouidentia & hoc inter cætera gubernari inquit. Aesopus uero (aderat enim) risit. Ad quem philosophus: rides ne, an derides? & Aesopus: derideo inquit, sed non te, uerū qui te docuit, que enim à diuina prouidentia fiunt, hæc à sapiētibus uiris solutionem fortiuntur. opponere itaq; me, & ego soluam problema. Interim itaq; Xanthus conuersus inquit olitori: minime omnium decens est, o amice, me qui in tantis auditorijs disceptauerim, nūc in horto soluere sophismata. Puerum autem huic meo, qui consequentia multorum callet, si proposueris, solutionem conserueris quæsitum. Et olitor, Hic turpis literas nouit, o infelicitatem. Sed narra o optime, si quæsitum declarationē nosti. Et Aesopus, Mulier, inquit, cum ad secundas nuptias iuerit, liberis ex priore uiro susceptis, si uirum quoq; inuenerit filios ex priore uxore genuisse: quos ipsa filios adduxit, horum mater est: quos inuenit penes uirum, horum est nouerca. Multam igitur in utrisq; ostendit differentiam. Nam quos ex se genuit, amāter & accurate nutrire perseuerat: alienos uero partus odit, & inuidia utens, illorum cibū diminuens, suis addit filijs: illos enim natura quasi proprios amat: odio autem habet qui uiri sunt, quasi alienos. Eodem modo & terra, eorum quæ ipsa ex se genuit, mater

*multo magis
egros exp
tionem.*

ὄξιν. ἃ δ' αὐτὸς ἐμφυτεύεις, τὰ τῆν γίνεται μητρῴα.
 ἔχειμ, καὶ μάλλον ὡς γνήσια τὰ οἰκία τρέφει καὶ
 θάλλει. τοῖς ἢ πρὸς τοῦ φυτεύουσιν, ἔσονται ὡς νό-
 θοις τὴν τροφῶν νέμει. ὡδὶ τὸ τοῖς ἡδεις ὁ κηπουρὸς πι-
 σούσας ἀν μοί φησιν, ὅτι με ἀμηχάνου λύτης, ἔσθ
λεγίας ἐκούριος. ἀπιδι πῶνα φέρων τὰ λάχανα.
 ἢ ὅσακίς σοι τὰ τῆν δ' εἰ, ὡς εἰς οἰκίου κήπου βαδίζων
 λαμβανε. μεθ' ἡμέρας δὲ πάλιν εἰς τὸ βαλανεῖον ἐλ-
 θόντ' τὸ ξάνθον, καὶ πσιμ γντυχόντ' ἐκεῖ τῆν Ὀί-
λων, καὶ πρὸς τὸν αισωπου εἰρηκότ', εἰς τε τὴν οἰκί-
 αν προσδραμεῖν, ἔ φακῶ εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλόν-
 τα ἐψῆσαι, ἐκεῖντ' ἀπελθὼν, κῆκιον γῆρα φακῆς εἰς
 τὴν χύτραν ἔψει βαλὼν. ὁ δὲ δὴ ξάνθ' ἅμα τοῖς Ὀί-
λοις λουθάμεντ', ἐβάλει τὸ τὸς συναρισκόντας. πῶ
 εἶπε μὲν τοὶ καὶ ὡς λιπῶς, ὡδὶ φακῆ γὰρ ἔσαι τὸ δει-
 πνον. καὶ ὡς μὴ δ' εἰμ τῆ ποικιλία τῆν ἐδ' οὐμάτῆν σὺς
Ὀίλους κείνειμ, ἀλλὰ δοκιμάζειμ τὴν πρωμίαν. τῆν
 δὲ ἐξάντῆν, καὶ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀποκομιάν, ὁ ξάνθος
 φησί, δὸς ἡμῖν ἀπ' λουτρῶ πῆμ αισωπε. τὸ δ' ἐκ τῆς
 ἀρρῆρίας τὸ λουτρῶ λαβόντ' καὶ ὑπ' δεδιωκότος, ὁ
 ξάνθος τῆς δ' υσωδίας ἀναπληθεῖς, φθῦ τί ἴσθ' φησιν
αισωπε; καὶ ὅς, ἀπ' λουτρῶ ὡς ἐκελεύσας. τὸ δὲ ξάν-
 θον τῆ παρεσία τῆν Ὀίλων τὴν ὄργλῶν ὑποχόντ', ἔ
 λεκάνῳ αὐτῶν παρατεθῶαι κελύσαντος, αισωπος
 τὴν λεκάνῳ δὲ εἰσατο. καὶ ὁ ξάνθ' ἔ νίπῃς; καὶ κεί-
νθ', γντέταλταί μοι ταῦτα ποιεῖμ, ὅσα ἀν ὑπ' τάξῃς.
 σὺ δὲ νῦν ἔκ εἰπας, βάλλε ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνῳ, καὶ
 νίψου σὺς πόδας καὶ δὲς τὰς ἐμβολδας, καὶ ὅσα
 ἐφεξῆς. πρὸς δὴ ταῦτα τοῖς Ὀίλοις ὁ ξάνθος ἔφη. μὴ γν

μω. διττῶν
σθάνομαι.

ορενω.

ω. σομο.
ειχο.
α. ραδεο.

απλημι. μ.
ω. νεpleo.

εχο. colhi

αφιξομαι . η . μα . μ . αφιφομαι . κ αφιμα .
 εο . αορ . α . αφιξομω . ρηνιο . αφεμοα .

est: quæ autem tu plantas, horum est nouerca.
 Huius rei gratia, quæ sua sunt, ut legitima ma-
 gis nutrit, ac fouet: à te autem plantatis ut spu-
 rijs non tantum alimēti tribuit. His delectatus
 olitor, Credideris mihi, inquit, q̄ me graui sol-
 licitudine ac garrulitate leuaris. Abi gratis fe-
 rens olera, & quoties tibi his opus est, tanq̄ in
 proprium hortum uadens, accipe. Post dies ali-
 quot rursus in balneū profecto Xantho, & qui-
 busdam ibi amicis inuentis, & ad Aesopum lo-
 quuto, ut & in domū curreret, & lentem in ol-
 lam iniectā coqueret, ille abiēs granum unum
 lētis in ollam coquit iactum. Xāthus ergo unā
 cum amicis lotus uocauit hos compransuros,
 prefatus tamen & quod tenuis esset futura cœ-
 na, utpote ex lente, quodq̄ nō oporteret uarie-
 rate ferculorū amicos iudicare, sed probare uo-
 luntatē. His ^{q̄ omni parum dicit} uero profectis, & in domū ingref-
 sis, Xanthus inquit, Da nobis à balneo bibere
 Aesope. Illo uero ex defluxu balnei accipiente
 & tradēte, Xāthus fœtore repletus, Hem quid
 hoc, inqt, Aesope? Et ille, A balneo, ut iussisti.
 Xantho autē presentia amicorū iram cōpescen-
te, & peluim sibi apponi iubēte, Aesopus peluī
 apposita stabat. Et Xanthus, Non lauas? Tum
 ille, Iussum est mihi ea facere, quæ iusseris: tu
 nunc non dixisti, in hęc aquā in peluim, & laua
 pedes meos, & pone soleas, & quæcunq̄ dein-
 cept, Ad hęc igit̄ amicis Xāthus ait, Nū enim

1
καλινομαι
ταμει.

μα. μ.
τομαι.
λιθ.

Διδουμ ἐπειραμω, ἔκ' ἐστι ὄπως, ἀλλὰ διδασκαλου. ^{††}
 ἀνακλιθ' ἔν τῳ ποίνω αὐτῷ, καὶ τὸ ξάνθου τὸν αἰσω-
 που ὄρωτήσαντ' εἰ ἐψητῆ ἢ φακῆ, διδιδυκε λαβῶν
 ἐκείν' τὸν φη φακῆς κόκκον ἀνέδ' ὠκεν. ὁ δὲ ξάνθ' ἔ-
 λαβῶν, καὶ οἰνθεῖς γνέκεν τὸ πῶσαν λαβέει τῆς ἐψή-
 σεως τῶν φακῶν διέξαδα, τοῖς διακτύλοις διατεί-
 ψας ἔφη, καλῶς ἔψητῆ, κόμίσου. τὸ δὲ μόνου τὸ ὕδωρ
^{ἔπειτα ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ}
 ἐγνώσαντ' ἔν τοῖς τρυβλίοις καὶ παραδόντος, ξάν-
 θ' ἔφ' ὅτι ἢ φακῆ φησι. καὶ ὅς, ἔλαβον αὐτῶν. καὶ
 ὁ ξάνθ' ἔφ' ἵνα κόκκον ἐψησας; καὶ ὁ αἰσωτ' ἔφ' ἵνα
 σα. φακῶν γὰρ ἐνικῶς, ἀλλ' ὁ φακῆς εἶπας, ὁ δ' ἢ πλη-
 θωτικῶς λέγεται. ὁ μὲν οὖν ξάνθ' ἀκρήσας τοῖς ὄ-
 λωις, ἀνδρῶν ἑταῖροι ἔφ' ἔτ' εἰς μανίαν με πόδι βί-
 ψει. εἶτα γραφεῖς πρὸς τὸν αἰσωπου. εἶπον, ἀλλ' ἵνα μὴ
 δόξω κακῆ δ' ἄλε τοῖς φίλοις γνυβείξω, ἀπελθῶν ὡ-
 νησαι πόδας χοιρίους τέτταρας, ἔφ' ἵνα ταχέως ἐψή-
 σας παραδόν. τὸ δὲ ἀποδόν ὅσον ποιῶσαντ' ἔφ' ἔτ'
 ποδίω ἐψομδίω, ὁ ξάνθ' ὀυλόγως δέλω τύψαι
 λαω. εχεχεσόντον αἰσωπου, αὐτ' ἔφ' ἵνα εἰς χρείαν ἀσχολουμένης,
 ἵνα τῷ ποδίω ἐκ τῆς χύτρας λαθραῖως ἀνελόμηνος,
 ἔκρυψε. μετὰ μικροῦ δὲ ἔφ' ὁ αἰσωτ' ἔλθῶν, ἔφ' ἵνα
 χύτραν ὑπὸ σκεψάμην, ὡς εὖ τρεῖς μόνους πόδας
 ωκω. ἠσω
 ἔώρακεν, σιωῆκε ὑπὸ βελῶν αὐτῶν τῆς γερονυῖαν. ἔφ'
 δὴ κατὰ δραμῶν ὑπὸ τῶν αὐλῶν καὶ τὸ σιτθουμένου
 χοίρε τ' ἵνα τ' ποδίω τῆς μαχαίρας πόδιελῶν, ἔφ' ἵνα
 λθω. ὡσω
 καλο.
 ἡμι. μ. ἠσω.
 κεο.
 καὶ ψιλώσας, εἰς τῶν χύτραν ἔρριψε, ἔφ' ἵνα τοῖς
 ἄλλοις. ξάνθ' δὲ δειλάς, μὴ πως αἰσωπος τὸν ὕψαι
 ρεθγίτα τῷ ποδίω ἔχ' ἐυρῶν ἀκρήσας, αὐτῆς εἰς τῶν
 χύτραν αὐτὸν γνέβαλε. τὸ δ' αἰσωπου εὖ πόδας
 εἰς τὸ

seruum emi: nullo modo, sed magistrum. Discumbentibus itaq; ipsis, & Xantho Aesopum rogante, an cocta sit lens, cochleari acceptū ille lentis granum tradidit. Xanthus accipiens, ac ratus gratia faciendū periculum coctionis lentem accepisse, digitis conterens ait, Bene cocta est, affer. Illo solum aquam uacuante in scutellas, & apponēte: Xanthus, ubi est lens: inquit. Et is, Accepisti ipsam. Et Xanthus, Vnum granum coxisti: Tum Aesopus, Magnopere lentem enim singulariter dixisti, non lentes, quod pluratiue dicitur. Xanthus ergo prorsus consilij inops, Viri focij, ait, hic ad insaniam me rediget. Deinde cōuersus ad Aesopum ait, Sed ne uidear improbe serue amicis iniurius, abiens eme pedes porcinos quatuor, & perceleriter coctos appone. Ab eo autem festine hoc factū ac dum pedes coquerentur, Xanthus iure uolens uerberare Aesopū, cum esset in re aliqua ad usum occupatus, unum ex pedibus ex olla clanculum auferens, occulit. Paulo post autem & Aesopus ueniens, & ollam perscrutatus, ut tres solos pedes uidit, cognouit insidias sibi aliquas factas, & accurrens in stabulum, & saginati porci unum ex quatuor cultro amputans, & pilis nudans in ollam iecit, ac concoxit cum cæteris. Xanthus uero ueritus ne Aesopus subreptum pedem non inueniēs, fugeret, rursus in ollam ipsum iniecit. Aesopo autem in patinam

ὁ δόιδυξ . κς
cochleari.

χαιροδοο πο
ειμι . κς
χαιροδοο πο

εἰς τὸ πρυβλίον ἰκνῶσαντῶ, καὶ πῶντε τῶ τῶ ἀνα-
 φανγνῶ τῶ, ὁ ξάνδῶ, τί ἄρ' φησὶ αἰσώπε, πῶς πῶν-
 τε, ἰάκκινῶ, τῶ δύο χοῖρω πόσους ἔχου πόδας; ἄ
 ὁ ξάνδῶ, ὀκτώ. καὶ ὁ αἰσώπῶ, εἰσὶν οὐὼ γῆταυδοῖ
 πῶντε καὶ ὁ σιτδύομνῶ χοῖρῶ νέμεται κατῶ τεί-
 πως. καὶ ὁ ξάνδῶ πάνυ βαρέως χῶμ, πῶς οὐὼ Ζί-
 λους φησί. οὐχὶ μικρῶ πρόδιν εἶπον, ὡς τάχιστα με
 πῶς μαυῖαν ἔτῶ δὴ πόδι τρέψαι; ἄ ὁ αἰσώπῶ, δὲ
 αποτε, ἔκ οἱδ' ὅτι τὸ ἐκ πῶδιεσῶς τε καὶ ἀφαιρέσε
 ὡς εἰς τὸ κῆλ λόγου ποσὸν συγκεφαλαίου μῆνου, ἔκ εἰσιμ
 ἑμαρῆματα; ὁ μὲν οὐὼ ξάνδῶ μηδεμίαν αἰτίαν ἔνυπρὸ
 ὡπῶ ἐνυρηκῶς μαστιγῶσαι τὸν αἰσώπου, ἡσύχασε.
 πῆ δὲ ὑσῶραία τῶν χολαστικῶν τις πολυτελες δύτρε-
πίσας δειπνονομ, σῶν ἄλλοις σχολαστικοῖς καὶ τὸν ξάν
 δομ ἰεκληκην. δὲω χουμλῶν ὄινω, ὁ ξάνδος μερίδασ ἡ μ
 ἐκ τῶν παρακειμλῶν ἀνελόμνῶ ὑπλέκτες, καὶ τῶ ἰδῶ
 αἰσώπῶ ὁ πῶδιν ἐφεςῶπι δὲς, πῆ ἔννοσῆ μοι, φησί·
 πῶς αὐτὸν, ταῦτα ἐπίδῶ ἀπελθῶν. ὁ δ' ἀπῶν,
 καὶ ἑαυτὸν γῆγῶσι, νῦν καμρὸς πίσαδα μου πῶν δὲ-
 σποιναν, ἀνδ' ὦν με ἡνίκα νεώνητος ἦλδομ ἔσκωπῆν.
 ὄψεται πῶινω εἰ τῶ δεσῶπῆ με δὲνοεῖ. ἀεικόμνῶ
 οὐὼ εἰς πῶν οἰκίαν, ἄ καδίσας γῆ τῶ πῶδῶμ, ἄ πῶν
 δὲσποιναν ἐκαλέσας, πῶν σπυρίδασ τῶν μερίδωμ ἐ-
 πίπῶδιν αὐτῆς τέθεικε, καὶ φησί, δὲσποινα, ταῦτα
 πάντα ὁ δεσῶπῆς πέπομφῆν ἔβῶ, ἀλλὰ πῆ ἔννοσῆ.
 καὶ πῶν κωῖα καλέσας, καὶ εἰπῶν, ἐλθὲ λύκεινα φά-
 γε, σοὶ γὰρ ὁ δεσῶπῆς ταῦτα ἐπέταξῆν δοθῶναι, ἀνὰ
 μῶρῶ πῆ κωῖι πάντα παρέβαλε. μετὰ δὲ ἄρ' πῶς
 τὸν δεσῶπῆ πάλιν ἐλθῶν, καὶ ὄρωτηδὲς εἰ πῆ ἔννο
 ἔσῆ

σὺν χῶρ. ασπ
 νῆσο. οἰαρο.
 τρεπίφ. ραο.

ἰομα . κερῶ

τατῶ

^{n. ollam}
 pedes euacuante, ac quinque his apparentibus,
 Xanthus, quid hoc: inquit, Aesope: quomodo
 quinque: Et ille, Duo porci quot habent pedes:
 Et Xanthus, Octo. Tum Aesopus, Sunt ergo
 hic quinque, & saginatus porcus inferius tripes
 pascitur. Et Xanthus admodum moleste ferens,
 amicis inquit, Nonne paulo ante dixi, quod celer-
 rime hic me ad insaniam rediget: Et Aesopus,
 Here nosti id, quod ex additione & subductio-
 ne in quantitatem secundum rationalem sum-
 mam colligitur, non esse errorem: Xanthus igitur
 nullam causam honestam inueniens uerbe-
 randi Aesopum, quieuit. Postridie autem ex scho-
 lasticis quidam sumptuosam apparans coenam,
 cum alijs discipulis & Xanthum inuitauit. Coe-
 nantibus igitur Xanthus partes ex appositis
 accepit electas, & Aesopo pone stanti dedit,
 Beneuolamque meam, inquit ei, haec trade abiens.
 Ille uero decedens secum cogitabat, nunc oc-
 casio est ulcisci meam dominam, propterea
 quod me cum nouitius ueni, cauillata est. Vi-
 debit igitur an hero meo bene uelit. Profectus
 itaque in domum, & sedens in uestibulo, & hera
 accita sportulam partium coram ipsa posuit, ac
 inquit, Hera haec omnia herus misit, non tibi,
 sed beneuolae: & cane uocata, atque dicto, Veni
 Lycæna, comede, tibi enim herus haec iussit da-
 ri, particulatim cani omnia proiecit. At post
 hoc ad herum regressus, & rogatus an bene-

ἔσῃ δέλωκε πάντα. πάντα φησί, καὶ γνώπιον ἐμοῦ
 πάντα κατέφαγε. τὸ δὲ ἐπανδρομῆς, καὶ τί ποτε
 ἄρα ἐδίδοξα ἔλεγμα, ἐκείνῳ, ἐμοὶ μὲν φησιμ ἔδοποιῶν
 εἶρηκε, καὶ δ' ἐαυτῷ δέ σοι χάριτας ἦδαι. ἢ μὲν τοι γυ
 νῆ τῷ ξάνθῳ συμφορὰν τὸ πρᾶγμα οἰθαμνήν ἄτε δὴ
 δλυτόρα τῆς λιμῆς, ἐλεγχθεῖσα πῆ πρὸς τὸν ἄνδρα
 θυνοῖα, καὶ ἐπειθεῖσα ἡμῶν μηκέτι τὸ λοιπὸν σιωπι
 κήσειμ αὐτῶν, εἴσω παρελθῶσα τὸ κοιτῶν ἔδρηναι. ἦ
 δὲ πότῃ προκόωντῳ, καὶ ζητηματῶν πρὸς ἀλλή
 λους προτεινομένων, καὶ ἐνὸς αὐτῶν ἀκρήσαντῳ τῷ
 νίκα αὐτῶν γήνοιο μεγάλη γῆ ἀνθρώποις ταραχῆ, αἰσω
 πῳ ὅτι πῶν ἐσῶς εἴωγν, ἢ νίκα αὐτοὶ νεκροὶ ἀνιστάμε
 νοι, τὰ ἐαυτῶν ἀπαιτήσωσι λιτήματα. καὶ οἱ σχολαστι
 κοὶ γελῶσαντῶν ἐφασαν, νόημων ὄσιν ὁ νεώνητῳ.
 ἐτόρῳ δὲ πάλιν προδύντῳ, ὅτῃ χάριμ τὸ μὲν πρό
 βατον ὑδὶ σφαγῶν ἐλιόμνημ ὁ βοᾶ, ὁ δὲ χοῖρῳ ὅτι
 μάλισα κερῶζει, αἰσωπῳ αὐθις ἐφη, ὅτι τὸ μὲν πρό
 βατον ἢ τὸ εἰωθὸς ἀμελγόμενον, ἢ τὸ τῷ πόκου βελ
 ῳ ἀκρήθειμνημ, σιγῆ ἐπειτα. διὸ καὶ ὑποσκελιζο
 μένου καὶ τὸν σίδηρον ὄρωμ, ὅδῃμ δεινὸν ὑποπῶναι,
 ἀλλ' ἐκείνα τὰ σιωπῆθῃ καὶ μόνῃ δουκεί πείσεσθαι. ὁ δὲ
 χοῖρῳ ἄτε δὴ μὲν ἀμελγόμενον, μὲν τε κειρόμνημ,
 μὲν δὲ σιωπῶν ἐαυτῶν πρὸς τὴν τοῖστων ἐλιόμε
 νος, ἀλλ' ὅτι τῶν σαρκῶν αὐτῶν μόνων ὄσιν χρεία, εἰκότως
 βοᾶ. τὸ τῶν ὄστων ῥηθύντῳ, οἱ σχολαστικοὶ πάλιν ἐπῆνε
 σαν αὐτῶν, τραπύντῳ εἰς γελῶτα. παυσαμένημ μὲν
 τοι τὸ πότῃ, καὶ τῷ ξάνθῳ πρὸς τῷ οἰκίαν ἀκροσή
 σαντῳ, καὶ τῇ γυναικὶ σιωπῆθῳ ὀρμῆσαντῳ πρὸς
 λαλεῖμ, ἐκείνῳ ὄστων ἀκροσφῆσα, φησί. μή με πλησίον
 γῆν

ἑδίσ. μ. Βρώσω.

ἡμί. ἑφλω.

προσκελιζόμενος ἡμί. ἐπῆνε. ἀκροσφῆσα.

ἡμί. ἐπῆνε. ἀκροσφῆσα. ἡμί. ἡ νησα.

νοσ.

γῆν

uolæ dederit omnia . Omnia, inquit, & coram me omnia comedit. Illo uero iterum rogãte, & quid nam edens ait ? Et is, Mihi quidem nihil quidquã dixit, sed secum tibi gratias habebat. Vxor tamen Xanthi eã rem calamitosam esse arbitrata, tanq̃ secũda cani redarguta erga uirũ beneuolentiã, ac subdens certe non amplius in posterum cohabitaturã cum eo, ingressa cubiculum plorabat. Potu autem procedente, & quæstionibus alternis propositis, ac uno ex ipsis ambigente, quando futura esset ingens inter homines turbatio, Aesopus ponẽ stans ait: Cum resurrexerint mortui, repetẽtes quẽ posfederint. Et scholastici ridendo dixerunt: Ingeniosus est nouitijs hic . Alio uero rursus proponente, quam ob rem ouis ad cædem tracta, non exclamat, sus autem quàm maxime uociferatur: Aesopus rursus ait, Quoniam ouis assueta mulgeri, aut etiã uelleris onus deponere, tacite sequitur. Ideo etiã pedibus arrepta, & ferrum uidens, nihil graue suspicatur, sed illa familiaria & sola uidetur passura. Sed sus, ut qui neq; mulgetur, neq; tondetur, neq; nouit ad horum aliquid trahi, sed carnes suas tãtum usui esse, merito uociferatur . His sic dictis, discipuli rursus laudauerũt ipsum uersi in risum. Finito conuiuio, & Xantho in domum reuerso, & uxorem pro more aggresso adloqui, illa ipsum auersata inquit, Ne mihi propinquus

ὁ χριττῶν .
Cubiculum

ὁ βομηρῶν .

ὁρμιζῶ . pp
duco uirne
portum . o

γῆν. δὲ μοι τὴν πλοῦν μου, καὶ ἀπελθούσομαι. ὃ δὲ μ
 γὰρ αὐ μείναι με σὺν σοὶ τὸν τὸν δὲ μ. σὺ δὲ ἀπελθού
 τὴν λιῦνα καὶ λαλῶν, ἢ ἔπομφας τὰς μερίδας. καὶ
 ὁ ξάνθῳ ἐκπλαγείς λέγει. ἔκ ἐστὶ ὅπως ἔκ ἤρτυσέ
 μοί τι καὶ ἄλλο πάλιν αἰσώπῳ. καὶ πρὸς τὴν γυναικῶ
 φησι. λιῦνα, ἐμὸς πεπρωτό σὺ μεθύεις; τί τὰς με
 εἰδας ἔπομφα, ἔχῃ σοί; μά δι' ἐμοὶ μὲν ἔ, φησὶ ἐκεί
 νη, τῆ δὲ λιῦν. καὶ ὁ ξάνθῳ τῷ αἰσώπῳ ἐκλαθόντι φη
 σί, τί τὴν δὲ δωκεῖς τὰς μερίδας; κακῆν τῆ δυνόση
 σοί. καὶ πρὸς τὴν γυναικῶ ὁ ξάνθῳ, ὃ δὲ μ ἔλαβου; κα
κῆν, ὃ δὲ μ. καὶ ὁ αἰσώπῳ, τί τὴν γὰρ ἐκέλευσας δέ
 αποτα τὰς μερίδας δὲ λιῦνα; κακῆν, τῆ εὐσοῦση
 μοι. καὶ ὁ αἰσώπῳ τὴν λιῦνα φωνήσας, αὐτῆ σοι φη
 σὶν εὐσοῖ. ἢ γὰρ γυνὴ καὶ δυνόση λέγεται, ἀλλ' ἐπ' ἔλα
 χίσω ἀλγῆ ^{κακῆν} ἀντιλέγει, λοιδορεῖται, ἀναχωρεῖ. τὴν
 μὲν τοὶ λιῦνα τύφου, ἀπέλασσε, καὶ ἔκ ἀναχωρήσει
 γν αὐ, ἀλλ' ὕπλαδομένη πάντῃ, αὐτίκα ὕπλαδο
 σαίνει καὶ σὺ χείρτι τῶν δεσπότην. ἔδει σε οὖν εἰ
 πῆρ δέ αποτα, τῆ γυναικὶ τὰς μερίδας κόμισσον, καὶ
 μὴ τῆ εὐσοῦση. καὶ ὁ ξάνθῳ, ὄρας λιῦνα ὡς ἔκ ἐμοὶ
 τὸ ἀμαρτήματα, ἀλλὰ τὸ κομίσαντ; ἀνασχου τοίγα
 ροῦ, καὶ ἔκ ἀρρήσω πλοφάσεως, δι' ἡ αὐτὸν μασιγῶ
 σω. τῆ δὲ μὴ πειδομένης, ἀλλὰ λαδρα πρὸς τὸ εὐ
 τῆς γυνεὶς ἀρχωρησάσης, αἰσώπῳ ἔπων, ἔκ ὄραδ
 εἶπον ὡ δέ αποτα, ὡς ἡ λύων σοι μᾶλλον εὐσοῖ, καὶ
 ἔκ ἡ ἐμὴ δ' εὐσοῖνα; ἡμῶν δὲ πινῶν παρωγκυίδω,
 καὶ τῆς γυναικὸς ἀσπλαγκτου μῆνοῦσης, καὶ τὸ ξάν
 θου τῶν πλοσικόντων πινὰς ὡς αὐτῶ, ὡς αὐ ἔπο
 ὄραδ ὕπλαδο ἔρεψιν οἴκαδε, πέμψαντ, τῆ δὲ μὴ ὑπέκειν
 θελήσῃς

ῥτυνῶ. ἢ
 ῥτυνῶ.

ῥτυνῶ. μ. πω.
 ῥ. π. πεπρω.
 ῥ. κορ. β.
 πιον.

τελαθῶν
 αἰσώ.

ῥ. ἠνομα.
 ῥ. ἠνομα. π.
 ῥ. ἠνομα. κορ.
 ῥ. ἠνομα.

ῥ. ἠνομα.

ῥ. ἠνομα. μ.
 ῥ. ἠνομα. π.
 ῥ. ἠνομα.

ῥ. ἠνομα.

fias, da mihi dotem meam, & abibo: non enim
 manferim tecum posthac. Tu autem abiēs ca-
 ni adulare, cui misisti partes. Et Xāthus stupe-
 factus ait, Non potest aliquo modo non condi
uisse mihi mali aliquid rursus Aesopus. & uxo-
ri inquit: domina num me poto, tu ebria es: cui
 partes misi, nonne tibi? Non per Iouem, mihi
 quidē minime, inquit illa, sed cani. Et Xāthus
 Aesopo accito inquit, Cui dedisti partes: Et il-
 le, Beneuolæ tuæ. Et uxori Xanthus, Nihil ac-
 cepisti: Et illa: nihil. Et Aesopus, Cui enim ius-
 sisti here partes dari: Et ille: beneuolæ meæ. Et
 Aesopus cane uocata: hæc tibi, inqt, bene uult,
 nam mulier etsi bene uelle dicatur, tamē mini-
 ma quæ reclusa offensa contradicit, conuicia-
tur, abijt. Canē tamen uerberato, expellito, non
 tamen discedet, sed oblita omnium, statim be-
 nigne blāditur & cum gratia hero. Oportebat
 igitur dicere here, uxori has partes ferto, & nō
 beneuolæ. Et Xanthus, Vides domina non
 meam esse culpam, sed eius qui tulit: tolera ita
 que, nec deerit mihi occasio, qua eum uerbe-
 rem. Illa uero non credente, uerum clam ad su-
 os parentes regressa, Aesopus inquit, Non re-
 cte dixi, o here, canem tibi magis bene uelle,
quàm meam heram: Diebus autem aliquot
 præteritis, & uxore irreconciliata manente, &
 Xantho affines quosdam ad ipsam, ut reuerte-
 retur domum mittente, illa uero cum cedere
 nollet

parco.

μεθυσ. ετι
 Πονηρικα
 εβουο

ο. η. ζυωυ.
 ζυωο.

Et non

αμιασ μ
λω.

Δελούσις, καὶ τὸ ξάνθος δι' αὐτὴν εἰς ἀθυμίαν πεσόν
 τῶ, αἰσώπῳ πρὸς ἐλθὼν αὐτῶ φησι, μὴ ἀνιδίω δέ-
 αποτα. ἐγὼ γὰρ αὐτὴν αὐεῖον ἤκειν αὐδαίρῳ, καὶ
 ἀπαρᾶλλακτοῦ δρᾶσω πρὸς σε. καὶ λαβὼν ἰδῶμα,
 πρὸς τὴν ἀγορὰν ἦλθεν, καὶ ὠνησάμεν ἡλιῶς ἑ ὄρ
 νιδας, καὶ ἀλλ' ἀπῆα τῶ πρὸς ὕωχίαν ὑπὸ τῆς δειῶν, βα
 δίζωμ τὰς οἰκίας ποδὶ γόσει. παρῆει τοίνω καὶ τὴν τ
 ῖ αὐτὸ δεσποίνης γηνητήρων οἰκίαν, μήτε τὰυτὴν
 εἰδῶναι πρὸς αὐτῶν ἐκείνων τυγχάνουσαν, μήτε
 μὴ ἔν αὐτῇ τῆ δέσποιναν μὴ ἴσασαν. ἑ δὴ τινι τῆ ῖ
 οἰκίας ἐκείνης ἔντυχὼν ἠρώτα εἴ τι πρὸ τῆ εἰς γάμος χρῆ
 σίμων οἱ ἦν τὴν οἰκίαν ἔχοιεν αὐτῶ πωλῆσαι. τὸ δέ,
 καὶ τίς τὸ τῆ ἔχῃ τὴν χεῖραν πωδομῆς, ξάνθος φησὶν
 ὁ φιλόσοφῳ. αὐεῖον γὰρ γηραιὴ μέλλει σιωπῆσαι.
 τὸ δέ ἀναβάντῳ, καὶ τῆ γηραιὴ ταῦτα τὸ ξάνθου
 ὡς ἠκούσεν ἀναγγέλαντῳ, ἐκείνη σὺν δρόμῳ, καὶ
 ἀποδῆ πρὸς τὸν ξάνθου ἦλθεν αὐτίκα, ἑ αὐτὸ κατε
 βόα λέγουσα πρὸς τοῖς ἄλλοις ἑ ταῦτα, ὡς ἔκ αὐ ἔμῃ
 ζώσις ὡ ξάνθε ἐτόρα γηραιὴ διωγηθήσῃ σιωπηροδῆ
 να. καὶ ὅτως ἔμεινεν ὑπὸ τῆ οἰκίας δι' αἰσώπῳ, ὡς καὶ
 δι' ἐκείνου ἀπῆρε. μετὰ δὲ ἠμῶρας πάλιν τινὰς, καὶ λέ
 σαις ὁ ξάνθῳ σχολαστικὸν εἰς ἀείσω, τῶ αἰσώπῳ φη
 σίμ, ὁ φωνήσω ἀπελθὼν παῦ ὁ, πηρησάτορ τε καὶ
 βέλτιστον. ὁ δέ ἀπῶν, καὶ ἑαυτὸν ἔλεγε, ἐγὼ διδά-
 ξω τὸν δεσπότην μὴ μωρὰ δατάσθῃ. γλώτῃς ἔν
 ἀκλίνομαι μόνας ὑεῖς πειράμεν καὶ ἐπιμάσας ἀνακλινθεῖσι,
 γλώτῃν ὁ πῆλῳ ἐκᾶσω σὺν ὄξυγάρῳ παρέθηκε. τῆ δέ
 σχολαστικῶν ἐπαινεσάντων ὡς φιλοσόφου τὸ πρῶτον
 ἐδεσμα, δα τῆ ῖ γλώτῃς πρὸς τῆ λόγου ὑπερησίαν,
 πάλιν

ωκμο
υαρμοστ
ρπιδ ἴγο

φωνέω.
ροπία απο

ακλίνομαι

πάλιν

nollet, & inde Xanthus in mœrore esset, Aesopus adiens ad eum inquit, Ne te afflictes here, ego enim eam cras uenire spon-te & citissime faciam ad te. Et accepta pecunia in forum iuit, ac emptis anseribus, & gallinis, & alijs quibusdam ad conuiuium idoneis, ambulans domos circuibat: transibat igitur & ante domum parentum heræ suæ, ignorare simulans illorum esse, & in ea heram manere. Et cum in quendam ex domo illa incidisset, rogabat, an aliquid ad nuptias utile domestici possent sibi uendere. Illo autem, & cui opus est rogitante: Xantho, inquit, philosopho: cras enim uxori copulandus est. Eo uero ascendente, & uxori hæc Xanthi ut audiuit renunciante, illa cursim & propere ad Xanthum iuit statim, & contra ipsum clamabat, dicens inter alia & hæc: Non me uiuente, ô Xanthe, alteri uxori coniungi poteris. Et sic mansit in domo per Aesopum, quemadmodum propter illum discesserat. Post rursus dies aliquot, inuitans Xanthus discipulos ad prandium, Aesopo inquit: I, eme optimum quodque & præstantissimum. Ille inter eundem secum dicebat: ego docebo herum non stulta mandare. Cum linguas igitur solum suillas emisset & apparasset discumbentibus, linguam assatam singulis cum salsamento apposuit. Discipulis laudantibus ut philosophicum primum ferculum, propter linguæ ad loquutionem ministerium: rursus

o u400, s.
suillus.

rursus elixas Aesopus linguas apposuit, atque iterum etiã ferculo alio atq; alio petito, ille nihil aliud q̄ linguas proponebat. Discipulis autem eodem subinde cibo repetito indignatis, quousq; linguas inquentibus, quippe nos per diem linguas edendo, nostras dolumus, Xanthus inquit iratus, Nihil aliud tibi est Aesopos? Et is, Non certe. Tum ille, Nonne madaui tibi sordidissime homule, optimũ quodq; & præstantissimũ obsonari? Et Aesopus, Multas habeo tibi gratias increpanti me philosophis præsentibus. Quid igitur fuerit lingua melius & præstãtius in uita? omnis enim doctrina & philosophia per ipsam monstratur ac traditur. Per ipsam dationes, acceptiones, fora, salutatiões, benedicentię, musa omnis. Per ipsam celebrantur nuptiæ, ciuitates eriguntur, homines seruantur; & ut breuiter dicã, p ipsam tota uita nostra cõsistit. nihil ergo lingua melius. Ob hæc discipuli Aesopũ recte loqui dicentes, aberrasse uero magistrũ, abiere singuli in domũ. Postridie rursus accusantib. ipsis Xanthũ, ille respõdebat, nõ secundũ uoluntatẽ suã hæc fuisse, sed inutilis serui nequitia, hodie aut pmutabit cœnã, & ipse præsentibus uobis cũ eo colloquar. Ac uocato eo, uilissimũ quodq; & pessimum obsonari iubet, quod discipuli secum forent cœnaturi. Ille autẽ nihil mutatus, rursus linguas emit, & apparatus discubẽtib. apposuit. Hi inter se sub-

murmur

φώνου, χεῖραι πάλιμ γλώσσαι. καὶ μετὰ μικρὸν αὐ-
δὶς γλώτῃας παρέθηκε, καὶ μάλα αὐδὶς καὶ αὐδὶς. ὁ
ξάνθῳ δὲ δυσαναχετίσαντῳ, καὶ τί ῥῶσῳ αἰσώπῳ
εἰρηκῶτῳ, μὴ πάλιμ γίνετὶ λάμῳ σοι πᾶν ὅ, τι χρεῖ-
σά τῳ τε καὶ βέλτισον ὀφωνῆσαι, ὅχι πᾶν ὅ, τι φαι-
λότατῳ τε καὶ χείριστον; ὁ δὲ, καὶ τί ποτε χεῖρον τῆς
γλώτῃς ὦ δ' εἰποτα; ὅ πόλεις δ' ἰ αὐτῷ καταπίπῃσιν;

χρησιὰ τῆς
λότῃς

ὅχι ἀνδρωποὶ δὲ αὐτῷ ἀναίρουῦται; ὅ φθίνῃ πάντα
καὶ βλασφημίαι καὶ ὑπορκίαι δ' ἄ τᾶυτις πῶράινον
ταῖς; ὅ γάμοι καὶ ἀρχαὶ καὶ βασιλείαι δὲ αὐτῷ ἀνατρέ-
πονται; ὅχῳς λεφάλλαιον εἰπέειν, ὁ βίῳ δὲ αὐτῆς ἀ-
πας μιν εἰώμ πλημμεληματῶν γέμει; ταῦτα τῷ αἰσώ-
πῳ φαρμῶν, τῶν τις σιωπᾶ ἀκλειμῶν τῷ ξάνθῳ φησὶν,

ὅτῳ εἰ μὴ πᾶνν σεαυτὸν ἀσφαλίσῃ, ὅχι αὐτῷ ἀπορεῖ
εἴη μανίας ἀφορμὴ σοι γινέσθαι. οἷα γὰρ ἢ μορφῆς, τοιάδε
καὶ ἢ ψυχῆ. καὶ ὁ αἰσώπῳ πρὸς αὐτὸν, σὺ μοι δοκεῖς
ἀνδρωπῶε ^{παροξυσμῶν} κερκῆν τρεχῆς τις εἶ ποδὶ ῥῳ εἶναι, δεαπὸ
τῷ παροξυσμῶν ἢ οἰκίετῳ. καὶ ὁ ξάνθῳ πρὸς ταῦ-
τα, προφῶσεως ἐπιέμῳ μαστιγῶσαι τὸν ἀνδρωπῶν,
δραπέτα φησὶν, ἐπεί ποδὶ ῥῳ εἶπας τὸν εἰλῶν, δ' εἰ-
ξὸν μοι ἀποδὶ ῥῳ ἀνδρωπῶν ἀγαγῶν. ὅξελθῶν ποί-
νω φιλῶν ὁσπὶς αὐτῆς τῆς λεωφόρου ὁ αἰσώπῳ, εἶ ῥῳ πα-
εἰόντας ποδισκοπῶν, ὅρα πῶνα ἐφ' ἐνὸς τόπου ἰκανὸν
χρόνον καθίσαντα, ὅμ εἶ δοκιμάσας καθ' αὐτὸν ἀπερ-
γμονά πῶνα, καὶ ἀπλοῦν εἶναι, πρὸς ελθῶν φησὶν, ὁ δὲ
ἀπὸ τῆς σε καλεῖ σὺ αὐτῷ ἀεισῆσαι. καὶ ὁ ἀγροικῳ
ἐκείνῳ μηδὲν ποδὶ ῥῳ γασάμῳ, μὴ τε τίς ὦν ὑπὸ
τῶν καλεῖται, εἰσῆλθῆν εἰς τὸν οἰκίαν, καὶ σὺ αὐ-
τοῖς ὑποδύμασι φάυλῳ ὅσιν ἀνέπεσθῆν. ὁρομῶν δὲ
τῷ ξάνθῳ

αἰ. ἰσω π.
α. mitto
upio.

χοφμί. ἰρτ
ρτ. εἶχα.
ἡχφν
αδο.

murmurabāt, porcinae rursus lingua. Et paulo
 post iterū linguas apposuit, & ualde iterū atq;
 iterū. Xātho aut̄ iniquo animo ferēte, & quid
 hoc Aesope dicente, Num rursus mādaui tibi
 optimū quodq; & prāstātissimū obsonari: ac
 non potius uilissimū quodq;, & pessimū: Ille
 aut̄, & quid unq; peius lingua ō here: nōne ur
 bes per ipsam corruūt: Nō homines per ipsam
 interficiūtur, nō mēdacīa omnia, & maledicta,
 & periurīa per ipsam perficiunt: nō nuptiē &
 principatus & regnā per ipsam euertunt: nō,
 ut sūmatim dicā, uita omnis p̄ ipsā infinitorū
 errorū referta est: Hęc Aesopo dicēte, qdā ex
 discūbētibus unā, Xantho inq̄t: Hic, nisi ualde
 te ipsū munieris, nō dubia erit insanīa causa t̄
 bi, qualis em̄ forma, talis & anima. Et Aesopus
 ad eū, tu mihi uideris ō homo prauus quidā &
 curiosus esse, herū irritās contra seruū. Et Xan
 thus ad hęc, causam cupiēs uerberādī hominē,
 Fugitiue, inq̄t quoniā curiosum dixisti amicū,
 ostēde mihi incuriosum hominem adductum.
 Egressus igiṛ postridie in plateam Aesopus, &
 eos qui prāteribāt circūspiciens, uidet quendā
 in loco quodā diu sedentem, quem iudicans se
 cum ociosum & simplicem esse, accedens in
 quit, Herus te inuitat secum pransurū. Et rusti
 cus ille nihil sciscitatus, neq; quis esset à quo in
 uitaretur, ingressus est in domum, & cum ipsis
 calceis ut erant uiles, discubuit. Rogāte autem

d Xantho

τῷ ξάνθῳ, τίς ἔστ' αἰσωπὸς εἶπεν, ἀπορίδρ' αἰ
 θρωπὸς. καὶ ὁ ξάνθ' εἰς ἃς εἰπὼν τῆ γυναικι σιωπῆ
 ποικιλῶναι αὐτῷ, ἃ ὄπρ' αὐτὸς ὑπὸ τῆς ποιείμ,
 ὡς αὐτὸς προσώπῳ λόγῳ πληγὰς τῷ αἰσωπῷ ἔντε-
 νειν' εἶτα ἔν' ἐπηρώ πᾶν τῶν φησί, λυρία, ὑδωρ ὑδῖ
 πῆς λεκάνης βαλοῦσα, εὖς πόδας τῷ ξένῳ νίψομ. δι-
 γνοεῖτο γὰρ κατ' αὐτὸν, ὡς πάντως ὁ μὲν ξέν' ἔβλα
βηθήσεται, ὁ δ' αἰσωπὸς ὡς ἐκεῖνος ποδιόργ' φανέν-
 τος, πληγὰς λήφεται. ἢ μὲν οὖν βαλοῦσα τὸ ὑδωρ εἰς
 τὴν λεκάνην, ἢ εὖς πόδας τῷ ξένῳ νίψα. ὁ δὲ γνὸς
 τῷ τῷ ἔσαν τὴν τῷ οἴκου δεσπότῃ, κατ' ἑαυτὸν εἶ-
 πε, τιμῆσ' αἰ με πάντως βύλεται, καὶ τὸτ' δὲ χάειμ
 ἀποχειρία εὖς ποδῶν με βύλεται νίψαι, ἐπεὶ θόρα
 πᾶνισι εἶχεν αὐτὸ τὸ ὑπὸ τῆς. πλοτείνας ἐν εὖς πὸ
 δας, νίψομ λυρία, φησί. καὶ νίψα μὲν ἀνεκλίνθη.
 τῷ δὲ ξάνθου κελύσαντ' οἴνου τῷ ξένῳ δοδῶναι
 πείμ, πάλιν ἐκείν' διελυσίατο κατ' αὐτὸν, ὡς αὐ-
 εὖς μὲν τὸ πρόδρομ' εἶδει πείμ, ἐπεὶ δ' ἔτως αὐτοῖς
 ἔδδξεν, ἔδδ' ὄργ' ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα δρευνᾶν, καὶ λα-
 βῶν ἐπιγν. ἀραιοῦν δὲ, καὶ τιν' εἰδέσματ' τῷ
 ξένῳ παρατεθέντος, καὶ ἐκεῖνος ἠδύως ἐδίοντος, ὁ ξάν-
 θος τῷ μαγείρῳ ὡς κακῶς εἶπ' ἀρτύσαντι ἔνεκάλει.
 καὶ μὲν τοὶ καὶ ἀρδινδέντι πληγὰς ἔνεφώρει. ὁ δ' ἀ-
 γροιώτης κατ' αὐτὸν ἔλεγε, τὸ μὲν εἰδύμα ἀραιοῦν εἶψη
 ται, ἃ ἔδενός αὐτῷ δει πρὸς τὸ καλῶς ἔχειμ. εἰ δὲ καὶ
 δίχα πλοφάσεως βύλετ' ἢ αὐτὸ δούλον μασιγῶν ὁ οἰ-
 κὸ δεσπότης, τί πρὸς ἐμέ; τῷ δὲ ξάνθ' ἀχάλλοντος ἃ ἔχ
 ἠδύως δ' ἀκμῶν, ἐπεὶ μηδὲν ὁ ξένος ποδιεργάξ' ἔσ', τέ-
 λος πλακῶντες ἠνέχθησαν. ὁ ἔξένος ἄτε δ' ἢ μήπω πλα
 κῶντ'

λαβείομαι
ο. χηθεο

ευναω . ησ
εντωε

οδύω . εκ

βινε. συ γη

κῶντ'

Xantho, quis hic? Aesopus ait: incuriosus homo. Et Xanthus in aurē fatus uxori, ut sibi obsequeretur, & quod ipse iusserit faceret, ut honesta ratiōe plagas Aesopo inferret, deinde coram omnibus inquit, Domina, aquā in peluim inijce, & pedes hospitis laua. Cogitabat enim secum omnino hospitē recusaturū, Aesopū uero, quia ille curiosus esset, uerberib. caesum iri. Illa igitur iacta aqua in peluim, ibat pedes hospitis lotura. At ille cognoscēs hāc esse domus dominā, secū loquebatur: honorare me omnino uult, atq; huius rei gratia suīs manibus pedes meos uult lauare, quum ancillis queat hoc mādare. Extensis igitur pedibus, Laua, inquit, hera. ac lotus discubuit. Xantho aut iubēte uinum hospiti dari bibere, rursus ille considerabat secum, ipsos ante oportere bibere, sed quia sic ipsis uisum est, non opus mihi hāc ingrere: & accipiēs bibit. Prandētibus uero & ferculo quodā hospiti apposito atq; illo suauiter comedente, Xanthus cocū, q; male hoc condiuisset criminabatur, atq; etiam nudū uerberibus afficiebat. Rusticus autem secum dicebat, ferculū quidem optime coctū est, & nihil ei deest quominus recte paratum sit, si aut absq; causa uult suū seruū flagellare paterfamiliās, quid ad me? Xantho aut ægre ferente, neq; iucūde affecto, qm̄ nihil hospes curiose inquirebat, tandē placētæ allatæ sunt. hospes uero tanq; nunq; pla-

ο επιηκος
auditori 9

ppis homi
ppis man
factū sig
ficar

ουο . μ . κωῦτθ γουσαμλιθ, σωρδύωμ και σωειλωμ αυου
 ουω gusto . ως ψωμους ηδιε . το δε ξανθο τον αρτοποιου αιτιασε
 μηου, και τι δη ποτε ωκαταρατε φαμηγυ και μελι-
 τθ διχα και πεωδρεως ουσ πλακωυτας ουκδνα-
 ρας ; εκεινθ εφη, ει μλι ωμος ουτι ω διεαποτα ο πλα-
 κους, εμε τυπηε . ει δι ου ως εδει ουκδνασαι, μη εμε,
 αλλα τλω διεαποιναν αιπω . και ο ξανθθ, ει προς τις
 τιαομαι . εμης ουρ γεγоне γυαικος, ζωαμ αυτλω αρτιως κατα
 καισω . και παλιμ τη γυαικι νδνει αυθρ σωυποκει
 θλωαι δι αισωπομ . κειδνας ουω κληματιδας εις το
μεσομ ακθλωαι, πυραυ ανηψε . και λαβομλιθ ελι γυ
 ναικος, εγγυς ελι πυρας ηγαγε, προσδουκησιμθ ωμ αυ
 τλω εις το πυρ επαφειναι . διετειβε διε πως ε ποδιε
 βλεωε τον αγροιομ, επως ανασας τοι ποιθε πολ-
 μηματος ειρξαι αυτον εγχειρησειν . ο δε, καθ αυτον αυ
 δις διδουωπειτο, ως αιτίας μη παρδους, τι δη ποτε
 ουτως ουγιζεται; ειτα φησιμ, ουκδ διεαποτα, ει ουρ λε-
 κεικας διειμ ηνεδου, ουμεινουμ με μικρομ μεχλει αυ
 απελθωμ γνεγκωμ και αυτος ου αγροε τι γυαικια,
 ως αυ αμφω ηε το αυτο κατακνυσης . ταυτα τοι αν-
 δρος ο ξανθθ ανουρας, και το τευτο ακθραιου ερησ
 ναιομ θανμασας θρ αισωπω φησιμ, ιδε αληθως αν-
 θρωθ απριδριθ . εχεις τα νικητηρια λαβωμ αι-
 σωπωε . αλις εχει σοι τοι λωιπου . το δι γνθδουθμ, ελδου-
 θεριας ελι σης ωπιδουξη . ελι δι ωπιδουξη ο ξανθθ επε
 ταξε θρ αισωπω εις το βαλανειου απελθειμ και σκε
 ψαδου, ει μη πολυς παρξειμ ουλος, βλεδου γαρ αυ-
 τον λουθλωαι . απιονη δε, ο σρατηγος σωικατηρας, ει
 τοι ξανθθ γυης αυτον οντα, ηεε ποι πορδουοιτο . τοι
 δε, ουκ

τιαομαι
εμης ουρ γεγоне
γυαικος

ακθλωαι
αφειναι

η φρονη
μ φρεω

φρεω

in scriptis

centā gustasset conuoluens, & accipiens ipsas
 ut panes comedebat. Xantho autē pistorē accu-
 sante, & cur'nam ô execrâde dicente, & absq;
 melle ac pipere placētas præparasti. Ille, inq;
 si cruda est ô here placēta, me uerbera. Si uero
 non ut oportebat, præparata est, non me sed he-
 ram accusa. Et Xanthus, Si à mea hoc factum
 est uxore, uiuā ipsam nunc cōburam. Atq; ite-
 rum uxori innuit, ut sibi obsequeretur propter
 Aesopū. Iussō igitur farmēta in mediū afferri,
 pyram succendit, & arreptā uxorem prope py-
 ram egit, expectaturus ipsam in ignē immitte-
 re. Differebat autē aliquo modo, & circūspicie-
 bat rusticū si quo modo assurgens à tali auda-
 cia prohibere ipsum aggredereť. Sed is secum
 rursus cōsiderabat, cum nulla adsit causa, quid
 nam sic irascitur. Deinde, inquit, ô pater fami-
 lias, si hoc iudicas oportere fieri, expecta me
 parūper dum digressus adducā & ipse meā ex
 agro uxorē, ut ambas simul cōburas. Hæc à ui-
 ro Xanthus audiens, & huius synceritatem ac
 generositatē admiratus, Aesopo inquit, Ecce
 uere homo incuriosus. Habes accepta præmia
 uictoriæ ô Aesope, satis est tibi de cætero, dein
 uero libertatem tuam assequeris. Postridie autē
 Xāthus iussit Aesopo in balneas ire, & scruta-
 ri an multa adesset turba, uelle enim lauari. Ab-
 eunti autē prætor occurrens, & Xanthi ipsum
 esse cognoscens interrogauit quonam iret. Illo

ô ψωμο
 μαλα παρ
 (rusticū) buc
 la.

δε, ὅκ οἶδα φαμλύν, νομίστες ὁ στρατιγὸς τὴν δρώτησιν
 αὐτῷ παρ' ὅδεμ λογιωδῶναι, εἰς εἰρηκτῶν αὐτῶν ἀπαχθῆ
 ναί κελοδύει. ἀπαγόμηνθ ποίνω ὁ αἰσωπος ἐκραξεν,
 ὄρας ὡ στρατιγέ, ὅπως ὀρθῶς ἀπεκείδω; ἀ γνὴ μὴ πῶ
 σεδύκησα, ἔ σωίνητησά σοι, ἔ εἰς εἰρηκτῶν ἠδὴ ἀπά
 γομαι. καὶ ὁ στρατιγὸς ἐκπλαγείσ ὑδὶ ἔρῃ ἀκρογίας
 ἐτοίμω, ἀφῆκην ἀπίγναι. αἰσωπος δὲ παραγμύμηνος
 εἰς τὸ βαλαυείου, καὶ πληθῶ γνὴ αὐτῷ δεασάμηνθ
 ὄχλου, καὶ λίδου ὄρα ἠτὶ τὸ εἰσόδου μουαίτα του κεί
μηνου, ἐφ' ὅμ ἐκασθ τῶν εἰσιόντῶν τε καὶ ὄζιοντῶν, τὸν
 ποδ' α πλοσέπλαιε. ὄρα δὲ εἰς τις εἰσιῶν ἐφῶ λούσα
 δαι, ὄρας μετέδηκην. ὄρα δὲ εἰς τις εἰσιῶν ἐφῶ λούσα
 δαι, εἰ κελοδύεις φησὶ δ' ἄσωστα λούσαδαι, γνὴ ἀνθρω
 που γνὴ ἔρῃ βαλαυείω τε δ' ἄμα. καὶ τῷ ξάνθου ἐλθόν
 τος, καὶ τὸ πληθῶ τῶν λουομλῶν ἰδόντθ, ἔ πὶ ὄρα,
 εἰπόντος, αἰσωπε, ὅκ γνὴ ἀνθρωπου ἐφης ἔωρακύναι;
 ὁ αἰσωπθ, νάε φησιμ. τὸν γὰρ λίδου ἐκείνου τῆ χειρὶ
 δειξας πῶ τις εἰσόδου κείμηνου ἔυρου, ἐφ' ὅμ οἱ εἰσιόν
 τδου πάντδου καὶ ὄζιοντδου πλοσέπλαιου. εἰς δὲ τις
 πείμῃ ἢ πῶσ ταῖσαι, ὄρας μετέδηκην. ἐκείνου ὅν γνὴ
 ἀνθρωπου εἶπου ἔωρακύναι, πλομύμηνος τ' ἄλλωμ. ἔ ὁ
 ξάνθος. ὅδεμ πρὸ τῷ αἰσωπῶ ἀργου εἰς ἀκρογίαν. ἄλ
 λοτὲ ποτε τ' ξάνθου ὄζ ἀφέδου ἐπανιόντος, ἔ πυθομέ
 νου τ' αἰσωπου, τί δὴ ποτε οἱ ἀνθρωποι μετ' ἀπόπακου
 τὰ τ' γασρὸς ἐκκείματ' α ἐλέπεσιν; ἐκείνος ἔφη. ἠτὶ ὄρα
 παλαιὸς χρόνος ἀνὴρ τις τ' τρυφώδωτόρου ζώντῶν, πο
 λλῶ χρόνου ὑπὸ σπατάλης γνὴ ἀφόδω ἐκάθητο, ὡς καὶ
 τὰς οικείας ἐκεῖ διατρέιβων ἀρπυτῆσαι φρένας. ὄζ ἐκεί
 νου ὄινυν δεδουκότες οἱ λοιποὶ τ' ἀνθρώπων, πρὸς τὰ τ'
 γασρὸς

facti su

οοπιοιω
ρω

αω

nescio dicēte, existimās prātor interrogatiōnē suā floccipēdi, in carcerē ipsum abduci iubet. Inter abducēdū igit̄ Aesopus clamauit, Vides ō prātor quēadmodū recte responderim? quæ enim nō expectaui & occurri tibi & in carcerē iam trahor. Tū prātor stupefactus respōsi prōptitudine, siuit abire. Aesopus aut̄ profectus in balneas, & multitudinē in ipsis intuitus turbæ, & lapidē uidet in medio ingressu positū, in quē singuli ingrediētes & egrediētes offēdebant. Hūc aut̄ unus quis ingrediēs ut lauaret, sublatū trāsposuit. Reuersus igitur ad herū, Si uis, inq̄t, here lauari, unū hominē in balneis uidi. Et Xātho profecto, ac multitudinē lauantiū uidēte, & quid hoc dicēte ō Aesope, nōne unū hominē dixisti te uidiſſe? Aesopus, certe, inq̄t: nam lapidē illū (manu ostēdēs) ante ingressum positū reperi, in quē ingrediētes omnes & exētes offēdebāt. Unus uero quidā anteq̄ illuderet eleuatū trāsposuit. Illū igit̄ unū hominē dixi uidiſſe; pluris faciēs q̄ alios. Tū Xāthus, Nihil apud Aesopū tardū est ad respōsionem. *mp aratū* Aliquādo aliās Xantho ex latrina redeūte, & interrogāte Aesopū, quid ita homines post cationem uentris excremēta aspiciunt? Ille ait, Antiquis tēporibus uir quidā delicatius uiuēs multo tempore præ delicijs in latrina sedebat, ut & sua illic immorans cacauerit præcordia. Ex illo tēpore igitur timentes cæteri homines,

γαστρος ἀφορωσι λύματα, μή πως καὶ αὐτοὶ ὄσσο πε-
 πόνθασιμ. ἀλλὰ συ δέωποτα μὴ φοβῶ, ὅ γὰρ ἔχεις φρέ-
 νας. ἔν ἡμόρᾳ δέ τιμι συμποσίς συγκροτηθέντος, ἔ-
 τδι ξάνθος σὺ τοῖς ἄλλοις τῶν Φιλοσόφω ἀνακλι-
 νθέντος, ἔτδι πότῃ ἡδὴ ὑπὸ κρατήσαντος, συχνὰ πῶ
 βλήματα μεταξὺ τῶν ἑκαλινδῆιτο. καὶ τδι ξάνθου
 ἀρξαμλίνε ταράτῃεδα, αἰσώπος παρεστῶς ἔφη, δέωπο-
 τα, ὁ δῖονυσος τρεῖς λέκτιτοὶ λεγάσεις. τὴν μὲν πρῶ-
 τῶ ἡδονῆς. τὴν δὲ δούτοραν, μέθης. τὴν δὲ τρίτῶ,
 ὑβρεως. καὶ ὑμεῖς οὐ πῶ πῶ κῶτῶ ἡδὴ ἔτδι ἡδόντες,
 τὰ ἐφεξῆς καταλίπετε. καὶ ὁ ξάνθος, ἡδὴ μεθύων φη-
 σί, σὶώπα, τοῖς ἔν ἁδὴ συμβῆλδου. καὶ ὁ αἰσώπος, οὐ-
 κού καὶ εἰς ἁδὴ καταπααδῆση. τῶν δὲ γολασικῶ
 πῖς ὑποβεβεργυμλῶ ἡδὴ τῆ μέθῃ τῶ ξάνθου ἰδῶν,
 καὶ ὄλου εἰωεῖμ οἰνοπλῆγα, καδὴ γητὰ φησι, δὴώαταῖ
 πῖς ἐκπεῖμ τὴν θάλατῃαν ἀνδρωπῶ; καὶ ὅς, πάνυ
 μὲν οὐ. ἐγὼ γὰρ αὐτῶς τάντῶ ἐκπῖομαι. καὶ ὁ σχο-
 λασικῶς, εἰ δὲ ὅ δὴ ἡσῃ, τί ποτέ σοι τίμημα ὑπὸ γρω-
 ψῶ; καὶ ὁ ξάνθος, τὴν οἰκίαν με τίθημι πᾶσαν. ἔτδι
 τῶ τοῖς καταδέμνοι οὐ δακτυλίτῶς, τὰς σιωθῆκας
 ἐκέρωσαν. τότε μὲν οὐ διελύθησαν. τῆ δὲ ὑσῶραία
 πρῶίας ὄξε γῶρδθῆντος τδι ξάνθος, καὶ τὴν τε ὄψιμ νι-
 ψαμλίνε, καὶ τῶν διακτύλιου ἔν τῶν ἡπῆεδα μὴ ἰδόν-
 τῶς, καὶ τῶν αἰσώπου πῶ αὐτῶ πῶνομλίνε, ἐκείνος ὅκ
 οἰδία, φησι, τί ποτε γέγονε. ἔν δὲ οἰδία μόνου, ὅτι πῖς
 οἰκίας σαυτῶ ἀλλότῃε γέγονας. καὶ ὁ ξάνθος, ὅτι τί
 δῆ; καὶ ὁ αἰσώπος, ὅτι τὴν χδῆς μεθύων, σιωθῆκ τὴν
 θάλατῃαν ἐκπεῖμ. ἡὰ πῖ τὰς ὁμολογίας κατέδῃ καὶ
 τῶν διακτύλιου. ἡὰ κείνῃ, καὶ πῶς ἀρῶ ἐγὼ μείζου πῖ

οὐδὲ βρεχῶ
rigo?

γω . μ . ὠσα .
facio . suffica
Comp . τοβο .

σιωθῆκῃ
τίθημι

uentris inspiciunt fordes, ne quo modo & ipsi hoc patiantur. Sed tu here, ne time. Non enim sunt tibi præcordia. Die autem quodam celebrato conuiuio, & Xantho cum alijs philosophis discumbente, & potu iam inualefcēte, crebræ quæstiones inter hos uersabant, atq; Xantho incipiente turbari, Aesopus adstans ait, here, Bacchus tria possidet tēperamēta, primum uoluptatis, secūdam ebrietatis, tertium contumeliæ. Et uos igitur poti iam & lætati, quæ reliqua sunt obmittite. Tum Xanthus iam ebrius ait, Tace, inferis consule. Et Aesopus, Igitur & in infernum distrahere. Ex discipulis autē quidam subebrium iam Xanthum uidēs, & ut in uniuersum dicam, temulentum, O præceptor, inquit, potest ne quis ebibere mare homo? Et ille, Admodum quidem. ego enim ipse hoc ebibam. Et discipulus, At si non poteris, quānam tibi multā irrogabo? Tum Xanthus, Domum meam depono totam. Atq; interim depositis anulis pacta firmauerunt, tum discesserunt. Postridie diluculo excitato Xantho ac faciem lauante & anulum inter lauandum non uidente & Aesopum de eo interrogante, Ille, nescio, inquit, quidnam factū fuerit, sed unum scio tantum, qd à domo decideris tua. Tum Xanthus, Quamobrem? Et Aesopus, Quoniā heri ebrius pepigisti mare ebibere, atq; in pactis deposuisti & anulū. Et is, Tum quomodo maius si-

d s de

quod ipse
le est.

σο ισαδεν
ραβ. vaxbi
μι. i. 8x (vaxbi)

λιαν. timeo
ignavia.
φω. μ. φω
λο, modest
3κι. 16 Ann.

ελεχω

ρεω. μ. ευω
υφλο.

Δημεω
ασαλαμα
ουνηβ' ακριπο.

σεος οβ' γου δωήσομαι; αλλά σε νῦν λέομαι, εἴ τις σὺν
 θεσις, εἴ τις δεινότις καὶ ἐμπειρία, ξυμπαίσαο καὶ
 βοήθησαν ὄρεγε, ὡς ποδι γημέαδ', ἢ τὰς γε στωθῆκας λῦ
 σαι. καὶ ὁ αἰσωπος, ποδι γημέαδαι μὲν εὐκ γῆν, λυθῶαι
 δὲ τὰς ὁμολογίας ποιήσω. ἐπειδὴ γὰρ αὐδὶς τῆμερον
 εἰς ταῦτ' ὁ στωθῆθητε, μηδ' ὅπου φανείας διελισσας,
 ἀλλ' ἀπὸρ ὁμολόγησας παροινώδην, ταῦτα ἔνι φων λέ
 γε. λέλδουσιν μὲν τοι σρώματα καὶ τρωπέζαν παρὰ
 τῶν ἰόνων τεθῶαι, καὶ πᾶδας ἐποίμους σὺν ἐκωώ
 μασιμ ὄρεγφν σοι τὸ θαλάτῃον ὕδωρ. ἐπεὶ δὲ αὐτὸν δὲ σύμ
 παντὰ θεάσαι τ' ὄχλον στωθῆρα μηρότα ὕδῃ τ' ἔβαν,
 αὐτὸς ἀνασθῶν, λέλδουσιν ἐκ τῆ θαλάτῃης πληκθῆ
 ναι τὸ ἐκωωμα. καὶ ὅσων λαβῶν γῆν ἐψηκῶ πάντ' ἔνι
 πὲ τῶ στωθῆκοφύλακι, τίνας πρὸ ὑμῶν πεποίηκα μὲν
 τὰς στωθῆκας; ἔ ὅς ἀρ κενεῖται σοι, ὡς ὁμολόγησας
 τ' ἑτάλασαν ἐκπείμ. σραφεῖς ἔνι σὺ πρὸς ἀπαντας,
 ἔτω φράζω. ἀνδρῶν σάμιοι, ἴσε ἔ ὑμῖς πάντως πλεί
 στος ὅσους ποταμὸς ἐκβαλλοντας εἰς τὴν θάλασσαν.
 ἐγὼ δὲ στωθεῖμιν μόνω τ' ἑτάλασαν ἐκπείμ, ἔ μιν
 καὶ ὅσων ὄζιοντας εἰς αὐτὴν ποταμὸς. ἔτ' ἔ ἔνι ὄχλοα
 σικὸς ἀπελθῶν πρόδρομ ὑπὸ γέτω ὅσων ποταμὸς ἀ
 παντας. ἔτα δ' ἔνι ἐγὼ τὴν θάλατταν μόνω ἐκ
 πίομαι. ὁ δὲ ξάνδ' ἔ τὴν μέλλουσαν ἐκ τῶτ' ἔλσιω
 θῆκας διάλυσιμ ἔσεσθαι γνός, ἔπ' ὄρ' ἔδῃ. τὸ δὲ ἴμω ρί
 νω παρὰ τὸν ἀγιαλὸν συρρῶσαντος ὕδῃ θέαν τ' πρᾶ
 χθῆσεσθαι μέλλοντος, ἔ τὸ ξάνδ' ἔτ' τὰ διδραχθῆντα
 πρὸς τὸν αἰσωπος δρῶσαντος, ἔ εἰπόντ' ἔ, οἱ σάμιοι
 ἀνεβόησαν δυσφημοῦντες αὐτὸν καὶ θαυμαζόντες.
 ὁ δὲ σχολαστικὸς προσθῶν τλιπκαῦτα τῶ ξάλωδαι
 νηρικῆ-

de opus potero? Verum te nūc rogo, si qua cog-
 nitio, si qua prudentia, si qua experiētia, præ-
 sto sis, ac opem porrige, ut uincā, aut pacta dis-
 soluam. Et Aesopus, Vincere quidem haud li-
cet, sed ut soluas pacta, efficiā. Cum hodie rur-
 sus in unum cōueneritis, nullo modo uidearis
 timere, uerum quæ pactus es ebrius, eadem so-
 brius quoq; dic. Iube itaq; stramenta, & men-
 sam in littore poni, & pueros paratos cum po-
 culis porrigere tibi marinam aquam. Cum aut
 omnem uideris turbam concurrisse ad specta-
 culum, ipse discūbens iube ex mari impleri po-
 culum. Atq; hoc accepto omnibus audiētibus
 dic pactis præfecto, Quæ nam apud uos foede-
 ra iniuimus? Atq; is respondebit tibi, quod pe-
 pigeris mare ebibere. Conuersus igitur tu ad
 omnes sic dicito, Viri Samij, scitis & uos peni-
 tus q̄ plurimos fluuios prorūpere in mare, ego
 aut pepigi mare solū ebibere, non etiā exeun-
 tia in ipsum flumina. Hic itaq; scholasticus eat
 prius contenturus flumina omnia, deinde sta-
 tim mare solum ebibam. Xanthus autem futu-
 ram ex hoc pacti solutionem cognoscens, ue-
 hementer lætatus est. Populo igitur ad littus
 confluente ad spectaculum eius quod facien-
 dum erat, cumq; Xanthus quæ edoctus fue-
 rat ab Aesopo fecisset ac dixisset, Samij accla-
 mauerunt laudantes ipsum, & admirantes.
 Sed scholasticus Xanthi pedibus obuolutus,
 & uictum

hodie no di

νηρικηδαί τε ωμολόγει, και τας σιωδηκας εδειξο λυ-
 σαι, ο και πεποιηκε ξανθος δυσωπουμος τδι δημου.
 αχειροδημων δι αυτην εις τλω οικιαν, αισωπος προσελ-
 θων τβλ ξανθω φησιμ. ο παντα σοι τον βιον χειραμε-
 νος εγω, εχωω αξιος ειμε διεσποτα τυχειμ ελδουδει-
 ας; και ο ξανθος λαιδρησας αυτον απηλασε, λεγων,
 μη γαρ ε βουλομηνω μοι λω εσθ προαξαι; αλλ' εφελθε
 πλο τδι πυλωνος ε σκεψαι. και ιδιης δυο κορωνας,
 ανηγγελου μοι. αγαθος γαρ οιωνος ετος. επει ει μίαν
 ιδιης, εσθ πονηρου. προσελθων ουω ο αισωπος, ε συμ-
 βαν ετω δυο κορωνας υπ' τινος ιδιωμ διγνδρα και εσο-
 μηκας, προσελθων τβλ ξανθω ανηγγειλεν. εζιοντι δε
 τβλ ξανθω η ετορα εσθ απεπη. και ο ξανθος θατε-
 ραν μονλω ιδιωμ, εφη, εκ ειπας μοι και ταρατε δυο εω-
 ρα κνηαι; και ος, ετος. αλλ' η ετορα απεπη. και ο ξαν-
 θος, επελιωε σοι εσθ απετα το χλδουλειμ με; και λε-
 λδουει αυτον γυμνωδνητα τυπηεδη. τδι δ' αισωπος μα-
 σιγουμενης, προσελθων τις εκალი υπι το δειπνον τον
 ξανθου. και ο αισωπος επι τυω τομνος ανεβοσχη, οι
 μοι τβλ δυσηνω. εγω μλη γαρ ο το δικονονομ ιδωμ, τυ-
 πωμαι, σν δι ο μίαν ιδιωμ μονλω εις δυωχίαν απε. εω-
 λος ερ λω η οιωνοσκηπια. και ο ξανθος το αγχινουω αυ-
 τδι θαυμαλας, παυσαδαι κελδουει τυπηομνηου. μετα
 δι ε πολλας ημορας φιλοσοφου και ρητορας και ελας
 ο ξανθος, εκελδουσε τβλ αισωπω πλο τδι πυλωνος ση-
 ναι, και μηδνηα τη ιδιωτην εισελθειμ συγχωρησαι,
 ελλ' η εσθ σοφος μονου. τη δε ωρα τδι αεισε κελεισας
 αισωπος τον πυλωνα, γνηος εκαδεδη. τη κεκλημε-
 νωμ διε τινος ελδοντος, ε τλω θυραν κωποντος, αισω-

σιδθρεω
μηκας.

ημι. ηου.
ηκα. κορ. β.
την.

ημικηδ.
κεκεις.

ω. φω.
δο.

αθελομαι. μ. καθεδουμαι. ρεδο.

πος

& uictum se cōfitebatur, & pacta rogabat dis-
 solui. Quod & fecit Xāthus exorāte populo.
 Profectis autē ipsis in domum, Aesopus adiens
 Xanthū inquit, Per omnem tibi uitā gratifica-
 tus ego, nonne dignus sum o here consequi li-
 bertatē? Et Xanthus obiurgādo ipsum repulit
 dicēs, An nolo ipse hoc facere? sed exi ante ue-
 stibulū & specularē, & si uideris duas cornices
 renuncia mihi, bonū em̄ auguriū hoc. q̄ si unā
 uideas, hoc malū. Accedens igit̄ Aesopus, atq̄
 cū forte duas ita cornices super quadā uidisset
 arbore sedētes, accedēs Xātho renūciauit. Ex-
 eunte autē Xātho, altera harū auolauit, & Xan-
 thus alterā solā uidens ait, Nonne dixisti mihi
 execrāde duas uidisse te? Et is, Ita, sed altera a-
 uolauit. Tū Xāthus, Deerat tibi fugitiue deri-
dere me? Et iubet eum denudatū uerberari. At
 dū Aesopus uerberabaſ, profectus qdā inuita-
 uit ad cōnā Xanthū. Ac Aesopus inter uerbe-
 ra exclamauit, Hei mihi misero: ego em̄ q̄ duas
 nidi cornices uerberor, tu uero qui unā tātū, in
 cōuiuū abis: uanū itaq̄ fuit auguriū. Tū Xā-
 thus solertiā eius admiratus, cessare iubet uer-
 bera. Non multis autē post diebus philosophos
 & rhetoras cū inuitalset Xanthus, iussit Aeso-
 po ante uestibulū stare, & nullū indoctū ingre-
 di sinere, sed doctos solos. Hora autē prādij clau-
 so uestibulo, Aesopus intus sedebat. Ex inuita-
 tis autē quodā profecto & ianuā pulsante, Aeso-
 pus

ταυ. φου
κατι. cōcario
no nēo.

ωθ γνδδθγν εφη, τι σεις ο λυωμ; ο δε, νομισης λυωμ
κλυθλωαι, οργισθεις ανεχωρησθν. ετως ουω εναισος α-
κινεμενθ, αυθις απηι σιω οργη, νομιζωμ υβριζε
σαι, τδι αισωπ ταυτα παντας γνδδθγν ορωτηνθ.
ενος δι αυτην κηφανθ, και τι σεις ο λυωμ ακουσαν
τθ, και τηρ τε λορηου και τα ωτα ακρικειδεντος, αι-
σωπος αυτην ορθως δοκιμασης ακρικειδαι, ανοιξας
προς τον δεσποτην ηγαγε, ε φησιν, εδεις την Ουλοσο-
φωμ σωεσιαδλωαι σοι ηλθθν ω δεσποτα, πλω επος
μονθ. και ο ξανθθ σφοδρα ηδυμησε, παραλελογι-
σαι οηθεις υπητην κλυθθτην. τθ δε υσδραϊας σωελ
δοντου οι κλυθθτην ωπ. τλω διατριβη, γνεκαλου
τω ξανθω, φασκοντου, ως εικας ω κληθηγητα, επεθυ-
μεις η αυτος ελθθθθσαι ημας, αιδ εμενος δε, τον σε
προν ωπ τδι πυλωνος εσησας αισωπομ, ως πρωηλα
κισαι, και κυνας ημας ακρικαλεσαι. και ο ξανθος, οναρ
τθ εστιν, η υπαρ; ακικεινοι, ει μη ρεχχομη, υπαρ. και
δη ταχθ μετακλυθεις αισωποθ, ε ορωτηθεις σιω
οργη, τδι χαιμ εως Ουλους απιμως απεσρεψθν, εφη,
εχι συ μοι δεσποτα γνετειλω, μη τινα την ιδιωτην ε
αμαθωμ ανδρωμ εασαι προς τλω σιω σωελθειμ ενω-
χιαμ, αλλ η εως σοφους μονους; και ο ξανθθ, και λυου ε-
τοι, ετην σφωμ; και ο αισωποθ, εδεμα μηχανη. αυτ
και γαρ κωποντην τλω θυραν, καμ ε γνδδθγν ορωτων
τθ, τι ποτε σεις ο λυωμ, εδι οσπισουω αυτην σωηκε
τον λογον. εγω γουω ως αμαθωμ παντην φανθτωμ,
εδινα ετην εισιγαγον, πλω τον σφω εωρη ακ-
ρικειδεντα μοι. ετως ουω τδι αισωπου ακρικελογημε-
νου, ορθως απαντου λεγειμ αυτον εψηθισαντο.

μεσιχαρμαι
ασομαι con
ox. latino.

κα εν δε
su similis
κα sine duo
videtur

πληρακιθ
υπο. υβριζε
ω. ρεθω. θεη

α. μεσ. απ
τελλθ.

ησθισμαι
εσται πο εμν
delibeatione.

και

pus intus ait, Quid mouet canis? Ille putans canis uocari, iratus discessit. Sic ergo unusquisque ueniens rursus abibat iratus, putans iniuria affici, Aesopo eadē omnes interrogante. Cum autē unus ipsorum pulsasset, & quid mouet canis audiuisset, & caudā & aures respōdisset, Aesopus ipsum recte iudicans respōdisse, aperta ianua ad herū duxit, ac inq̄t, Nullus philosophus ad conuiuīū tuum uenit ō here, præter hunc solū. Et Xanthus ualde tristatus est, deceptū se existimans ab inuitatis. Postridie cū uenissent inuitati ad literariū ludum, accusabāt Xanthū dicētes, Vt uideris ō præceptor, cupiebas quidē ipse contēnere nos, sed ueritus, putridū in uestibulo cōstituiſti Aesopū, ut nos iniuria afficeret, & canes uocaret. Et Xanthus, Insomniū ne id est, an uera res? Tū illi, Nisi stertimus, uera res. Et celeriter uocatus Aesopus, & rogatus cū ira, cuius rei gratia amicos ignominiose amolitus esset, ait, Non tu mihi here mādaſti, ne quē uulgariū ac indoctū hominē pmitterē in tuū cōuenire cōuiuīū, sed solos doctos? Tum Xanthus, Et quales hi? nōne docti? Et Aesopus, Nullo pacto: ipsis etem pulsantib. ianuā, & me intus rogātē, qd' nā moueat canis, neq; q̄squā eorū intellexit sermonem. Ego igit̄ cū indocti oēs uiderent̄, nullū ipsorū introduxi, nisi hunc qui docte respōdit mihi. Sic igit̄ cū Aesopus respōdisset, recte omnes dicere ipsū cōfirmarūt.

Ac post

καὶ μεθ' ἡμέρας πάλιν Ἰνάς, ὁ ξάνθος ἐπορεύσθε τοὺς αἰ-
 σώπας, πρὸς τὰ μνήματα παρεγγύσθε, καὶ ἂν γνῶνται
 λαφύναξιν ὑπὸ χρομαματὰ ἢ ἀναγινώσκων, ἑαυτοῦ
 ἔτόρωε. τοὺς δ' αἰσώπας γνῶντι τὸ τῶν ἐγκεχαραγμῶνα
 σοιχεῖα ταῦτα ἰδόντες, α β δ ο ε θ χ. ὑπὸ δ' εἰ-
 ξαντός τε τῶ ξάνθου, καὶ ὀρομῶνος εἰ ἀφ' αὐτῶν εἰδέναι,
 ὑπὸ μελῶς ἐκείνος σκεψάμενος, ὅχ' οἷός τ' ἐγγύσθε τῶν
 τῶν εὐρεῖν ἰσάφησιμ, καὶ ὠμολόγησεν ἀκρῆσαι
 τοῖς ὄλοις. καὶ ὁ αἰσώπος. εἰ ἰσά τῆς φιλίας ὡ δέ
 ἀποτα θησαυρὸν ὑποδείξω σοι, τίνι με ἀμείψῃ; ὅς
 θάρσει, λήψῃ γὰρ τῶν ἐλδουθεῖαν σου, καὶ τὸ ἡμῶν
 τοὺς χροσίς. τότε ὁ αἰσώπος ἀρχῶν τῆς σήλης βήμα-
 τα τέσσαρα, καὶ ὀρύξας, ἀνέλαβε τε τὸν θησαυρὸν,
 καὶ ἠνεγκε τῶν δευτέρῃ, λέγων, δὲς μοι τῶν ἐπαγ-
 γελίαν, δι' ἧς εὐρεῖν τὸν θησαυρὸν. καὶ ὁ ξάνθος, ὅχ' ὅσα
 ἡμῶν εἰδέναι, εἰ μὴ καὶ τὸν νοῦν τῶν σοιχείων μοι φρά-
 σης. τὸ γὰρ μαθεῖν ἴσθαι, πολὺ τοὺς εὐρήματα ἔμοι τιμῶ
 τόρω. ὅς ὁ αἰσώπος, ὁ τὸν θησαυρὸν καπορύξας γνῶνται
 θα, ὡς σοφὸς ἀνὴρ τὰ σοιχεῖα διεχάραξε ταῦτα, ἂ καὶ
 φησίμ, α ἀρβὰς β βήματα δὲ τέσσαρα ο ὀρύ-
 ξας ε εὐρήξας θ θησαυρὸν χ χροσίς. ὅς ὁ ξάνθος,
 ἐπειδὴ ἠπὸρ ὄτως ἐπίβολος εἶ ὅς παντῶρος, ὅ λήψῃ σου
 τῶν ἐλδουθεῖαν. καὶ ὁ αἰσώπος, ἀναγγελάδω δὸδῶναι ὡ
 δέ ἀποτα τὸ χροσίον τῶν βασιλεῖ βυζαντίων. ἐκείνῳ
 γὰρ τεταμῶνται. καὶ ὁ ξάνθος, πόθεν τὸ τ' οἶδα; ἡμῶν
 κείνος, ἐκ τῶν σοιχείων. ἴσθαι γὰρ φησίμ, α ἀπόδος
 β βασιλεῖ δὲ διονυσίῳ ο ὄμ ε εὐρεῖν θ θησαυ-
 ρὸν χ χροσίς. καὶ ὁ ξάνθος ἀκούσας τῶν βασιλέως εἶν
 τὸ χροσίον, τῶν αἰσώπῳ ἔφη, λαβὼν τὸ ἡμῶν τῶν ἐρ-
 μάϊον

Ac post dies rursus aliquot Xanthus sequēte Aesopo ad monumēta accessit. Et quę in arcis erant epigrāmata legens, se ipsum delectabat. At Aesopo in quadā ex ipsis insculptas literas has uidente, $\alpha \beta \delta \theta \epsilon \vartheta \chi$, ostendenteq; Xantho, atq; rogāte, an hasce nouisset, diligenter ille scrutatus, nō potis fuit harum inuenire declarationem, ac passus est dubitare omnino. Tum Aesopus, Si per hanc colūnulam \hat{o} here thesaurū ostendā tibi, qua re me remunerabis? Et is, Confide, accipies enim libertatem tuam, atq; dimidiū auri. Tunc Aesopus distans à cippo passus quatuor, & fodiēs, accepitq; thesaurum, & tulit hero, dicens, Da mihi promissum, per quod inuenisti thesaurū. Et Xanthus, Non si & ego sapiam, nisi & sensum literarum mihi dixeris: nam scire hoc multo re inuenta mihi preciosius. Et Aesopus, Qui thesaurū infodit, hic ut uir eruditus literas inscalpsit has, quę & inquirunt, α recedens, β passus, δ quatuor, θ fo diens, ϵ inuenies, ϑ thesaurum, χ auri. Et Xanthus, Quia ita solers es & astutus, non accipies tuam libertatem. Et Aesopus, Renūciabo dan dum aurum \hat{o} domine regi Byzantium: illi enim reconditum est. Et Xanthus, Vnde hoc nosti? Et ille, Ex literis: hoc enim inquirunt, α redde, β regi, δ Dionysio, θ quem, ϵ inuenisti, ϑ thesaurum, χ auri. Et Xanthus audiens regis esse aurum, Aesopo ait, Accepto dimidio lu-

μαῖς, ἡσύχατον. καὶ κείνῳ, ὃ σὺ μοι νῦν ᾄδεις παρέχεις,
 ἀλλ' ὁ χρυσοῦ γνῶτωνδοῖ κατωρύφας. Ἐὶ ὄπως, ἀκουσομ.
 ᾄδεις καὶ λέγει τὰ γράμματα. α, ἀνελόμνοι. β, βαδί-
 σάντων. δ, δέλεαδε. ο, ὄμ. ε, εὐρετε. θ, θησαυροῦ. χ, χρυ-
 σίς. καὶ ὁ ξάνθῳ δ' ὄνρο φησιν εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς αὖτ'
 τὸν θησαυροῦ δειλώμεθα, καὶ σὺ τὴν ἐλδουθερίαν ἀ-
 πολάβης. ἐλθόντῃν ἔν, ὁ ξάνθῳ φοβόμενῳ τὸ τοῦ αἰ-
 σώωτ λαλοῦ, εἰς εἰρκτὴν αὐτὸν ἐκέλευσεν ἐμβληθῆ-
 ναι. καὶ ὁ αἰσώωτ ἀπαγόμηνῳ, τοιαῦτά φησιν εἰσιν
 αἱ ὑποσχέσεις τῆν Ὀμιλοσόφω; ὅχ' ὅτι γὰρ ἐπ' ἀκλαμβά-
 νω μετὰ τὴν ἐλδουθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς δεσμοτήριον κε-
 λούεις βληθῶ αἰ με. ὁ μὲν ἔν ξάνθῳ ἐκέλευσεν αὐτ'
 ἀκλυθῶναι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη. πάνυ καλῶς φῆς, ἵν'
 ἐλδουθερίας τυχῶν, σφοδρότόρος με γλῆμ κατηγορος.
 ὁ δὲ αἰσώωτ εἶπεν, ὅ, τί ποτέ με ἔχεις καὶ ἡμὸν ποιεῖν,
 ποίει. πάντως καὶ ἄκωμ ἐλδουδρώσεις με. ἢ δὲ ᾄδεις
 κωμῶν τῶν τῶν σιωπέωδ' ἐ τι τοῖσ' ἡμῶν γν' σάμω. τῶν δὲ
 με ἑορτῆς ἀγρομῆνης ἀέφνης ἀετὸς κατωτάς, καὶ τὸν
 δημόσιον ἀρπάξας διακτύλιον, εἰς δ' ἔλου νόλπον ἀ-
 φῆκον. οἱ μὲν ἔν σάμοι θορυβηθέντες, Ἐ εἰς πλείω
 ποδὶ τοῦδε τοῦ σημείου πεσόντες τ' ἀγωνίαν, ἢ τῶν
 ἀδριοιδόντες, ἤρξαντο δ' εἶδ' τὸ ξάνθου, ἄτε πρώτῳ τ'
 πολιτ' ὄντῳ καὶ Ὀμιλοσόφω, στίχοι τὴν κείνην τοῦ σι-
 μείου διαφῆσαι. ὁ δὲ, τοῖς ὅλοις ἐπαπορῶν, χρόνον ἤπι-
 σε. καὶ ἀκωμῶν οἴκαδε, πολὺς λῶ ἀθυμῶν, καὶ πῆ-
 λύωη βαπτίζομενῳ, οἷα δὲ μηδὲν λείπει δυνάμε-
 νος. ὁ δὲ αἰσώωτ τὴν ἀθυμίαν σιωνοήσας τὸ ξάνθου,
 πρὸσελθὼν, λέγει. τ' χάρην ὦ δέωποτα ἔτω διατελεῖς
 ἀθυμῶν; ἐμοὶ πρὸ ἀνάδου, χάρην εἰπὼν τῶν λυπῶν,
 αἰετον

tri, taceto. Et ille, Non tu mihi nūc hoc præbes, sed qui aurū hic infodit. Ac quemadmodū, audi: hoc enim dicūt literæ, α acceptū, β uadētes, δ diuidite, ρ quem, ε inuenistis, θ thesaurū, χ aurī. Et Xanthus, Venias, inq̄t, in domū ut & thesaurū diuidamus & tu libertatē accipias. Profectis ergo, Xāthus timēs Aesopi loquacitatē in carcerē ipsum iussit inijci. Et Aesopus inter abducēdum, Huiusmodi, inquit, sunt promissa philosophorū: non solū enim non accipio meā libertatē, sed & in carcerē iubes inijci me. Xanthus igitur iussit ipsum solui, & ait ei, Nimirū recte inquis, ut parta libertate uehementior sis cōtra me accusator. Tū Aesopus dixit, Quodcunq; mihi potes facere, fac malū: omnino uel inuitus liberabis me. Ea uero tēpestate huiusmodi res Sami obtigīt. Cum publice festū celebraretur, repēte aquila deuolans, & publicum rapiens anulū, in serui sinum demisit. Itaq; Samij perterriti, & in plurimū ob hoc prodigium cum incidissent mœrorē, in unum coacti cœperunt rogare Xanthum, q̄ primus ciuiū esset & philosophus, ut sibi iudiciū prodigij manifestaret. At ille omnino ambigens tempus petijt. Et profectus domum, multum erat tristis, & sollicitudinibus immersus, ut qui nihil iudicare posset. Sed Aesopus mœrore Xanthi cognito, adiens ait, Qua causā, ō here, sic perseueras tristari: mihi cōmitte, ualere iussō mœrore.

αἰετοῖν δ' εἰς ἀγορὰν προσελθὼν, εἰπέ τοῖς σαμίοις, ὡς
 ἐγὼ μὲν ἔτε σημεῖον λυτέην ἐπαυδιδύθην, ἔτ' οἰωνοσκο-
 πῶν, πῶς δέ μοι πρόσσει πολλῶν πῆραν εἰδῶς, αὐ-
 τὸς ὑμῖν τὸ ζητῆμνον λύσει. καὶ μὲν αὐτὸς ὑπὸ τῷ χῶ-
 ρῷ λύσεως δ' ἔαποτα, σὺ τὴν δόξαν ἀρίστην τοῦτ' ἔω χῶ-
 ρον δ' ἔλω. αὐτὸς ἀκτύχῳ, ἐμοὶ μόνῳ ἢ γντδύθην πῶ-
 ρεβήσεται ὑβείας. περὶ εἰς ἔν ὁ ξάνθῳ, καὶ τῆς ὑσε-
 ραίας εἰς τὸ θεατροῦ ἀπαντήσας, καὶ κατασὰς εἰς τὸ
 μέσον, καὶ τὰς ὑποθήκας αἰσώπῳ διελέχθη τοῖς συ-
 νεληθῶσιν. οἱ δ' ὑπὸ δέως ἠξίον τὸν αἰσώπῳ κληθῶναι.
 τὸ δ' ἀφικουμένῳ καὶ σάντῳ ὑπὸ τῷ μέσῳ, οἱ σάμοι
 τὴν ὄψιν αὐτῶν κατανόησαν τὸν, ὄρεχελουῦτὸν ἐφῶ-
 νον, αὐτῆ ἢ ὄψις σημεῖον λύσει; ἐκ τῶν ἀχρῶν τῶν τε
 ποτε καλὸν ἀκουσόμεθα; καὶ γὰρ ἠρξάντο. καὶ ὁ αἰ-
 σώπῳ κατασείσας τῆ χειρὶ, καὶ ἠσυχίαν αὐτήσας γε-
 νέσθαι, φησὶν. αὐτὸν δὲ σάμοι, τί με τὴν ὄψιν σκώπη-
 τε; ἔκ εἰς τὴν ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀκβλέπωμεν χρῆ.
 πολλὰ κίς γὰρ καὶ τῆ φάουλῃ μορφῇ χρῆσόν νῶν ἢ φύσις
 γνέθηκον. ἢ τὴν ἔξωθεν τῶν ὑδραμῶν μορφῶν σκοπῶ-
 τε ὑμεῖς, ἀλλ' ἔτ' ἢ γντὸς γούσιν τὸ οἶνον; ταῦτα τὸ αἰ-
 σώπῳ πάντῳ ἀκούσαντῶν, ἔλεγον. αἰσώπῳ, εἰπὶ δὴ
 νασαί, λέγε τῆ πόλει. καὶ ὅς μετὰ παρρησίας ἔφη. αὐ-
 τὸν δὲ σάμοι, ἐπειδὴ ἢ τῆ ἢ τύχῃ κληθῶντος ἔλα δόξης
 ἀγῶνα τέθεικε δ' ἔαποτα καὶ δ' ἔλω, καὶ μὲν ὁ δ' ἔλθῳ
 ἢ τῶν φανῆ τὸ δ' ἔαποτα, δ' ἔλα μασίγων ἐλδύσετ, εἰ δ' ἢ
 ἀμείνων, ἔδ' ἐμ ἔλα τῶν καὶ ἔτω πληγῶν ξανθήσεται,
 εἰ ὑμεῖς δ' ἔλα τῶν ἐλδύθειας παρρησίαν χερῶν δέ μοι,
 ἐγὼ νῦν ὑμῖν ἀδεδῶς τὸ ζητῆμνον φράσω. τότε ὁ δ' ἢ-
 μῳ ἀκβλέπων γλώττης πρὸς τὸν ξάνθον ἐβόων, ἐλδύθῃ

Cras in forum profectus dic Samijs, Ego neq; prodigia soluere didici neq; augurari, sed puer mihi est multarū rerū peritus, ipse uobis quæsitū soluet. Et si ipse consecutus fuero solutionē here, tu gloriā reportabis, tali utens seruo. Sin minus fuero cōsecutus, mihi soli erit dedecus. Persuasus igit̃ Xanthus, & postero die in theatrū profectus, & astans in medio secūdū admonitiones Aesopi cōcionatus est ijs qui cōuenerāt. Illi uero statim rogabāt Aesopū acciri, qui cū uenisset, staretq; in medio, Samij facie ipsius cōsiderata, deridentes clamabāt, Hæc facies prodigiū soluet: ex deformi hoc qd unq; boni audiemus: atq; ridere cœperūt. Et Aesopus ex tēta manu filētio petito, inq̃t, Viri Samij, qd facie meā cauillamini: nō faciē, sed animū respicere oportet, Sæpe enim in turpi forma bonū animū natura imposuit. An uos exteriorē testarū formā cōsyderatis, ac nō potius interiorē uini gustū: Hæc ab Aesopo cum audissent oēs dixerūt: Aesope, si qd potes, dic ciuitati. Et ille audaciter ait: Viri Samij, qm̃ fortuna, quæ cōtentionis studiosa est, gloriæ certamen proposuit dño & seruo: & si seruus inferior uideat̃ dño, uerberib. cæsus abibit: sin aut̃ præstātor, nihilominus & sic uerberibus lacerabit: si uos p̃ meā libertatē loquēdi mihi fiduciā indulseritis, ego nunc uobis intrepide quæsitū narrabo. Tunc populus uno ore clamabat ad Xanthū, Liber-

ρωσομ αἰσώπου, ἔπακουσομ βαμίους, χαίρεισαι τῷ ἔλδου
 δερίαν αὐτοῖ πῆ πόλει. ὁ δὲ ξάνδῳ, ἔκ' ἐπ' ἄνδου. καὶ ὁ
 πρῦτανις ἔφκ. ξάνδε, εἰ μὴ σοι δοκεῖ ἔπακούσαι τῷ
 δῆμῳ, ἐγὼ ῥῖδε ῥῖδ' ἄρας αἰσώπου ἔλδουδρομ ἀν ποίε
 σαιμι, καὶ τότε σοι ὁμότιμῳ ἔσαι. τῶν καὶ τα τοίνυ
 ὁ ξάνδῳ ἀναλγη τῶν ἔλδουδερίαν ἀπέδωκε. Ἐὶ ὁ κῆ
 ρυξ' ἐβόα, ξάνδῳ ὁ φιλόσοφῳ ἔλδουδροῖ σαμίους τῶν
 αἰσώπου. καὶ τὸ τῶν ἄρας ὁ τῶν αἰσώπου λόγῳ εἰλή
φει, φαμλῖς πρὸς τῶν ξάνδου, ὡς καὶ ἄκωμ ἔλδουδρώ-
σεις με. αἰσώπος ἐν ἔλδουδερίας τυχώμ, σῆς εἰς τὸ μέ-
σομ, ἔφκ. ἀνδρῶν σάμοι, ὁ μὲν ἀέτος ὡς ἴσε, βασιλεὺς
τῶν ὀρνίδωμ ὄσῃ. ὅτι δὲ τῶν στρατηγικῶν δ' αὐτῶν ἔ
τῳ ἀρπάξας ἀφῆκην εἰς δ' ἄλου κῶλπου, ὅσῳ σημειῶ
σειμ βέλεται, ὅτι τῶν νωμὶ βασιλέωμ τίς βέλετ' ὑμῶμ
τῶν ἔλδουδερίαν δουλάσσαι, καὶ ὅσῳ κενεῖσιν νόμους ἀ-
κῆρως δ' εἶσαι. ταῦτα οἱ μὲν σάμοι ἀκούσαντ' ὄν, κατεπ
φεικς ἐπλήθησαν. μετὰ δ' ἔ' πολὺν χρόνον καὶ γράμ
ματα παρὰ κροίσου τῶν λυδῶν βασιλέως ἦκει σαμί-
οις, κελδύοντα τὸ ἀπὸ τῶν δὲ φόρους αὐτῶν παρέχειμ, εἰ
δὲ μὴ πείθοντο, πρὸς μάχην ἐτοίμους εἶναι. ἐβουλόμ
σαντο μὲν οὖν ἀπαντ' ὄν. εἰδῆσαι γὰρ ἔπακῶοι γῆν
ὄντα τῶν κροίσω, στωοῖσομ μὲν τοῖ εἶναι καὶ αἰσώπου
ὄρωπῆσαι. καὶ κείνῳ ὄρωπῆδῆς ἔτωε. τῶν ἀρχόντων
ὑμῶμ γνώμην δέδωκῶτων εἰς φόρου ἀπαγωγῶν ὑ-
πακουειμ τῶν βασιλεῖ, συμβουλιῶ μὲν οὐδ' ὡς, λό-
γου δὲ ὄρω ὑμῶμ, καὶ εἶσεδε τὸ συμφόρου. ἡ τύχη δ' ὄ
ὄδους εἰδῆσῃ γῆ τῶν βίω, διατόραν μὲν ἔλδουδερίας,
ἦς ἡ μὲν ἀρχὴ δ' ὄσεται, τὸ δὲ τέλῳ ὄμαλόμ. διατέ
ραυ ἡ δ' ὄσεται, ἦς ἡ μὲν ἀρχὴ, δ' ὄπετής τε Ἐ βασιμος,
 τὸ δὲ

ἰσαμ. ἰσημί.
 ἡ. ἰσαθι' ἡ
 θι. p. r. h. i. c. o. r. e.
 ἡ. ἰ. m. i. d. i. a.
 ἡ. ἰ. o. i. d. i. p.
 ἡ. ἰ. r. o. m. i. t. t.

ἡ. εἰς ἔτια
 ἡ. ἰ. κ. ω. ἡ. ἡ.

ἡ. μ. φ. ω.
 ἡ. δ. ε. δ. κ. κ. ἡ.
 ἡ. ἡ. κ.

PH.
 ἡ. ἡ. ἡ.
 ΤΥΧΗ.
 ἡ. ἡ.

tate dona Aesopū, obtēpera Samijs largire libertatē eius ciuitati. At Xanthus non annuebat. & prætor ait, Xanthe si tibi non placet au scultare populo, ego hac hora Aesopū libertate donabo, & tunc tibi æqualis fuerit. Tunc igitur Xanthus necessario libertatem reddidit. Et præco clamauit: Xāthus philosophus liberum Samijs largit̄ Aesopū. Atq; interim finē sermo Aesopi accepit dicētis Xātho, Vel inuitus me libertate donabis. Aesopus itaq; libertatē cōsequutus, stans in medio ait, Viri Samij, aq̄la ut scitis, regina auuū est: qm̄ aut̄ imperatoriū anulum hæc raptū demisit in serui sinū: hoc significare uult, quendā ex ijs qui nūc sunt regē, uelle uestrā libertatē in seruitutē redigere, atq; sanctas leges irritas facere. His auditis Samij more repleti sunt. Sed non multo post tēpore & literæ à Cræso Lydorū rege uenerūt ad Samios, iubētes eis ab illo tēpore ut tributa sibi penderent, sin minus obtēperauerint ut ad pugnam se pararēt. Consultabāt igit̄ uniuersi, timuerūt enim subditi fieri Cræso, cōducibile tñ esse & Aesopū cōsulere. Et ille cōsultus ait, cū principes uestri sententiā dixerint de tributo dādo obtēperādū esse regi: cōsiliū iam minime, sed narrationē uobis afferā, & scietis qd cōducat. Fortuna duas uias ostēdit ī uita, alterā libertatis cuius p̄cipiū accessu difficile sed finis plan9, alterā seruitutis cuius p̄cipiū facile & accessibile,

τὸ δὲ τέλος ἐπώδωμον. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ σάμοι,
 ἀνεβόησαν. ἡμεῖς ἐλδύδροι ὄντες, ἐκόντες ὅ γινόμε-
 θα δῖλοι. καὶ τὸν πρὸς βουτιῶν ὅσω εἰρήνη ἀπέπεμ-
 ψαν. ὁ μὲν ἔν κροῖσος ταῦτα μαθὼν, ἐβηλδύσατο πρὸς
 λεμονίῃ σαμίων Λινεῖν. ὁ δὲ πρὸς βουτιῆς ἀνήνεγκεν,
 ὡς ἔκ αὐτῶν διωθθεῖν σαμίους ὑπὸ χεῖρα λαβεῖν, αἰσώπου
 παρ' αὐτοῖς ὄντος, καὶ γνώμας ὑποτιθέντος. δυνή δὲ
 μάλλον εἶπεν ὡ βασιλεύ, πρέσβεις ἀρξείλας, ἔθραπτε
 σαι παρ' αὐτῶν αἰσώπου, ὑποχόμενοι αὐτοῖς ἀντ' αὐ-
 τοῦ χείματος ἄλλας τε δώσεις, καὶ λύσιμ τῶν ὑπὸ ταῖσι
 μὲν ἡμῶν φόρων. καὶ τότε τάχα οἷός τε ἔση τ' ἔτιν πόλι-
 γημέδα. καὶ ὁ μὲν κροῖσος ἦν ταῦτα πρὸς βουτιῶν
 ἀρξείλας, ἐκδοτοῦ ἤτει τὸν αἰσώπου. σάμοι δὲ ἴδοντες
 ἐκδοῦναι γνώμης ἐγγύοντο. αἰσώπου δὲ ἴδοντες μαθὼν,
 ἔν μέσω πῆς ἀγορᾶς ἔση. καὶ φησίμ, ἀνδρῶν σάμοι,
 ἡγῶ μὲν πόλι πολλὰ ποιῶμαι παρὰ σὺς πόδας ἀφί-
 κέσθαι τοῖ βασιλέως. ἐθέλω δὲ ὑμῖν ἔνα μῦθον εἰπεῖν.
 κατ' οὐ χρόνον ὁμόφωνα ἴω τὰ ζῶσα, πόλεμον οἱ λύκοι
 τοῖς πρόβατοῖς σιωπῶσαν. τῶν δὲ κυνῶν συμμαχού-
 τῶν τοῖς θρέμμασι, καὶ σὺς λύκους ἀρξοβουῶν τῶν, οἱ λύ-
 κοι πρὸς βουτιῶν ἀρξείλαντες, ἔφασαν τοῖς πρόβα-
 σιμ, εἰ βούλοιντο βιοῦν ἔν εἰρήνῃ καὶ μηδένα πόλεμον
 ὑποπέθειν, σὺς κυνῶν αὐτοῖς ἐκδοῦναι. τῶν δὲ πρόβα-
 τῶν ὑπὸ ἀνοίας πειθόν τῶν, καὶ σὺς κυνῶν ἐκδέδωκόν τῶν,
 οἱ λύκοι τὸς τε κυνῶν διδοῦν παράξαν, ἔ τὰ πρόβατα
 ἔρασα διέφθρασαν. οἱ σάμοι γίνωσκον τὸ μῦθος βέλτικα
 σιωνόσαντες, ὥρμησαν μὲν παρ' ἑαυτοῖς καταχεῖν
 τὸν αἰσώπου. ὁ δὲ ἔκ ἡνέχθη, ἀλλὰ τῶ πρὸς βουτιῶν συ-
 ναποπλήσας, πρὸς κροῖσος ἀπέει. ἀφίκοι μὲν δ' αὐ-
 τῶν

νεω - ποιου

τω

magi facio

ο Δυνος
εἰς. εἰσθε
gné
οσο βέν
ello - ακρο

abin

ul nam

τῶν

finis autē laboriosus. His auditis Samij exclamauerunt, Nos cum simus liberi, serui esse gratis nolumus, & oratorem infecta pace remiserunt. His ergo cognitis, Croesus decreuit bellum in Samios mouere, sed legatus retulit, non poteris Samios debellare, quamdiu est apud eos Aesopus, & consilia suggerit. Potes autem magis, ait, o rex, legatis missis, petere ab ipsis Aesopum, pollicitus eis & gratias alias relaturum, & solutionem iussorum tributorum. Et tunc forte poteris eos superare. Et Croesus his persuasus, legato misso dedi sibi petebat Aesopum. Samij autem hunc tradere decreuerunt. Quo cognito, Aesopus in media concione stetit, ac inquit: Viri Samij, & ego permulti facio ad regis pedes proficisci. Sed uolo uobis fabulam dicere: Quo tempore animalia inter se loquebantur, lupi bellum ouibus intulerunt. una uero cum ouibus canibus praeliantibus, ac lupos arcentibus, lupi legato misso dixerunt ouibus, si uoluerint uiuere in pace & nullum suspicari bellum, ut canes sibi traderent. Ouibus ob stultitiam persuasis, & canibus traditis, lupi & canes dilacerarunt, & oues facillime occiderunt, Samij igitur, fabulae sensu cognito, decreuerunt apud se detinere Aesopum. Ille uero non tulit, sed cum legato una soluit, & ad Croesum se conferebat. Profectis autem

re concione

*canes & lupos
li oues - canes*

κναξίω
dignox

ypul ad
afum

φρσο . ερω
ταρχα .
ιοκ .

ri beneficio
καβ βασιγ α
εβ . σ

ασιλειοσ .

φ. Α. Α. β

τῶν εἰς λυδῖαν, ὁ βασιλεὺς ἐπίπεδον αὐτῷ πάντα τὰ
 αἰσώπου θεασάμενος, ἠγανακτοῦσε λέγων, ἴδε ποτα
 πὸν ἀνθρώπου ἐμποδῶν μοι γέγονε νῆον ὑποτάξαι
 ποσάυτῳ; καὶ ὁ αἰσώπῳ . μέγιστε βασιλεῦ, ὁ βία ὁ δὲ
 ἀνώγει πρὸς σε παρεγρημόμην, ἀλλ' αὐθαίρετῶ πά
 ρειμι. ἀνάγκη δ' ἐμὲ μικρὸν ἀκῶσαι. ἀνὴρ τις ἀκείδ' ας
 συλλέγων καὶ ἀρχιτείνυς, εἴλε καὶ τέτληγα. ἐπεὶ δὲ
 ἰακένου ἠβύλῳ λιτεῖναι, φησὶν ὁ τέτληξ. ἀνθρώπου
 μή με μάτῳ ἀνέλθῃς. ἐγὼ γὰρ ἔτε σάχων βλαπῆω, ὅτ'
 ἄλλοι τῶν ἀπάντῳ σε ἀδικῶ. τῆ λινῆσει δὲ τῶν γ' ἐμοὶ
 ὑμῶν ἠδὲ φδέγγομαι, τῶν ὁδοιπόρουσ. φω
 νῆσ ἔν παρ' ἐμοὶ πλέον ὁδὲν ἐυρήσεις. ἰακείνῳ ταῦτα
 ἀκούσας, ἀφῆκεν ἀπίστῳ. ἰαγὼ γοῦν ὦ βασιλεῦ τῶν
 σδω ποδῶν ἀπῶμαι, μή με εἰκῆ φονδύσης, ὁ δὲ γὰρ οἴος
 τ' εἰμὶ ἀδικῆσαι τίνα. γὰρ ὀυτελείας δὲ σώματῳ γρηνοῖ
 οὐ φδέγγομαι λόγον. ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάσας ἅμα ἔ
 οἰκτείρας αὐτὸν, ἔφη. αἰσώπε, ἔκωμ ἐγὼ σοὶ δίδωμαι
 ὅ ἴλω, ἀλλ' ἢ μοῖρα, ὁ γοῦν θέλεις, αἴτει καὶ λίψῃ. καὶ
 ὅσ, λέομαι σου βασιλεῦ, ἀλλ' ἀγχι σεμίμοις. τ' δὲ βα
 σιλέωσ εἰπόντῳ, διήλλαγμα, πδωὼν ἐκείνῳ ὕδι τ'
 γλῶ, χείρας τε αὐτῷ ὠμολογῆ, ἔ μετὰ ἔδρ ἑὸν οἰ
 κείτου συγραψάμενῳ μύθου, ἑὸν μεχεῖ καὶ νῦν φε
 ρομῆνῳσ, παρὰ τῷ βασιλεί κατέλιπε. δεξάμενῳ δὲ
 παρ' αὐτῷ γράμματα πρὸς σεμίμοις, ὡς γνεκεν αἰσώ
 πος τῶτοις διήλλακτῳ, ἔ δωρα πολλὰ, πλύσας ἐπα
 νῆλθον εἰς σάμοι. οἱ μὲν ἔν σάμοι ἔδρ ἰδόντῳσ, σέμ
 ματά τε αὐτῷ προσίνεγκαν, καὶ χορὸς ἐπ' αὐτῷ συ
 νεσῆσαν. ὁ δ' αὐτοῖς τάτε τ' βασιλέωσ ἀνέγνω γράμ
 ματα, ἔ ἀπῶσλειξεν ὡς πλὴν εἰς αὐτ' γρημοῦλω παρὰ
 τῷ δ' ἡ-

in Lydiã, rex ante se stantē Aesopū uidēs, indignatus est, dicēs, Vide qualis homūcio impedi mēto mihi ad tantā insulā subigēdā fuit. Tum Aesopus, Maxime rex, nō ui neq; necessitate coactus ad te ueni, sed spōte adsum. Patere aut me parūper audire. Vir qdā cū locustas capet occideretq; cepit & cicadā: cū & illā uellet occidere inquit cicada, ô homo ne me frustra occidas, ego em̄ neq; spicā lædo neq; alia in re qua piã iniuria te afficio, motu uero quæ in me sūt mēbranularū suauiter cāto delectās uiatores, præter igit̄ uocē in me amplius nihil inuenies. Et ille his auditis permisit abire. Et ego itaq; ô rex, tuos pedes attingo, ne me sine causa occidas, nō enim possum iniuria quēq; afficere, sed in uili corpore generosum loquor sermonem. Rex aut miratus simul & miseratus ipsum, ait, Aesope non ego tibi largior uitā sed fatū, ergo quod uis pete, & accipies. Et ille, Rogo te, ô rex, reconciliare Samijs. Cūq; rex dixisset, Recōciliatus sum, prociēs ille in terrā, gratiasq; ei agebat, & post hæc suas conscripsit fabulas, quas in hūc usq; diem extātes apud regem reliquit. Acceptis aut̄ ab ipso literis ad Samios, q̄ Aesopi gratia eis reconciliatus fuerit, atq; muneribus multis nauigauit in Samum. Samij̄ igitur hunc uidentes, coronasq; ei intulerūt, & tripudia eius gratia constituerūt. Ille aut̄ & regis literas legit, & ostendit quod sibi donatam à populo

(S. G. G.)
Samij̄

τῷ δ' ἡμῶν ἐλδοθερίαν, ἐλδοθερία πάλιν ἡμείψατο. με
 τὰ δὲ ἄρα εἰς τὴν νήσου ἀπάρτας, ποδῆναι τῷ οἰκουμηνῶν,
 τοῖς ἀπανταχοῦ τῶν ἑλισσόφων διαλεγόμενον. ἀει-
 κόμενον δὲ καὶ πρὸς βαβυλώνα, καὶ τῷ ἑαυτοῦ σοφί-
 αν ὑπὸ δειξάμενον, μέγας παρὰ τῶν βασιλεῖν λυκῆρων
 ἐργάτης. κατ' ἐκείνου γὰρ αὐτὸν χρόνον οἱ βασιλεῖς πρὸς
 ἀλλήλους ἐρήνῳ ἔχοντες, ἃ τέρψεως χάριν προβλή-
 ματα τῆ σοφιστικῶν πρὸς ἀλλήλους γράφοντο. ἔωεμ
 πομ. ἀπὸρ οἱ μὲν ὑπὸ λυόμενοι, φόρτος ὑπὸ ῥητοῖς πρὸς
 τῶν πεμπόντων ἐλαμβανόμενοι. οἱ δὲ μὴ, αὐτὸν ἴσως παρῆ-
 χον. ὁ τίνω αἰσώπῃ τὰ πεμπόμενα τῶν προβλημάτων
 τῶν λυκῆρων σωῶν ἐπέλυε. καὶ δυσδαιμόνῃ ἐποίησεν τὸν
 βασιλέα. ἃ αὐτὸς δὲ δια λυκῆρων ἐτόρα τοῖς βασιλοῦ
 σιμ ἀντέπεμψεν. ὡμ ἀλύτῃ μόνον τῶν, φόρτος ὁ βασι-
 λεὺς ὅτι πλείους ἐπέπραττον. αἰσώπῃ δὲ μὴ παι-
 δοποικῶσάμενον, γῆνα πινά τῶν δυσχερῶν γῆνον τῷ λεῖπῃ
 σιμ εἰσεποίησατό τε, καὶ ὡς γνήσιον παῖδα τῶν βασι-
 λεῖν προσηγάγεας, σωείησε. μετὰ δ' ὅ πολὺν χρόνον
 τῷ γῆνος τῆ τῷ θεμλῆς παλλακῆ συμφθαρῆντο, αἰ-
 σώπῃ ἄρα γῆνος, ἀπελάυνειν ἐμελλε εἰς οἰκίας. ὁ δὲ,
 τῆ κατ' ἐκείνου ὀργῆν ληφθεῖς, ὑπὸ σολῆν τε πλάσασάμε-
 νον παρ' αἰσώπῃ διῆδεν πρὸς αὐτὸν ἀντισοφιστικῶν
 λυκῆρων, ὡς αὐτοῖς ἐκριμὸς ὅτι προσιδεῖν μάλλον ἢ τῶν
 λυκῆρων, τῶν βασιλεῖν γνεχέρισε, τῷ τῷ αἰσώπῃ τῶν
 σφραγισάμενος διακτυλιῶ. ὃ ἡ βασιλεὺς τῆ τε σφρα-
 γίδι πειδεῖς, καὶ ἀπαραιτήτῳ ὀργῆν χησάμενον, πα-
 ραχῆμα τῷ ἐρμῆ ππῶ κελεύει μηδὲν ἄλλο ἐτάσαντα, οἷα
 διὰ προδότην διαχειρίζεσθαι αἰσώπῃ. ὁ δὲ ἐρμῆπος,
 εἶλος τε ἡ τῶν αἰσώπῃ, καὶ τότε διὰ τὸν εἶλον ἐπέ-
 δειξεν

τοσο οαδι
καυς .

λακοφρο

8

εποιεω
ορκο .
ελλε .
κευβινα

12
δραγιθ
ελο .

δειξεν

populo libertatē, libertate rursus remuneratus fuerit. Post hæc uero ab insula decedens circuibat orbem ubiq; cum philosophis disputando. Profectus & in Babylonē, & suā ipsius doctrinam demonstrando magnus apud regem Lycerū euasit. Illis enim tēporibus reges inuicem pacē habētes, atq; delectationis gratia quæstiones uicissim sophistarum scribēdo mittebant, quas qui soluerēt, tributa pacta à mittētib. accipiebāt: qui uero non, æqualia præbebāt. Aesopus igit̃ quæ mittebant̃ problemata Lycero intelligens dissoluebat, & clarū reddebat regem, & ipse Lyceri nomine altera itidem regibus remittebat. Quæ cum remanerēt insoluta, tributa rex q̃ plurima exigebat. Aesopus autē cum non genuisset filios, nobilem quendam Ennū nomine adoptauit, atq; ut legitimū filiū regi allatum cōmendauit. Non multo autem post tempore Ennus cum adoptātis concubina rem habuit: hoc sciens Aesopus expulsurus erat domo Ennum. Qui in illum ira correptus, epistolam fictam ab Aesopo scilicet ad eos, qui sophismatis cum Lycero certabant, q̃ ipsis paratus esset adhærere magis q̃ Lycero, regi dedit Aesopi signatā anulo. Rex & sigillo credens, atq; inexorabili ira percitus, statim Hermippo iubet, ut nulla examinatione facta, proditorem occideret Aesopum. At Hermippus & amicus fuerat Aesopo, & tunc se amicum ostendit.

διεξῆν. γὰρ τινι γὰρ τῶν τάφων μηδ' ἑνόσ ἐίδότ' ὅτι κερύ-
 ψας τὸν ἀνθρώπου, γὰρ ἀκρῆρῆκοις ἐτρεφῆν. γέννησθ δέ, τ'
 βασιλέως κελδύσαντ' ὅτι, πᾶσαρ τῶν διοίκησιμ αἰσώ-
 πων παρέλαβε. μετὰ δ' ἐτινα χρόνον νεκτυναβὼ βασι-
 λεὺς αἰγυπῆϊου πυθόμλιος αἰσαιπομ τεθνηκῆσαι, πέμ-
 πει λυκῆρω πῆραρχῆμα ὑπὸ σολῶ, οἰκοδομῆκος αὐτῶ ἀρ-
 σεῖλαι κελδύσαντ', οἱ πύργου οἰκοδομήσουσι, μήτ' ἔρα-
 νῶ, μήτε γῆς ἀποτόμλιον, καὶ τὸν ἀρκεινούμλιον ἀεὶ
 πρὸς πάντ' ὅσα ἀνθρώπων ἔσονται. καὶ ἔσονται ποιήσαντα, φό-
 ρος εἰς πρῶτην, εἰ δέ μή, κατατίθειται. ταῦτα ἔθ' ἰλυ-
 κῆρω ἀναγνωθῆντα, ἀδυμίαν γένεβαλε, μηδ' ἑνόσ τῶν
 ὀλιῶν διωκαμένης τὸ πρόβλημα τὸ πῶν τοῖ πύργω συ-
 νεῖναι. ὁ μὲν τοῖ βασιλεὺς, καὶ λείονα τῆς ἐαυτοῖ βασι-
 λείας ἐλεγγῆ ἀκρῶλεκῆσαι τ' αἰσώπομ. ἔρμυππ' ὅτι δέ
 τῆ τοῖ βασιλέως δι' αἰσώπομ λύτωμ μαθῶμ, προσῆλ-
 θέτε τῶ βασιλεῖ, καὶ ἔλω ἐκείνου ὀυγγελίσσαστο, πῶ-
 δις αὐτοῖ δὴ χάριμ αὐτὸν ἔκ ἀνελεῖμ εἰδίως ὡς μελή-
 σῃ ποτὲ τῶ βασιλεῖ τῆ ἀκρῶφῆσως. τ' δὲ βασιλέως ἔσφ-
 φρόντως ὑπὸ τῶ τοῖς ἡδ' ἑνόσ, αἰσώπος ἔστωμ ὅτι αὐ-
 χμῶμ ὅλος προσλήχθη, καὶ τοῖ βασιλέως ὡς εἰδίον αὐ-
 πομ, διακρύσαντος, λῶσαδά τε καὶ τῆς ἄλλης ὑπὸ με-
 λείας ἀξιοθῶμ κελδύσαντ' ὅτι, αἰσώπομ μετὰ ἔσφ-
 φου καὶ ἔσφ' ὅμ κρηπιγορήθη τὰς ἀπίας ἀποδοκῶν ἄστω,
 ἐφ' οἷς καὶ τοῖ βασιλέως τ' ἑνόμ ἀναεῖμ μέλλοντ' ὅτι,
 αἰσώπομ αὐτῶ συγγνώμω ἡτήσαστο. ἐπομῆνως δέ τῶ
 τοῖς, ὁ βασιλεὺς τῶ τοῖ αἰγυπῆϊο ὑπὸ σολῶ τῶ αἰσώ-
 πων ἐπέδωκεν ἀναγνωθῆναι. ὅτι αὐτῆκε τῶ λύσιμ συ-
 νεῖς τοῖ πῶβλήματος, ἐγέλασέ τε ὅτι ἀνὴρ ἀφῆμ ἐκέ-
 λευσεν, ὡς ἐπέδ' ἀν χῆμῶν πῶβλήμ, πεμφθῆναι τῶς τε
 τὸν πύρ

dit. In sepulchro enim quodam nemine sciente occultauit hominē, & secreto nutriuit. Ennus autem regis iussu omnem Aesopi administrationem suscepit. Sed quodā post tempore Nectenabo rex Aegyptiorum audiens Aesopum occidisse, mittit Lycero statim epistolam, architectos sibi mittere iubentem, qui turrim aedificent, neq; cœlum neq; terram attingentem, & responsurum semper aliquem ad omnia quaecumq; rogauerint. Quod si fecisset, tributa exigeret: sin minus, solueret. His lectis Lycerus mœrore affectus est, cū nullus ex amicis posset quæstionē de turri intelligere. Rex tamē & columnam sui regni dicebat interiisse Aesopū. Hermippus autem dolore regis ob Aesopū cognito, adiit ad regem, & uiuere illum renunciauit, addiditq; ipsius causa Aesopum non peremisse, sciens quod peniteret aliquando regem sententiæ. Rege autem uehementer his letato, Aesopus sordens, ac squalens totus adductus est: cumq; rex ut eum uideret, illachrymasset, atque ut lauaretur aliaq; cura ut afficeretur iussisset, Aesopus post hoc & de quibus accusatus fuerat, causas confutauit. Ob quæ cum rex Ennum esset occisurus, Aesopus ei ueniam petit. Post hæc autem rex Aegyptij epistolam Aesopo dedit legendam. At ille statim solutione cognita quæstionis risit, ac rescribere iussit, cum hyems præterisset missum iri & qui turrim

τὸν πύργου οἰκοδομήσοντας, καὶ τὸν ἀρκεινούμλου
 πρὸς τὰ ἐπὶ ῥωτῶμνα. ὁ βασιλεὺς δὲ ἐπὶ μὲν αἰγυ-
 πτίως πρὸς βεις ἀπέσειλγε. αἰσώπων δὲ τὴν ἀρχαῖς
διοίκησιν γίνεχίεισιν ἀπάσαν, ἐκδοτον αὐτῶν παρα-
δίδς καὶ τὸν γένου. ὁ δὲ αἰσώπων παραλαβὼν τὸν γέ-
 νου, ὁ δὲ ἀνδρῶν αὐτῶν ἔδρασεν, ἀλλ' ὡς ἦν πάλιν πρὸ
 γῶν, ἀλλὰς τε καὶ τὸς ἵπετιδεις αὐτῶν λόγους.

Τέκνον, πρὸ πάντων σέβου τὸ θεῖον. τὸν βασιλέα δὲ πῖ-
 μα. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σου δεινὸν σεαυτὶ παρασκύ-
 αζε, ἵνα μὴ καταφρονῶσι σε. τοῖς δὲ φίλοις πρῶτον καὶ
δουμετάδδου, ὡς δουδερόεις σοι μάλλον γίνεαι. ἐπὶ αὐτῶν
 μὲν ἐχθρῶν νοσήν δύχου ἔπνεαι, ὡς μὴ οἶσιν τε εἶν
 λυπεῖν σε. αὐτῶν δὲ φίλους ἵπὶ πάντα εἶν πρῶτην βέ-
 λου. αἰετῆ γυναικί σου χρῆσθαι ὁμίλει, ὅπως ἐτόρξεν ἀν-
 δρῶς πείραν μὴ ζητήσῃ λαβεῖν. κοῦφοι γὰρ τὸ τῆ γυ-
 ναικῶν ὄσι φύλον, ἔκδοκδὸ μλου ἐλατῶ φρονεῖ
 κακῶ. ὄφείαν πρὸς λόγον λιπῆσαι τὴν ἀκοήν. τῆς δὲ
 γλώττης ἐγκρατής ἔσο. τοῖς εἶν πρῶτησιν μὴ φθόνει, ἀλλ'
 λά σύγχαιρε. φθονῶν γὰρ σεαυτὶ μάλλον βλάψεις. τῆ
 οἰκετῆν σου ὑπόμελου, ἵνα μὴ μόνον ὡς δεσπότην σε φο-
 βῶνται, ἀλλὰ καὶ ὡς δουργέτην ἀδιδῶνται. μὴ ἀεχύν-
 νου μανθάνειν αἰετὰ κρείττω. τῆ γυναικί μηδέποτε
 πισδύσης ἀπόρρητα, αἰετὶ γὰρ ὀπλίζονται, πῶς ἂν λυρε
 δύσει. κατ' ἡμέραν ἔεις τὴν αὐριου ἀρταμύδου. βέλ-
 πον γὰρ τελευτῶντα ἐχθροῖς καταλείψαι, ἢ ζῶντα τῆ
 φίλων ὑπὸ εἶδα. δουπρὸ σήγορ ἔσο τοῖς σιωναντῶ-
 σιν. εἰδὼς ὡς καὶ τῶν κωαείων ἀρχὸν ἢ οὐρὰ πρῶσο-
 εἶζει. ἀγαθὸς γηρόμλου μὴ μετανόσει. ψιδυροῦ ἀν-
 δρα ἐκβαλε σῆς οἰκίας, τὰ γὰρ ὑπὸ σου λεγόμενα
 καὶ

ω. 2. φρον. ἵμα.
 οἱ τιμα.

Αὐτῶν τ
 αἰετῶν.

ἵμα ανα
 ἐκσεισῆο.

ποροῖω.
 οκ. ρ. βεο

turrim essent ædificaturi, & responsurū aliquē ad rogata. Rex igitur Aegyptios legatos remisit. Aesopo autē pristinā administrationē tradidit omnem, deditū ei tradens & Ennū. At Aesopus acceptū Ennum nulla in re tristitia affect, sed ut filio rursus recepto, alijsq; atq; his admonuit uerbis. Fili, ante omnia cole deum. Regem honora. Inimicis tuis terribilē te ipsum præbe, ne te contēnant: Amicis facilē & cōmunicabilē, quo longe beneuolētiores tibi sint. Itē inimicos male habere precare & esse pauperes, ne te possint offendere: at amicos in omnibus bene ualere uelis. Semper uxori tuæ bene adhære, ne alterius uiri periculum facere uelit: leue enim mulierū est genus, ac adulatum minus malum cogitat. Velocem ad sermonem posside auditum: linguæ continens esto: bene agentibus ne inuide, sed cōgratulare: inuidens enim te ipsum magis offendes: domesticorum tuorum satage, ut te nō solum ut dominum timeant, sed etiam ut benefactorem uenerētur. Ne pudeat discere semp̄ meliora. Mulieri non unq; credas secreta, nam semper armatur quo modo tibi dominet̄. Quotidie in diē crastinū recōde: melius enim mortuū inimicis relinquerē, q̄ uiuentē amicorū indigere. Salutato facile qui tibi occurrunt, sciens & catulo caudā panē comparare. Bonū esse ne poeniteat. Susurronē uirum eijce domo tua; nam quæ à te dicuntur,

Aesopica
pcepta

καὶ πρῶτον μὲν ἐτόροις φέρων ἀναθήσει. πρῶτῃ μὲν
 τὰ λυτῶσοντά σε. ἰδί δὲ τοῖς συμβρύνουσι μὴ λυτῶ-
 μήτε πονηρὰ βουλῶσιν ποτὲ, μήτε τρώως κακῶν
 μιμήσιν. τούτοις τῷ αἰσώπου τὸν γένου νοουδέτησαν-
 τῷ, ἐκένῳ τοῖς τε λόγοις καὶ τῇ οἰκείᾳ στωειδίῃσει
 διαπνι βέλει πληγῆς τῷ ψυχῶ, μετ' ἑπολλὰς ἡμε-
 ρας τ' βίου μετ' ἄλλα ἐξῆν. αἰσώπος δὲ οὗτος ἰξοῦτας πάν-
 τας πρῶσι καλεσάμενῳ, ἀετῶν νεοτῶν τέτταρας συλ-
 ληφθῶσαι κελεύει. συλληφθῆντας ἐν ἑστῶς ἔδρεψεν,
 ὡς λέγεται, καὶ ἐπαίδῳσεν, ὅπου ἑ πάνυ τί με πει-
 θόμενον ἔχει, ὡς παῖδας δὲ θυλακῶν αὐτοῖς πρῶσι
 πιθῆναι βασιλεύοντας εἰς ἕψῳ ἀρεδῶ. καὶ ἑστῶς ἕψῳ
 κόσῳ τοῖς παισίῳ εἶναι, ὡς ὅπου πρῶ αὐ ἐκείνοι βόλειν
 αἰε. ἀπο ἕψῳ ταδαῖ αὐν τε εἰς ἕψῳ, αὐν τε εἰς γῶ χαμάζε. ἑ
 α. ἀδῶβι δὲ χαμερινῆς ἕρας παραδραμύσις καὶ ἡρῳ δὲ γα-
 λασαντῳ, ἀπαντα τὰ πρῶς τῷ ὁδῶ συσκαδασά-
 μενῳ αἰσώπῳ, καὶ τῶς τε παῖδας λαβῶν καὶ οὗ-
 ἀεοῦ, ἀπῶρην εἰς ἀγῶπῳ, πολλῆ φαντασίᾳ καὶ δῶ-
 ξῆ πρῶς κατὰ πληξίῳ τῶ ἐκεῖ κεχημενῳ. νεκτῆρα βῶ
 δὲ ἀκούσας παραγεγονῆσαι τὸν αἰσώπον, γῆνδρῶμαί
 φησι τοῖς φίλοις, μεμαθηκῶς αἰσώπου τεθνηκῆναι. τῇ
 δὲ ἰπῶσῆ κελεύσας ὁ βασιλεὺς πάντας οὗς γῆν τέλει
 λουκῶς πῶδ βαλέδαι σολῶς, αὐτῶς ὄρεαν γῆνδῶσα-
 τῶ, καὶ δῶδῳμα, καὶ δῶδῳδου λίταρι. ἑ κῆδεοδῶς
 ἐφ' ἕψῳ δῶδῳ, καὶ τὸν αἰσώπον εἰσαχθῶσαι κε-
 λούσας, τῆνι με εἰπάσεις εἰσελθόντι φησίῳ αἰσώπῳ, καὶ
 οὗ σῶ ἐμοί; καὶ ὅς, σὲ μὲν ἡλίῳ ἐαρινῶ, οὗ δὲ πῶδῳ
 σὲ τῶτῶς, ὡραίοις σάχῳσι. καὶ ὁ βασιλεὺς θαυμασῶς
 αὐτῶ, ἑ πῶροις ἐδῆξῶσῳ. τῇ δὲ μετ' ἐκείνῳ ἡμῶρῶ
 πάλιν

μέομαι.
 ἴοι

ἑ. ΡΕ
 ἑ.

αἰε. ἀπο ἕψῳ ταδαῖ αὐν τε εἰς ἕψῳ, αὐν τε εἰς γῶ χαμάζε. ἑ
 α. ἀδῶβι δὲ χαμερινῆς ἕρας παραδραμύσις καὶ ἡρῳ δὲ γα-

δεσσο κβγ

ac fiunt, alijs cōmunicabit. Fac, quæ te nō mœ-
 stificent. Contingentibus ne tristare. Neq; pra-
 ua consulas unq; , neq; mores malorū imiteris.
 His ab Aesopo Ennus admonitus, tum sermo-
 ne, tum sua conscientia, ut sagitta quadam per-
 cussus animum, paucis post diebus è uita dis-
 cecit. Aesopus autē aucupes omneis accersi-
 uit, atq; aquilarum pullos quatuor ut caperēt,
 iubet. Sic itaq; captos nutriuit, ut dicitur, ac in-
 struxit, cui rei non magnā fidem adhibemus,
 ut pueros in sportis ipsis appensis gestando in
 altū uolarent, atq; ita obedientes pueris essent
 ut quocūq; illi uellent, uolarent, siue in altum,
 siue in terram in humum. Præterito uero hye-
 mali tempore, ac uere arridente, cū ad iter om-
 nia parasset Aesopus, & pueros accepisset &
 aquilas, decessit in Aegyptum, multa imagina-
 tione & opinione ad stupefactionē illorum ho-
 minū usus. Sed Nectenabo audito adesse Aeso-
 pum, Insiidijs circumuētus sum, inquit amicis,
 quia intellexerā Aesopum mortuū esse. Postri-
 die aut iussit rex ut omnes magistratus cādidis
 circūdarent uestibus, ipse ereā induit, & coro-
 nam, ac gēmatam citarim. Cūq; sedens in alto
 folio, Aesopū introduci iussisset, Cui me asis-
 milas, ingrediēti inquit Aesope, & eos qui me-
 cum sunt? Et ille, Te quidē, soli uerno: qui uero
 te circūstant, maturis aristis. Et rex admiratus
 ipsum, donis eū prosecutus est. Postero aut die

πάλιν ὁ βασιλεὺς λυκοτάτῳ ἕνισκοῦ ἀσάμηνος,
 τοῖς δὲ ῥιλοῖς φοινικᾶς κελύουσας λαβεῖν, εἰσελθόντα
 ἕνισκο, κέρδιον αἰσώπου, τὴν προτέραν αὐτοῖς πύσιν ἐπέδωκε. ὁ
 αἰσώπου, σὲ μὲν εἶπεν εἰκάτω ἡλίω, αὐτὸς δὲ πόδι σὲ
 τούτους ἀκτίσι. καὶ ὁ νεκτερναβὼ, οἶμαι μηδὲν εἶναι λυ
 κῆρου πρὸς τὴν ἐμὴν βασιλείαν. καὶ ὁ αἰσώπου με-
διαστάς, μὴ θυχρόδω ἔτω πόδι ἐκείνου λέγει ὡ βασι
 λῆ, πρὸς μὲν γὰρ τὸ ὑμέτερον ἔδνθ ἢ ὑμῶν ὑπὸ δει
 κνυμῶν βασιλεία, δίκῃ ἡλίω σελαγαί. εἰ δὲ λυκῆρα
 παραβληθῆν, ἔδνθ αὐτὸν δέοι μὴ τὸ φῶς ἔσθω ῥοφου ἀρ
 διαχθῶαι. καὶ ὁ νεκτερναβὼ τὴν τῆν λόγων ὑποσχίαν
 ἐκπλαγαίς, ἠνεγκας ὑμῖν ἔφη αὐτὸς μέλλοντας τὸν πύρ
 ρου οἰκοδομῆν; καὶ ὅς, ἐπιμοῖ εἰσιν, εἰ μόνου ὑποδείξῃς
 τὸν τόπον. μετὰ ἔσθω ἐξελεθῶν ἔξω τῆς πόλεως ὁ βα
 σιλεὺς ὑπὸ τὸ πεδίον, ὑπέδειξε διαμετρήσας τὸν
 χώρου. ἀγαγὼν ποίνω αἰσώπου ὑπὸ τῆς ὑποδει
 χθείσας τὸ τόπου γωνίας τέτταρας, αὐτὸς τέτταρας
 τῆν ἀετῶν, ἀμα τοῖς παισὶ δὲ τῶν θυλακῶν ἀπηρ
 πημῶν, καὶ οἰκοδομῶν τοῖς παισὶ μετὰ χεῖρας δού
 τῶν ἄλλων. ὁ βασιλεὺς ἀναπτῶαι. οἱ δὲ πρὸς ὑψῶ
 ἡγρόμῶν, δότε ὑμῖν ἐφώνου λιθῶν, δότε κωνίαν,
 δότε ξύλα, καὶ τὰλλα τῶν πρὸς οἰκοδομῶν ὑπὸ τῆν
 ὡν. ὁ δὲ νεκτερναβὼ αὐτὸς παῖδας δεασαμῶνθ ὑπὸ
 τῆν ἀετῶν εἰς ὑψῶ ἀναφορῶν, ἔφη. πόθην ἐμοῖ
 πτωοὶ ἀνδρωοῖ; καὶ ὁ αἰσώπου, ἀλλὰ λυκῆρθ
 ἔχει. σὺ δὲ δέλεις ἀνδρωοῦ ὡν ἰσοδέω ἐρίζειν βασι
 λεῖ; καὶ ὁ νεκτερναβὼ, αἰσώπε, ἠπῆμαι. ὀρῆσομαι δ' ἐ σε,
 σὺ δ' ἐ μοι ἀπόκριναι. καὶ φησὶν, εἰσὶ μοι θήλειαι ὡδε
 ἵπποι, αἱ πρὸ ἐπειδ' ἀν' ἀκόςωσι τῆν ἕν βαβυλωνίω-

rurfus rex candidiffimam indutus, amicis purpureas iufsis accipere, ingrediẽtem Aefopum iterum eadem rogauit. Et Aefopus, Te, inquit, comparo foli: hos autem qui ftant circum, radijs folaribus. Et Neftenabo, Puto nihil eſſe Lycerum præ meo regno. Et Aefopus ſubridens, Ne facile de illo ſic loquere, ô rex: nam genti ueſtræ ueſtrum regnum collatum inſtar ſolis lucet: at ſi Lycero comparetur, nihil ab erit quin ſplendor hic tenebræ appareant. Et Neftenabo appoſita uerborũ reſponſione ſtupefactus, Attuliſti nobis, ait, qui turrim ædificent? Et ille, Parati ſunt, ſi modo oſtendas locum. Poſtea egreſſus extra urbem rex in planiciem, oſtendit dimenſum locum. Adductis igitur Aefopus ad oſtenſos loci angulos quatuor quatuor aquilis, unã cum pueris per ſacculos appenſis, ac puerorum manibus fabrorum datis inſtrumentis, iuſſit euolare. Illi uero ſublimis, Date nobis, clamabant, lapides: date calcem: date ligna, & alia quæ ad ædificationem apta ſunt. Sed Neftenabo uiſis pueris ab aquilis in altum ſublatis, ait, Vnde mihi uolucres homines? Et Aefopus, Sed Lycerus habet: tu autem homo cum ſis, uis cum equo dijs rege contendere? Et Neftenabo, Aefope uictus ſum. percontabor autem te, tu reſponde. Et ait, Sunt mihi fœminæ hic equæ, quæ cum audiuerint eos, qui in Babylone ſunt,

εμετιζο
mio.

publice.

απα
ω. euellio
prio.

ελλο.

πωμ χρεμετιζόντων ἑυδύς συλλαμβάνουσι. εἰ σοὶ πρὸς
 ἑὸν παρέσι σοφία, ἐπίδειξαι. καὶ ὁ αἰσώπων, ἀρκεῖ
 νῦν αἰ σοὶ αὐτοῖον βασιλεύει. ἐλθὼν δ' ἔκατηγες, ἀε-
 λουρομ τοῖς παισίμ ἐκέλευσε συλλαβεῖν, καὶ συλλη-
 φθόντα, δημοσία πόδα γέδαι μασιζόμενον. οἱ δὲ ἀ-
 γύπιοι τὸ ζῶον σεβόμενοι, ἔτω κακὸς πάσχη αὐτὸ
 δεασάμενοι, σωέδραμον, καὶ τὸν αἰλουρομ τῆς χειρὸς
 τῆν μασιζούτων ἐκασάσαντο, ἀναγγέλλουσι ὡς τά-
 χος ἔβ βασιλεῖ τὸ πάλῳ. ὁ δὲ, κελέσας τὸν αἰσώπων,
 ἔπ ἕδεις φησίμ αἰσώπω, ὡς θεὸς σεβόμενῳ παρ ἡμῶν
 ἔστιμ αἰλουροῦ; ἵνα τί γουῶν ἑὸν πεποιήκας; καὶ ὅς, λυ-
 κῆρομ τὸν βασιλέα ἠδίκησεν ὡ βασιλεύ τῆς παρελ-
 δούσης νυκτὸς ἔτῳ ὁ αἰλουροῦ. ἀλεκτρούνα γὰρ αὐ-
 τὸ πεφόνδυκε μάχιμον καὶ γηνᾶιον, πρὸς τι γε-
 μιλῶ καὶ τὰς ὥρας αὐτῆ τῆς νυκτὸς σημαίνοντα. καὶ
 ὁ βασιλεὺς, οὐκ αἰσχύνη ψυδόμενῳ αἰσώπω; πῶς
 γὰρ ἐν μιᾷ νυκτὶ αἰλουροῦ ἀπ' ἀγύπτου ἦλθεν εἰς
 βαβυλῶνα; ἵακένῳ μειδιόσας φησίμ. καὶ πῶς ὡ
 βασιλεύ, ἐν βαβυλῶνι τῆν ἴωπων χρεμετιζόντων, αἰ-
 ἐνθάδε θήλειαι ἴωποι συλλαμβάνουσι; ὁ δὲ βασι-
 λεὺς ταῦτα ἀκούσας, τὴν φρόνησιν αὐτὸ ἐμακάρι-
 σε. μετὰ δὲ ταῦτα μεταπεμφόμενῳ ἀφ' ἡλίου πό-
 λεως ἀνδρας ζήτημα τῆν σοφιστικῶν ὑψηλόμενας, καὶ
 πόδα τὸ αἰσώπου εἰσαλεχθεῖς αὐτοῖς, ἐκάλεσεν ἅμα
 ἑὸν αἰσώπων ἐπ' ἑυωχίαν. ἀνακλινθόντων οὖν αὐτῶν,
 τῆν ἡλίου πολιτῶν τίς φησι πρὸς τὸν αἰσώπων. ἀπε-
 σάλλω παρὰ τὸ θεοῦ μου πῶσιν τινα πωδέδα σε,
 ὡς αὐ αὐτὴν ὑπάλυσης. καὶ ὁ αἰσώπων, ψυδόμεν. θεὸς
 γὰρ πρὸ ἀνθρώπων ἔδερ δαίται μαθεῖν. σὺ δ' ἔ μόνου

αυτοῖ

equos hinnientes, statim concupiunt. Si tibi ad hoc est doctrina, ostende. Et Aesopus, Respondebo tibi cras ô rex. Profectus uero ubi hospitabatur, felem iubet pueris comprehendi, & captum publice circumduci uerberando. Aegyptij autem illud animal colentes, sic male tractari ipsum uidentes, concurrerunt, & felem è manu uerberantium eripuerunt, ac rem renunciant celeriter regi. qui uocato Aesopo, Nescibas, inquit, Aesope, tanquam deum à nobis colli felem: quare igitur hoc fecisti? Et ille, Lyceum regem iniuria affecit, ô rex, præterita nocte hic felis: gallum enim eius occidit pugnam & generosum, præterea & horas ei noctis nunciantem. Et rex, Non pudet te mentiri Aesope: quo nam modo una nocte felis ab Aegypto iuit in Babylonem? Tum ille subridendo inquit, Et quo modo, ô rex, Babylone equis hinnientibus, hic equæ fœminæ concipiunt? Rex autem his auditis, prudentiam Aesopi felicem esse dixit. Post hæc autem cum acciuisset ex Heliopoli uiros quæstionum sophisticarum peritos, atq; de Aesopo cum eis disputasset, inuitauit unam cum Aesopo ad conuiuium. Discumbentibus igitur ipsis, quidam Heliopolita inquit Aesopo, Missus sum à deo meo quæstionem quandam rogare te, ut ipsam solueres. Et Aesopus, Mentiris: deo enim ab homine nihil opus est discere. Tu autem non solum

αὐτοὶ καπιγαρεῖς, ἀλλὰ καὶ τὸ θεῶ σου. ἔτορος πάλιν
 εἶπεν, ἔστι ναὸς μέγας καὶ γὰρ αὐτῷ σύλος, δῶδεκα πό-
 λεις ἔχων, ὧν ἐκάστη τειλοχοντα δοκοῖς ἐσέγαται. τὸ-
 τος δὲ ποδείασι δύο γυναικὸν καὶ ὁ αἰσώπωσ ἔφη,
 ἴδου τὸ πρόβλημα καὶ οἱ παρ' ἡμῶν ὑπὸ λύνονται πάν-
 τες. ναὸς μὲν γὰρ ὄσιν ὅτ' ὁ κόσμος. σύλος δ' ὁ
 ἑνὶ αὐτῷ, αἱ δὲ πόλεις οἱ μῦθοι, καὶ δοκοὶ αἱ τόπων
 ἡμόρ' αἱ. ἡμόρ' αἱ δὲ καὶ νύξ, αἱ δύο γυναικὸν, αἱ ^{οὐδὲν} πα-
 ραλλάξ ἀλλήλας δέχονται. τῆ δὲ ἐφεξῆς ἡμόρ' αἱ συγ-
 καλεσας αὐτῶν οὐλοὺς ἀπαντας ὁ νεκτοναβῶ, φησί. Ἰδὲ
 τὸν αἰσώπωσ ἴδου ὀφλήσομεν φόρτος βελ βασιλεῖ
 λυκῆρω. εἰς δὲ τις αὐτῶν εἶπε. λελοδύσομεν αὐτῷ
 προβλήματα φερασαι ἡμῖν, ποδὲ ὧν ὅτ' οἰδαμεν, ὅτ'
 ἡκούσαμεν. καὶ ὅς, αὐτοῦ ὑπὸ τὸ τὸ ἡμῖν ἀρκεινοῦ-
 μαί. ἀπελθῶν οὖν καὶ συνταξαμενος γραμματεῖον,
 γὰρ ὡ ποδείαχθῶ, νεκτοναβῶ ὁμολογῶν χιλια τάλαν-
 τα τῷ λυκῆρω ὀφείλει, πρῶτας ἐπανελθῶν τῷ βα-
 σιλῆι τὸ γραμματεῖον ἐπέδωκεν. οἱ δὲ τῷ βασιλέως
 οὐλοὶ πρῶτον ἀνοιχθῶναι τὸ γραμματεῖον, πάντ' ἐ-
 λεγον. καὶ εἰδομεν ἴδου καὶ ἡκούσαμεν, καὶ ἀληθῶς
 ὑπὸ σάμεθα. καὶ ὁ αἰσώπωσ. χεῖρον ἡμῖν οἶδα τῆς ἀρ-
 δύσεως γνέκην. ὁ δὲ νεκτοναβῶ τὴν ὁμολογίαν τῆς ὀ-
 φειλῆς ἀναγνούς, εἶπεν, ἐμοῦ λυκῆρω μηδὲν ὀφείλου
 τος, πάντ' ὧν ἡμεῖς μαρτυρεῖτε, ἡκούσαμεν μετὰ βαλόν
 τος, εἶπον. ὅτ' εἰδομεν ὅτ' ἡκούσαμεν. καὶ ὁ αἰσώ-
 πωσ, καὶ εἰ ταῦθ' ὅτως ἔχει, λελυτὰ τὸ ζήτημα.
 καὶ ὁ νεκτοναβῶ πρὸς ταῦτα. μακάριός ἐστι λυκῆρος
 τοιαύτῳ σοφίαν γὰρ τῆ βασιλείᾳ ἑαυτῷ λεκτομηλῆος,
 αὐτῶ οὖν συμφωνηθῆναι τὸν φόρτος παραδύς τῷ αἰσώ-
 πωσ

te ipsum accusas, sed & deum tuum. Alius rursus ait, Est templum ingens, & in eo columna, duodecim urbes continens, quarum singulae triginta trabibus fulciuntur, quas circumcurrunt duae mulieres. Tum Aesopus ait, Hanc quaestionem apud nos soluent & pueri. Templum enim est hic mundus: columna, annus: urbes, menses: & trabes horum, dies: dies autem & nox, duae mulieres, quae uicissim sibi succedunt. Postridie conuocatis amicis omnibus, Nectenabo inquit, Propter Aesopum hunc debemus tributa regi Lycero. At ex his unus ait, Iubebimus ei quaestiones dicere nobis ex istis, quae neque scimus neque audiuius. Et ille, Cras hac de re uobis respondebo. Decedens igitur, & composito scripto, in quo continebatur, Nectenabo confitens mille talenta Lycero debere: mane reuersus regi scriptum reddidit. Regis autem amici prius quam aperiretur scriptum, omnes dixerunt, Et scimus hoc, & audiuius, & uere scimus. Et Aesopus, Habeo uobis gratiam restitutionis causa. At Nectenabo confessione debiti lecta, ait, Me nihil Lycero debente, omnes uos testificamini: Et illi mutati dixerunt, Neque scimus, neque audiuius. Et Aesopus, Et si haec ita se habent, solutum est quaesitum. Et Nectenabo ad haec, Felix est Lycerus talem doctrinam in regno suo possidens. Ergo pacta tributa tradidit Aeso-

πω, ἦν εἰρήνη ἀπέσειλγν. αἰσώπῳ δ' εἰς βαβυλῶνα
 παραχθόντων, διεξήλθε τε λυκίρω τὰ ἦν ἀγύπῳ
 παραχθόντα πάντα, καὶ οὗτος φόρου ἀπέδωκε. λυκί-
 ρῳ δ' ἐκέλευσεν ἀνδραίντα χρυσοῦ ἑλθεῖν αἰσώπῳ
 ἀνατεθῆναι. μετὰ δ' ἔπολυν χρόνον αἰσώπῳ εἰς ἔλ-
 λω. μ. ευσαλαδία ἐβυλῶσα το πλῦσαι. Ἐ δὴ ἑλθε βασιλεῖ στω
 ταξομνῳ ἀπεδίμκσεν, ὄρηου δ' εἰς αὐτῷ πρότε-
 ρου, ἦ μὲν ἐπανήξειν εἰς βαβυλῶνα, καὶ κεῖ τὸ λοιπὸν
 διαβιώσει. ποσειδῶν δὲ τὰς ἑλλωίδας πόλεις, Ἐ τὴν
 ἑαυτὸ σοφίαν ὑπὲρ εἰκνύμνῳ, ἦλθε καὶ εἰς δελφός.
 οἱ δὲ δελφοί, διαλεγόμενοι ἢ ἠκροῦντο ἡδύως. τιμῆς ἣ
 καὶ θόρα πείας εἰς αὐτῶν ἔδρασαν ὑδοπιῶν. ὁ δὲ, πρὸς
 αὐτοῦ ὑπολαβὼν ἔφη. ἄνδρες δελφοί, ἔπεισέ μοι ξύ-
λων ὑμᾶς εἰκέλει ἑλθεῖν ἦν θαλατῆν φερόμενῳ. καὶ κείνο
 γὰρ ὄρωντο ἐκ πολλοῦ διασήματῳ ὑπὸ λυμάτων
 φερόμενον, πολλοῦ πνῳ ἄξιον εἶναι οἰόμεθα, ἔπει-
 δαν δ' ἐγγυτάτω πρὸς ἔλθῃ, ὑπελέσαστο φαίνεται.
 καὶ γὰρ γοῦν πόρρωθεν πῆς ὑμῶν πόλεως ἦν, ὡς τινὰς
 τῶν ἄξιων λόγου ὑμᾶς ἐθαύμαζον. νυνὶ δ' ἔλθῶν ὡς
 ὑμᾶς, πάντων ὡς εἰπεῖν ἀνθρώπων ἕνρον ἀχρεοτέ-
 ρος. ἔτω πεπλάνημαι. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ δελ-
 φοί, Ἐ δέσαντες μὴ πως αἰσώπῳ Ἐ πρὸς τὰς ἄλ-
 λας πόλεις βαδίζων κακῶς αὐτῶν λέγει, βυλῶν ἐβου-
 λῶσαντο δόλω τῶν ἀνδρωποῦ ἀνελεῖν. καὶ δὴ τὰ χρυ-
 σῶν ἑλλω ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς ἰδῶ τὸ ἀπόλων
 ἀνελόμνοι, λαθρα τοῖς αἰσώπῳ κατέκρυψαν σρώμα
σι. τὸ δ' αἰσώπῳ τὰ ὑπὸ αὐτῶν ἀγνοοῦντῳ σημαρω
δέντα, ἐξελθὼν ἐπορεύετο πρὸς φωκίδια. οἱ δελφοί
 δὲ ἀπὸ δ' ὑπὲρ ἀραμόντο, καὶ καταχόντο αὐτῶν, ἀνέκρινον
 ὡς

εἰμα
τάνα.

αἰσώπῳ
σοκ.

σοκ. μ.
ω.

ωρεω.
δία στεροδ' ὑπὲρ ἀραμόντο,

po, atq; in pace remisit. At Aesopus in Babylo
 nē profectus, & narrauit Lycero acta in Aegy
 pto omnia, & tributa reddidit. Lycerus autem
 iussit statuā aureā Aesopo erigi. Nō multo aut
 post tēpore, Aesopus in Græciā decreuit nauī
 gare, atq; cum rege cōpositione facta discessit,
 iuratus ei prius proculdubio rediturū se in Ba/
 bylonē, atq; illic reliquū uitæ uicturū. Peragra
 tis aut Græcis urbibus, & sua doctrina patefa/
 cta, puenit & Delphos. Verū Delphi differētē
 quidē audierūt libenter, sed honore & obseruā
 tia eū affecerūt nulla. Is aut ad eos suscipiēs ait
 Viri Delphi succurrīt mihi ligno uos cōparare
 quod in mari fert. Illud etenim uidētes ex mul
 ta distantia dū fluctib, agitat, magni precij esse
 existimamus, postq; autē proxime aduenerit,
uillissimū apparet. Et ego itaq; cū procul essem
 ab urbe uestra, ut eos, qui existimatione digni
 sūt, uos admirabar. Nūc aut ad uos profectus,
 omnib, ut ita dixerim, inueni inutiliores. sic de
 ceptus sum. Cum hęc audiūissent Delphi, & ti
 merent ne aliquo modo Aesopus & ad alias ur
 bes accedēs male de se diceret, decreuerūt dolo
 hominē occidere. Atq; igitur auream phialam
 ex eo, quod apud se erat, sacello Apollinis acci
 piētes, clā in Aesopi absconderūt stragulis. Cū
 Aesopus uero ignoraret quæ ab ipsis dolo fa/
 cta fuerāt, egressus ibat in Phocidē. At Delphi
 aggressi, & detinentes ipsum, percontabantur
 ut

ρνεομαι
εγο
απηναι
ισο. τε
νο.

ως ιδροσυληκωτα. τω δ' αβνουμλινου μηδεν πεπρα-
 χηαι τοιδω, εκεινοι προς βιαν τα σρωματα αναπην-
 ξαντου τω χρυσω ευρομ Φιαλλω. λω και αναλαβον
 τω, τοις εν τη πολει πασιμ επεδεικνυσαν ε στω ολι-
 γω δορυβω. ο μλν εν αισωπος τω εκειρω σωνοις
 υπ. βουλλω, εδεικ αυτην ακλυθλωαι. οι δ' ε μονου εκ
 απελυσαν, αλλ ως ιδροσυλησαντα, και εις το δλωμω
 κηριου ενεβαλον, θανατου αυτω καταψηΦισαμνοι.
 αισωπος δε μηδεμια μηχανη της πονηρας της δε τυ-
 χης σωθλωαι δωαμλνος, εαυτου ωδι της εικτης ε-
 δρηνει κεδημλνος. τω σωκιδωμ δε τις αυτω διαμας
 τωωομα προς αυτου εισελδωμ, και ιδωμ ετως ολεφν-
 ομλνου, τω αιτιαν τω παιδου ηρω. και ος εφη, γυ-
 νη τις προσφωτως τω εαυτης ανδρα θαψατα, κεδι
 ημδραν απουτα προς το μνημειου, εδρηνει. αρωτρωμ
 δε τις ε πορω τω μνηματος, εις ωλθυμιαν ηκε της
 γωαικος. και καταλιτωμ αυς βοας, ηλθε και αυτος
 προς το μνημα, και κεδις, σωεδρηνει τη γωαικι.
 της δε πωδομλνης τι δη ποτε και αυτος ετως οδλυ-
 ρεται, οπι λαγω φησιμ δυωρεωη γωαικη κεδωρξα.
 και επειδαν κλαυσω, της λυπης κωυζιζομαι. η δε,
 λαμοι τωτ αυτω προσγινεται. λακεινος, ει τοινω ρις
 αυτοις πδριωεωτωκαμλν παιδεσι, τι δη ποτε αλλη-
 λοις μη σωειμλν; εγω τε γαρ Φιλησω σε ως εκεινλ,
 λαμε συ παλιμ ως τον σαυτης ανδρα. ταυτα επεισε
 τω γωαικη, και δη σωηλθου. εν τωτω δε κεδι της
 ελδωμ, και αυς βοας λυσας, απηλασεν. ο δ' επα-
 νελδωμ, και αυς βοας μη ευρηκος, κωπεδα τε και
 ομωζειμ ισχυρως ενεσησατο. ελθουτα δε και η γωη,
 και

αψηφει
αι. σο
μμο.

φυρομα
εο. δερλω
ριαω. ακο

ω. μ.
σω. m
ηα. m
α

Σο τούτω ! κενιμ .

ut sacrilegū. Illo autem negante aliquid fecisse
eiusmodi, illi uī stragulis euolutis aureā inue-
nerunt phialā, quam etiam acceptā omnibus
ciuibus ostenderunt non cum paruo tumultu.
Igitur Aesopus cognitis illorum insidijs, roga-
bat eos, ut solueretur. Hi autem nō solum non
soluerūt, sed ut sacrilegum in carcerem quoq;
iniecerunt, morte eius suffragijs decreta. Aesop-
us autē cum nulla astutiā à mala hac fortuna
liberari posset, se ipsum in carcere lugebat se-
dens. Ex familiaribus autē ipsius quidam, Da-
mas nomine, ad ipsum ingressus, & uidēs eum
sic lamētari, causam rei rogauit. Et ille ait, Mu-
lier quaedam cum recenter suum uirum sepeli-
uisset, quotidie profecta ad tumulū, plorabat.
Arans autem quidam non procul à sepulchro,
amore captus est mulieris, & derelictis bobus
iuuit & ipse ad tumulū, ac sedens unā cum mu-
liere plorabat. Cum illa rogaret, cur nā & ipse
sic lugeret, Quoniam & ego, inquit, decentem
mulierem sepeliui, & posteaq; plorauero, mœ-
stitia leuor. Illa autē, Et mihi id ipsum accidit. Et
ille, Si igitur in eadē incidimus mala, cur nam
inuicem non coniūgimur? ego etenim amabo
te ut illam, & tu me rursus ut tuum uirum. His
persuasit mulieri, & conuenerunt. Interim autē
fur profectus, & boues soluens abegit. Ille autē
reuersus, nō inuētis bobus, & plangere & luge
re uehemēter instituit. Profecta igit & mulier,
&

καὶ ὀλοφυρόμενον ἔυρουσα, φησὶ, πάλιν κλάεις; κἀ-
 κείνθ, νῦν εἶπὼν ἐπ' ἀληθείας κλάίω. κἀγὼ γοῶ
 + πολλοὺς δ' ἄδρασ' κινδύω τσ, νῦν τῶν π θρημῶ, λύ-
 σιμ τὸ κεινοῦ μηδ' ἀμόδην ἐνείσκωμ. μετὰ ταῦτα πα-
 ρῆσαν καὶ οἱ δελφοί, καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν φλῆικφλ
 εἴληρον βιάως ὑδὶ τὸ κρημονοῦ. ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔλε-
 γην. ὅτε λῶ ὁμόφωνα τὰ ζῶα, μῦς βατραχῶ Φιλιω-
 θείσ, εἰς δαίτωνομ αὐτὸν ἐκάλδνε. καὶ ἀπαγαγῶν εἰς
 ταμείου πολυσίε, γῆδα πλείεα τῶν ἐδ' ὠδίμων λῶ, ὕω
 χῶ φησι Φίλε βατραχε. μετὰ δὲ τῶν ἐσιασιμ, κἢ ὁ βῆσ
 τραχθ τὸν μῦν ὑδὶ τῶν οἰκείαν ἐκάλδνε δίαιταμ.
 ἀλλ' ἵνα μὴ ἀρκάμης φησὶ νηχόμενθ, μηεῖνδῶ λέπῆμ
 τὸν σὸν πόδα θρ' ἔμαυτὶ πτωαρτήσω. καὶ ἄρ προ-
 ξασ, ἤλατὸ εἰς τῶν λίμνλω. αὐτὸ δὲ κατεδύαντθ
 εἰς βῶθθ, ὁ μῦς ἀπεωνίγθ, καὶ θνήσκωμ εἶπὼν.
 ἐγὼ μὲν ὑπὸ σῶν θνήσκω. ἐκδικηθήσομαι δὲ ὑπὸ μεί-
 ζονθ. ὑπ' πλεοντθ οὐτὸ μῦνός γῆ τῆ λίμνη νεκροῦ,
 κατὰ π τὰς ἀετὸς, ἄρ φήρ πασε, σὶν αὐθρ' δὲ πτω
 σπρτημλίου ὁμοῦ καὶ τὸν βῶτραχομ. καὶ ὅτως ἀμφω
 κατεθονήσατο. κἀγὼ ποίνω βία πρὸς ὑμῶν ἀπο-
 θνήσκωμ, ἔξω τὸν ἀμωουῶτα. βαβυλῶν γὰρ καὶ ἐλ-
 λάσ πᾶσα τὸν ἐμὸν παρ' ὑμῶν ἀπαιτήσουσι θάνα-
 του. οἱ μὲν οὐτὸν δελφοί, οὐ δ' ὡς ἐφείδοντο τὸν ἀισώ-
 που. ὁ δ' ὑδὶ τὸ τὸ ἀπόλλωνθ κατέφυγην ἰδρόμ.
 οἱ δὲ, κἀκείθην ἀρπασαντες μετ' ὀργῆς, ὑδὶ τὸν
 κρημονοῦ αὐδὶς εἴληρον. ὁ δ' ἀπαγόμηνθ ἔλεγην. ἀ-
 κούσατέ μου δελφοί. λαγῶς ὑπ' ἄρῶν διωκόμε-
 νθ, πρὸς κοίτῶν κενθάρου κατέφυγε, δέομηνθ ὑπ'
 αὐτοῦ σωθῶναι. ὁ δὲ κενθάρθ ἠξίου τὸν ἀετόμ.

μον.
 κἀμνω
 τίσοκ.

μα. salt

θμα
 το. abst
 μίσιε.

& lamentantem inueniens, inquit, iterum ploras? Et ille, Nunc, ait, uere ploro. Et ego itaque multis ciuitatis periculis nunc uere fleo, solutio-
nem mali necunde inueniēs. Post hæc affuerūt
& Delphi, & extractum ipsum è carcere trahe-
bant in præcipitium. Ille aut̄ eis dicebat, Quan-
do colloquebantur animalia bruta, mus ranæ
amicus factus ad cœnam eam inuitauit, & ab-
ducta in penariū diuītis, ubi multa comestibi-
lia erant, comede, inquit, amica rana. post epu-
lationē & rana murem in suam inuitauit cœ-
nationē: sed ne defatigare, inquit, natando, filo
tenui tuum pedem meo alligabo. atq; hoc fa-
cto saltauit in paludem. Ea aut̄ urinata in pro-
fundum, mus suffocābatur, & moriēs ait: ego
quidem per te morior, sed me uindīcabit ma-
ior. Supernatante igitur mure in palude mor-
tuo, deuolans aquila hunc arripuit, cum eo au-
tem appensam unā etiam ranam, & sic ambos
deuorauit. Et ego igitur, qui ui per uos morior
habebo ultorem, Babylon enim & Græcia om-
nis meam à uobis exigent mortem. Delphi ta-
men ne sic quidem pepercerūt Aesopo. Ille au-
tem in Apollinis confugit sacellum, sed illi & il-
lic extraxerunt irati, & in præcipitium rursus
traxerunt. Aesopus cum abduceretur, dicebat,
Audite me Delphi, Lepus aquila insectante in
lustrum scarabei confugit, rogans ut ab eo ser-
uaretur. Scarabeus autem rogabat aquilam,
ne

μὴ ἀνελείμ τὸν ἰκέτιον, ὀρκίζωμ αὐτὸν ἢ τὸ μεγίστου
 δῖος, ἢ μὴ μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτῶ. ὁ
 δὲ, μετ' ὀργῆς τῆ πῆδ' ὕγι ραπίσας τὸν κένταυρον, τὸν
 λαγῶν ἀρπάσας κατέφαγγεν. ὁ δὲ κένταυρος τῷ τε
 αἰετῷ σιωπῶν ἐπέη, ὡς τὴν καλιὰν τὸ τε καταμαθεῖν.
 Ἐ δ' ἠ προσελθὼν, τὰ ὡς τὸ τε κατακυλίνας διέφθει
 ρε. τῶ δ' ἐ δεινὸν ποιησαμένης, εἴ τις ἴδῃ τολμήσεις, ἰὰ
 πῖ μετεωροτόρῳ τὸ πῶς ὁ δ' ὀύ τῶρον νεοηποιοησαμένης,
 ἰὰ κεί πάλιν ὁ κένταυρος τὰ ἴσα ἴδῃν διέδηκν. ὁ δ'
 αἰετὸς ἀμυχανίνας τοῖς ὄλοις, ἀναβάς ὑπὲρ τὸν δία, τὰ
 τὸ γὰ ἰδρὸς εἶν λέγεται, τοῖς αὐτῶ γόνασι τὴν τρίτω
 γονίῳ τῶν ὡς ἐδῆκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραθέμενος,
 καὶ ἰκετεύνας φυλάττειν. ὁ κένταυρος ἢ ^{ἐκ τῆμο} ἡσπέρῃ σφαῖ-
 ραν ποίηνας, καὶ ἀναβάς, ὑπὲρ τῶ ἡσπέρῃ τῶ δῖος τάμ-
 τῶν καθῆκν. ὁ δ' ἐ ζεύς ἀναστὰς ἐφῶ τὴν ὄνδου ἀρτε
 νῆφαδα, καὶ τὰ ὡς διέρριψεν ἐκλαδόμηνος, ἀ καὶ συ
 νετείβη πιδόντα. μαθὼν δ' ἐ πρὸς τῶ κεντάουρον, ὅτι
 ταῦτ' ἐδρασε τὸν αἰετὸν ἀμυώμενος, ἔ γάρ δῆ τ' κέν
 ταουρον ἐκείνος μόνου ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν δία αὐ
 τὸν ἠσέβησε, πρὸς τὸν αἰετὸν εἰπὼν ἐλθόντα, κέντα-
 ουρον εἶν τ' λυπωῦντα, Ἐ δ' ἠ δικάως λυπεῖν. μὴ βελό
 μενος οὐ τὸ γῆμος τὸ τῶν ἀετῶν πανιδιῶσαι, σιυεβῶ
 λδὲ τῷ κεντάουρῳ δ[ε]λλαγὰς πρὸς τὸν αἰετὸν δέδαι,
 τῶ δ' ἐ μὴ πειδομένης, ἐκείνος εἰς κεντῶν ἐτόρου τὸν τῶν
 αἰετῶν μετέδῆκε τοκετόν, ἠνίκα αὐ μὴ φαίνωντοί κέν
 ταυροι. καὶ ἡμεῖς οὐ ὡ ἀνδρες δελφοί, μὴ ἀπιμασπτε
 ἴδῃν δῆ τ' θεόν, εἰς ὃν κατέφυγον. εἰ καὶ μικρῶ τετύ-
 χηκν ἰδρῶν. ἔ δ' ἐ γὰρ ἀσεβείας πιδιόφεται. οἱ δ' ἐ δελ-
 φοί τὸ τῶν ὀλίγα φροντίζοντες, τὴν ὑπὲρ τὸν θάνατον

ἰμοίως

ἀπολλίε.

ne occideret supplicem, obtestando ipsam per maximū Iouem, saltem ne despiceret paruitatem suā. Illa uero irata, ala percutiēs scarabeū, leporem raptum depasta est. Scarabeus autē & cum aquila uolauit, ut nidum eius disceret, ac iam pfectus oua eius deuoluta dirupit. Illa autē cū graue existimaret si quis hoc ausus fuisset, & in altiore loco secūdo nidificasset, & illuc rursus scarabeus iisdem hāc affecit. Sed aquila inops consilij penitus ascendit ad Iouem (in eius enim tutela esse dicit) & in ipsius genibus tertiam foetoram ouorū posuit, deo ipsa commendans, & supplicās ut custodiret. Sed scarabeus è stercore pilula facta, ascendit, & in sinum Iouis eam demisit. Iupiter assurgens ut fimū excuteret, & oua abiecit oblitus, quę & contriuit deiecta. Sed cum didicisset à scarabeo quod hec fecisset ut aquilam ulcisceretur, non enim scarabeum tantū illa affecit iniuria, sed & in Iouem ipsum impia fuit, aquilę reuersę ait, scarabeū esse qui affecit mœrore, & certe iure affecisse. Nolens igitur aquilarum genus deficere, consuluit scarabeo, ut aquilę recōciliaretur. Cum hic nō paruisset, ille in aliud tempus trāsposuit aquilarū partum, cum non appareāt scarabei. Et uos igitur ô uiri Delphi, ne despiciate hunc deum, ad quem profugi, etsi paruum sortitus est delubrum, nequę enim impios negliget. Delphi uero hęc parum curātes, rectā ad mortem

g itidem

ομοίως ηγου. αισωπθ δε μηδενι τῶν ὑπὸ αὐτῷ λεγο-
 μένων ὄραμ καμπηομλίνου, πάλιν φησιν. ἀνδρῶν ἀνι-
μῶροι καὶ φονδῶντος ἀκούσατε. μεγαλός τις ἐπὶ ἀγροῦ
 γεγενησώς, εἶπε μηδέποτε εἰσῆλθην εἰς ἄστυ, παρε-
 κάλει δὲ οὐκείους ἵδερ θεώσασθαι. οἱ δὲ, ζῶσαντες ὀ-
 νάσεια, καὶ ὑδὶ πῆς ἀπὸ κῆνης αὐτὸν ἀναβιβασάμενοι,
 μόνον ἐκέλευσαν ἐλαυῆσιν. ὁ δὲ βύοντι δὲ, χεμεδνθ
 θυέλης τὸν ἀδρά κατλαβόντων, καὶ ζοφου γηρομέ-
 νου, τὰ ὄνασεια πῆς ὁδοῦ πλανηθῆντα, εἰς τινα κρημ-
 νὸν ἔξετόπισαν τὸν πρὸς βύτιω. ὁ δὲ μέλλων ἦδ'η κα-
 τακρημνίζεσθαι, ὡς ζῶ εἶπε, τί ποτέ σε ἠδίκησα, ὅτι ἔ-
 τω παρὰ λόγῳ ἀπόλλυμαι; καὶ ταῦτα ἔδ' ὑφ' ἵππων
 γηναίων, ἔδ' ἡμίονων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὄνασειων δυτελε-
 σάτων. ἀεγὼ τίνυνυ ὑδὶ τοῖς ἴσοις νῦν δυσχοραίνω,
 ὅτι μὴ ὑπὸ γντίμων ἀνδρῶν, ἢ ἐλλογιμῶν, ἀλλ' ὑπὸ ἀ-
 χρείων καὶ κακίστων ἀπόλλυμαι. μέλλων δὲ ἦδ'η κατὰ
 τὸ κρημνοῦ ἀφίεσθαι, τοιοῦτον ἔρεκε πάλιν μῦθον.
 αἰὴρ τις πῆς οὐκείας δραδῆς θυγατρὸς, εἰς ἀγροῦ ἀ-
 πῆσειε τὴν γυναικα, μόνω δὲ τὴν θυγατῆρα ἀρλα-
 βῶν, ἐβιαζέτο. ἢ δὲ πᾶτερ, εἶπεν, αἰόσια πρῶτῆς,
δυχόμεν μὲν τοι ὑπὸ πολλῶν ἀνδρῶν ἀσχυοθῆ-
 ναι, ἢ ὑπὸ σοῦ τῷ γηνησεμλίον. ἵδερ τίνυνυ καὶ ἐφ'
 ὑμῶν ὡς παρὰ νομοὶ δειλοὶ λέγω, ὡς ἡρόμεν σκύλ-
 λι καὶ χαρρυβδι πόριωσθῆν, καὶ ταῖς γν' ἀφρική
 σύρτοσιν, ἢ παρ' ὑμῶν ἀδικῶς καὶ ἀναξίως ἀπο-
 θανῆν. καταράμαι γοῦν ὑμῶν τῇ πατερίδι, καὶ δε-
 οῖς μαρτύρομαι, ὡς ἔγω πάσης δίκης ἀπόλλυμαι,
 οἱ μοι τιμωρήσουσιν εἰσακούσαντες. ἔρριψα μὲν
 οὐκ αὐτὸν οἱ δειλοὶ κατὰ τοῦ κρημνοῦ, καὶ ἀπέ-
 θανεν

Βαζο

infra

ασσο

ρομαι

οὐκ ἴσο

οἱ μοι

κο

β

itidem agebant. Aesopus nulla re à se dicta uideōs eos flecti, rursus ait: Viri crudeles & interfectores audite, Agricola quidam in agro confenuit, cum nunquam ingressus esset in urbem precabatur domesticos ut eā uideret: at illi iunctis asellis atq; in curru eo imposito solum iusserunt agere: eunti aut procella & turbine aerem occupantibus & tenebris factis, aselli à uia aberrantes in quoddam præcipitium deduxerunt senem: at ille iam præcipitandus, ô Iupiter, ait, qua in re te iniuria affeci, quoniam sic inique occidor, præsertimq; neq; ab equis generosis, neq; à mulis bonis, sed ab asellis uilissimis. Et ego itaque eodem modo nunc tristor, quoniam non ab honoratis uiris & elegantibus, uerum ab inutilibus & pessimis interficior. Iamq; præcipitandus eiusmodi dixit rursus fabulam. Vir quidam suam deamans filiam, rus misit uxorem, solam autem filiam receptam uiolauit. Illa autem, Pater, ait, scelesti facis, optarem tamen à multis uiris dedecore hoc affici, quam à te, qui genuisti. Hoc nunc & in uos, ô iniqui Delphi, dico, quod eligerem in Scyllam & Charybdim potius incidere, ac in Africæ Syrteis, quam per uos iniuste atque indigne mori. Execror igitur uestram patriam, & deos testor, me præter omnem iustitiam interire, qui me ulciscantur exauditum. Præcipitem igitur ipsum dederunt de rupe, & mor-

θανόν. οὐ πολλῶ δ' ὕδατον λειμῶ συχεδνόντο, χησ-
 μόν ἐλαβον ἔξιλασκεδαι τὸν αἰσώπου θάνατον. ὦ
 καὶ ὡς στωιδόντο ἑαυτοῖς ἀδίκως φονδεδνόντι, καὶ
 σήλω ἀνέσησαν. οἱ δ' ἔν τῇ ἐλλῶδι πρωτδόντο,
 καὶ ὅσοι τῶν σφωτόρων, καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς αἰσώπου πε
 πραγμῶνα μαδόντο, εἰς τε δελφούς παρεγγύοντο,
 καὶ σὺν ἐκείνοις σκεψαμνοι, πρωτοὶ καὶ αὐτοὶ τῶν
 αἰσώπου θανάτω γέγονασιν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Αἰσώπου

βίου ὑπὸ Μαξίμου τοῦ Γλα-
 νόδου συγγραφέντος.

Jo. Pouch.
 ἰωάννης ὁ πονητής.
 Τέλος ἐν Χω.
 in fests mathesi. 1836.

tuus est. Non multo post autem pestilentia laborantes, oraculum acceperunt expiandã esse Aesopi mortẽ. Cui quod & conscij sibi essent, iniuste eum interfecisse, etiam cippum erexerunt. Sed primates Graciã, ac doctissimi quique, cum & ipsi quæ in Aesopum facta fuissent, intellexissent, & in Delphos profecti sunt, & cum illis habita inquisitione, ultores & ipsi Aesopi mortis fuerunt.

FINIS AESOPI VITAE
à Maximo Planude
conscriptæ.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΙ.

Αετός και αλώπηξ.

Ετός και αλώπηξ Ολιωδόν
τες, πλησίον ἀλλήλων οἰκίῃ
ἐγνώσαν, Βεβαίωσιν Ολιίας
ποιούμηναι τὴν σὺν ἡδαιαν. ὁ
μὲν οὖν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου
τὴν καλίαν ἐπέθετο, ἡ δ'
αλώπηξ γὰρ τοῖς ἐγγιστα δάμ
νοῖς ἐτεκνοποίησατο. ὕδρι νο-

μῶ οὖν ποτὲ τῆς αλώπεκος Πελοδούσης, ὁ αετός
τροφῆς ἀφραῶν, καταπατὰς ἐδί τῶν δάμων, καὶ τὰ τέ
κνα ταύτης ἀναρπάσας, ἅμα τοῖς αὐτῶ νεοτοῖς ἐδοι
νήσατο. ἡ δ' αλώπηξ ἐπαυελδοῦσα, καὶ τὸ πρᾶχθ' ἐγ
μαδοῦσα, εἰ ποσῦτον ὕδρι βῆ τῶν τέκνων ἠνιάθη θα
νατῶ, ὅσον ὕδρι βῆ τῆς ἀμύνης ἀπόρου. χερσαία γάρ
ἔσα, πτωχὸν δὲ δάκρυ οὐχ οἶα τε λῶ. διὸ καὶ πόρρωθεν
σαῖσα, τῶν δ' ὁ καὶ τοῖς ἀδυνατοῖς ἐστὶν ὄπιον, βῆ
ἐχθρῶ κατηρέατο. εἰ πολλῶ δ' ὕδατος, αἰγὰ πινῶν ἐπ'
ἀγροῦ δύοντῶν, καταπατὰς ὁ αετός, μὲν τὴν δυ
μῶ τῶ σὺν ἐμπύροις ἀνδραξίω ἤρπασε, καὶ πὶ τὴν νε
οτήτιαν ἤγαγεν. ἀνέμου δὲ σφοδροῦ πονδύσαντ' ἐπι
νικαῦτα, καὶ φλογὸς ἀναεθδείσης οἱ αετῶδες ἀπὸ πῆ
νός ἐπιτυγχάνοντες, ὅσῳ πηδῶντες εἰς γλῶ κατέπε
σον. ἡ δ' αλώπηξ ὕδατος αμοῦσα, γὰρ ὄψαι τῶ ἀφροῦ
πάντας κατέφαγεν.

Επιμύδιον.

ἄγω. μ. ἄξω. ἀφ. Β. ἤγον. καὶ ἀπικῶσ. ο μῦθος
ἤγαγον. π. ἤκα. κ) ἀγῆμα ἀπικῶσ.

Aquila & uulpes

Quila & uulpes inita amicitia prope habitare decreuerunt, confirmationem amicitiae faciendo cōsuetudinem. Aquila super alta arbore nidum affixit: uulpes uero in proximis arbuſtis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquando uulpe profecta, aquila cibi indigens, deuolans in arbuſta, & filios huius raptos, unà cum ſuis pullis deuorauit. Vulpes uero reuerſa, & re cognita, non tam filiorum triſtata eſt morte, quàm uindictæ inopia: quia enim terreſtris eſſet, uolucrem perſequi haud poterat. Quare procul ſtans, quod etiam impotentibus eſt facile, inimicæ maledicebat. Non multo autem poſt, capram quibuſdam in agro ſacrificantibus, euolans aquila partem uictimæ cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidum tulit. Vento autem uehementi tunc flante, & flamma excitata, aquilæ pulli inuolucres adhuc cum eſſent, aſſati in terram decidunt: uulpes uero accurrens, in conſpectu aquilæ omnes deuorauit.

Affabulatio.

g 4 Fabula

ω . σοι . σοι ο μυθος δηλοει, οτι οι θελιαυ παρασσονδωωτου καιν
Δηλοει.
τω εκ τω ηδικημενων φυγασι πικωρειαυ δι' αδφνει-
αν, αλλα τημ γεθειαν δικλω ε δεικρουσονται.

Αετος και κανδαρος.

ω μ . ω ξω
μ . ω σω
οε . ι . ε .
ω .
υποσ . η
ω . αλαρις
π ημι .
ω . κορ .
οτατ . κολλι .
ιιμυς ρι .
βιαλιτετ .
ω . ατοσ .
κορ . α .
εβην . παρναβας .
δεντος .
ανω . ι . inf .
ρατ .
ανω . απο .
ω .
ο . tristitia
infeto .
αχρησον .
κορ . α . εϊπα .
κορ β . εϊπον
ελομαι . μ . βελησομα .
κορ . εβεληθην .
πλ . βεβλημαι

Αγωγος υπ' αετου διωκόμενος, προς κίτιον καν-
δαρος κατέφυγε, δέομενος υπ' αυτου σωθωμαι.
ο δε κανδαρος ηξις τον αετον μη ανελειν τον ικετιω,
ορκιζων αυτον ητι τοι μεγαισ διος, η μω μη καταφρο-
νησαι τι μικροπιτος αυτω. ο δε, μετ' οργης τη ηβρυγι
ξαπίνας τον κανδαρον, τον λαγωου ^{αρεπασας} κατέφα-
γη. ο δε κανδαρος εβλεπε στωαπεωπι, ως τω
καλιαν τ' οττα καταμαθειν. και δ' η προσελθων, τα ωα
τ' οττα κατακυλινας διεφθερε. τοι δε δεινον ποιησαμε
να, ει τις εσση πολημσειε, και η μετεωροτορος τοπος το-
δου τορον νεοηοποιησαμεν, και η παλιμ ο κανδαρος
τα ισα εσση διεθηκεν. ο δ' αετος αμηχανησας τοις ο-
λοις, αναβας υπι τον δια, τ' οττα γαρ ιβρος ειναι λεγεται,
τοις αυτω γονασι τω τειτω γονω τω ωωμ εθηκε,
εβλεπε ταυτα παραδεμενος, και ικετδύσας φυλατ-
τειμ. ο κανδαρος δε κ' οπλου σφαιραι ποιησας, και α-
εβην παρναβας, υπι τοι κολπου τοι διος ταυτω καθηκεν. ο δε
ζευσ ανασας, εφα τω ονδομ αρετειναξασαι, και τιε PIR
ωα διεβριψεν εκλαδομενος, α και σωετρειβη πεσον 2 . κορ
τα μαδωμ δε προς τοι κανδαρος, οτι ταυτ' εδρασε τον τριβω
αετον αμωομενος, ου γαρ μη τον κανδαρον εκειν
μονομ ηδικησεν, αλλα και ες τον δια αυτον ησεβησε,
προς τον αετον εωσεν ελδοντα, κανδαρον ειναι τον λυ
πωυτα, και δ' η και δικαιως λυωειμ. μη βουλομενος δ
ουω το γημος το τω αετω σπανιδωμαι, στωεβουλομε
εβλεωω εβ

[εβλεωω εβ]

Fabula significat eos qui amicitia uiolarint, licet ab affectis iniuria fugiant ultione ob impotentiam, diuinum tamen supplicium non depulsiuros. *Aquila & scarabeus.*

Lepus aquila infectate in lustrum scarabei profugit, rogans ut ab eo seruaretur. Scarabeus aut rogabat aquilam, ne occideret supplicem, obtestans ipsam per maximum Iouem ne scilicet conteneret paruitatem suam. Illa uero irata, ala percussit scarabeum, & leporem ar reptum deuorauit. At scarabeus & cum aquila uolauit, ut nidum eius disceret, & iam profectus oua ipsius deuoluta dirupit. Illa indigne ferente quod quis hoc ausus fuisset, & in sublimiore loco secundo nido constructo, & illic rursus scarabeus eisdem eam affecit. Aquila aut consilij in ops penitus, ascendit ad Iouem (huius enim sacra esse dicitur) in eius genibus tertium partum ouorum posuit, deo ipsa commendans, ac supplicans ut custodiret. Scarabeus aut ex fimo pilula facta & ascendit & in sinum Iouis eam demisit; sed Iupiter cum surrexisset ut simum excuteret, & oua proiecit oblitus, quae & contriuit deiecta. Cognito a scarabeo quod hoc fecisset ut aquilam ulcisceretur, nam non modo scarabeum illa iniuria affecit, sed & in Iouem ipsum impia fuit, reuersae aquilae ait Iupiter, scarabeum esse qui moestitiae causa fuerit, & certe iure fuisse. Nolens igitur genus aquilarum rarefcere, consulit

ὅτι καυθάρω δραμαγίας πρὸς τὸν ἀετὸν δέδα. τὸ δὲ
μὴ πειθομένην, ἐκένθ' εἰς κερὸν ἔτορον τὸν τῆν ἀε-
τῆν μετέδηκε τοκετὸν, ἵνῃκα αὐτὴ μὴ φαίνωνται καυθάρ-
ροι. Επιμύδιον. φαινωμαι.

Ο μῦθ' δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένης,
ὡς ἔδειξ' ὅτι, ὅς πρωηλακιδεῖς, ἔκ' αὐτῶν δωηθείη ἑαυ-
τῶν ἐπαμύνα.

Αηδῶν καὶ ἰδράξ.

Αηδῶν ὑπὲρ δένδρου καθεζομένη, ἢ τὸ εἰωθὸς
ἡδῶν. ἰδράξ δὲ, θεασαμένη, καὶ τροφῆς ἀκ-
ραυ, σωεληφεν ὡπὶ τῆς. ἡδ' ἀναερεῖται μέλλουσα,
ἰδέετο τὸ ἰδράκ' μὴ βρωθῶναι, μὴδὲ γὰρ ικανὴ
εἶναι ἰδράκ' γαστέρα πληροῦν, εἴην δὲ αὐτὸν τροφῆς δέω,
πρὸς δέομνον, ὑπὲρ τὰ μείζω τῆν ὀρνέων τραπέδα. τρεπ-
ταῖς. καὶ ὁ ἰδράξ ὑπολαβῶν εἶπεν. ἀλλ' ἔγωγε ἄφρων αὐ-
τεῖω, εἰ τὴν χόρσιμ ἐτοίμω τροφῶν ἀφαις, τὰ μὴ
φαινομένη τω διώκοιμ. δῶκ' ορπακίμης ποδ.

Επιμύδιον.

Ο μῦθ' δηλοῖ, ὅτι καὶ τῆν ἀνθρώπων ὅπως ἀλόγι-
σοί εἰσι, οἱ δ' ἐλπίδα πλείονων ἀδ' ἡλων, τὰ γὰρ χόρ-
σὶ πρωίεμνοι.

Αλώπηξ καὶ τραγ'.

Αλώπηξ καὶ τραγ' διψῶντος εἰς φρέα κα-
τέβησαν. μετὰ δὲ τὸ πῖναι, τὸ τράγου σκεπτο-
μένου τὴν ἀνοδου, ἢ αλώπηξ ἔφη. θάρασει, χρήσιμους τι
καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωπείαν ὑπὸν ἤνοηκε. εἰ γὰρ
ἔρδιθ' σαθεῖς, οὗς ἐμπροδίους τῆν ποδίω ὅτι ποι-
χω πρὸς ὀρέσεις, καὶ τὰ ἰδράτα ὁμοίως εἰς τὸν μπω-
δην κλιναῖς, ἀναδραμοῦσε δὲ τῆν σῶν αὐτῆ νώτων

καὶ
τρέχω. μ. θρέξω. καὶ δραμέμαι.
π. θεοδραμική. αορ. β. ἐδόχμον

μα. obedio
i.

μα. αορ. α
rili
l'νω mfi.
finitum.

ἰδ' ὅν. Aristō
s prope galli
ascribit
α. ἐδεόμιν

α. αορ. β
α. αορ. β
α. αορ. β

α. αορ. μεσο
μλ

α. αορ. φ

α. αορ. φ

α. αορ. φ

scarabeo, ut aquilæ cōciliaretur. Sed eo non parente, Iupiter in aliud tempus aquilarum transmutauit partum, cum scarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula significat nullum esse contemnendum, considerando non esse quenquam, qui lacepsus se ulcisci non queat.

Philomela & accipiter.

Philomela super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem uidens, ac cibi indigens, uolando corripuit. Quæ cum occidenda foret, orabat accipitrem, ne deuoraretur: neque enim satis esse ad accipitris uentrē implendum, sed oportere ipsum cibo egentem ad maiores aues conuerti. At accipiter suscipiens ait, Sed ego certe demens essem, si qui in manibus paratus est, cibo dimisso, quæ non uident, persequar.

Affabulatio.

Fabula significat plerosq; homines eodem modo esse inconsultos, qui spe maiorum incertorum, quæ in manibus habentur amittant.

Vulpes & hircus.

Vulpes & hircus sitiētes in puteū descenderunt: sed postquā biberunt, hircus indagante ascensum uulpes ait, Confide, utile quid in utriusq; etiam salutē excogitauī: si enim reclusus steteris, & anteriores pedes parieti firmaueris, & cornua pariter in anteriorē partē inclinaueris, cū percurrerim ipsa per tuos humeros

&

exilio /

και ιδράτην, και έξω τῷ φρέατος ἐκείθην πηδῆσασα,
 και σὲ μετὰ ἄλλοι ἀνασπῶσάσθω ἐν τῷ δῦδην. τῷ δὲ τράγου
 πρὸς ἄλλοι ἐποίμωσ ἕωρε πιαμλίν, ἐκείνη τῷ φρέατος
 οὕτως ἐκπηδῆσασα, ὀκίρτα πόδι τὸ σόμου ἡδονίη.
 ὁ δὲ τράγος αὐτῷ ἐμέμφθη, ὡς παραβαίνουσαν τὰς
σωθήκας. ἦ δ' ἄλλ' εἰ ποσάυτας εἶπε φρενάσ ἐκέκτη
 σο, ὁπόσας ἐν τῷ πῶγωνι τείχας, ἔ πρότορον αὐ κα-
 εὐβίω τέβη, πείμῃ ἢ τῷ ἀνοσθου σκέψαδα. σκεπτομαί

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτω και τὸν φρόνιμον ἀνδρα δ' εἰ
 πρότορον τὰ τέλη σκόπουῦτα τῷ πραγματῶν, εἰδ'
 αὐτοῦ ἔως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

Αλώπηξ και λέων.

Αλώπηξ μή πω θεασαμένη λέοντα, ἐπὶ δὴ κα
 τά πινα τύχῳ αὐτῷ σωῖνπισε, τὸ μὲν πρῶ-
 του ἔως ἐφοβήθη, ὡς μικρῶ και ἀκθανεῖν. ἔπειτα ἄ-
 δούτορον θεασαμένη, ἐφοβήθη μὲν, ἔ μὲν ὡς τὸ πρό-
 τορον. ἐκ τρίτου δὲ ἄλλοι θεασαμένη, ἔως αὐτῶ κατε-
 θάρρησεν, ὡς και προσελθεῖσα ἀλεχθῶσα. λέγω

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ σωήθεια και τὰ φοβρά τῶν
 πραγματῶν ἄν πρόσιτα ποιῆ.

Αἴλουρος και ἀλεκτρούνα.

Αἴλουρος συλλαβῶν ἀλεκτρούνα, μετ' ἄλλοι
 ἄλλοι αὐτίας ἡβουλήθη καταφαγεῖν. και διὴ
καπιγῶρει αὐτῶ, λέγων, ὡς ὀχληρὸς εἶη τοῖς ἀνθρώ-
 ποις, νύκτωρ λεκραγῶς, και μὴ συγχωρεῖν ἕως τυγ-
 χάνειν. τῶ δ' ἀκλουμλίν, ἕτι πῆ ἐκείνων ὠφελεία
 ἄλλοι ποιῆ, ὡς ἕτι τὰ σωήθη τῷ ὄργῳ ἐγείρεσθαι,
 πάλιν

& cornua & extra puteum illinc exiliuerim & te postea extraham hinc. Ab hircu autē ad hoc prompte officio præstito, illa cum ex puteo sic exiliuisset, exultabat circum os læta, hircus autē ipsam accusabat, quod transgressa fuerit conuentiones. Illa autem, Sed si tot, inquit, mentes possideres quot in barba pilos, non ante descēdisse quā ascensum considerasses.

Affabulatio.

Fabula significat sic prudentem uirum oportere prius fines considerare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

Vulpes & leo.

Vulpes cum nunquā uidisset leonem, cum ei casu quodam occurrisset, primum sic timuit ut ferme moreretur: deinde cum secundo uidisset timuit certe, non tamē ut prius: tertio autem cum ipsum uidisset, sic contra eum ausa est, ut & accederet & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula significat, cōuersatione terribilia quoque accessu facilia fieri.

Feles & gallus.

Feles comprehenso gallo, cum rationabili ipsum causa uolebat deuorare. Cæterū accusabat ipsum, dicendo molestū esse hominibus nocte clamantem, neque permittentem somno frui. Eo uero respōdente ad illorum utilitatem id se facere, ut ad consueta opera excitarentur:

rursus

ιγνυμι
συμμιγνύω
μ. τεξω
τετοχ' αορ
έτεκην

πάλιμ ὁ ἄλευρθ ἄτιαν ἐπέφορην, ὡς ἄσεβής εἴη πε
εἰ τῷ φύσιμ, μητ' εἰ καὶ ἀδελφαῖς συμμιγνύμενθ.
τοῖ δέ, καὶ ἄλλ' πρὸς ὠφέλειαν τῷ δεσποτῷ πρωτῆιμ
φίσαντθ, πολλὰμ αὐτοῖς γίντοῦθ' ὡδμ τικτομέ-
νωμ, ὁ ἄλευρθ εἰπώμ, ἀλλ' εἰ σύ γε πολλὰμ ἔυπορεῖς
ἔυπρωτῶωμ ἀκρογιαδμ, ἔγωγε μὲν τοῖ ἄτροφθ οὐ
μὲνδ, ἄλλ' κατεδοιμήσατο. Θανάω μ. θοιμήσω

Επιμύδιου.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖμ ἀε-
ρουμένη, εἰ μὴ μετ' ἔυλόγου διωκείη προχίματθ,
ἄπαρακαλύπτως γαμῶ πονηρβύεται.

Αλώπεκος. 7

μ. λήψω
μ. δρχώω
γέομαι
εἰ. adponeo
κλύπφ. αορ.
παρῖνει
ω. ran.
ουλεύω. jmh

Αλώπεξ γν̄ παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀκροπώσις
πῖς οὐράς δραδράσα, ἀβίωτομ ἰσὺ ἀεχμῆς ἡ-
γείτο τὸν βίουμ. ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας
τοῦτ' αὐτὸ νουθεπίσαι, ὡς αὐτῆ κοινῶ πάδει τὸ ἴδιου
συγκαλύψειν αἰχθ. καὶ διὴ πάσας ἀδραιοσασα
παρῖνει τὰς οὐράς ἀκροπώτειμ, ὡς οὐκ ἀπρεπὲς μό-κ
νομ ἄλλ' τὸ μέλθ ὄμ, ἀλλὰ καὶ πόδι πόν βαρθ προ-
σπερτιμδῆου. Ἐπελαβοῦσα δέ τις αὐτῷ εἴωγν. ὦ αὐ-
τη, ἀλλ' εἰ οὐ σοὶ ἄλλ' προσέφορην, οὐκ αὐτὸ ἡμῖμ αὐτὸ συ
νεβούλουδ.

Επιμύδιου.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῷ ἀνδρώωωμ, ὅ δ' ἰδὺ
νοῖαν τὰς πρὸς αὐτὸς πέλαις ποιουῶται συμβουλίας,
δὲ δὲ τὸ αὐτοῖς συμφόρον.

Αλώπεξ καὶ βατθ. 8

ω. Labor, cado.
νω.

Αλώπεξ φραγμὸν ἀναβαίνεσα, ἐπέδ' ἡ ὀλιθήσα
σα καῖα πῖπῆμ ἐμελλε, ἐπελάβεθ πρὸς βοήθηαμ
βατθ

rursus feles causam afferebat, quod impius esset erga naturã, cum matre ac sororibus coeundo. Eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente, cū multa ipsis hinc oua pariantur: feles præfatus, sed si tu multis abundas euidentibus responsionibus, ego tamen ieiunus non perstabo, ipsum deuorauit.

Affabulatio.

Fabula significat prauam naturam peccare uolentem, si non uerisimili cum prætextu facere id possit, aperte tamen malignari.

Vulpes.

Vulpes laqueo capta cum abscissa cauda euasisset, non uiuēdam præ pudore existimabat uitam. Deceuit itaq; & alijs uulpib. hoc idem persuadere, ut communi malo suum cælaret dedecus. Et iam omnibus collectis suadet caudas abscindere, quod non indecens solum hoc membrum sit, sed & superuacuum onus appensum. Respondens autem ex ipsis quædam ait, Heus tu, nisi tibi hoc conduceret nobis non consuleres.

Affabulatio.

Fabula significat prauos homines non beneuolentia in propinquos cōsulere, sed suo commodo.

Vulpes & rubus.

Vulpes sepe conscensa, cum lapsa caesura foret, apprehendit in adiutorium rubum

Βάτος. καὶ δὴ εὖς πόδας ὑδὶ τοῖς ἐκείνης κύντροις αἰ
μάξασα, καὶ ἀλγύλασα, πρὸς αὐτῷ εἶπεν. οἴμοι, κατὰ ἄλλοι
 φυγῶσαν με γὰρ ὑδὶ σε ὡς ὑδὶ βοηδῶν, σὺ χεῖρον διέ-
 δησας. ἀλλ' ὄσφάλης ὦ αὐτη, φησὶν ἢ Βάτος, ἐμὸν Βου
 ληθεῖσα ὑπὸ λαβέδω, ἢ τις πάντῃν ὑπὸ λαμβάνεσθαι
 εἶδα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι
 μ. δραμῶσσι βοηδοῖς πρὸς ἔχουσι, οἷς τὸ ἀδικεῖν μάλλον ἔμ-
 π. δεδράμκη φουρυ.

Αλώπηξ καὶ κροκόδειλος. 9.

Αλώπηξ καὶ κροκόδειλος ἠμῶν βήρωι πόδι δὺ
 γημίας. πολλὰ δὲ τὸ κροκόδειλου ὑποδήφανα
 πόδι φησὶ τῶν προγόνων διεξιόντος λαμπρότης, ὡς γε-
 γυμνασάρχῃ τῶν ἢ ἀλώπηξ ὑπολαβῶσα, ὦ τῶν εἰ-
 πων, ἀλλὰ καὶ μὴ σὺ λέγῃς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν δρόματός γε
 φαίνῃ, ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἰ γε γυμνασμελῖος.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ψυδουδμελῶν ἀνδρῶν ἔλεγχος
 τὰ πράγματα γίνεται.

Αλεκτρύονος καὶ πέρδιξ. 10.

Αλεκτρύονος τις ἔχων ὑδὶ φησὶ οἰκίας, παιάμε-
 νος καὶ πέρδιξ, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι.
 τῶν δὲ τρωπὸν τῶν αὐτῶν καὶ ἀπελαυθὸν τῶν, ἐκείνος
 ἠδύμει σφόδρα, νομίζων ὡς ἀλλόφυλος ταῦτα πά-
 ρχειν ὑπὸ τῶν ἀλεκτρύονων. ὡς δὲ μετὰ μικρὸν καὶ κεί-
 νος ἐώρακε μαχομένους καὶ ἀλλήλους κῶποντας, φησὶ
 λύπῃς ἀρλυθεῖς, εἶπεν. ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τῶν νῦν ἔλυ-
 πῶσμαι, ὄρω καὶ αὐτὸς μαχομένους ἀλλήλοις.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος

rubum. Quare cum pedibus suis illius aculeis laceratis doleret, ad eam dixit, Hei mihi, confugi enim ad te tanquam ad auxiliatorem, sed tu peius me tractasti. Sed errasti heus tu, inquit *δεξι* rubus, quæ me apprehendere uoluisti, qui omnes apprehendere soleo.

Affabulatio.

Fabula significat, sic homines quoque esse stultos, qui ad eos auxilij gratia accurrunt, quibus magis iniuria afficere natura insitum est.

Vulpes & crocodilus.

Vulpes & crocodilus contēdebant de nobilitate: cum multa autem crocodilus sua *ὁ κροκόδειλος* *supra* *δὲ* *βίβλος* *ο* perba de progenitorum narrasset splendore, quod exercitationū principes fuerint: uulpes suscipiens, o amicissime, ait, sed si ipse nihil dicas, tamen ex cute uideris antiquis temporibus esse exercitatus.

Affabulatio.

ΥΕΓΥΛΛΥΑΟ

Fabula significat mendaces uiros res ipsas arguere.

Galli & perdix.

Gallos quidam habens domi, emptam & perdicem cum illis pasci dimisit: qui cum ipsam uerberarent ac expellerent, illa tristabatur ualde, existimans ut alienigenam hæc se pati à gallis. cum uero paulo post & illos uideret *μετά* *λληκ* pugnare & se ipsos cædere, mœrore soluta ait, Sed ego posthac non tristabor, uidens & ipsos pugnare inter se.

Affabulatio.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ξαδίως φέρουσι τὰς παρὰ τῶν ἀλλοτρίων ὑβρεις, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μηδὲ τῶν οἰκίω ἀπεχρυσίνου.

Αλώπηξ.

11

υνηομαι κ
αι. π. ρομαι
σκεναζω
ρι. ρφ. δ. ρα
Αλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκρίτο, καὶ ἔκρεισε τῶν αὐτοῖ σκιδυρῶν διδρενωμελίνην, εὐρε κεφαλῶν μορμολυκίου θυφουδὸς κατὰ δευτέρου αμυλίνω, καὶ ἀναλαβοῦσα ταῖς χερσίν, ἔφη. ὦ οἶα κεφαλῆ, καὶ ἐγκέφαλον εἶχεν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, ἤδη δὲ ψυχῶν ἀλογίστους.

Ανδρακεὺς καὶ λιναφύς. 12

ριτίμ. ρφ.
κίζω.
Ανδρακεὺς ἐπὶ τινος οἰκῶν οἰκίας, ἤξιον καὶ λιναφέα παραρηγνόμενον αὐτῶν σιωοικῆσαι. ὁ δὲ λιναφεὺς ὑπολαβὼν ἔφη. ἀλλ' ἐκ αὐτῶν δυνάμει ἐγὼ γε πρᾶξαι. Διείδα γάρ, μὴ πως ἀπόρ' ἐγὼ λούκα ἔνω, αὐτὸς ἀσβόλης πληροῖς. πληρώω

Επιμύδιον.

13

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι παῦν τὸ ἀνόμοιμον ἀκρινώνητον.

Αλιεῖς.

κρο. τ. ε.
η. ελφ.
ω, υσω.
Αλιεῖς εἰλον σαγίνην. βαρείας δὲ αὐτῆς ὄουσης, ἔχαιρον καὶ ὀκνίετῶν, πολλὴν εἶναι τὴν ἄγρην νομίζοντες. ὡς δ' ἕδρι τῆς οἰκίας ταύτῃ ἐλκυσαντες, τῶν μὲν ἰχθύων εὐροὺς ὀλίγους, λίθου δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, ἀδυμείρ' ἤρξαντο ἀλύειν, ὅσον ἔχον ἕδρι τῆς ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσον ὅτι καὶ τὰναντία περὶ ἀλφασιν. εἰς δ' ἐπεὶ ἐν αὐτοῖς περὶ βύττορ εἶπε, μὴ ἀχθόμεθα ὡς ἑταῖροι. τῆ γὰρ ἡδονῆ ὡς εἰκεν, ἀδελφῆ

ειδφ. pfeef. mediū. δεδία. & pft' concu...
δ. δ. ultimū in κ. indice m aetimi cōw...
δφκα. f δέδια. her ceporin

Fabula significat prudentes facile ferre ab alienis iniurias, cum ipsos uideant neq; à suis abstinere.

Vulpes.

Vulpes in domum mimi profecta, & simulacrum ipsius uasa perscrutata, inuenit & caput laruæ ingeniose fabricatum, quo & accepto manibus ait: ô quale caput, & cerebrum non habet.

Affabulatio.

Fabula in uiros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

Carbonarius & fullo.

Carbonarius in quadam habitans domo, rogabat ut & fullo accederet & secum cohabitaret: sed fullo respondendo ait, Sed non hoc possem ego facere: timeo enim ne quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula significat omne dissimile esse insociabile.

Piscatores.

Piscatores trahebāt uerriculum, quod cum graue foret gaudebant & exultabāt, multum inesse prædæ existimantes: sed cum in litus ipsum traxissent, piscesq; paucos quidem, sed lapidem in eo permagnum inuenissent, tristari & mœrere cœperunt, non tam pisciū paucitate, q̄ q; & cōtraria ante animo præsumperant. qdā aut̄ inter eos natur grandior dixit, Ne tristemur ô socij, nam uoluptati, ut uideť, soror

h 2 est

δξην η λυωη. και ημας ουω ^{δρω} εδεις τοσαυτα πωηθλωθην
τας, παντως τι και λωηθλωαι.

Επιμυθιου.

Ο μυθου δηλοι, οτι εδεις λωηθλωαι ωπι ταυς αρτυχι-
αις.

Κομπασης.

14

Ανηρ τις αρδημησας, ειτα δε παλιμ προς τλω
εαυτω γλω επανελθωμ, αλλα τε πολλα εν
δραφοροις ηνδραγαθηκηναι χωραις ενωμπαζε, εδεις
και εν τω ροδω πεπηδηκηναι πηδημα, οiou εδεις τω
εω αυτω διωατος αν ειη πηδησαι. προς τω δε και
μαρτυρας αυ εκει παροντας ελεγη χειμ. τω δε πα
ροντων τις υπολαβωμ, εφη. ω ετθ, ει αληδες τοτ
δξην, εδερ δεις σοι μαρτυρωμ. ιδου ροδου, ιδου και το
πηδημα.

Επιμυθιου.

Ο μυθου δηλοι, οτι εαν μη προχειρθ η τι προγμα
τθ αποδεις η, πας λογου προητος δξην.

Αδωατα επαγγελομηνθ. 15

Ανηρ πανης νοσωμ, κη καιως δρακειμηνθ, εωθ
διη προς τω ιατρομ απεγνωθη, τω θεωμ ε-
δεις το, ως ει τλω υγισαν αυθ παλιμ επανελθειμ ποι
ησιαν, εκατομ βοας αυτοις προσισειμ επιχνημηνθ
εις θυσιαν. ης δε γωαικος αυτω πυθομηνης, και που
σοι ταυτα ημ υγιανης, εκεινθ εφη. οει γρ ανασιωαι ισημ
με εντδυθην, εν οι θεοι ταυτα με απαιτησωμ;

Επιμυθιου.

Ο μυθου δηλοι, οτι πολλοι ραδιως καταπαγγελων-
ται, απορ τελεσαι οργω ε προσδοκωμ.

Κακοπραγωμ.

Ανηρ καιοπραγωμ εις τ εν δελφοις ηκην απολ-
λωνα

est tristitia, & nos igitur oportebat tātum ante
lætatos, omnino aliqua in re etiam tristari.

Affabulatio.

Fabula significat non oportere tristari frustra/
ta spe. Iactator.

Vir quidam peregrinatus, deinde in suam
patriam reuersus, aliacq; multa in diuer/
sis uiriliter gessisse locis iactabat, atque etiam
Rhodí saltasse saltum, quē nullus eius loci po/
tuerit saltare. Ad hoc & testes, qui ibi interfue/
runt, dicebat habere. Quidam autem ex ijs qui
aderant, suscipiēs ait: heus tu, si uerum hoc est,
nō est tibi opus testibus. En Rhodus, en saltus.

κομπάξ
iacto, gl

Affabulatio.

Fabula significat, nisi prōpta rei demonstratio
sit, omnem sermonem uanum esse & superua/
cium.

Impossibilia promittens.

πρόβρο

Vir pauper ægrotās & male affectus, cum
à medicis desperatus esset, deos rogabat,
pollicens si sanitatē sibi rursus restituisent, cen/
tum boues ipsis oblaturum esse in sacrificium.
Vxore autem eius rogante, & ubi tibi hæc, si
conualueris? ille ait, Putas enim surgere me
hinc, ut dei hæc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula significat, multos facile polliceri, quæ
re comprobare non sperent.

Vir malignus ad eū, qui in Delphis est, iuit

Malignus.

τελέω pfi
finio, sum
diminuat

h 3 Apol

μ. ασω
φρησω
Η. ΗΙΤΟΣ

λωνα, πειράσσαι ἄστυ Βουλόμην Θ. καὶ διὰ λαβῶν
σφουδίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἄστυ τῆ ἐδῆτι σκεπάσους, ἐσπ
τε τὰ τέλιποδ' Θ' ἔγισα, καὶ ἤρξο τὸν θεόν, λέγου.
ἔπολλον, ὁ μετὰ χεῖρας φέρω, πότρου ἐμῶνου ὄσιν,
ἢ ἄπνοου; Βουλόμην Θ' ὡς εἰ μὲν ἄπνοου εἶποι, ἴδω
ἀναδ' εἶξαι τὸ σφουδίον. εἰ δ' ἐμῶνου, ἴδω δὲ ἀρῶνι-
ξας, νεκρὸν ἐκείνο προνεγκεῖν. ὁ δὲ γε θεὸς τῶν κηρό-
τεχνου αὐτῷ γνοῦς ἐπίνοιαν, εἶπεν. ὁπότρου ὦ ὄν-
τ' Βούλη ποιῆσαι, ποίησον. παρὰ σοὶ κείτου γὰρ
ἄστυ πρᾶξαι, ἢτοι ἴδω ὁ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ἴσοδ' εἶξαι.

μπνοου

ἀσχυμι
κνίγω

ἀκνύω
ω. demōstho.

Επιμῦδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαρελόγιστον καὶ ἀλα-
θητόν.

Αλιεῖς.

17

αω.
επωρεω
μέω

Αλιεῖς θζελθόντες εἰς ἄγρην, ἐπειδὴ πολὺ
ἄρῳου ταλαιπώρησαντες, οὐδὲν εἶλοντο σφό-
δρα τε ἰδύμω, καὶ ἀναχωρῆσαι παρὰ κούρῳ.
Ζυθὺς δὲ θάμν' ἴσο τῆν μεγίστην διωκόμεν' ἔ-
χθύνω, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῆν εἰσῆλατο. οἱ δὲ ἄστυ λα-
βόντες, μετ' ἡδονῆς ἀνεχώρησαν.

Επιμῦδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλὰκις ἂ μὴ τέχνη παρέσχε,
ταῦτα τύχῃ ἐδωρῆσατο.

Φύλαξ.

18

ω.
μ. α.
imit. optat.
μ.
έω 3 im.

Ανὴρ πύνης νοσῶν, ἤνξατο τοῖς θεοῖς εἰ πλασ-
θεῖν, βῶς ἐκατὸν εἰς θυσίαν προσίσειν. οἱ δὲ
θεοὶ πειράσσαι ἄστυ βυλόμνοι, τ' παίδας ἀπῆλλαξαν.
ὁ δὲ ἀναεῖς, ἐπειδὴ βῶν ἠπόρη, σαιπίνους βῶς ἐκατὸν
πλάσας ἰδὲ τὸ βωμοῦ θεῖς ὠλοκάτωσεν. οἱ δὲ θεοὶ

πλαστής μ. πλάσω } τιθαμί. Βυλόμνοι
πολλοκκυτώ. μ. ωσω.
κ. ωχα. πασίφο.

Apollinem tentaturus ipsum. Atq; ideo comprehenso passerculo manu, & eo ueste contento, stetitq; proxime tripodē, ac rogauit deum, dicendo, O Apollo, quod manibus fero, utrum uiuum'ne est, an mortuum: Nam si mortuum diceret, uiuum ostensurus erat passerculū. Sin uiuum, statim suffocatum mortuum illum efferet. Sed deus, maligna ipsius cognita mente ait, Vtrum uis heus tu facere, facito: penes te enim est istud facere, siue uiuum quod contineres, siue mortuum ostendere.

Affabulatio.

Fabula significat deum neq; decipi posse, neque quicquam eum latere.

Piscatores.

Piscatores egressi ad uenationē, cum multo tēpore defatigati nihil cepissent, & admodum tristabantur, & discedere apparabant: sed statim thunnus maximo quodam insectāte pisce, in nauigium ipsorum insiluit, quo capto læti abiēre.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ ars non præbuit, ea donasse fortunam.

Deceptor.

Vir pauper egrotās uouebat dñs, si euaderet, boues cētum in sacrificiū oblatorū. sed dei tētaturi à morbo liberarūt, at ille surgēs quoniā bobus carebat, ex pasta boues centum à se formatos in ara positos sacrificauit.

h 4 ipsum

εἰς, ἐπὶ φρα
ἀπολλωνοῦ
συν τῷ σπ
θίω

ἀλάθητο
quæ nihil

ὁ ἄλιευο

ipsum ulturi, in somnijs adfuerunt ei, dicentes, Abi ad littus ad eum locum, illic enim Atticas mille drachmas inuenies. Ille autem excitatus, lætus & alacer ad demonstratum locum perrexit, aurum disquirēs. Sed illic in piratas incidit, ab ipsisq; comprehensus est. Captus ergo ut dimitteretur piratas orabat, mille auri talenta daturum ipsis promittens. Sed cum non crederetur, abactus ab ipsis, diuenditus est mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula significat mendacijs hominum inimicum esse deum.

εχθέρω. οδ

Ranæ.

RAnæ duæ in palude pascebantur, æstate autem siccata palude, illa derelicta, quærebant aliam. ceterum profundum inuenerunt puteum. Quo uiso, altera alteri inquit, descendamus heus tu in hunc puteum. Illa respōdendo ait, Si igitur & hic aqua aruerit, quomodo ascendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat non oportere incōsyderate res aggredi.

ἄκριον κέρ
temere. in
salte.

Senex & mors.

Senex quondam incisis in monte lignis, ac in humeros eleuatis, ubi multam uiam oneratus iuit, defessus & deposuit ligna, & mortem ut ueniret inuocabat. At morte ilico adstante & causam rogante, qua se uocasset, senex ait, ut onus hoc sublatum im-

ὁ ἄριστος. ὁ
humerus.

h. 5 poneres

θῆς μοι.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἀνδρῶν ὀφθαλμῶν ἀνί-
κτων μυσταῖς κινδυνῶσι πῶς ἀποθνήσκῃ θανάτῳ ὑπὸ
θυμῶν, ὁμῶς τὸ ζῆν πολύ πρὸ τοῦ θανάτου ἀρείεται.

Γραῦς καὶ ἰατρός.

Γυνὴ γραῦς ἀλγοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς, εἰσκαλεῖ-
τά τινά τῶν ἰατρῶν ὑπὲρ μισθῶ, συμφωνήσασα,
ὡς εἰ μὴ θοραπύσειν αὐτήν, τὸν ὁμολογηθέντα μι-
σθὸν αὐτῆς δώσειν. εἰ δὲ μὴ, μηδὲν δώσειν. ἔνεχερίσε
μὴν οὖν ὁ ἰατρός τῆ θοραπείᾳ. καὶ ἡμῶν δὲ φοιτῶν
ὡς τὴν προδύβητον, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆ χειρῶν, ἐ-
κείνης μηδισμῶς ἀναβλέψαι ἐχέσῃς τὴν ὥραν ἐκεί-
νῃ ὑπὲρ τὸ χεῖσματός, αὐτὸς γὰρ τῆ τῆς οἰκίας
σκιδνῶν ὑφαρξίμνος, ὁ σμηδραῖ ἀπῆκε. ἢ μὴ ἐν γραῦς
τὴν ἑαυτῆ πειρασίαν ἑώρα καὶ ἐκείνῃ ἐλαττωμένῃ
ὑπὲρ τοσοῦτον, ὡς καὶ τέλει πάντῃ πασιμ αὐτῆ θορα-
πιδείσει μηδὲν ὑπολφθῆναι. τὸ δὲ ἰατρῶ τοῦ συμ-
φωνηθέντος μισθὸς αὐτῆ ἀπειτουῖτος ὡς καθαρῶς
βλέπουσαν ἡδὴ, καὶ τοῦ μαρτυρας παραγαγόντος,
μᾶλλον μὴ οὖν ἔπειν ἐκείνη τανῶν ἔδουοῦν βλέπω.
ἡνίκα μὴ γὰρ τοὺς ὀφθαλμούς ἔγνοσων, πολλὰ τῶν ἐμῶν
κατὰ τὴν ἑμαυτῆς ἐβλεπομ οἰκίαν. νῦν δὲ ὅτε με σὺ
βλέψαι φῆς, ἔδουοῦν ἐκείνων ὄρω. ++

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνδρῶν ἄνθρωπων ἄνθρω-
πῶν πρᾶττοι, λανθάνουσι καὶ ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον
ὑποσώμνοι.

Γεωργός καὶ πᾶσι δὲ αὐτῶ.

ὄρασο μ. ὄφομαι. π. ἑώρακα. Γεωργός
plus q. ἑώρασον ἑώραον. Niddeo, refugio.
faucio.

poneres mihi.

Affabulatio.

Fabula significat omnem hominem uitæ studiosum esse, & licet infinitis periculis immer-
sus, uideatur mortem appetere, tamen uiuere
multo magis, quàm mori eligere.

Anus & medicus.

MVlier anus dolens oculos, conduxit me-
dicum quendam mercede, conuentione
facta si se curaret, pactã mercedem ei daturam:
sin autẽ minime, nihil daturam. Aggressus est
igitur medicus curam, quotidie uero accedens
ad uetulam, & oculos ei ungens, cũ illa nequa-
quam uidere posset ea hora ob unctionẽ, ipse
uas aliquod ex domo auferens quotidie disce-
debat. Anus igitur suam supellectilem uidebat
singulis diebus minui, adeo ut tandem omni-
no liberatæ nihil relinqueretur. At medico pa-
ctam mercedem ab ea efflagitante, quasi pure
iam uidente, & testes adducente: Magis certe
ait illa, nunc nihil uideo. Nam cum oculis labo-
rabam, multa mea in mea uidebã domo, nunc
autem cum me tu uidere inquis, nihil omnino
ex illis uideo.

ὁ μισθός . . .
merces . . .

καθ' ἡμέραν
singulis diebus

ὕπο τῆς
ματοῦ . . .

Affabulatio.

Fabula significat, prauos homines ex ijs quæ
agant, ignaros contra seipfos argumentum af-
ferre,

Agricola & filij ipsius.

Agricola

Γέωργός τις μέλλων καταλύει τὸν βίον, καὶ βου-
 λόμεντο αὐτῷ ἐκαστὸν παῖδας πείραν λαβεῖν τῆς
 γεωργίας, πλοσκαλεσάμενον αὐτῷ, ἔφη. παῖδοι ἐ-
 μοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ὑπέξेम. ὑμεῖς δ' ἄπορ ἔν
 τῇ ἀμώλω μοι λέκερωτὰ ζήτησαντο εὐρήσατε
 πάντα. οἱ μὲν οὖν οἰηθέντες θησαυροῦ ἐκείτω καπο-
 ρωρῦχθαι, πάσαν τὴν τῆς ἀμώλου γλῶ μετὰ τὴν
 ἀρβιωσιμ τὸ πατρὸς κατέσκαψαν. Ἐθησαυρῶ μὲν
 ἔποδιέτυχον. ἡ δὲ ἀμωλο καλῶσ σκαφεῖσα, πολ-
 λαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος, θησαυρὸς ἐστὶ τοῖς ἀν-
 θρώποις. Δουπότις καὶ λιῶδοι. 23

Ανὴρ τις ἐπὶ χειμῶντος ἐν τῷ αὐτῷ πλοσασίω
 ἀρλειφθεῖς, πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφα-
 γην, εἶτα τὰς αἰγας. τὸ δὲ χειμῶντος ὑπὸ κρατουῶτος,
 καὶ αὐτῷ ὄργατας βῶσ σφαξας, ἐδοιμήσατο. οἱ δὲ λι-
 νδο ταῦτα ἰδόντες, διήλεχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φθύ-
 γωμιν ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐν τούτῳ. εἰ γὰρ τῶ ὄργατῶ βοδῶ
 ο δεασότις ἡμῶν ἔκ ἐφέλατο, τῶσ ἡμῶν φείσεται;

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶττος μαλλιστὴ φθύγειν καὶ φυ-
 λατῆεδα χη, οἱ πινδο ἔδε τῶ οἰκείω ἀπέχονται.

Γυνὴ καὶ ὄρνις.

24

Γυνὴ χῆρα τις ὄρνιμι εἶχεν, καθ' ἐκάστω ἡμέραν
 ὠρὸν αὐτῇ τίκτεσαν. νομίσατο δὲ ὡς εἰ πλείους τῆ
 ὄρνιμι λειδάσ παραβαλλοι, δις τέξετο τῆς ἡμέρας,
 ἰσοῦσ πεποίηκεν. ἡ δ' ὄρνις πιμελῆς γηνομένη, ἔδ' ἄ-
 παξ τῆς ἡμέρας τεκεῖν ἠδυνάτο.

Ἐπιμύδιον

μα
 αἰ p crasin
 διφ, οἰέται
 ατζο.

ρα ττω
 εἴτω. εἶ
 μαί. φασμαί

μ; τέξω
 τέτοχ
 ἔτεκον.

Agricola quidam uita excessurus, ac uolens suos filios periculum facere de agricultura, uocatis ipsis ait, Filij mei, ego iam è uita discedo, uos autem si quæ in uinea à me ocultata sunt, quæsieritis, inuenietis omnia. Illi igitur rati thesaurũ illic defossum esse, omnem uineæ terram post interitum patris defoderũt. & thesaurũ quidem non inuenerunt, sed uinea pulchre fossa multiplicem fructum reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat laborem thesaurum esse hominibus.

Herus & canes.

Vir quidam à tempestate in suo suburbio deprehensus, primum oues comedit, hinc capras. Tempestate aut inualecente, & operarios boues iugulatos comedit. Canes uero his uisis, dixerunt inter se, sed fugiamus nos hinc. Si enim operarijs bubus herus noster non abstinet, quo modo nobis abstinabit?

Affabulatio.

Fabula significat, eos maxime fugere & cauere oportere, qui neq; suis abstinent.

Mulier & gallina.

Mulier quedam uidua gallinam habebat, singulis diebus ouum sibi parientem: ita uero si plus gallinæ hordei proijceret, bis parituram die, hoc fecit. Sed gallina pinguefacta ne semel quidem die parere potuit.

Affa

ἡ ἀμπελὴ
ὑπὸ τῆς
ῥίζης, αὐτὴ τῆς

ἡ κόμα. ἡ
ὁ κόπος.
ὁ κάματος

ἡ παρασπον

ἡ ἐργατῆς

ἡ κοίτη
ἀπαξ

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δεῖ πλεονεξίαν τῶν πλείονων ὑποδυμοῦνται, καὶ τὰ παρόντα ἀφβαλλέουσι.

Κωϊόδηκτος.

24

μ. κω. κ. ἄ. χενσον. γχαζω. α. σ. μ. τingo. ex. h. a.

Δηθεῖς τις ὑπὸ κωϊός, τὸν ἰασόμενον ποδῖται ζῆ τῶν φντυχῶν δέ τις αὐτῶν, καὶ γνοὺς ὁ ζητεῖ, ὡ ἔτῳ εἰπὼν, εἰ σώζεσθαι βύλε λαβὼν ἀρτομ, καὶ τῶ τῷ τῷ αἵμα τῆς πληγῆς ἐκμαλξας, τῶν δακνόντι κωϊε φαγαῖν ἐπίδῳ. ἀκκείνῳ γελασας ἔφη, ἀλλ' εἰ ἴσσο ποιήσω, δ' εἰ με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κωϊῶν δαχθῶμαι.

Επιμύθιον.

ωομαι ὀημι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ ἔν κέργετέμνοι, μάλλον ἀδικεῖν παρεξιώνται.

Νεανίσκοι καὶ μαγείρῳ.

26

Δγο νεανίσκοι μαγείρῳ παρεξείδωτο. καὶ διὰ τῶν μαγείρου πῶρι τῶν οἰκείων ἐργῶν ἀσχολουμένην, ἀτόρῳ τῶ τῶν μδρῳ τί τῶν κρεδῶν ὑφελόμενῳ, εἰς τὸν θατόρου καθῆκε κὸλπου. ὑπῆραφῆντῳ δὲ τῶ μαγείρου, καὶ τὸ κρέας ὑπῆζητουῦτῳ, ὁ μὲν εἰληφῶς ὡμνυε μὴ ἔχειν, ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφῆναι. ὁ δὲ μαγείρῳ ἀεδιόμηνῳ τῶν κακουργίαν αὐτῶν, εἰπὼν. ἀλλὰ καὶ ἐμὲ λάθητε, τὸν γ' ὑπορκόμενον θεῶν ἔκρω λήσεσθε.

Επιμύθιον.

π. παρτα κ. φν.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἀνθρώπους ὑπορκουῦνται λαθῶμεν, ἀλλὰ τὸν γε θεῶν ἔλῆσομεν.

Εχθροί.

27

Δύο πινές

Affabulatio.

Fabula significat eos qui ob auaritiã plurimum sunt appetentes, & quæ adsunt, amittere.

Morsus à cane.

Morsus à cane quidam medicaturum circuibat quærens, cum autem occurrisset quidã ei, & cognosceret quod quærebat, Heus tu ait, Si sanari uis, accipe panem, atq; eo sanguinem uulneris sicca, & ei qui momordit cani ad edendum præbe. Et is ridendo, ait, sed si hoc fecero, oportebit me ab omnibus qui in urbe sunt canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula significat prauos etiam homines beneficio affectos, magis ad inferendam iniuriam exacui.

Adolescentuli & cocus.

Duo adolescentuli apud cocũ assidebant, & coco in aliquo domestico opere occupato, alter horum partem quandam carniū subreptam in alterius demisit sinum. Conuerso autem coco, & carnem quærēte, qui abstulerat, iurabat nō habere; qui autem habebat, non abstulisse. Cocus uero cognita maliciã ipsorũ ait, Sed etsi me latueritis, peieratum deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula significat, quod licet homines peierantes lateamus, deum tamen non latebimus.

Inimici,

morion

ΔΥΟ τινες ἀλλήλοις ἐχθραίνοντο, ὡς τῆς αὐτῆς νεῶς ἐπλεον. ὦν ἄτορ **Θ** μὲν ὡς τῆς πρύμνης, ἄτορ **Θ** δὲ ὡς τῆς πύρας ἐκάθητο. χειμῶν **Θ** δὲ ὑπὸ γηρομλίου, καὶ τῆς νεῶς μελλούσης ἦδη καταποντίζεσθαι, ὁ ὡς τῆς πρύμνης τὸν κυβορνήτην ἤρξατο, πότερον βίβρομνον τῶν μὲν τῶν πλοίου πρότορον μέλλει καταβαπτίζεσθαι. τὸ δὲ τῶν πύρας εἰπόντ' **Θ**, ἀλλ' ἐμοὶ γε οὐκ ἐστὶ λυπηρὸν, εἴπω γὰρ ὁ θάνατ' **Θ**, εἴ γε ὄρα μὲν πρὸ ἐμοῦ τὸν ἐχθρὸν ἀφθνήσκοντα. ††

Επιμύδιου.

Ο μῦθ' **Θ** δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ὄδον τῆς ἐαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἰς τοὺς ἐχθροὺς μόνον ἰδύσασιν πρὸ αὐτῶν κακουμλίνουσιν.

Αἰλουροῦ καὶ μύθου.

28

ΕΝ οἰκίᾳ τινι πολλῶν μύθων ὄντων, αἰλουροῦ **Θ** ἄρα γνῶς ἦκεν γήταῦτα. καὶ κατέκαστο αὐτῶν συλλαμβάνων κατηίδισιν. οἱ δὲ, κατ' ἐκείτω ἐαυτοὺς ἀναλισκομλίνουσιν ὁρῶντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κέτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ παντάπασι ἀφλωμεθα. ††††
 τὸ γὰρ αἰλουροῦ μὴ δυνάμεν δ' οὐρο ἄξικνεῖσθαι, ἡμεῖς σώθησόμεθα. ὁ δὲ αἰλουροῦ μηκέτι τῶν μύθων καταπίνων, ἔγνω δι' ὑπνοῖας αὐτοῦ σοφίζομεν **Θ** ἐκκαλέσασθαι. **Θ** δ' ἠὲ πατήρα τινὸς ἐαυτὸν ἀναβάς ἀπώρησε, καὶ πρὸς ποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. τῶν δὲ μύθων τις παρακύψας, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη. ὦ ἄφροσ καὶ δύλαξ γῆνη, οὐ πρὸς σε λούσομαί σοι. Επιμύδιου.

Ο μῦθ' **Θ** δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῆς γνώμης μοχθηρίας πειράδωσι, οὐκέτι αὐτῶν ἄπατωνται ταῖς ὑποκρίσεσιν. ἐξαπατάομαι.

κοντίζω
 μ. μ. ἴσομαι
 κορ. Β. εἰρόμνον
 τοξο. γίγρο
 m. f. m. h. h.
 v. ορῶν

ω. νεχο.

μ. φασα
 εομαι.

ω. φ. f. ubi
 p. r. i. m. i.

ἀπολέω καὶ ἀπολύω. μ. ἀπολέσω. π. ἀλώω
 ἀπώλεκα, ἢ ἀποφλέκα, ἢ ἀπώλα, ἢ ἀπόφολα.

DVo quidā inter se inimici, in eadem nauī nauigabant, quorum alter in puppi, alter in prora sedebat. Tempestate autē superueniente, & naue iam submergēda, qui erat in puppi gubernatorē rogabat, utra pars nauigij prius obruēda esset. cumq; ille prora dixisset, Sed mihi non erit graue, ait, mors, si uisurus sum ante me inimicum morientem.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines nihil suum nocumentum curare, si modo inimicos suos uideant ante se malo affectos. ii Βλαβ

Felis & mures.

IN domo quadam cum multi essent mures, felis hoc cognito iuit eō, ac eorum singulos captos deuorabat. At illi quotidie cum se absumi uiderent, dixerunt inter se: ne posthac infra descendamus, ne penitus pereamus. nam si felis non potest huc uenire, nos salui erimus. Sed felis non amplius muribus descendentibus, de creuit per astutiam eos fallens euocare. Ceterum cōscenso pessulo quodam, de eo se suspendit, & mortuum simulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus, uisoq; eo inquit, Heus tu, & si saccus fieres, non te adibo. δευρο
ωδινοια
margina

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines, cum aliquorum prauitatem experti fuerint, non amplius eorum falli simulationibus,

Ἀλώπῃ καὶ Πίδηκῃ.

29

ΕΝ σιώδῳ ποτὲ τῷ ἀλόγῳ ζώῳ ὤρχησάτο Πίδηκῃ καὶ Δυσδοκίμῃσας, βασιλεὺς ὑπὸ αὐτῷ ἐχειροτονήθη. ἀλώπῃ δ' αὐτῷ φρονήσασα, ὡς γ' ἴνε παγίδι λέρεας ἐδεάσατο, τὸν Πίδηκον λαβῆσα, γ' ἴναυθαι ἤγαγῃ, ὡς ἔννοι μὲν αὐτῇ λέγουσα θησαυροῦ τῶτον, μὴ μὲν τοι καὶ χήσαομαι αὐτῷ, ἵνα βασιλείᾳ γὰρ ἔδερν ὁ νόμῃ δίδωσι, καὶ πρὸν τρέψῃ αὐτόν, ἅ τε δὴ βασιλεία, τὸν θησαυροῦ ἀνέλεδα. ὃ δ' ἀποδισκέπτως προσελθὼν, καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς ἰσαπατήσασαν ἐμῆμφῃ τὴν ἀλώπῃκα. ἢ δὲ πρὸς αὐτόν, ὃ Πίδηκε, τοιαύτω σὺ μωρίαν ἔχων, τῷ ἀλόγῳ βασιλεύσεις;

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθῃ δηλοῖ, ὅτι οἱ πρῶτες ἴσιν ἀποδισκέπτως ὑπὸ χειροῦ τῶν, Δυσυχήμασι ποδὶ πίπτουσι.

Θῶν καὶ Δελφίν.

30.

Θῶν καὶ Δελφίν. Διωκόμην ὑπὸ Δελφίν, καὶ πολλῶν ἵνα ῥοίζῳ φρόνῳ, ἐπειδὴ καταλαμβάνεται ἐμελλῆν, ἔλαθῆν ὑπὸ σφοδρᾶς ῥύμης ἐκ πύλων εἰς τινὰ νῆσον. ὑπὸ δὲ τῆς ὁμοίας ῥύμης καὶ ὁ Δελφίν αὐτῷ σιωξέω κείλῃ. ὃ δὲ θῶν ὑπὸ σφραγίδος, καὶ λεπτοψυχῶντα τὸν Δελφίνα ἑωρακῶς, εἶπῆν. ἔκει μοι ὁ θάνατῃ λυπηρὸς, ὁρῶντι τὸν αἴτιον γεγονότα μοι τότε, σὺν ἐμοὶ ἀφθνήσκοντα.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθῃ δηλοῖ, ὅτι ῥαδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσι, ὡς τούτων ἀπίστους Δυσυχοῦτας ὁρῶντες.

Ἰατρὸς

Vulpes & simius.

IN concilio quondam irrationalium animalium saltauit simius, & approbatus, rex ab ip- *Oborew*
 sis electus est. Vulpes autem ei inuidens, ut in
 casse quodam carnem uidit, simium secum il-
 luc duxit, quod inuenisset ipsa thesaurū illum,
 dicens, non ramen & uti eo, quippe quem lex
 regi tribueret: atq; hortata est ipsum ut regem,
 thesaurum accipere. At ille inconsiderate pro-
 fectus & captus à casse, quod decepisset, accu-
 sabat uulpem. Illa autem ei, O simie talem tu
 habens dementiam, brutis dominaberis?

Affabulatio.

Fabula significat eos qui actiones aliquas in-
 consulte aggrediuntur, in infortunia incidere.

Thunnus & delphin.

THunnus delphino persequente, magno
 impetu ferebatur. Cum capiendus foret,
 inscius ob uehementem impetum decidit in in-
 sulam quandam. Ab eodem uero impetu &
 delphin cum eo eiectus est. Thunnus autem
conuersus, cum agentem animam delphinum *uolueret*
 uidisset, ait, Non amplius mihi mors molesta
 est, cum eum uideam, qui mihi causa fuit ipsi-
 us, unà mecum perire.

Affabulatio.

Fabula significat facile miserias ferre homines *h. Cijac*
 si eos qui illarum autores fuerunt, infeliciter
 agere uideant,

ιατρος και νοσων.

31

ΙΑτρος νοσοῦντα ἐδορῶσθε. τῷ δὲ νοσοῦντι
 ἀρδανόντι, ἐκείνῳ πρὸς αὐτὸν ἐκκόμιζοντας ἔλε-
 γην, ὅτι ὁ ἀνδρῶν εἰ οἴνου ἀπέχῃ, καὶ κλυσιῆρ
 σὺν ἐχῆτο, ὃν αὖ ἐτεθνήκει. τῶν δὲ παρόντων ἕσπασα-
 βῶν τις ἔφη, βέλτιστε, ὃν ἔδει σε ταῦτα νῦν λέγειν,
 ὅτε μηδ' ἐν ὀφελός ὄσιμ. ἀλλὰ τότε παρανεῖμ, ὅτε τοῦ
 τοις χρεῖσιν ἡδύατο. Επιμύδιου.

Ο μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι δ' αὖ αὐτὸν ὄσιμ, ἐν κρεῖσσιν ἀνώγει
 τὰς βουθείας παρέχει.

ἰξυτῆς καὶ ἔχης.

32

Ιξυτῆς ἰξὺν ἀναλαβὼν ἔκλειψεν, πρὸς ἄγραν
 ἰξυτῆσιν. ἰδῶν δὲ λίχλαν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου κα-
 δεζομένου, καὶ αὐτὸν κλειψεν ἀλλήλοισιν ἡδὲ μῆκῳ συ-
νάψας, ἀνω πρὸς αὐτὴν συλλαβῆν βελόμην ἐφείω-
 ρα. καὶ δὴ λαδῶν, ἔχην κοιμωμένου ὑπὸ πόδας ἐπά-
 πισε. τῆς δ' ὀργισθείσης καὶ διακούσης αὐτῶν, ἐκείνῳ
 ἡδὲ λειποψυχῶν ἔλεγε. δύνσω ἔγω, ἔτορον γάρ
 δευδοῦσαι βελόμην, αὐτὸς ὑφ' ἐτόρον ἡχρῶσθαι εἰς θά-
 νατον. Επιμύδιου. κρεῖσσιμα

Ο μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πῆλας ὑπὸ βουλδύοντες,
 λαυθάνουσι πολλάκις ὑφ' ἐτόρων τ' αὐτὸ πάχοντες.

Καλῶρ.

33

Ο Καλῶρ ζῶον ὄσιμ τετραπόδιον, ἐν λίμναις τὰ
 πολλὰ δρακώμενον. ἔχει δὲ ἀδελφίαν φασιν ἰατροῖς
 χησιμα εἶν. ὅτι οὐκ ἐπειδὴν ὑπὸ ἀνδρῶν διωκώ-
 μεν καταλαμβάνεται, γινώσκων ἔχει δὲ δώκε-
 ται, ἀρτεμῶν τὰ ἑαυτοῦ ἀδελφία εἶπται πρὸς αὐτὸ διω-
 κοντας, καὶ ὅτι σωτηρίας τυγχάνει.

Επιμύδιου

ομιζ
σκα

π. fen
μ. ο. φ. ο.
π. ε. φ. κ. κ.
α. τ. κ. ο. ο.
ον.

ανω. μ.
χελισθα. π.

ταομαι.
εμνω. μ.
εμω. η.
εμνω. π.
εμνηκα. abstrindo.

Medicus & ægrotus.

Medicus egrotum curabat, egroto autem mortuo, ille efferentibus dicebat, Homo hic si uino abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, non interisset. Quidam aut ex ijs qui aderant respondendo ait, Optime, non oportebat te hæc nunc dicere, cum nulla utilitas est, sed tunc admonere, cum his uti poterat. Affabulatio. *παγερω*
 Fabula significat oportere amicos tempore necessitatis præbere auxilia.

Auceps & uipera.

Auceps uisco accepto & arundinibus, aucupatum egressus est. uiso aut turdo *σικιελα* sursum per alta arbore sedente, & arundinibus inter se in longitudinem coniunctis, sursum eum comprehensurus suspiciebat. Cæterum ignarus uiperam dormientem conculcauit. Hæc uero irata momordit ipsum. Ille iam agens animam dicebat, Me miserum, alium enim captaturus, ipse ab alio captus sum ad mortem. Affabulatio. Fabula significat eos, qui proximis insidiatur, ignaros sæpe ab alijs id ipsum pati.

De fibro.

Fiber animal est quadrupes, in stagnis pleuruncæ degens, cuius pudenda dicunt usui esse medicis. Hic igitur cum ab hominibus persequentibus iam capiendus sit, cognito cuius gratia petatur, abscissa sua pudenda proicit persequentibus, & sic salutem consequitur. *το αδωγιο*
testiculus

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτω καὶ τῶ ἀνδρώπῳ οἱ φρόνιμοι, ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶ σωτηρίας, ἔδωκα λόγον τῶ χημῶντων ποιουῶνται.

Κύων καὶ μαγειροῦ.

34

ΚΥΩΝ Εἰσαηδησίως εἰς μαγειρείου, καὶ τοῦ μαγειροῦ ἀσχολουμίνου, καρδίαν ἀρπάσας ἐφυγῆ. ὁ δὲ μαγειροῦ ὑπὲρραφείας, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν. ὦ ἔτθ, ἴδι ὡς ὅπου πῶρ αὐτῆς, φυλάξομαι σε.

Βανω. μὲ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας. διδραμι. π. εἶδωκα. φα. α.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλακίς τὰ παθήματα τοῖς ἀνδρώποις μαθήματα γίνονται.

Κύων καὶ λύκου.

35

ΚΥΩΝ Πρὸ ἐπαύλειός πνθ' ἐκάδδουδε. λύκου δ' ὑπὲρραμόντθ, καὶ βρῶμα μέλλοντθ δύσειμ αὐτὸν, ἐδέτο μὴ νῦν αὐτὸν καταδῦσαι. νῦν μὲν γὰρ φησι λεωτός εἶμι καὶ ἰχνός. αὐτὸ δὲ μικρὸν ἀναμείνης, μέλλουσιμ οἱ ἐμοὶ δεασοτά ποιήσειμ γαμους, καὶ γὰρ πτωικαῦτα πολλὰ φαγῶν, πιμελέσθθ ἔσομαι, καὶ σοὶ ἠδύτθρου βρῶμα γηήσομαι. ὁ μὲν οὖν λύκου πειθεῖς, ἀπὸ ἠλθε. μεδ' ἡμέρας δ' ἐπανελθῶν, ἔυρην ἄνω ὑπὲρ τοῦ δώματθ τὸν κυῶνα κεδύδοντα, καὶ εἰς κῆτωδην, πρὸς ἑαυτὸν ἐκέλει, ὑπομνησκῶν αὐτὸν τῶ σιωθηκῶν. καὶ ὁ κύων, ἀλλ' ὦ λύκε εἰ ποαποτθδε πρὸ τῆς ἐπαύλειός με ἴδεις κεδύδοντα, μηκέτι γαμους ἀναμείνης.

κυλίησ. π. κέωσ. αθηε. ω. μ. δρα. ντ. τπ.

εβ.

μενω

Επιμύδιου.

Ο μῦθος

Affabulatio.

Fabula significat homines prudentes pro sua salute nullum habere respectum pecuniarum. ἢ χεῖμα

Canis & cocus.

CAnis irrumpens in culinam, & coco occupato, corde arrepto fugit. At cocus conuersus, ut uidit ipsum fugientem, ait, Heus tu, scito ubi tu fueris, me te obseruaturum, non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti potius.

Affabulatio.

Fabula significat sæpe nocumenta hominibus documenta esse. ἢ καὶ θημ
nocumēt

Canis & lupus.

CAnis ante stabulum quoddam dormiebat: cumq; lupus irrupisset, & deuoraturus eum esset, rogabat, ne tunc se mactaret, Nunc enim, inquit, tenuis sum & macilentus: si autem parumper expectaueris, mei domini facturi sunt nuptias, & ego tunc multa depastus, pinguior ero, & tibi suauior cibus fiam. Lupus igitur persuasus, abiuit. Post aliquot dies reuersus, inuenit superius super domus tecto canem dormientem, & stans inferius ad se uocabat, admonens eum fœderis. Et canis, O lupe, si posthac ante stabulum me uideris dormientem, non amplius expectes nuptias. καθευδῶ
dormio. —
τοῦ ποτ.

Affabulatio.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ὅταν
πὸρί τι κινδυνεύσαντος σωθῶσι, σὺν βίου ὄντι φυ-
λάττονται.

Κύων καὶ ἀλεκτρυών. 36

Κύων καὶ ἀλεκτρυών ἐταίρειαν ποιησάμενοι,
ἄσδου, ἐσπύρας δὲ καταλαβόντες, ὁ μὲν ἀλε-
κτρυών ὑπὸ δένδρου ἐκάθουσαν ἀναβάς, ὁ δὲ κύων
πρὸς τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου κοίλωμα ἔχοντος. τοῖ δὲ ἀ-
λεκτρυόντος ἤδη τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, ἀλώ-
πηξ ἀκέσας πρὸς αὐτὸν ἔδραμε. καὶ σάλα κέτωδον,
πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν ἤξίου, ὑπὸνυμῖν γὰρ ἀγαθὴν
ἀφ᾽ ἑαυτῶ φωνῶν ζῶον ἔχον ἀπαλάσσειν. τοῖ δὲ εἰπόντος ἔ-
δραμε δυσωρὸν πρότορον διπλωσσε ὑπὸ τὴν ῥίζαν καθύ-
δοντα, ὡς ἐκείνης ἀνοίξαντος κατελθεῖν, ἐκείνης ζητῶ-
σης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κύων ἀφ᾽ ἧς πωδῆσας, αὐτὴν
διεπαράφη. *vellitavit, dilamavit.*

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ὄντι ἐχ-
θρὸς ἐπελθόντας, πρὸς ἰχυροτέρους πέμψουσιν παρα-
λογίζομενοι. λέων καὶ βοάτραχος. 37

Λέων ἀκέσας ποτὲ βοάτραχος μέγα βοῶντος, ἐπε-
σπύρας πρὸς τὴν φωνὴν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον
εἶναι. πρὸς μείνας δὲ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν περὶ λήν-
τας πρὸς τὴν φωνὴν, πρὸς αὐτὸν κατεπάτησεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μὴ δεινὸν πρὸς τὴν ὄψιν διὰ ἀκοῆς μό-
νης παραπῆσθαι.

Λέων καὶ ὄντος καὶ ἀλώπηξ. 38
Λέων καὶ ὄντος καὶ ἀλώπηξ, κοινωνίαν ποιη-
σάμενοι

Fabula significat prudentes homines cum aliqua in re periclitati salui facti fuerint, cauere ab ea quamdiu uixerint.

κινδύρευον

Canis & gallus.

Canis & gallus inita societate iter faciebant, uespera autem superueniente, gallus conscensa arbore dormiebat, at canis ad radicem arboris excauatae. Cum gallus ut assolet noctu cantasset, uulpes ut audiuit accurrit, & stans in ferius ut ad se descenderet rogabat, quod cupe-
ret commendabile adeo cantu animal completi. Cum autem is dixisset, ut ianitorem prius excitaret ad radicem dormientem, ut cum ille aperuisset, descenderet. Et illa quærente ut ipsam uocaret, canis statim profiliens eam dilacerauit.

*ὁ κολοσμο
canitas.*

*ὁ θυροπερο
nit' in femin
gene etiam.
evangelium
abscissa ostia
αυτο*

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines inimicos insultantes ad fortiores astu mittere.

Leo & rana.

Leo audita aliquando rana ualde clamante, uertit se ad uocem, ratus magnū aliquod animal esse. parumper autem expectando, ut uidit stagno egressam, accedens propius proculcauit.

Affabulatio.

Fabula significat non oportere ante quam uideas uoce sola perturbari.

Leo & asinus & uulpes.

Leo & asinus & uulpes, inita societas

σάμνοι, ἔζηλον πρὸς ἄγραν. πολλῆς οὖν θήρας συλλεφθείσης, πρὸς ταξιν ὁ λέων ἔβη ὄνω διελεῖν αὐτοῖς. ὁ δὲ, τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἰσῶν, ἐκλέξατο τὰς τρεῖς πρὸς τρεῖς. καὶ ὁ λέων θυμωθεὶς, τοῦ ὄνομα κατέφαγεν. εἶτα τῇ ἀλώσει μελεῖν ἐκέλευσεν. ἥδη εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρβύσασα, ἐαυτῇ βραχὺ τι κατέλιπον. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτῶν, τίς σε ὦ βελτίστη δαιρέμῃ ἕτως ἐδίδαξεν; ἥδη εἶπον, τὸ ὄνομα συμφορᾶ.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ τῶν πέλαις δυσυχήματα. *prope.*

λέων καὶ ἀρκτός.

39

Λέων καὶ ἀρκτός ὁμοῦ βοιωδύρω ποδίτυχόντος, ποδὶ τῶν ἐμάχοντο. δεινῶς οὖν ἑπ' ἀλλήλων στρατεύοντο, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σφοδρῶς δινάσαι, ἀπαυδῆσαντες ἐκείνη. ἀλώσει δὲ λυκλῶ ποδευοῦσα, πεπρωτότας αὐτῶν ἰδοῦσα, καὶ τὸ βοιωδύρω γὰρ ἔβη μέσῳ κείνου, ἕως δὲ μέσου ἀμφοῖν στραμνοῦσα καὶ ἀρπάξασα, φεύγουσα ἦρχε. οἱ δὲ, βλέποντες μὲν αὐτῶν, μὴ δυναμένοι δὲ ἀναστῆσαι, δειλαὶοὶ ἡμεῖς εἶπον ὅτι δι' ἀλώσει καὶ ἐμοχθῶμεν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιῶν τῶν, ἄλλοι λοβόδαενοντι. *Μάντις.*

40

Μάντις ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο. αὐτῶν δὲ δεινός ἀφηνεῖ ἀπαγγέλαντος, ὡς αἱ τὸ οἰκίας αὐτῶν θυρίδες ἀναπεπταμέναι τε πᾶσαι εἴεν, καὶ πάντα τὰ γῆδον ἀφρημελία, ἀνεπήδησέ τε σφάξας,

te egressi sunt ad uenandum. Multa igitur pre^{in θηρα . pda}
da capta, iussit leo a sino ut diuideret sibi. at ille
tribus partibus factis æqualiter, ut eligerēt eos
hortabatur. Et leo iratus a sinum deuorauit. In/
de uulpī ut diuideret iussit: illa uero in unā par/
tem omnibus congestis, sibi minimū quiddam
reliquit. Tum leo ipsi, Quis te, o optima, diui/
dere sic docuit? Ea inquit, asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat castigamenta hominibus es/
se aliorum infortunia. ^{σοφισμ}

Leo & ursus.

Leo & ursus simul magnum nacti hinnu^{Bρυεύγο}
lum, de eo pugnant. Grauius igitur a
se ipsis affecti, ut ex multa pugna etiam uerti/
gine corripere tur, defatigati iacebant. Vulpes
autem circumcircā eundo, ubi prostratos eos
uidit, & hinnulum in medio iacētem, hunc per
utrosq; percurrere rapuit, fugiensq; abiuit.
At illi uidebant quidē ipsam, sed quia non po/
terant surgere, nos miseros dicebant, quia uul/
pi laborauimus.

Affabulatio.

Fabula significat alijs laborantibus alios lucrari. <sup>σαν εστις γ
αυτι οθρα
ελε εμπε</sup>

Vates.

Vates in foro sedens differebat. cum autē
superuenisset quidam derepente & nunciaisset
q̄ domus ipsius fenestræ apertæ omnes essent
& quæ intus ablata omnia, exiuit suspirando,<sup>αιδρησ.
ii θυγιο . τ
fenestra o</sup>
&

φθόμααι.
πριμπίαι. μεδφ.

καὶ δρομαῖοι ἦσι. τρέχοντα δὲ τις αὐτὸν θεασάμε-
νον, ὡς ἔστι εἶπων, ὁ τάλλοτετα προύματα πρει-
δίχθαι ἐπαγγελόμενον, τὰ σαυτοῦ δ' πρεμαντδίου.

Επιμύθιον.

τ ηχο
αω . μ . κω . ωειρωμλίνου .

Ο μῦθος πρὸς αὐτὸν τὸν μὲν ἑαυτῷ βίου φάυλως διου-
ποιῶντας, τῷ δὲ μηδὲν αὐτοῖς πρσιπὸν τῷ πρνοείω

Μύρμηξ καὶ πρσιδρα.

ραουρο . μ . ω .
ω . μ . ρίψω .

Μύρμηξ δὲ ψήσας, κατελθὼν εἰς πηγλῷ, παρα-
σφρά δὲ ἔσθ' ^{ἀπεκτυρομα.} θεασαμένη, κελῶνα δὲ γίνεσθαι πρσιδρα,
εἰς τὴν πηγλῷ ἔρριψεν. ἐφ' ἧ καὶ καθίσας ὁ μύρμηξ
διεσώθη. ἰξοῦτης δὲ τις μετὰ ἔσθ' αὐτὸν καλαμὸς σω-
θεῖς, ἰδί τὸ πλὴν πρσιδραν συλλαβεῖν ἦσι. ἔσθ' δ' ὁ μύρ-
μηξ ἑωρακὼς, τὸν τὸ ἰξοῦτὸν πόδια ἔδρακον. ὁ δὲ ἀλ-
γῆσας, τὸς τε καλαμὸς ἔρριψε, καὶ τὴν πρσιδραν
αὐτικὰ φυγεῖν ἐποίησεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι δλεῖ τοῖς θυοργέτοις χείρι ἀκρδι-
δνααι. Νυκτεῖς καὶ βατὸ καὶ αἰδγα. 42

φομαί
πλευα

Νυκτοῖς καὶ βατὸ καὶ αἰδγα ἑταιρείαν ποι-
ησάμενοι, ἐμπορευθὲν διέγνωσαν βίου ζῆν. ἢ
μὲν οὖν νυκτοῖς ἀργύριον δανεισάμενη, καθῆκον εἰς
τὸ μέσον, ἢ δὲ βατὸ ἀδῆτα μετ' ἑαυτοῦ ἔλαβον, ἢ
δὲ αἰδγα τείπι χαλκόν. καὶ ἀπέπιδυσαν. χειμῶ-
νον δὲ σφοδρῶν γηρομλίου, καὶ τῆς νεῶς πρσιτραπέ-
σης, πάντα ἀκρλεσαντο αὐτοῖ ἰδί τὴν γλῶ διεσώθη
σαν. ἔξ ἐκείνου τόνω ἢ μὲν αἰδγα τοῖς ἀγιαλοῖς ἀεὶ
πρσιδρα, μη πρ τ' χαλκόν ἐκβαλλει ἢ θάλαττα. ἢ δὲ

εδρενω . μ .

Βάλλω . μ . ω . νυκτε
π . Βέβληκα .
αορ . ἔβραλθον .

& currendo ibat. At cum quidā uidiſſet ipſum currentē, heus tu, inquit, qui alienas res præſcire proſiteris, tuas ipſius non præuaticinabare.

ὁ δραμαίος.
νεδοκ.

Affabulatio.

Fabula in eos qui cum ſuam uitam praue gubernant, quæ nihil ad ſe attinent, præſcire conantur.

φάυλτρο
προνοεώ

Formica & columba.

Formica ſitiens descendit in fontem, ac tracta à fluxu, ſuffocabatur. Columba uero hoc uiſo, ramum arboris acceptum in fontem proiecit, super quo ſedēdo formica, euasit. Auceps autem quidam poſt hoc calamis compoſitis ad columbam comprehēdendum ibat. Hoc autem uiſo, formica aucupis pedem momordit, qui dolens & calamos proiecit, & ut columba fugeret, autor fuit.

ἡ πηγὴ. φο

ὁ κλόν. κ.

Affabulatio.

Fabula ſignificat oportere benefactoribus gratiam referre.

Vespertilio & rubus & mergus.

Vespertilio & rubus & mergus in ita ſocietate mercatoriā decreuerūt uitam agere. Itaque uespertilio argētum mutuata proiecit in mediū, rubus uestē ſecum accepit, mergus tertius eſ, & nauigauerunt. Tempeſtate autē uehementi oborta, & nauis euerſa, omnibus perditis ipſi in terrā euaserūt. Ex illo igit̃ mergus littoribus ſemper aſidet, nū quopiā æs eijciat mare.

ἔσθω. νεσ

Vesper

νυκτεῖς οὗς δ' αὖτις φοβουμένη, τῆς μὲν ἡμέρας δ' φαίνεται, νύκτωρ δ' ὑπὸ νομῶν ἔξεισι. ἢ δὲ βάλτω, τῆς τῶν παριόντων ἐδῆτο ὑπ' αὐτῶν λαμβανέται, εἰ ὡς τῶν οἰκίαν ὑπ' ἡγεμονίᾳ ζητοῖα. Ζητέω. μ. κίω

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πῶς ἂν ἀποδ' ἀζομεν, τὸ τοῖς δυν-
σάρομ πῶς πίω κωμῶν.

Νοσῶν καὶ ἰατρός.

43

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ ἰατροῦ ὄρωτάμενος ὡπως διετηρήθη, πλείον εἶπε τοῦ δέοντος ἰσχυρόναι. ὁ δὲ, ἀγαθὸν ἔφη τοῦτ' εἶναι. ἐκ δ' αὐτοῦ πάλιν ὄρωται ὡπως ἔχει, φείκει συχεθεῖς εἶπε σφοδρῶς διετηρηθῆναι. ὁ δὲ, καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶναι. ἐκ δὲ τρίτῃ αὐδισ, ὡπως διεγύρω, εἶπεν ὑπὸ ἰατροῦ πῶς ἐπὶ πῶς ἔχει. ὁ δὲ, ὡς πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. εἶτα τῶν οἰκίωμ ἑνὸς αὐτῶν ὄρωται ὡπως ἔχει, ἐγὼ εἶπεν ὡς ὅπως, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῶν ἀνθρώπων δυσχερῶς νομεν οὗς πῶς χεῖρ ἂν βελομένης λέγειν.

Ξυλόμομος καὶ ἐρμῆς.

44

Ξυλόμομος τις παρὰ τῶν ποταμῶν, τὸν οἰκίον ἀπέβαλε πῶς ἐλεκεν. ἀμυχανὸν τίνω πῶς τῶν ὄχθω καδίνας ὡς ἰσχυρῶν. ἐρμῆς δὲ μαθὼν πῶς αἰτίαν, καὶ οἰκίον τὸν ἀνδρωπομ, καταδύς εἰς τὸν ποταμὸν χρυσοῦ ἀνήνεγκε πῶς ἐλεκεν, καὶ εἰ οὗτος ὅστις ὄρω ἀπὸ λῶσιν ἦρθε. τοῦ δὲ, μὴ ὄρω εἶναι φαμῆνον, αὐδισ καταβάς ἀργυροῦ ἀνεκόμισε. τοῦ δὲ μηδὲ ὄρω εἶναι τὸν οἰκίον εἰπόντῃ, ἐκ τρίτου καταβάς ἐκείνον

φέρω. μ. οἶσω. π. ευνίμομος. κωμ. α. ἰσχυρῶν. κωμ. β. ἰσχυρῶν.

Vespertilio uero creditors timens, interdium non apparet, noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium uesti inharet, sicubi suam cognoscat quærendo.

ὁ δαυδσῆσ.
γενερατορ.

Affabulatio.

Fabula significat, in ea quibus incumbimus in posterum recidere.

ἑσῦσεροσ

Aegrotus & medicus.

Aegrotus quidam à medico rogatus, quomodo ualuisset, Plus, ait, quàm oporteret fuisset. Ille autem bonum ait hoc esse. Secundo uero ab ipso iterum rogatus quomodo habuisset, horrore correptum ait ualde concussum fuisse. Ille & hoc bonum esse ait. Tertio rogatus quomodo ualuisset, ait in intercutem incidisse. Ille & hoc rursus bonum ait esse. Inde ex domesticis quodam ipsum rogante, ut habes? Ego, ait, heus tu, præ bonis pereo.

χεω . χ'η
εαχον . ρ

Affabulatio.

Fabula significat maxime ex hominibus odio haberi, qui in gratiam semper loqui student.

Lignator & Mercurius.

Lignator quidam apud fluuium suam amissit securim: inops igitur consilij iuxta ripam sedendo plorabat. Mercurius autem intellecta causa & miseratus hominem, urinatus in fluuium auream sustulit securim: & an hæc esset quam perdiderat, rogauit. Illo non eam esse dicente, iterum urinatus argenteam sustulit. Illo neque hanc esse suam dicente, tertio urinatus, illam ipsam

ἡ πελεκισ
βιρεμισ . σο

κεριζο

θερ

του οικείου αίνεγε. τὸ δὲ ἴσθρι ἀληθῶς εἶν τὸν ἀφ-
 λωλότα φαμλίνου, ἐρμῆς ἀφδεξαμνθ αὐτὸ τὴν δε
 κμοσιώλω, πάντας αὐτῶν ἐδωρήσατο. ὁ δὲ παραγυό
 μνθ, πάντα τοῖς ἐταίροις τὰ συμβάντα διεξέλη-
λυθην. ὦν εἰς τις τὰ ἴσα δῆρα προξασαδι εβουλύσατο,
 καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, εἰ τὴν οἰκίαν ἀξίνλω
 ἔξεπίτησθ ἀφείς εἰς τὸ ῥόδιμα, λεαίωμ ἐκείνητο. ὦν
 φανείς οὐδ' ὄερμῆς κακείνω, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τὸ
 θρήνου, καταβάς ὁμοίως χρυσῶν ἀξίνλω ἔξηνεγκεν.
 καὶ ἤρθε εἰ ταύτῃ ἀπέβαλε. τὸ δὲ, σὺν ἠδονῆ, ναε
 ἀληθῶς ἠδ' ὄτι, φήσαντθ, μισήσας ὁ θεὸς τὴν τοσαύ
τῃ ἀνάιδειαν, ἔμόνον ἐκείνῃ κατέχευ, ἀλλ' ὅδὲ τὴν
 οἰκίαν ἀπέδωκεν.

συμβαι

ανθάνω

ξφέρω

ατεαίω. σω. αορβ

Επιμύδιον.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι ὅσων τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον σιωαί-
 ρεται, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις γίναντι ἄτα.

Ονθ καὶ λιτωρός.

45

ορμει
εμπωλεω

ΟΝθ ὑπερετόμνθ λιτωρῶν, ἔπειδ' ἠ ὀλίγα
 μλν ἠδινε, πλείσα δ' ἐμόχθει, ἤνξατο τῷ δι' ὡς
 τε τὸ λιτωρῶν ἀπαλλαγείς ἐτόρῳ ἀπεμωλωθῶναι
δεαπότι. τὸ δὲ διὸς ἐπακόςαντθ εἰ λελόνσαντος
αὐτὸν ἰδραμει προθῶναι, πάλιν ἐδυσφόρει, πλείον ἢ
 πρότόρου ἀχθοφορῶν, καὶ τὸν τε πηλόν, καὶ τὰς λε-
ράκας κομίζω. πάλιν οὐδ' ἀμείψαι τὸν δεαπότῃ ἰπέ
τόνε. καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμωλωετα. εἰς χείρονα βί-
 νω τ' πρωτόρου δεαπότῃ ἐμπεισῶν, καὶ ὄρῶν τὰ πρὸ
 αὐτῶν πρατήομνα, μετὰ σηραγμῶν ἔφη, οἴμοι θρῆ τα-
λαιτώρῳ, βέλπου λῶ μοι παρὰ τοῖς πρωτόροις δεαπό
ταῖς μλναιμ. εἰτθ γὰρ ὡς ὄρα, καὶ τὸ δῶμα μου κα-
τόργασται

ατ

ipsam sustulit : illo hanc uere esse deperditam dicente, Mercurius probata ipsius æquitate, omnes ei donauit. Ille profectus omnia socijs quæ acciderant, narrauit. Quorum unus eadem facere decreuit. Et ad fluuium profectus, & suam securim consulto demisit in profluentem, & plorans sedebat. Apparuit igitur Mercurius & illi, & causa intellecta ploratus, urinae similiter auream securim extulit, & rogauit an hanc amisisset. Illo lætabundo, & uere hæc est dicente, perosus deus tantam impudentiam, nõ solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum iustis deus auxiliatur, tantum iniustis esse contrarium.

Asinus, & hortulanus.

Asinus seruiens olitori, quoniam parum comedebat, plurimum laborabat, precatus est Iouem, ut ab olitore liberatus, alteri uenderetur domino. Cum Iupiter exoratus, iussisset ipsum figulo uendi, iterum iniquiore animo perferebat, quam prius, onera, & cœnum, & tegulas ferre. Rursus igitur, ut mutaret dominum rogauit, & coriario uenundatus est. Peiorem itaq; prioribus herum nactus, uidentis quæ ab eo fierent, suspirando ait: heu mihi misero, melius erat mihi apud priores heros manere, hic enim, ut uideo, & pellem meam o/
k perabitur

ἰζεκιτιθῶ
ἰζεκιτιθῶ
de indur
consulto.

κερακεῖ
κερακμοῦ

πύργασται.

Επιμύδιου.

ο θεω

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε καλιστα αὖς πλοτῶν δὲ
αὐότας οἰκέτου ποδοῦσι, ὅταν τῶν δλυτῶν λάβω
σι πείραν.

Ορνιθοθήρας καὶ κερυδαλός.

45

υπανομοει
αἰω

Ο ρνιδοθήρας ὄρνισιμ ἴση παγίδας, κερυδαλός
δὲ αὖςμ πόρρωθεν ἰδῶν, ἐπωπαύει τί ποτ'
ὀργαζοίτο. τῷ δὲ, πόλιμ κίριμ φαμθῶν, εἶτα δὲ
πόρρωτῶν ἀρχωρήσαντο καὶ κερυβῆντο, ὁ κερυ-
δαλός τοῖς τῷ ἀνδρὸς λόγοις πισύσας, προσελθῶν
εἰς τὸν βρόχον ἔαλω. τῷ δὲ ὀρνιθοθήρα ὑπὸ φραμόν-
το, ἐκείνο εἶπεν. ὦ ἔτ, εἰ ποιάυτω πόλιμ κί-
ρις, ὅ πολλοὺς ἐυρήσεις αὖς γναιοκωῦτας.

ινοκομοει
B. εαλ.
οιο.

Επιμύδιου.

ημοω

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε καλιστα οἴηοι καὶ πόλεις ὄρη
μοῦται, ὅταν οἱ πρεσβῆτες χαλεπῶ ἀνῶσιμ.

Οδοιπόρος.

46

φιλκρηγυ

Οδοιπόρος πολλῶ ἀνύσας ὁδοῦν, ἔνφατο. εἰ ἀφ᾽
ἐυρήσει τί, τὸ ἡμῶν τὸτῶ τῶ ἐρμῆ ἀναθήσειμ.
πῶετυχῶν δὲ πῆρα μετῆ φοινίκων καὶ ἀμυγδαλῶν
καὶ ταύτω ἀνελόμηντο, ἐκείνους μὲν ἔφαγε, τὰ δὲ
τῶν φοινίκων ὅσα, τὰ τῶν ἀμυγδαλῶν μελίση ἐπί-
πντο ἀνέδηκε βωμοῦ, φήσας ἀπέχεις ὦ ἐρμῆ τῶν δυ-
χλῶ. τῷ γὰρ ἐυρεθῆντο τὰ ἐκτὸς καὶ γνὸς πρὸς σέ
δῖανέμημα.

νεμομα

Επιμύδιου.

φιλκρηγυ
ερση

Ο μῦθος, πρὸς ἀνδρα Φιλαργυρον, καὶ αὖς θεὸς δῖα
πλεονεξίαν κριτασοκρίσημον.

Γαῖς καὶ μήτηρ.

48.

Γαῖς

perabitur. Affabulatio.

Fabula significat tunc maxime priores domi-
nos à famulis expeti, cum de secundis pericu-
lum fecerint.

Auceps, & cassita.

AVceps auibus struxerat laqueos, alau-
da uero hunc procul uidens rogauit,
quidnam operaretur, eo urbem condere dicen-
te. Deinde procul regresso & abscondito, gale-
rita uiri uerbis credendo, accessit ad cassem, &
capta est, At aucupe accurrente, illa dixit, heus
tu, si talem urbem condis, non multos inueni-
es incolentes.

βροχου

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maxime domos & ur-
bes desolari, cum præfecti molesti fuerint.

Viator.

Viator multa confecta uia, orauit, si quid
inuenerit, dimidium Mercurio dedica-
turum. Nactus igitur peram cariotarum & a-
mygdalarum plenam, atq; ea accepta, eas co-
medit. Sed cariotarū ossa & amygdalarum cor-
tices super altari quodam imposuit, locutus ha-
bes o Mercuri, uotum. Nam rei inuentæ exte-
riora & interiora tecum partior.

Latyb

κελυφου
το. ποτα

Affabulatio.

Fabula aduersus uirum auarum, qui & deos
ob cupiditatem fallit.

Puer, & mater.

k 2 Puer

φρω
αλήγω
Παῖς ἐκ διδασκαλείου τῷ τῷ συμμαθητῷ Δέλ-
 τῳ κλέψας, ἤνεγκε πῆ μητεί. Ἐὶ δὲ μὴ ὡπ̄ πλη-
 ξασης, μάλλον μὲν οὖν ἀρδεξαμένης, προΐωμ τοῖς χρο-
 νοῖς ἤρξατο καὶ τὰ μείζω κλέψειν. ἔωαυτοφώρω δὲ
 ποτε ληφθεὶς, ἀπῆγε τῷ πρὸς θάνατον. τῆς δὲ μη-
 τρὸς ἐπομνήης καὶ ὀλοφρομνήης, ἐκείνῳ τῶν δ'ημί-
 ων ἐσείπε βραχέα πινὰ πῆ μητεί δ'σαλεχθῶναι πρὸς
 τὸ ὄσ. τῆς δὲ ταχέως ἔβ' σόματι τῷ παιδίος προδεί-
 σης, ἐκείνῳ τὸ ὄσ τοῖς ὀδοῦσι διακῶν ἀφείλγε. τῆς δὲ
+1
τηγορω
 μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων καταπιγορωῶν τῶν, ὡς ὁ μόνου κέ-
 κλοφον, ἀλλ' ἠδ'η καὶ εἰς τῷ μητρὶα ἠσέβηκεν, ἐκεί-
 νῳ εἰπων, αὐτῆ γὰρ μοι τῆς ἀρλείας γέγονεν αἰτι-
 ος, εἰ γὰρ ὅτε τῷ Δέλτῳ ἐκεκλόφειν ἔωε πληξέ μοι,
 οὐκ αὖ μέλει τῶν χωρήσας νῦν ἠγόμενῳ ὑδὶ τῳ
 θάνατον.

Επιμύδιον.

Ο μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι τῶν μὴ κατ' ἀρχὰς κολαζομένων,
 ὑδὶ μείζον αὐξάνει τὰ κακὰ.

Ποιμῶν καὶ θάλασσα.

48

θυμάω
Ποιμῶν γὰρ παραθαλασίῳ τότῳ ποιμνίῳ νέ-
 μων, ἐωρακῶς γαλλωιδῶσαν τῷ θάλατῳ, ἐ-
 πεδύμησε πλοῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. ἀπεμπωλῆσας
 οὖν τὰ πρόβατα, καὶ φοινίκων βαλάντες περιάμε-
 νῳ, ἀνήχθη. χεῖμωνῳ δὲ σφοδρῶ γηρομνήης, καὶ τῆς
 νέως λιנדωδύσης βαπτίζεσθαι, πάντα τῳ φόρτῳ
 ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατῳ, μόλις ἕστη πῆ νηὶ διεσώθη.
 μετὰ δὲ ἡμέρας ἔκ ὀλίγας παρῶντῳ πινὸς ἔβ' Ἐὶ θα-
 λατῆς, ἔτυχε γὰρ αὐτῆ γαλλωιδῶσα, τῆς ἠρεμίας θαν-
 μάζοντῳ ὑπολαβῶν ἔτῳ εἰπε, φοινίκων αὐδὶς ὡς
 εἰκεν

PVer ex literario ludo condiscipuli librum furatus, tulit matri. Cum ea uero non corripuisset, sed potius amplexata fuisset, prouectus ætate cœpit & maiora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur rectâ ad mortem. At sequente & lugente matre, ille carnifices orabat, ut breuia quædam matri narraret in aurem. Quæ cum ilico ori filij se admouisset, ille aurem dentibus demorsam abscidit. Matre autē & alijs accusantibus, quia non solum furatus sit, sed & in matrem impius esset, ille ait: hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim cum librum furatus fui, me corripuisset, non ad hæc usque procedendo, nunc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eorum qui non in principio puniuntur, in maius augeri mala.

Pastor, & mare.

PAstor in maritimo loco armentum pascebat, uiso tranquillo mari, desiderauit nauigare ad mercaturam. Venditis igitur ouibus, & palmarū fructibus emptis, soluit. Tempestate uero uehementi facta, & nauī in periculo ut submergeretur, omni onere eiecto in mare, uix uacua nauī euasit incolumis. Post uero dies non paucos transeunte quodam, & maris (erat enim id forte tranquillū) quietē admirante, suscepto sermone, hic ait: cariotas iterū, ut

ἔοικεν ὑπὸ θυμῷ, καὶ δὴ αὖτ' φαίνεται ἡσυχάζουσα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις
μαθήματα γίνονται.

Ροιὰ καὶ μυγῆα.

5049

Ροιὰ καὶ μυγῆα πῶς κάλλους ἤελζον. πολλὰ δ' ἄμεισθητήσεων μεταξὺ γημογῆνων, βάλ' ἔκ τῷ πλησίον ἀκρόατα φραγμοῦ, παυσώμεθα ἔσθ' ὡς εἶλαι ποτὲ μαχόμεναι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι γὰρ ταῖς τῶν ἀμεινόνων εἰσέσει, καὶ οἱ μηδ' ἄξιον περιθωνται εἶνά τι.

Ασπάλλαξ.

50

Ο Ασπάλλαξ τυφλὸν ζῶον ὄσκι. φησὶν οὐ ποτὲ πῆ μητρί, συκαμένεαν μήτηρ ὄσκι. εἶτα αὐτίς φησι, λιβάνου ὄσκις πεπλήρωμαι. λακτεῖτε πάλιν, χαλκῆς φησι ψυχίδ' ἔκ τῷ ἰκτύπου ἀκούω. ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβοῦσα ἔσθ' ὡς ἄ τέκνον. ὡς ἡδὴ καταμανθάνω, οὐ μόνον ὄσκιος ἐσθ' ἔσθ' αἰ, ἀλλὰ καὶ ἀκούης, καὶ ὄσφισης.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι γῆνοι τῶν ἀλαζονων, τὰ ἀδύατα κατεπαγγέλλονται, καὶ γὰρ τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

Σφήκον καὶ πόρδικον.

51

Σφήκον καὶ πόρδικον διψῆσι σιωεχόμενοι, πῶς γεωργὸν ἦλθον παρ' αὐτὸ ἀποῦτον πῆν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τῷ ὕδατι τῷ τῶν χείρων ἀρδύσει. οἱ μὲν πόρδικον, σιγάψην τὰς ἀμπελους.

οἱ δὲ

uidetur, desyderat, & propterea uidet̃ quietũ.

Affabulatio.

Fabula significat calamitates hominibus documenta esse.

Punica, & malus.

Punica & malus de pulchritudine contentebant. Multis contentionibus interim factis, rubus ex proxima sepe audiēs, desinamus ait, ^o amicæ aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula significat in prestantiorũ seditioibus, uilissimos quoq; conari esse aliquos.

Talpa.

Talpa cæcum animal est. Dixit igitur aliquando matri, morum mater uideo. Deinde rursus ait: thuris odore plena sum. Et tertio iterum, ærei, inquit, lapilli fragorem audio. Mater uero respondendo, ait: ^o filia, ut iam percipio, non solum uisu priuata es, sed & auditu, & olfactu. *ὀσφρησιό. εὐσ. Αἰνικός ἢ μόρε.*

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos iactabundos, impossibilia promittere, & in minimis redargui.

Vespæ, & Perdices.

Vespæ, & pdices sitibūdæ ad agricolā iuerunt, ab eo petētes bibere, promittētes, p aq̃ hãc gratiã reddīturas. pdices fodere uineas.

οἱ δὲ σφῆκας κύνκλω ποδιόντες, τοῖς κύντροις ἀρσο-
βῆν τὸν κλέπτου. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη. ἀλλ' ἔμοι γέ ἐστι
δύο βόσκι, οἱ μὴδὲν ἐπαγγελόμενοι, πάντα ποιῶσι,
ἄμεινον οὐκ ἴσθι ἐκείνοις δουῶσαι, ἢ πρὸ ὑμῶν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας δζώλεις, ὠφελῆμι μὲν ἐπαγ-
γελλομένης, βλάπτωντας δὲ μεγάλα.

Τὰς καὶ κολιός.

53.

ΤΩρ ὀρνίθων βουλομένηων ποιῆσαι βασιλεία, τα-
ὼς ἑαυτὸν ἡξίου δὲ τὸ κἄλλο χειροτονεῖν. ἀρσ
μηνῶν δὲ τῶν πάντων, κολιός ὑπολαβῶν ἔφη. ἀλλ' εἰ
σοῦ βασιλεύοντες ἀεὶ τὸς ἡμᾶς καταδιώκειν ὑπὸ χειρῆ
σει, τῶς ἡμῶν ἐπαρκέσεις;

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸν ἀρχοντας ὁ δὲ κἄλλο μὴ-
νομ, ἀλλὰ καὶ ῥώμην καὶ φρόνησιν ἐκλεγεσθαι δ' εἶ.

Μονιός καὶ ἀλώπηξ.

54.

ΜΟΝΙΟΣ ἄγει ἐπὶ πνὲς ἕως δ' ἄνδρα, τὸν ὀ-
δόντας ἔδηγμα. ἀλώπεκός δ' ὄρομένης τῶν
ἀετῶν, ὅτι μὴδεμᾶς προσκειμένης ἀνάγκης, τί τὸν
ὀδόντας δῆγει, ἔφη, οὐκ ἀλόγως τῶν ποιῶν, εἰ γὰρ με
κύνδω ποδισαῖν, ἔθισται με τῶν καὶ τα πρὸς τὸν ὀ-
δόντας ἀκόντων ἀσχολεῖσθαι θέσει, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπι-
μοις ἔσι χεῖναι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δ' εἰ πρὸς τὸν κύνδωμον παρασκόψ
αὐτοῦ. μὴδὲν ἔσθαι.

Κορυδαλός.

55.

ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ εἰς πᾶν γλῶσσος, θρῆσκῶν ἔλεγμα, οἱ-
μοι τῶν ταλαπῶρων, καὶ δυνάτων πῆλῶν, ὁ χρυ-
σόν

uespæ circumcirca eundo aculeis arcere fures.
 At agricola ait, sed mihi sunt duo boues, qui ni-
 hil promittendo, omnia faciunt. Melius igitur
 est illis dare, quàm uobis. *ἤπτε ὑμῶν.*

Affabulatio.

Fabula in uiros perniciosos, qui promittūt qui-
 dem iuuare, lædunt autem admodum.

Pauo, & monedula.

A Vibus creaturis regem, pauo orabat ut
 se ob pulchritudinem eligerent. Eligenti-
 bus aut eum omnibus, monedula suscepto ser-
 mone, ait, sed si te regnate aquila nos persequi
 aggressa fuerit, quomodo nobis opem feret?

Affabulatio.

Fabula significat, principes non modo propter
 pulchritudinem, sed & fortitudinē & pruden-
 tiam eligi oportere. *ἰσομῆ.*

Singularis animal, & uulpes.

Singularis agrestis cuidam adstans arbori
 dentes acuebat. Vulpe rogante causam, qua-
 re nulla pposita necessitate dentes acueret, ait,
 nō ab re hoc facio. Nam si me periculū inuase-
 rit, minime me tunc acuendis dentibus occu-
 patum esse oportebit, sed potius paratis uti.

Affabulatio.

Fabula significat aduersus periculū præparatū
 esse oportere.

Cassita.

Cassita laqueo capta, plorans dicebat, hei
 mihi miseræ, & infelici uolucris. Non au-

k 5 rum

σου γνοσθε παμλι τινος, εκ αργυρου, εκ αλλοτι τιν π-
μυω. κωκθ δε σιτου μικρος τον θανατον μοι πρου-
ξνησεν. Επιμυθιοι.

Ο μυθθ προς ους ση λαρδους δυτελες, μεγαν υquist
μλνσς λινδωου.

Νεβρός.

. 56.

ΝΕΒΡΟΣ ποτε προς τον ελαφοι ειπε. πατορ, συ
και μεζωυ και ταχυπορθ λιωδω πεφυκας.
και λαρατα προς ττοις υπορφυα φορεις προς αμυ-
ναν, τι ληποτ ου ετω τος φοβη; λακεινθ γελωρ
ειπεν. αληθη μλν ταυτα φης τέκνομ, εν δ' οιδρα, ως
επειδαν λιωος υλακλω ακουσω, αυτιγα προς φυγλω
εκ οιδρ' οπως εκφορομαι.

Επιμυθιοι.

Ο μυθθ δηλοι, οτι ους φυσει δειλους εδεμια παραε-
νδεις ρωμνυσμ.

Λαγωι και βατραχοι.

. 57.

ΟΙ λαγωι ποτε σμωελδοντο, τον εαυτ προς
αλληλς απεκλαιοντο βιομ, ως υπσφαλης ειπ
και δελιας πλεως. ε γαρ και εω ανθρωπωμ, ε λι-
νω και εε τιν, και αλλωμ πολλωμ αναλισκονται. βελ
πομ εν ειναι θανειν απαξ, η ση βις τρεμειμ. εωρ ποι-
νω κυρωσαντο, ωρμησαι ητ ταυ τον εις τλω λιμνω
ως εις αυτω εμωδου μλνοι και αποσωνιγνομλνοι.
τιν δε καθημλωμ λυκλω πησ λιμνης βατραχωμ, ως
τομ τοι δρομου λτυπομ ηδοντο, θυδς εις ταυτω εις
πηδησαν τιν, τιν λαγωμ πησ αγχινουσορθ ειναι δθ
κωμ τιν αλλωμ, εφη. σητε επαυροι, μηδ εν δεινον ημας
αυους ση παραξηθε. ηδ η ως ορατε και ημωμ ετορ
δσι

rū surripui cuiuscūq̄, nō argentū, nō aliud quicūq̄
preciosum. Granū aut̄ tritici paruū, mortis mi/
hi causa fuit. Affabulatio.

Fabula in eos, qui ob uile lucrum, magnum
subeunt periculum.

Hinnulus.

Hinnulus aliquando ceruo ait: Pater, tu &
maior, & celerior canib. & cornua præ/
terea ingentia gestas ad uindictā, cur nam igitur
sic eos times: Et ille ridens, ait: uera quidem
hæc inquis fili, unum uero scio, quod cum ca/
nis latratum audiuerō, statim ad fugam nescio
quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula significat, natura timidos nulla admo/
nitione fortificari.

Lepores, & ranæ.

Lepores aliquando in unū profecti, suā ip/
sorum deplorabāt uitam, quòd foret pericu-
culis obnoxia, & timoris plena, quod & ab ho/
minibus, & canib. & aquilis, & alijs multis cō/
sumant̄. Melius itaq̄ esse mori semel, q̄ toto
uitæ tempore timere. Hoc igitur firmato, impe/
tum fecerūt simul in paludē, quasi in eam insul/
turi & suffocandi. Sed cū ranæ, quæ circū palu/
dem sedebant, cursus strepitu percepto, ilico in
hanc insilissent, ex leporibus quidā prudenti/
or esse uisus alijs, ait: sistite ô socij, nulla re gra/
uī uos ipsos afficite, iā ut uideatis, & nobis alia
sunt

ἢ ἐπιφάλη

ἢ καὶ

ὅτι ζῶα δειλότῳρα. Επιμύθιου.

ραμυθεομα
ηλοτ.

Ο μῦθ^{ος} δηλοῖ, ὅτι οἱ δυνουχοῦντες, ὅζ' ἐτόρω χεί-
ρονα παχόν τῶν παραμυθοῦνται.

Ου^θ καὶ ἵππ^{ος}.

58

αβημι
β. ἀνεβην
μαί. ιαρεο
δο.

ΟΝ^{ος} ἵππου ἔμακίρειται, ὡς ἀφθόνως τρεφό-
μενον καὶ ὑπὸ μελῶς, αὐτὸς μὴ δὲ ἀχύρω ἀλῆς
ἔχων, ἅ τὰυτα, πλείστα ταλαιπωρῶν. ἔπει δὲ καιρὸς
ἔπεισῃ πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης γῆσιν ἀνέβη τὸν
ἵππου, πανταχόσε ἴσῳν ἐλαύωμ, καὶ δὴ καὶ μέσον
πολεμίων εἰσήλασε, καὶ ὁ ἵππ^{ος} πληγῆς ἔκειτο.
τὰυτα ἔωρακὼς ὁ ὄν^{ος}, τὸν ἵππου μεταβαλλομέν^{ος}
ἔταλάνιζεν. Επιμύθιου.

Ο μῦθ^{ος} δηλοῖ, ὅτι ἔδει τοῦ ἀρχοντος καὶ πολουσίος
ζηλοῦν, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων φθόνου, καὶ τὸν λίνδυ-
κπαῶ. ἠὼν νομ ἀναλογίζομεν τὴν τῶν γνίαν ἀγαπᾶμ.

δο, απο.

Φιλάργυρ^{ος}.

59

τορῦτῳ
οδίο.

Φιλάργυρός τις ἀπασαν αὐτὸν τὴν ὅσιαν ὅζ' ἀρ-
γυρισάμεν^{ος}, καὶ χρυσοῦ βῶλον ποιήσας, γῆν τι
πόω κατώρυξε, συγκατορύξας ἐκεῖ ἅ ψυχλῷ ἕαν
τῷ καὶ τὸν νοῦν. καὶ κατ' ἡμέραν ἐρχόμεν^{ος}, αὐτὸν
ἔβλεπε. τ^ὸ δὲ ὄργα τῶν τις αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ
γεγονὸς στυγερῶς ἀνορύξας τὸν βῶλον ἀνείλθε. με-
τὰ δὲ τὰυτα ἐκείν^{ος} ἔλθῶν, καὶ ληνὸν τὸν τόπου
ἰδὼν, θρηνεῖν ἤρξατο, ἅ πᾶσι τὰς τείχας. ἴσῳν δ' ἔ-
πις ὀλοφύρομενον ὅπως ἰδὼν, ἅ τὴν αἰτίαν πυνθόμε-
νος, μὴ ὅπως εἶπεν ὡς ὅπως ἀθύμ^{ος}. ἔδὲ γὰρ ἔχων τὸν χρυ-
σοῦ ἔχον. λίθου οὐκ ἀντὶ χρυσοῦ λαβῶν θες, καὶ νομι-
ζεῖ σοι τὸν χρυσοῦ εἶναι. τὴν αὐτὴν γὰρ σοι πληρώσει
χρῆμα. ὡς ὄρω γὰρ, οὐ δ' ὅτε ὁ χρυσὸς λῶ, γῆν χρῆσει

ρησισ
τῶν ἀρχον

ἡδία

sunt animalia timidiōra. Affabulatio.

Fabula significat, miserōs grauioribus aliorū
consolari calamitatibus.

Asinus, & equus.

Asinus equū beatū putabat, q̄ abūdanter
nutrīret̄ & accurate, cū ipse neq; palea/
rum satis haberet, præsertimq; defatigatus. Cū
aut̄ tempus institit belli, & miles armatū ascen/
dit equū, huc illuc ipsum impellendo, ceterū &
in medios hostes insiluit, & equus uulneratus
iacebat. His uisis, asinus equū mutata sentētia
miserū existimabat. Affabulatio.

Fabula significat, nō oportere principes & di/
uites æmulari, sed in illos inuidia, & periculo
consideratis, paupertatem amare.

Auarus.

Avarus quidam cū omnia sua bona uen/
didisset, & aureā massā fecisset, in loco
quodam infodit, unā defosso illic & animo suo
& mēte. Atq; quotidie eundo, ipsam uidebat. *καθ' ἡμέραν*
Id autē ex operis quidā obseruando cognouit,
& refossam massam abstulit. Post hæc & ille
profectus, & uacū locū uidens, lugere cœpit,
& capillos euellere. Hūc cū quidam uidisset sic
plorantem, & causam audiuiisset, ne sic ait ὁ tu
tristare. Neq; enim habens aurū, habebas. La/
pidem igitur pro auro acceptū reconde, & pu/
ta tibi aurum esse, eundem enim tibi usum pre/
stabit. Nam, ut uideo, neq; cum aurū erat, ute/
bare

ἦδα τοῦ κτήματός.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅδε μὴ ἢ κτησῆσιν, εἰ μὴ ἢ χρεῖσιν προ-
σῆ.

Χλωδὸν καὶ γόβανους.

60

προσφμι.
τέμο ἀραφο.
πῶ μ. πῶσῶ
εἰς. ἐπῆν.
υλο.

Χηλὸν καὶ γόβανους ἰδί τὰυτὸ λήμδον ἔνεμον
ἔ. τῶ δὲ θηροδὲ τῶ ἀλφανὲ τῶ, οἱ μὲν γόβανους
ιοῦφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπησαν. οἱ δὲ χλωδὸν ἔλα το
βαρῶ τῶ σωματῶν μέναντες, σωελήφθησαν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἢ ἔλασει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτι-
μονδ. ὀχυρῶς φύγουσιν, οἱ δὲ πλούσιοι δουλοδίου-
σιν ἀλισκομενοι.

Χελώνη καὶ ἀετός.

61

μαί ἐκφμεν
ἔπῶ κέσω

Χελώνη ἀετοῦ ἐδ' εἶτο ἰπῆραδὶ τὰυτῶ διδασθαι.
τοῦ δὲ παρανομοῦτος πόρρω ἔσῃ φλφύσεως αὐ-
πῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῆ δέησει πρόσκειτο. λαβῶν
οἰ τὰυτῶ τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὑψῶ ἀνεγκῶν, εἶτ'
ἀφῆκεν. ἢ δὲ ἢ τῶ πετρῶν πῶ δ' ὄσα, σωετέβη.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν Φιλονεικίαις τῶ φρομι-
μωτόρων παρακούσαντες, εἰ αὐτοὺς ἐβλάψαν.

Ψύλλα.

62

Ψύλλα ποτὲ πηδῆσασα, ἰδί πόδα αὐτοῦ ἐκεί-
θισεν. ὁ δὲ τῶ ἡρακλῶ ἰδί συμμαχίαν ἐκέ-
λει. πῆς δὲ, ἐκεῖθεν αὐτοῖς ἀφελομένης σφραξίας εἶπεν.
ὦ ἡρακλεῖς, εἰ ἰδί ψύλλη δ' σωμαλχῆσας, πῶς ἰδί
μείζοσι ἀνταγωνισαῖς στωδρηῖσεις;

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μὴ δ' αἶν ἰδί τῶ ἐλαχίστῶ τοῦ θεοῦ
δεῖσθαι, ἀλλ' ἰδί τῶ ἀναγκάσῳ.

Ελαφῶ

bare.

Affabulatio.

Fabula significat, nihil esse possessionem, nisi
usus adfuerit.

Anseres, & grues.

Anseres, & grues in eodē prato pascebantur. Venatoribus autē uisis, grues, quæ essent leues, statim euolauerunt, anseres uero ob onus corporū cum mansissent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, & in expugnatione urbis, inopes facile fugere, diuites autē seruire captos.

Testudo, & Aquila.

Testudo orabat aquilam, ut se uolare doceret, Ea autem admonente procul hoc à natura ipsius esse, illa magis precibus instabat. Accepit igitur ipsam unguibus, & in altum sursum eiecit. Hæc autem in petras cecidit, & contrita est.

Affabulatio.

Fabula significat, multos, quia in contentionibus prudentiores non audierint, se ipsos læsisse.

Pulex.

Pulex aliquando saltans, uiri pedi inhæsit. Hic autē Hercule in auxiliū inuocabat. At hic cū illinc rursus saltasset, suspirādo ait, ô Hercules, si contra pulicē non auxiliatus es, quomodo contra maiores aduersarios adiuuabis?

Affabulatio.

Fabula significat non oportere in minimis deū rogare, sed in necessarijs.

Cerua

ἀνταγωνισμα repugno.

Ελαφθ.

63

Ελαφθ τὸν ἑτόρου πεποιηρωμένη τῆν ὀφθαλ-
 μαδν, ἐπὶ ἥϊόνθ ἔνέμεθρ, τὸν μὲν ὑγιαῖ τῆν ὀφ-
 θαλμαδν πρὸς τὴν ξηραν δὲ αὖς κωηγερῶντας ἔχσ
 σα, τὸν δὲ λοιπὸν πρὸς θάλατταν, ὅθρ οὐδὲν ὑπώ-
 πιδνε. παραπλέοντες δὲ τινος, καὶ τὸς σοχασάμε-
 νοι, αὐτῆς κατετόξουσιν. ἡ δ' ἑαυτῶν ὠλοφύρθρ, ὡς
 ὑφ' ἧς μὲν ἐδεδόκει, μηδὲν παρῶσα, ἢ μὲν δ' ὅκ' ὠθρ κα-
 τὸν ἐπάξιμ, ὑπὸ τῆς πλοδεδουμένη.

ο πατερω
 φισον.
 λατομαλ.
 ηθο.
 και αυτο

Επιμύδιον.

Ο μῦθθ διλοῖ, ὅτι πολλὰ κίς ἡμῖν τὰ βλαβόρα δν-
 κῶντα ὠφέλιμα γίνετα, τὰ δ' ὠφέλιμα, βλαβόρα.

Ελαφθ καὶ λέων.

64

Ελαφθ κωηγὸς φύγουσα, εἰς ἄντρον εἰσέδιν,
 λέοντι δ' ἐκεῖ ποδιτυχεῖσα, ὑπὸ αὐτῷ στωελή-
 φθ, θνήσκουσα δ' ἔλεγχρ, οἴμοι ὅτι ἀνθρώπους φύ-
 γουσα, τῶ τῆν θηρίων ἀγριωτάτῳ ποδίεωεσον.

ηθοκω.μ.
 ανεμα.αορ
 εθανον.

Επιμύδιον.

Ο μῦθθ διλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῆν ἀνθρώπων μακρὸς λιν
 δώσε φύγοντες, μεγαλῶν ἐπειραθθσαν.

Ελαφθ καὶ ἄμωελθ.

65

Ελαφθ κωηγὸς φύγουσα, ὑπὸ ἄμωέλῳ ἐκρύ-
 βη. παρελθόντῆν δ' ὀλίγον ἐκείνων, ἡ ἔλαφθ
 τελέως ἠδὲ λαθεῖν δέξασα, τῆν ῥιὰ μωέλου φύλων
ἐδίειν ἤρξατο. τὸ τῆν δὲ σειομνῶν, οἱ κωηγοὶ ὑπὸ τῶν
φθίντες, καὶ ὅπρ ἡ ἀληθῆς, νομίσαντες τῆν ζῶων
ὑπὸ τοῖς φύλλοις τὴν κρύπτειν, βέλδων ἀνείλων τῶ
ἔλαφομ. ἡ δὲ θνήσκουσα, τοιαῦτ ἔλεγε. δῖμα πῶ-
πονθα. ὅ γὰρ εἶδεν τὴν σώσασάν με λυμάνεινθα.

foliis.

Επιμύ-

Cerua.

Cerua altero obcæcata oculo, in litore pascēbatur, sanum oculum ad terram propter uenatores habens, alterum uero ad mare, unde nihil suspicabatur. Præternauigantes autem quidam, & hoc coniectantes, ipsam sagittarunt. Hæc autem seipsam lugebat, quod unde timuerat, nihil passa foret: quod nō putabat malum allaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia uidentur, utilia fieri: quæ uero utilia, noxia.

*BnaB
noxium .c*

Cerua, & Leo.

Cerua uenatores fugiēs in spelūcā ingressa est, in leonem autē ibi cū incidisset, ab eo cōprehensa est, moriēs autē dicebat, hei mihi q̄ homines fugiens, in ferarū immitissimū incidi.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines dum parua fugiunt pericula, in magna incurrere.

*incidit m
cupiēs eu
churibō*

Cerua & uitis.

Cerua uenatores fugiens, sub uite delituit. Cum præterissent autē parumper illi, cerua prorsus iā latere arbitrata, uitis folia depasci incepit. Illis uero agitatīs, uenatores conuersi, & quod erat uerum, arbitrati animal aliquod sub folijs occultari, sagittis confecerūt ceruam. Hæc autē moriens talia dicebat, iusta passa sum, non em̄ offendere oportebat, quæ me seruarat.

1 Affabulatio

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικουῦντες εὖς θυβργέτας ὑπὸ θεοῦ κολάζονται.

Ονθ καὶ λέωμ.

66.

ΕΡΤΗ
ΕΟΝΤΑ ΤΗΝ
ΛΕΚΤΡΟΥΝΘ
ΔΩΝΩ ΦΟ

Ονω ποτε ἀλεκτρυώνωρ σιωεβόσκωρ. λέοντῶρ
δ' ἐπελδόντῶρ ἔβ' ὄνω, ὁ ἀλεκτρυώνωρ ἐφώνη
σε. καὶ ὁ μὲν λέωμ, φασὶ γὰρ εἶδεν τὴν ἀλεκτρυόνῶρ
φωνῶν φοβεῖσθαι, ἐφυγῆν. ὁ δ' ὄνθ νομίσας δι' αὐτῶρ
πεφουγγῆσαι, ἐπέδραμν θυδὺς ἔβ' λέοντι. ὡς δὲ
πὸρρῶ εἶδεν ἐδίωξεν, γῆθα μηκέτι ἢ τὸ ἀλεκτρυόνος
ἐθινεῖτο φωνῆ, σραφείσ ὁ λέωμ κατεδοινησάτο. ὁ δὲ
δνήσκωρ ἐβόα. ἀθλιῶ ἐγὼ εἰ ἀνόητῶ. πολεμιστῶρ
γὰρ μὴ ὦρ γόνεωμ, τίνῶ χάειμ εἰς πόλεμον δ' ζωρμῆ-
εἰνῶ facio. θλω;

ομαω ποι
εἰνῶ facio.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινοὺ
μύθοις ἐπίτηδον τοῖς ἐχθροῖς ὑπὸ τήντωνται, καὶ ὅτως
ὑπὲκείνων ἀπόλλωται.

Κητωρός καὶ λύωμ.

67.

ὡς ἀδίκω
ἔχαριςτο

Κητωροῦ λύωμ εἰς φρέαρ κατέπεσεν. ὁ δὲ λη-
τωρός βουλόμηνῶ αὐτῶρ ἐκείθεν ἀνεννευ-
κεῖμ καπῖλθε εἰς τὸ φρέαρ. οἰκθεῖσ δ' ὁ λύωμ,
ὡς κατωτῶρ μάλλον αὐτῶρ παρατέγρονε καταδῦσαι,
τῶρ λητωροῦ σραφείσ ἔδ' ακην. ὁ δὲ μετ' ὀδύης ἐπα-
νιῶν, δίκωμ φησι πέπονθα. τί δὴ πετε γὰρ τῶρ αὐτῶ
ἔπονθα. χεῖρα σῶσαι ὄτω δ' ἀλαλα. Επιμύδιου.

μ πρόσμα
ἔπονθα.
Β. επαθ"
τ' πηδω.
icio afficio

Ο μῦθος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Σὺς καὶ λύωμ.

68.

Συς καὶ λύωμ ἀλήθεις διελιοδρουῦτω. καὶ ἢ μὲν
σὺς ὠμνε κτλ φλ ἀφροδίτης ἢ μὲν τοῖς ὀδύσιν
ἀναρρήξεν

Affabulatio.

Fabula significat, qui iniuria benefactores afficiunt, à deo puniri.

Asinus, & leo.

CUm asino gallus aliquando pascebatur. Leone autem aggressio asinum, gallus exclamauit, & leo (aiūt em̄ hūc galli uocē timere) fugit. At asinus ratus, ppter se fugere, aggressus est statim leonē. Ut uero procul hūc psecutus est, quò nō amplius galli perueniebat uox, conuersus leo deuorauit. Hic uero moriens clamabat, me miserū & dementē. Ex pugnacibus em̄ nō natus parentib. cuius gratia in aciem irruit.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines, inimicos, qui se de industria humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

Olitor, & canis.

Olitoris canis in puteū decidit, olitor autē ipsum illinc extracturus, descendit & ipse in puteū. Ratus autē canis accessisse ut se inferius magis obrueret, olitorē uersus momordit. Hic autē cū dolore reuersus, iusta, inquit, patior. Nam cur unq; sui interfectore seruare studuit.

Affabulatio.

Fabula in iniustos, & ingratos.

Sus, & canis.

Sus & canis mutuo cōuiciabant. Et sus iurabat per Venerem, proculdubio dentibus

καρμηνύω,
κρηνημί.
αδρηξω.
υσρητον.

αναρρήξιμ τὴν λυία. ἢ δὲ λύωμ πρὸς ταῦτα εἰρωνι-
κῶς εἶπε. καλῶς ἤτι πῆς ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις. δι-
λοῖς γάρ ἔα αὐτῇ ὅτι μάλιστ' αὐλεῖται. ἢ τὸν τῆν σὸν
ἀκαθάρτην σαρκῶν γούμνον, εἰ δ' ὅλως εἰς ἰδρὸν πρὸ
σίεται. καὶ ἡ σὺς, εἴα ἔστω μὲν οὐ μάλιστ' ἀπὸ δειν
ἢ θεὸς εὐργασά με. τὸν γὰρ κτείναντα, ἢ ἄλλως λυμα
νόμνον παντάπασιμ ἀπρσρέφεται. σὺ μὲν τοι κακῶς
ὄξεις καὶ ῥῶσα καὶ τεθνηκυία.

⊗

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῆν ῥητόρων, τὰ ὑπὸ
τῆν ἔχθρῶν ὀνειδίη, εὐμεθόσως εἰς ἔπαινον μεταχη-
ματίζουσιμ.

ταχμαξω
mito

Υς καὶ λύωμ.

69

Υς καὶ λύωμ πρὸς εὐτοκίας ἠελζου. ἔφη δ' ἡ λύ-
ωμ εὐτοκος εἶμαι μάλιστ' πάντῶν τ' πεζῶν. ἔ
ἢ ὑς ὑποτυχοῦσα πρὸς ταῦτά φησιν. ἀλλ' ὅταν ἔστω
λέγης, ἰδί ὅτι καὶ τυφλοῦς εὖ σαυτῆς σκύλακας τί
κτεῖς.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἴ γ' ἔβ' τάχει τὰ πράγματα,
ἀλλ' γ' ἢ τῆ τελειότητι κείνεται.

ῥίγω iudico

Ουῖς καὶ καρκίνου.

70

Ουῖς καρκίνω σιωδιστῶτο, ἔταιρείαν πρὸς αὐ-
τὸν ποιησαμένου. ὁ μὲν οὐ μάλιστ' ἀ-
πλοῦς ὦν τὸν τρόπον, μεταβαλέδαι κείννον παρή-
νει τῆς πανουργίας. ὁ δὲ εὐδοπιῶν ἑαυτὸν παρέιχε ὡς
δόμνον. ὑπ' τρησας δ' ὁ καρκίνου αὐτὸν ὑπονῶντα,
καὶ ὅσον οἶον τε πίσας, φονδύ. τοῖ δ' ὄφεις μετὰ θά-
νατον ἐκταθγῆτος, κείνου εἶπεν. ὅτως ἔδει καὶ πρό-
δην εὐδῶ καὶ ἀπλῶ εἶναι. εἰ δὲ γὰρ αὐ τὰυτῶν τῶν
δίκλων

disciffurum canem. canis uero ad hæc per ironiam dixit, bene per Venerem nobis iuras. Siſnificas em̄ ab ipſa uehementer amari, quæ impuras tuas carnes deguſtantē, nullo pacto in ſacellum admittit. Et ſus, propter hoc igitur magis præ ſe fert dea amare me. Nam occidentē, aut alio quouis modo lædentem omnino auerſatur. Tu tamen male oles & uiua & mortua.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudentes oratores, quæ ab inimicis obſiſciuntur, artiſicioſe in laudem conuertere.

Sus, & canis.

Sus & canis de fœcunditate certabant, dixit Saut canis, fœcunda eſſe maxime pedestriũ omniũ. Et ſus occurrens ad hæc, inquit: ſed cũ hæc dicis, ſcito & cæcos tuos te catulos parere. δὴ σκυλα

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non in celeritate res, ſed in perfectione iudicari.

Serpens, & cancer.

Serpens unà cum cancro uiuebat, inita cum ſeo ſocietate. Itaque cancer ſimplex moribus, ut & ille mutaret admonebat aſtutiam. Hic autem minime obediēbat. Cum obſeruaſſet igitur cancer ipſum dormientem, & pro uiribus compreſſiſſet, occidit. At ſerpente poſt mortem extenſo, ille ait: ſic oportebat antehac rectum & ſimplicem eſſe. Neque enim hanc

I 3 pœnam

δικλῶ ἐπίσας.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς θύλοις σὺν δόλῳ πρῶσιόν-
του, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

Ποιμῶ καὶ λύκῳ.

Ποιμῶ νεογνὸν λύκου σκύμνον ἐνρῶν, καὶ ἀνε-
λόμην, σὺν τοῖς κυσίῳ ἐτρέφον. ὕψι δ' ἠν-
ξήνθη, εἶποτε λύκος πρόβατον ἤρπασε, μετὰ τῆν κυ-
νῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. τῆν δὲ κυνῶν ἐδ' ὅτε μὴ δίωκε
μηνῶν καταλαβεῖν τὸν λύκον, ἐ δὲ ταῦτα ἕωςρε-
φόντῆν, ἐκείνῳ ἠκολούθει, μέχεις αὐτῶν καταλα-
βῶν, οἷα διὰ λύκῳ συμμετάχη εἰ θήρας, εἶτα ἕως-
ρεφον. εἰ δὲ μὴ λύκος ἐξωθεν ἀρπάσειε πρόβατον,
αὐτὸς λαθρα θύων, ἅμα τοῖς κυσίῳ ἐδοιναίτο, ἕως ὃ
ποιμῶ σοχασάμην, ἐ σωεῖς τὸ δρώμενον, εἰς δὲ τὸν
δρῶν αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινον.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χηρῶν ἠδ' ὀτρῆ-
φει.

Λέων καὶ λύκος.

Λέων γηράσας, γνόσει κατακεκλιμένῳ ἐν αὐ-
τῶ. παρήσαν δ' ὕψισκεφόμνα τὸν βασιλέα
πλῶ ἀλώπεκῳ, τᾶλλα τῆν ζώων. ὁ τοίνυν λύκῳ
λαβόμενῳ θυμικίας, καταπύρει παρὰ τῶν λέωντι εἰ
ἀλώπεκῳ, ἅτε δ' ἠ παρ' οὐδὲν πιδεμένης τὸν πάντῆν
αὐτῆν κρατουῦτα, καὶ δὲ ταῦτα μὴδ' εἰς ἐπίσκο-
ψιν ἀθιγμένης. ἐν ποσούτω δὲ παρῶν καὶ ἡ ἀλώπηξ,
καὶ τῆν τελευτάων ἠκροάσατο τὸ λύκου ῥημάτῆν. ὁ
μὲν οὖν λέων κατ' αὐτῆν ἐβρυχάτο. ἠδ' ἀρηλογίας καὶ
εὐρὸν ἀτήσασα, καὶ τίς ἐφη τῆν σιωπῶν τῆν ποσούτου
ὠφέλησεν.

κύκλω / ἀνο-
στρέφω.

maditens.

poenam dedisset.

Affabulatio.

Fabula significat, qui cū dolo amicos adeunt, ipsos offendi potius.

Pastor, & lupus.

Pastor nuper natum lupi catulum reperit, ac sustulit, unaq; cum canibus nutriuit. At cum adoleuisset, si quando lupus ouem rapuisset, cum canibus & ipse persequabatur. Cum canes uero aliquando nō possent assequi lupū, atq; ideo reuenterentur, ille sequebatur, ut cum ipsum affecutus esset, ut lupus, particeps foret uenationis: inde redibat. Sin autē lupus extra non rapuisset ouem, ipse clam occidens, unā cū canibus comedebat, donec pastor cum coniectasset & intellexisset rem, de arbore ipsum suspendit, & occidit.

Affabulatio.

Fabula significat, naturam prauam bonos mores non nutrire.

Leo, & lupus.

Leo cū cōsenuisset, ægrotabat iacens in antro: accesserūt autē uisitatura regē, præter uulpē, cætera animalia. Lupus igitur capta occasione accusabat apud leonē uulpem, quasi nihili facientē suū omniū dominū, & propterea neq; ad uisitationē profectā. Interim affuit & uulpes, & ultima audiuit lupi uerba. Leo igit cōtra eā infremuit: sed defensionis tempore petito, & quis, inquit, eorū qui cōuenerunt tantū

1. 4. profuit

Remior lupus

Naturā licet expellat, tamen rogus currit.

ὠφέλησιν, ὅσων ἐγὼ πανταχόσε πεινοσίσασα, καὶ
 θραπέειαν ὑπὲρ σὲ παρ' ἰατροῦ ζήτησασα, καὶ μα-
 δοῦσα; τὸ δὲ λέοντος ὀνόματι τὴν θραπέειαν εἰπεῖν ἐπι-
 λούσαντος, ἐκείνη φησὶν, εἰ λύκον ζῶντα ἐκλείρας,
 τὴν αὐτὴν θραπέειαν ἀμειψέμεν. καὶ τὸ λύκου λει-
 μηδῆς, ἢ ἀλώωηξ γελῶσα εἴπω, ὅπως ἔχει τὸ δεκάποτον
 πρὸς δισημνίαν λινεῖν, ἀλλὰ πρὸς ὀσμνίαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἐκείνου μηχανώμενος, καὶ
 ἑαυτὸν τὴν πάγην ποδιστρέψει.

Γωμ.

73

Γυνὴ τις ἀνδρα μέθυσον εἶχε. τὸ δὲ πᾶν αὐ-
 τὸν ἀπαλλάξαι θέλουσα, τοῖον δέ τι σοφίζετο.
 ἑκαρωμνίου γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσα-
 κα, καὶ νεκρὸν δίκην ἀναιδητοῦντα, ἐπ' ὤμων ἀράσα,
 ἔπειθ' ἔπειθ' ἀνδρῶν ἀπονεγκοῦσα κατέδρα καὶ ἀπῆλ-
 θεν. ἠνίκα δὲ αὐτὴ ἠδὲ ἀνανήφειν ἐσοχάσατο, πρὸσελ-
 θῶσα τὴν θύραν ἐκοπτε τὸν πολυανδρεῖον. ἐκείνου δὲ
 φήσαντος, τίς ὁ τὴν θύραν κόπτῃ; ἡ γυνὴ ἀπεκρίνα-
 ρ, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σπία κομίζω, ἐγὼ πάρεμι. καὶ κεί-
 νος, μή μοι φαγῆν, ἀλλὰ πείμ ὡ βέλτισε μάλλον προ-
 σγνεγκε. λυπεῖς γὰρ με βρώσεως, ἀλλὰ μὴ πόσεως
 μνημονόβωμ. ἢ δὲ τὸ σῆδος πατάξασα. οἴμοι τῆ δ' ὕσῃ
 να φησὶν. ἔδὲ γὰρ ἔδὲ σοφισμῶν ἀνῆκα. σὺ γὰρ ἀνδρῶν
 ἔμόνον ἔκ ἐπαιδίδυθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτοῦ γε-
 γονας, εἰς ἔξιμ σοι κατασάντος τὸ πᾶν σου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ δ' εἰ ταῖς κακοῖς προξέδωμι ἐγ-
 χονίζεμι. ἔστι γὰρ ὅτι καὶ μὴ θέλοντι τρεῖς ἀνδρῶν ὡν
 ἴσου

κρατηρεω
 obβω.
 ἄλλω σου
 μεῖτε)
 πλ(φ. ψω.
 δα) percutio,
 ἀρ. dilatio
 κατω, μ.
 τάξω. percutio
 ἡδ. σ
 ονίζω. ἴσου
 ἡοτον

profuit, quantū ego, quę in omnē partē circū/ uī, et medicamentū pro te à medico quęsiui, & didici: Cū autē leo statim, ut medicamentū dice/ ret, imperasset, illa inquit, si lupo uiuente exco/ riato, ipsius calidā pellē indueris. Et lupo iacen/ te, uulpes ridens, ait, sic nō oportet dominū ad maleuolentiā mouere, sed ad beneuolentiā.

Affabulatio.

Fabula significat, eum qui quotidie machina/ tur, in seipsum laqueum uertere.

Mulier.

Mulier quædā uirū ebrīū habebat, ipsum autē à morbo liberatura, tale qd cōmenta est. Aggrauatū enim ipsum ab ebrietate cū ob/ seruasset, & mortui instar insensatum, in hūme/ ros eleuatū, in sepulchretum allatū deposuit, & abiuit. Cū uero ipsum iam sobriū esse cōiecta/ ta est, profecta ianuā pulsauit sepulchreti. ille autē cū diceret, qs est, qui pulsauit ianuā: uxor respondit, mortuis cibaria ferēs ego adsum. Et ille: nō mihi comesse, sed bibere ō optime poti/ us affer, tristificas em̄ me, cū cibi, nō potus me ministi. Hęc autē pectus plangēdo, hei mihi mi/ seræ, inquit, nam neq; astu profui: tu em̄ uir nō solū non emendatus es, sed peior quoq; te ipso euasisti, in habitū tibi deductus est morbus.

το πολυαυτο

η Βεγοσι
αλλικε σιβια

Affabulatio.

Fabula significat non oportere malis actibus immorari: nam & nolentē quandoq; hominē,

l 5 consue/

τὸ ἐδθ ὑπὲρ πιδετα.

Κύκνθ.

74

οιδκ. τ' αιδιο
1. in ω εοιτ
nilena.
190. cot. αιδω
no ut gallus
κτιστορ ανιθ
ores aito

Ανήρ δύποραδμ χλωα τε ἄμα καὶ λύνκνθ ἐτρέφην. ἐκ ὑδὶ τοῖς αὐτοῖς μὲν τοῖ. τὸν μὲν γὰρ, ὠδης. τὸν δὲ, τραπέζης ἔνεκην. ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χλωα παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφθη, νύξ μὲν λῶ, καὶ διαγινώσκην ὁ κερὸς ἐκ ἀφῆκην ἐκὰτόρομ. ὁ δὲ λύνκνθ ἀντὶ τῷ χλωὸς ἀπαχθεῖς, ἄδει τι μέλθ θανατκν προίμου. καὶ τῆ μὲν ὠδῆ μιλῶνι τῶ φύσιμ. τῶ δὲ τελευτῶν διαφύγει τῶ μέλει.

Επιμύδιου.

γραζομαι dif
aafero

Ο μῦθθ διηλοῖ, ὅτι πολλὰ κίς ἢ μουσική, τελευτῆς ἀναβολῶ ἀποργαζεται.

Αἰδίοψ.

ημο. ησω.
μα ηπρετ
γαηο, gna
ανη ρανι
κοκευάφο

Αἰθίοπα τις ὠνήσατο, τοῖς τὸν αὐτῶ τὸ χρωμα εἶναι δοκῶν ἀμελεία τῷ πρότορομ ἔχοντθ. καὶ παραλαβῶν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῶ προσηγε τὰ ῥύματα, πᾶσι δὲ λητροῖς ἐπειράτο καθαίρειν. καὶ τὸ μὲν χρωμα μεταβαλεῖν ἐκ εἶχε, νοσεῖν δὲ τὸ πονεῖν παροδυσάσην.

Επιμύδιου.

Ο μῦθθ διηλοῖ, ὅτι μλίνουσι αἰ φύσεις, ὡς προῆλθου τῶ ἀχλῶ.

ΠΗΡ

Χελιδῶν καὶ κερῶνθ.

λουφκῶ
τυχηχῶν.
αορ. δευτ.
μ. τέτομαι
έτυχον

Χελιδῶν καὶ κερῶνθ πόδι κάλλος ἐφελονείκην. ἴσοτυχῶσα δὲ ἢ κερῶνθ, πρὸς αὐτῶ εἶπον, ἀλλὰ τὸ μὲν σὸμ κάλλθ τῶ εαρινῶ ὄραν ἀνθεῖ, τὸ δ' ἐμὸν σωμα καὶ χειμῶνι παρατείνετα.

Επιμύδιου.

α. τετύχηκα | Ο μῦθθ

consuetudo inuadit.

Cycnus.

Vir diues anseremq; simul & cycnum nutri-
 ebat, nō ad eadem tamen, sed alterum
 cantus, alterum mensæ gratia. Cum autē oportet
 anserem pati ea, quorum causa nutriebatur,
 nox erat, ac discernere tempus non permisit
 utrunq;. Cycnus autē pro anserē abductus,
 cantat cantum quendam, mortis exordium, &
 cantu significat naturam, mortem uero effugit
 suauitate canendi.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe Musicē differre mortē.

Aethiops.

AEthiopem quidam emit talem ei colorē
 inesse ratus negligentia eius, qui prius
 habuit. Ac assumpto in domū, omnes ei adhibuit
 abstersiones, omnibus lauacris tentauit
 mundare: & colorem quidem transmutare nō
 potuit, sed morbum uexatio parauit.

*ἡ ἀμελεία
 negligentia*

Affabulatio.

Fabula significat, manere naturas, ut à principio
 prouenerunt.

Hirundo, & cornix.

Hirundo & cornix de pulchritudine
 contendebant. Respondens autē cornix ei,
 dixit: sed tua pulchritudo uerno tempore
 floret, meum uero corpus etiam hyeme durat.

ἄνθεω ἴσθω

Affabulatio.

Fabula

*ἢ ἐὰν ἔαρ. ἔαρ. ὕερ.
 ἢ χερῶν. ὄρος. ἡγέμβ.*

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ παρὰ τὰς τῶ σώματος, ὅπως
πείσας ἰσχύει τῶ ἐστὶ.

Βούταλις.

>>

κωθαρμομα. μ.
ἔσομαι. π. πέ.
μα. πορ.
επυθμίαν
φρονίζω.

Βούταλις ἀπό τινος θυρίδος ἐκρέματο. νυκτεῖς
δὲ προσελθοῦσα, ἐπαυθάνθη τὴν αἰτίαν, δι-
ὅτι ἡμδρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ἀδνει. τῆς δὲ, μὴ
μὲν τῶ ποιῆν λεγούσης, ἡμδρας γὰρ ποτε ἀδνει
συνελήφθη, καὶ δὲ τῶ ἀπὸ ἐκείνης ἐσωφρονίδη, ἡ νυ-
κτεῖς ἐπαυθ. ἀλλ' ὅτι νῦν σε φυλάττειται διὰ, ὅτι μῆ-
δὲ ὄφελος, ἀλλὰ πείμ, ἡ συλληφθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡδὲ τοῖς ἀτυχήμασι ἀνόητος ἡ με-
τάνοια.

πῶ

Κοχλίας.

> 8

Πρωτοῦ πᾶσι ὡπτα κοχλίας. ἀκόσας δὲ αὐτῶ
πρὸς τῶν, ἐφκ. ὡ κέκισα ζῶα, τῶ οἰκίω ὑμῶ
ἐμπιπραμλίωμ, αὐτὶ ἀδέτε;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶσι τὸ παρὰ κερδὸν δρώμενον ἐ-
πονείδισον.

Γυνὴ καὶ θοραπαινας.

> 9

λεπτορέω
βῆ facio.
ἀγορ.

Γυνὴ χήρα θοραπαινας ἐχέει, τῶν
τας εἰσὶ νυκτὸς ἐγείρειν ἡδὲ τὰ ὄργα πρὸς τὰς
τῶ ἀλεκτρυόνων ὡδῶς. αἱ δὲ, σιωχῶς τῶ πόνω τα-
λαιωρῶμδραι, ἐγνωσαν διὰ τὸν ἡδὲ τῆς οἰκίας ἀρ-
κτεῖναι ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνη νύκτωρ ἐξανισάντος τῶ
δὲ πασι. σιωχῶς δὲ αὐταῖς τῶ δὲ πρᾶξαμλίαις,
χαλεπωτόροις πόδιω δὲ τοῖς δεινοῖς. ἡ γὰρ δὲ παρὰ
τας ἀγνοῶσα τὴν τῶ ἀλεκτρυόνων ὡραν γίνουσάντων
ταῦτας

νοεῶ. καὶ
ἀγνοεῶ. ἴσθωρο.

Fabula significat durationem corporis, decore meliorem esse.

Butalis.

BVtalis à fenestra quadā pendebat, uesper-
tilio autē profecta rogauit causam, quare
die filet, nocte canit. Cum autem ea non incal-
sum hoc facere dixisset, nam die canendo olim
capta fuerat, & propterea ex illo prudens eua-
sit, uespertilio ait, sed nō nunc te cauere oportet,
cum nulla utilitas, sed ante q̄ capereris.

ἢ δῆλον . ἰδ
φενάδα . σ
ἠοὺ χάρις

Affabulatio.

Fabula significat, in infortunijs inutilem esse
pœnitentiam.

Cochleæ.

RVstici filius affabat cochleas. Cū autē au-
diret eas stridentes, ait: ὀ pessimæ animan-
tes domibus uestris incensis uos canitis.

Affabulatio.

Fabula significat omne intempestiue factum,
uituperabile.

ὁ, ἢ, ἐπορφῆσις

Mulier, & ancillæ.

MVlier uidua operosa ancillas habens,
has solebat noctu excitare ad opera ad
gallorum cantus. His uero assidue defatiga-
tis labore uisum est oportere domesticum oc-
cidere gallum, tanquam illum qui noctu ex-
citaret heram. Euenit autem ipsis, hoc fa-
cto, ut in grauiora inciderent mala. Nam
hera ignorans gallorum horam, temporis

eas

ταύτης ἀνίσκ.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βουλομάτα, κακῶν αἰτίαι γίνονται.

Γυνὴ μαλγῶ.

80.

Γυνὴ μαλγῶ θείῳ μλιμάλῃ ἀκροποσιασμοῦς ἐπαγγελομένη, πολλὰ διετέλει ποιοῦσα, καὶ λιβρῶσι ἐν τούτῳ ἐχουσα. γραφάμνοι δὲ τινὸς αὐτῷ ἄσεβείας, εἴλου. καὶ καταδικασθεῖσαν ἀπὸ ἡγοῦ εἰς θάνατον. ἰδὼν δ' ἐπὶ ἀπαγομένη αὐτῷ ἔφη. ἢ τίς τ' ἔδειξεν ὄργας ἀκτρέπειν ἐπαγγελομένη, πῶς ὅδε ἀνθρώπων βδελύμετα πείσαι ἠδωκῆς.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι, πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται μὴ δὲ μικρὰ ποιῆσαι δωαίμνοι.

Γαλή.

81.

Γαλή εἰς ὄργασίῳ εἰσελθοῦσα χαλκίως, τῷ ἐκεῖ λιμνῷ πῶς ἐλάχε ῥίνῳ. ξυομένης δὲ πῆς γλώττης, αἶμα πολὺ ἐφόρῳ. ἢ δὲ ἠδ' ὅσο, νομίζουσα τί τὸ σιδήρου ἀφαιρῆν, ἀχρῆς ὅσων τε λῶς πᾶσαν τῷ γλωσσῶν ἀνήλωσεν.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς τὸ ἐν Οἰλονεικίας ἑαυτῶν βλάπτουτας.

Γεωργός.

82.

Γεωργός τις σκάπτῃ, χρυσίῳ πῶς ἐτύχε. καθ' ἑκάστῳ οὖν τῷ γλῶσσι αὐτῆς ὑδρῶς περὶ εἰς φε. ἔδει δὲ ἢ τύχη ὡς αἶσα, φησίμ. ὦ ὅτι, τί τῆ γῆ τὰ ἐμὰ δάρα πρὸς ἀναπίθης, ἀπὸ ἐγὼ σοι δίδωκα, πλῆσισαι σε βουλομένη; εἰ γὰρ ὁ κερὸς μεταβάλλοι,

καὶ

ταδिकाζο.
denno

φω, ἐνω,
denno. ο.

eas excitabat. Affabulatio.

Fabula significat plerisque hominibus consilia esse malorum causas.

Mulier uenefica.

Mulier uenefica diuinarum irarum propulsiones promittens, multa facere per seuerabat, & lucrū inde facere. quidam igitur accusauerunt eam impietatis, & conuicerunt, & damnatam ducebant ad mortē. Videns autem quidam eam duci, ait: tu, quæ deorum iras auertere promittebas, quomodo neq; hominū consilium mutare potuisti?

Affabulatio.

Fabula significat, multos magna promittētes, ne parua quidem facere posse.

Mustela.

Mustela in officinam ingressa ferrarij, ibi iacentem circumlambebat limam. Rasa igitur lingua, sanguis multus ferebat. Hæc autem lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam absumpsit.

*o coraxino
officina. 6
a. p. 18.*

Affabulatio.

Fabula in eos, qui in cōtentionibus se ipsos offendunt.

Agricola.

Agricola quidā fodiēdo aurū reperit, quo tidie igitur terrā, ut ab ea beneficio affectus, coronabat. Huic autē Fortuna adstās, inquit, heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi ditatura te? nā si tēpus immutet,

&

καὶ πρὸς ἐτόρας χεῖρας ἰδοῦσσι τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἷδ' ὅτι τλωικαῦτά με τὴν τύχην μέμψη.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν ὑδργέτην ὑπὸ γινώσκειν, καὶ τότε χεῖρας ἀρδιδόναι.

Οδριπόροι.

83

Διο τινὲς ἰππικῶν ὠδριπόρου. καὶ θατόρου πῆλεκα ἑυρόντος, ἄτορος ὁ μὴ ἑυρῶν παρήνει αὐτὸν μὴ λέγειν ἑυρηκα, ἀλλ' ἑυρηκαμην. μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πῆλεκα ἀρβεληκότων, ὅ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ ἑυρόντα συνοδριπόρου ἔλεγμα, ἀρλώλαμην. ὅδ' εἰπων, ἀπόλωλα λέγει, ὅ ἄρλώλαμην. καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πῆλεκα ἑυρόντος, ἑυρηκα ἔλεγμα, ὅ ἑυρηκαμην.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν ὑτυχημάτων, ὅδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βεβαοὶ εἰσι φίλοι.

Βατραχοί.

84

Διο βατραχοὶ ἀλλήλοισ ἐγειννίω. γνέμοντο δὲ, ὁ μὲν εἰς γνὴ βαθείᾳ καὶ πύρρῳ τῆς ὀδῆς λίμνῃ. ὁ δὲ, γνὴ ὀδῶ, μικρὸν ὑδωρ ἔχων. καὶ δὴ τῶν γνὴ τῆς λίμνης θατόρῳ παραινοῦντος πρὸς αὐτὸν μεταβλῆαι, ὡς αὐτὸν ἀσφαλεστέρας δαίτης μεταλάβει, ἐκείνος ὅ ἔπειθετο, λέγων δὲ ὑαποαπασῶς ἔχειν τῆς τῶν τῶν σωθείας. ἕως ὅ σωέβη ἀμαξαν πρὸς ἑλθῶσαν αὐτὸν σωθῆσαι.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φάυλοισ ὑπὸ χειροῦντες, φθάνουσι ἀρλόμενοι πρὸς ὑδὸς τὸ βέλτιον τραπέδα.

Μελίτηρ-

Α

τολῶ. καὶ
ολύω. π.
ολοκακ.

Αλιβομα
bor.

& in alias manus hoc tuum aurum eat, scio te tunc me fortunam accusaturum.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorē cognoscere, atq; huic gratiam referre.

Viatores.

DVo quidam unā itinerabantur, & cum alter securim reperisset, alter, qui nō inuenit, admonebat ipsum, ne diceret inueni, sed inuenimus. Sed paulo post cum aggrederentur ipsos, qui securim perdiderant, habens ipsam, persequentibus illis, ad eum, qui unā itinerabatur, dicebat, perijimus. Hic autē ait, perij dic, nō perijimus. Etenim & tunc, cum securim inuenisti, inueni dixisti, non inuenimus.

Affabulatio.

Fabula significat, q nō fuerūt participes felicitatū, neq; in calamitatibus firmos esse amicos.

Ranae.

DVae ranae uicinae sibi erāt. Pascebant autē altera in profundo, & pcul à uia stagno, altera in uia parū aquae habēs. Verū, cū quae in stagno, alterā admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo frueret, illa nō paruit, dicēs firmissima teneri huiusce loci consuetudine, quousq; obtigit currū praterirentē ipsam confringere.

Affabulatio.

Fabula significat, homines quoq; praua aggredientes citius mori, quā mutantur in melius.

m Apiarius

Μελιττουργός.

85

κον. abses

ερευνουμαι
τηνιοτ.

ΕΙΣ μελιττουργεῖον τις εἰσελθὼν, τὸ λεκτηρῶν
ἀπόντῳ, τὸ ληρίον ἀφείλῃ. ὁ δὲ ἐπανελθὼν,
ἔπειθ' ἰθὺς τὰς λυφέλας εἶδ' ἔνθ' ὄρημας, εἰσήκει τὸ κατ'
αὐτὰς διδρενωώμην. αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς
ἔπανήκουσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κύντραις ἔ-
παιον, καὶ τὰ χεῖρ' αὐτοῦ διετίθουσι. ὁ δὲ πρὸς αὐτὰς, κή-
κισα ζῶα, τὸν μὲν λελέφαντα ὑμῶν τὰ ληρία ἀδῶον
ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ὑπ' μελούμενον ὑμῶν πλήθητες

Ἐπιμύδιον.

τωθεω
pello.

Ο μῦθῳ δὴλοῖ, ὅτι ἔτῳ τῶν ἀνθρώπων τινὲς, δι' ἄ-
γνοιαν τοῦ ἐχθρῶς μὴ φυλαττομένοι, τοῦ Ὀλύμπου ὡς ὑπὸ
βόλου ἀπωδοῦνται.

Ἀλκυνός.

86

κεῖον παρ
κεῖν εν
ι.

ΑΛΚΥΝὸν ὄρεσι Ὀλύμπου, αἰετὶ τῆς θαλάσσης
Ἰσθμῶν ἐπιβή. ταύτῳ λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώ-
πων θήρας φυλαττομένην, ἣν σιωπέλοις παραδα-
λατῆσι νεοτῶν ποιεῖσθαι. καὶ δὴ ποτε τίκτην μέλου-
σα, ἣνεοτῶν ποιεῖσθαι. ἔξελθὼν δὲ ποτε αὐτῆς εἰς νο-
μῶν, σιωπέβη τὴν θαλάσσαν ὑπὸ λαβροῦ λυματω-
δεῖσαν τωνδύματῳ, ὑποδραφθῆναι τῆς θαλάσσης, καὶ
ταύτῳ ὑπὸ κλύσασαν, τοῦ νεοτῶν Ἰσθμῶν εἶναι. ἡ δὲ ἐ-
πανελθὼσα καὶ γινῶσα τὸ πρᾶχθῆναι, εἶπε. δειλαία ἐγώ
γε, ἡ τις τῶν γυνῶν ὡς ἐπίβουλον φυλαττομένην, ὑπὸ ταύ-
τῳ κατέφυγον, ἡ μοι πολλὰ γέγονεν ἀπιστοδῶρα.

delim.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθῳ δὴλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων γίνονται τοῦ ἐχ-
θρῶς φυλαττομένοι, λαυθάνουσι πολλῶν χαλεπωτόροις
τῶν ἐχθρῶν Ὀλύμπου ἐμπύωντο.

Ἀλιεύς

Apiarius.

IN mellariū ingressus quidam domino absente, fauū abstulit. Hic autē reuersus, ut alueos uidit inanes, stando qd' in his erat, perscrutabatur. Apes autē è pastu redeuntes, ut deprehenderunt ipsum, aculeis percutiebant, pessimeq; tractabant. Hic autē ad eas, ô pessime animantes furatum uestros fauos illæsum dimissistis, me uero satagentem uestri percutitis.

*ὁ κερτῆρῶν
dominὸς ὃν
ποσίδει.*

Affabulatio.

Fabula significat, sic hominum quosdam ob ignorantiam inimicos nō cauere, amicos autem ut insidiatores repellere.

Alcedo.

ALcedo auis est solitaria, semper in mari uitam degens. Hanc dicitur, hominum uenationes cauentem, in scopulis maritimis nidificare, cæterum aliquando paritura, nidū fecit. Egressa autem ea ad pabulum, euenit mare à uehementi concitatum uento, eleuari supra nidū, atq; hoc submerso, pullos perdere. Hæc uero reuersa, re cognita, ait, me miseram quæ terram ut insidiatricem cauens, ad hoc confuigi, quod mihi longe est insidius.

Ἰνσίδριον

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiā quosdam ab inimicis cauendo, ignaros in multo grauiores inimicis amicos incidere.

Αλιούς.

87

Αλιεύς γ' ἄντι ποταμῶ ἡλίθου. Ἰσατένας δὲ
 τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ῥόυμα ποδὶ λαβῶν ἑκατέ-
 ρωθεν, κελευδίῳ προσδήσας λίβου, τὸ ὕδωρ ἔτυπῆν,
 ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες, ἀπεραφυλάκτως τοῖς
 βρόχοις ἐμπέσωσι. τῆν δὲ ποδὶ τὸν πέπον οἰκουμένην
 τις δεασάμενος ὄσῃ ποιουῦτα, ἐμέμφθη ὡς τὸν πο-
 τὰ μὲν δελευῦτα καὶ διειδὲς ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα
 πίνειν. ὅς ἀπεκρίνατο, ἀλλ' εἰ μὴ ὕτως ὁ ποταμὸς τα-
 ρατήετα, ἐμὲ δέξεισι λιμώτηντα ἀρθάνειν.

θολέω
turbo.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῆν πόλεωσιν οἱ δημαγωγοί, τὸ-
 τε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατριδας εἰς σά-
 σιν ποδολήσιν.

Πίδηκος καὶ δελφίς.

88

πλοοσ
ναυιγανίον.

Εθούσ ὄντες τοῖς πλείουσι μελιταῖα κουσίδια. ὅ
 πίδηκος ἐπάγει πρὸς παραμυθίαν τὸ πλῆ-
 πλεωρ τὴν εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίδηκου. γρομλίωμ
 εἰ αὐτῶν ἦν τὸ σωσίον τὸ τῆς ἀθηκῆς ἀκρωτήριον, χει-
 μῶνα σφοδρῶν σιμῶν βη γηέδα. τῆς δὲ νεῶσ ποδὶτρα
 πείσης, καὶ πάντων δηκολυμβώντων, γήηκος καὶ ὁ
 πίδηκος. δελφίς δὲ τις αὐτὸν δεασάμενος, καὶ ἀν-
 δρωπου εἶναι ἔπολαβῶν, ἀπελθὼν ἀνείχε δηκομί-
ζωμ ὑπὸ τῷ χερσίν. ὡς δὲ ἦν τὸν πειρατῆ ἔγχετο τὸ
 τῆν ἀδλωαίωμ ἐπίνθη, ἔπαυθάνθη τὸ πίδηκου, εἰ τὸ
 γήηκος ἄθλωαίωμ. τὸ δὲ εἰπὸντες, καὶ λαμπρῶν
 γήηκος τετυχηκῆναι γόνεωμ, ἔπαυθάνθη εἰ καὶ τὸν
 πειρατῆ ἐπίσταται. ἔπολαβῶν δὲ ὁ πίδηκος ποδὶ ἀν-
 δρώποσ αὐτὸ λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλου εἶναι αὐτῷ ὅ
 σιμῆκος

Piscator.

Piscator in fluuio quodam piscabatur. Ex-
tensis autē retibus, & fluxu comprehenso
utrinq; funi alligato lapide, aquā uerberabat,
ut pisces fugientes incaute in retia inciderent.
Cum quidam uero ex ijs, qui circa locum habi-
tabant, id facere uideret, increpabat, quod flu-
uium turbaret, & claram aquam nō sineret bi-
bere. Et is respondit, sed nisi sic fluuius pertur-
betur, me oportebit esurientem mori.

Affabulatio.

Fabula significat, ciuitatū etiam rectores tunc
maxime operari, cum patrias in seditionem in-
duxerint.

ἡμετέριον

Simius, & delphis.

Moris cum esset nauigantibus Meliten-
ses catulos & simios adducere in sola-
men nauigationis, quidam habebat secum &
simium. Cum autem peruenissent ad Sunium
atticæ promontorium, tempestatem uehemen-
tem fieri contigit. Naui autem euerfa, & omni-
bus natantibus, natabat & simius. Delphis q̄s
ipsum conspicatus, & hominem esse ratus, di-
gressus leuabat, ad terram perferens. Ut uero
in Piræo fuit Atheniensium nauali, rogauit si-
mium, an genere esset Atheniensis. Cum autē
hic diceret & claris hic esse parentib. rogauit,
an & Piræum nosset. Ratus autē simius de ho-
mine eum dicere, ait, & ualde amicū esse ei, &

ἡ χερσοῦ . 4 .

αγανακτες
indignos.

σωηδη. και ο δελφισ υδι ποσούτω ψυδλει αγανακτικ
σες, βαπτίζωμ αυτον απεκτεινον.

Επιμύδιου.

Ο μυθος προς ανδρας, οι τω αληθειαν εκ ειδότου,
απαταμ νομιζουσιμ.

απκταω
causam describo.

Μυιαε.

89

ΕΝ ΠΙΝΙ ΤΑΜΕΙΩ ΜΕΛΙΤΟΣ ΕΚΧΥΘΗΝΤΟΣ, ΜΥΙΑΕ ΠΡΟΣ
ΠΡΑΞΑΙ ΚΑΤΗΔΙΟΝ. ΕΜΠΑΡΗΓΗΝ ΔΕ ΤΗ ΠΟΔΩΜ ΑΥ
ΤΩ ΑΝΑΠΗΛΩΑΙ ΕΚ ΕΙΧΟΥ. ΑΡΧΩΝΙ ΓΟΜΩΝΑΙ Δ' ΕΛΕΓΟΜ, ΑΔ
ΛΙΑΙ ΗΜΕΙΣ, ΟΤΙ ΔΙΧΑ ΒΡΑΧΕΙΑΝ ΒΡΩΣΙΜ ΑΡΜΥΜΕΘΑ.

αποκνιγω
suffoco. ανα
gulo.

Επιμύδιου.

Ο μυθος δηλοει, οτι πολλοις η λιχνεια, πλωμ καιωμ
αιτια γινεται.

Ερμης και αγαλατοποιος.

90

ΕΡΜΗΣ ΓΝΩΝΑΙ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΣ ΕΝ ΤΙΝΙ ΠΙΜΗ ΠΑΡ' ΑΝ
ΔΡΩΠΟΙΣ ΟΣΙΜ, ΗΚΗΝ ΕΙΣ ΑΓΑΜΑΛΤΟΠΟΙΩ, ΕΑΥΤΟΜ ΕΙ
ΚΑΛΕΣ ΑΝΔΡΩΠΩ. ΚΑΙ ΔΕΑΣΑΜΕΝΟΣ ΑΓΑΛΜΑ ΤΩ ΔΙΟΣ,
ΗΡΩΤΑ, ΠΟΣΣ ΤΙΣ ΑΥΤΟ ΠΕΡΙΑΔΑΙ ΔΙΥΑΤΑΙ; ΤΩ ΔΕ ΕΙΠΟΝ
ΤΟΣ ΔΡΑΧΜΗΣ, ΓΕΛΩΣ, ΠΟΣΣ ΤΟ ΤΗΣ ΗΡΑΣ ΕΦΗ. ΕΙΠΟΝ
ΤΟΣ ΔΕ ΠΛΕΙΟΝΟΣ, ΙΔΩΜ ΚΑΙ ΤΟ ΕΑΥΤΩ ΑΓΑΛΜΑ, ΚΑΙ ΝΟ
ΜΙΣΑΣ ΩΣ ΕΠΕΙ ΔΗ ΑΓΓΕΛΟΣ ΟΣΙ ΔΕΩΜ ΚΑΙ ΚΟΡΘΩΘ; ΠΟ
ΛΩ ΑΥΤΩ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΝΔΡΩΠΟΙΣ ΕΙΝΑΙ Τ ΛΟΓΟΜ, ΗΡΘ
ΠΟΤΕ ΑΥΤΩ. Ο ΔΙ ΑΓΑΛΜΑΤΟΠΟΙΟΣ ΕΦΗ, ΕΑΝ ΤΟΣΤΟΣ ΩΝΗ
ΣΗ, ΚΑΙ ΤΟΣΤΗΜ ΠΕΔΗΚΛΩ ΣΟΙ ΔΙΔΩΜΙ.

γελωω μ
αω

Επιμύδιου.

Ο μυθος προς ανδρα λεγόμενον, εδεμα παρα αλλοις
οντα πιμη.

Ερμης και τερβιας.

91

ΕΡΜΗΣ ΒΟΛΟΜΕΝΟΣ ΤΗ ΤΡΕΣΙΣ ΜΑΥΙΚΛΩ ΕΙ ΑΛΥΘΗΣ
ΟΣΙ

familiarē . Et delphis tanto mendacio indignatus, submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in uiros, qui ueritatem ignorantes, existimant se decipere.

Muscæ.

IN cella quadã melle effuso, muscæ aduolantes comedebãt. Implicitis autẽ earũ pedibus euolare nõ poterãt. Cũ uero suffocarent, dicebant: Miserae nos, quia ob modicũ cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorum malorum esse causam.

ἡ λιχνοῦσα
gula

Mercurius, & statuarius.

Mercurius scire uolens, quanti apud homines esset, iuit in statuarij, transformatus in hominẽ, & uisa statua Iouis, rogabat, quanti quis ipsam emere posset: Hic autem cum dixisset, drachma, risit: & quanti Iunonis, ait, cũ dixisset, pluris, uisa & sua ipsius statua, ac opinatus cum nuncius sit deorum, & lucrosus, maximam de se apud homines haberi rationem, rogauit de se. Statuarius uero ait, si hæc emeris, & hanc additamentum do.

Affabulatio.

Fabula in uirum gloriosum, qui nullius apud alios est precij.

Mercurius, & Tiresias.

Mercurius uolens Tiresie uaticiniũ an uerũ
m 4. esset

ὅτι γινώσκω, λέλειπας τὰς αὐτῶν βοῦς ἐξ ἀγροικίας, ἢ κεν ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ, καὶ παρ' αὐτῶν κατήχθη. τῆς δὲ τῆν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης τῶν τειροβύια, ἐκεῖνος παραλαβὼν τὸν ἐρμῆν ἐξ ἡλδου, οἰωνόν τινα ποδὶ τῶν λελέωκου σκεφόμενος. καὶ τούτῳ παρήνει φράζειν αὐτῶν, ὅτι τινα αὐτῶν ὀρνίθων θεαλοῖται. ὁ δ' ἐρμῆς τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος ἀετὸν ἐξ ἀεισοῦν ὑπὸ τὰ δεξιὰ διίπταμενον, ἔφρασε. τῶν δὲ φήσαντος μὴ πρὸς αὐτὸν εἶναι ὄρνιθον, ἐκ δ' οὐτέρου κορώνην εἶδεν ἐπὶ τινος δένδρου καθημελίω, καὶ ποτὲ μὲν αὐτὴν βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γλῶσσαν τακύνουσαν, καὶ τῶν μάνται φράζει. καὶ ὅς ἴσασιν ἡμῶν εἶπεν. ἀλλ' αὐτὴ γὰρ ἡ κορώνη δίομνυται τὸν τε οὐρανὸν καὶ τὴν γλῶσσαν, ὡς εἰάν σὺ δέλης, τὰς ἐμαῖς ἀρλήσομαι βοῦς.

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρῆσαι αὐτὸς πρὸς ἄνδρα λελέπην.

Κυῖος.

Ἐχωρ τὴς δύο κυίας, τὸν μὲν ἔτορον θηροβύειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακῆν. καὶ διὰ εἰ ποτὲ ὁ θηροβύειος ἠγροβύει. ὁ οἰκουρὸς συμετεῖχεν αὐτῶν τῆς θοίνης. ἀγανακτοῦρος δὲ τῶν θηροβύειου ἡκείνου ὄνειδίζοντος, εἶπε αὐτὸς μὲν καθ' ἐκείνου μοχθεῖ, ἐκεῖνος δὲ μηδὲν πονῶν τῶν αὐτῶν τρέφεται πόνου, ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε. μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δεσπότῳ μέμφε, ὅς τ' ὠνεῖ με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ πόνου ἀλλοτεῖς ἐδίειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι καὶ τῆν νέων οἱ μηδὲν ὑπὸ τῶν μύθων

μύθων

ετακύνουσαν
κίνο.

ομεστικῶς.

β

esset cognoscere, furatus ipsius boues ex rure, uenit ad ipsum in urbem, similis factus homini, & ad ipsum diuertit. Bouum autē amissione renūciata Tiresiæ, ille assumpto Mercurio exiit augurium aliquod de fure consideraturus, & huic iubet dicere sibi, quam nam auim uiderit. Mercurius autem primum uidisse aquilam à sinistris ad dexteram uolantem, dixit: Hic nō ad se id attinere cū dixisset, secundo cornicē super arbore quadam sedentē uidit, & modo superius aspicientē, modo ad terram declinatam, & uati refert. Et is re cognita, ait, sed hæc cornix iurat & cœlum & terram, si tu uelis, meas me recepturum boues.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit aduersus uirum furacem.

Canes.

HAbens quidam duos canes, alterum uenari docuit, alterum domum seruare. Ceterum si quando uenaticus caperet aliquid, & domitiuus particeps unā cum eo erat cœnæ, ægre ferente autem uenatico, & illi obijciente, quod ipse quotidie laboraret, ille nihil faciens suis nutriretur laboribus, respondens ipse, ait: non me, sed herum reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse.

Affabulatio.

Fabula significat adolescentes, qui nihil sciunt

μυνοι, ὃ μεμωκί εἰσιμ, ὅταν αὐσὸς οἱ γονεῖς ὄτως ἀ-
γαλῶσιμ.

Ἀνὴρ καὶ γυνή.

93

Εχωμ τις γυνάικα, πρὸς σὺν κατ' οἴκῳ ἅπαντας
ἀπεχθῶς ἔχουσα, ἢ βουλὴν γινῶναι εἰς τὸ πρὸς
σὺν πατρῶος οἰκέτας ὄτω διακείται. διὸ δὴ καὶ με-
τ' ὀυλόγῳ προφάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτῷ ἀπελ-
λει πατῶρα. μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθούσις αὐ-
τῆς, ἐπωιδάνθη πῶς πρὸς σὺν ἐκεῖ διεγύθη. τῆς δὲ
φαιδῆς ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμνῶν με ἔπεβλέ-
πωντο, πρὸς αὐτῷ ἔφη. ἀλλ' ὦ γυναι, εἰ τ' ὄποις ἀπε-
χθάνη, οἱ ὄρθρου μὲν τὰς ποίμνας ὄξελαώουσιμ, ὄψε
δὲ εἰσίασι, τί χη̄ προσηκῶν πῶς τ' ὄτῶν, οἰς πᾶσαν
σιωδῆτε βῶν τῷ ἡμέραν;

ἰαχέμαι
ἰσείταται.

πρωτόγονομα

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος ὄλησῶ, ὄπι ὄντω πολλοῖς ἐκ τῶν μικρῶν
τὰ μεγαλὰ, ἀάκτῶν προδ' ἡλωμ τὰ ἀδύλα γνωε-
ζεται.

Ἐριφῶ καὶ λυκῶ.

94

Εριφῶ ὄσδρήσασα τὴν ποίμνην, ἐπὶ λυκοῦ κατὰ
δίωκθη. ὄψεσραφείσασα δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ὦ λυ-
κε, ἐπὶ πᾶσι σμα ὄπι σὸν βρωμα γημήσομαι, ἵνα μὴ
ἀποδῶς ἀπ' ὄθάνω, αὐλοσομ πρῶτον ὄπως ὄρχήσωμαι. τ'
δὲ λυκοῦ αὐλοῦντῶ, τὸ τῆς εἰφῶ ὄρχουμνῆς, οἱ λυ-
κῶν ἀκούσαντῶ τὸν λυκοῦ ἐδίωκῶ. ὄ δὲ ἀσραφείσ
τῆ εἰφῶ φησί, δικαίως ταῦτά μοι γίνεταί. ἔδει γὰρ
με μολγειρομ ὄντα, αὐλοκτῶ μὴ μιμῆσαι.

ἰαχέμαι
ἰσείταται.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος ὄλησῶ, ὄπι οἱ τῶν μὲν πρὸς ἄπεφύκασιμ
ἀμε-

unt, haud esse reprehendendos, cum eos parentes sic educauerint.

Maritus, & uxor.

HAbens quidam uxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, uoluit scire an etiam erga paternos domesticos ita afficeretur, quapropter cum rationabili pretextu ad suam ipsam misit patrē. Paucis uero post diebus ea reuerfa, rogauit quomodo aduersus illos habuisset. Hæc uero cum dixisset, bubulci & pastores me suspectabant, ad eam ait: sed o uxor, si eos odisti, qui mane greges agunt, sero autē redeunt, quid sperare oportet in ijs, quibus cum tota conuersaris die?

*προφασιο
ερωτ. προει*

*οφθαλμ. αναμ
οφθαλμ. αναμ
οφθαλμ. αναμ*

Affabulatio.

Fabula significat, sic sæpe ex paruis magna, & ex manifestis incerta cognosci.

Hædus & lupo.

Hædus derelictus à grege, persequente lupo, cōuersus ad eum, dixit: o lupe, quoniam credo me tuū cibum futurū, ne iniucunde moriar, cane tibia primum, ut saltem. Lupo autē canente tibia, atq; hædo saltante, canes cū audiuiissent, lupū persecuti sunt. Hic conuersus hædo inquit, merito hæc mihi fiunt, oportebat enim me cocus cum sim, tibicinem non agere.

Affabulatio.

Fabula significat, q̄ ea, quib. natura apti sunt, negli-

ἀμελοῦντες, τὰ δὲ ἐτόρῳ ὑπὸ πιδιδύειμ πειρώμενοι,
δυσυχίας πειπύκωσιμ.

Καρκίνος καὶ ἀλώπηξ.

95

Καρκίνος ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβάς, ἐπὶ τινος
 γνέμετο τότῃ. ἀλώπηξ δὲ λιμώθησα ὡς ἐδεά-
 σατο, πρῶσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. ὁ δὲ μέλων κα-
 ταβιβρώσκεισθαι, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα,
ὡς θαλάτῃος ὤμ, χόρσαϊος ἡβουλῆδω γημέσθαι.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκία κα-
 ταλιπόντες ὑπὸ πιδιδύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσή-
 κουσιν ὑπὸ χειροῦντες, εἰκότως δυσυχῶσιμ.

Κιθαρωδὸς.

96

Κιθαρωδὸς ἀφῆς γῆ οἴκῳ λεκονιαμῆναι σωή-
 θως ἀδῶν, καὶ ἀντιχούσης αὐτῆς τῆς φωνῆς,
 ὡς ἠδὲ σφόδρα δύφανος εἶναι. καὶ δὴ ἐπαρθείς ὑπὸ τῆ
 τῷ, ἔγνω δεῖν καὶ δεῶν τρω εἰσὶν ὑπὸ δουῶναι. ἀφικό-
 μενος δὲ ὑπὸ δέξασθαι, καὶ κακῶς ἀδῶν πάνυ, λίθοις
 αὐτὸν ἐζώσαντες ἀπήλασαν.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι ὅτῳ καὶ τῶν ῥητόρων γῆνοι γῆ ταῖς
 σχολαῖς δοκοῦντες εἶναι τινος, ὅταν ὑπὸ τῆς πολι-
 τείας ἀφίκωνται, ὁ δὲ γνὸς ἀξιοί εἰσιμ.

Κλέπτει.

97

Κλέπτει εἰς τινὰ εἰσελθόντες οἰκίαν, ὁ δὲ ἔυρομ,
ὅτι μὴ ἀλεκτρούνα. καὶ ὅτῳ λαβόντες ἀπέ-
 σαν. ὁ δὲ μέλων ὑπὸ αὐτῶν δύεσθαι, ἐδῆτο ὡς αὐ αὐ-
 τὸν ἀπολύσσει, λέγων, χησίμος εἶναι τοῖς ἀνθρώ-
 ποις, νυκτὸς αὐτῶν ὑπὸ τὰ ἔργα ἐγείρωμ. οἱ δὲ ἔφα-
 σαν

negligunt, quæ uero aliorum sunt, exercere conantur, in infortunia incidere.

Cancer, & uulpes.

Cancer è mari cū ascendisset, in loco quodam pascebat. Vulpes esuriens ut uīdit, accessit, ac eum rapuit. Ille deuorandus ait, sed ego condigna patior, qui marinus cū sim, terrestris esse uolui.

Affabulatio.

Fabula significat homines, etiam qui proprijs derelictis exercitijs, ea quæ nihil conueniūt agrediuntur, merito infortunatos esse.

Citharædus.

Citharædus rudis in domo calce incrustata familiariter, ut solebat, canens, & contra resonante in se uoce, existimabat ualde canorus esse. Verum elatus super hoc, cogitauit & theatro sese cōmittere oportere. Profectus uero ad se ostendendum, cum male admodum caneret, lapidibus ipsum explosum abegerūt.

Affabulatio.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam, qui in scholis uidentur esse aliqui, cum ad res publicas se conferunt, nullius precij esse.

Fures.

Fures in domum quandam ingressi, nihil inuenerunt nisi gallum, atque hoc capto, abierunt. Hic ab eis occidendus rogabat, ut se dimitterent, dicens, utilem esse hominibus noctu eos ad opera excitando. Hi uero dixerunt

σαν, ἀλλὰ δὴ ἴδω σε μάλλον θύομεν. ἐκείνος γὰρ ἔγει-
ρω, κλέπτειν ἡμᾶς ἔκ εἴας.

Επιμύδιου.

8. Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς γίνου-
νται, ἢ τοῖς χρηστοῖς ὅστις θυόργετήματα.

Κορώνη καὶ κώραξ.

98

Κορώνη φθονήσα καὶ κώρακι, ἔβη ὑδὶ δι' οἰωνῶν τοῖς
ἀνθρώποις μαντεύουσα, καὶ δὴ ἴδω μαρτυρεῖ
μὴ ὡς πωλέουσι τὸ μέλλον, θεαταμένη τινὰς ὀφει-
πύρουσ παριόντας, ἤκειν ἐπὶ τὴ δ' ἄνδρου. καὶ εἶπε,
μεγάλως ἔκραξεν. τῶν δὲ πρὸς τῷ φωνῷ ὑπεραφῆν
τῶν, καὶ καταπλαγῆν τῶν, ἑσποτυχῶν τις ἔφη. ἀπίω-
μεν ὡς ἔτοι. κορώνη γὰρ ὅστι, ἢ τις κερραγε, καὶ οἰωνο-
μὸν οὐκ ἔχει.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς
λερείησοι ἀμυλώμενοι, πρὸς τῷ τῶν ἴσων μὴ ἐκείων
καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

Κορώνη καὶ λύων.

99

Κορώνη ἀδλωῶ θύσα, κῶα ὑδὶ ἐσίασιν ἐκάλει.
ὁ δὲ πρὸς αὐτῷ ἔφη, τί μοι τῶν τὰς θυσίας ἀνα-
λίσκει; ἢ γὰρ θεὸς ἔτω σε μισεῖ, ὡς λακτῶν σιωτρό-
φω σοι οἰωνῶν τῶν πίσιμ πώδελεῖν. καὶ ἡ κορώνη πρὸς
αὐτῶν, δὴ ἴδω μάλλον αὐτῆ θύω, ἵνα δαμαγῆ μοι.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ δὴ λερόδοτος εἰς ἐχθρὸς θυ-
όργετῶν ἔκ ὀκνησιν.

Κώραξ καὶ ὄρις.

100

Κοώραξ βοφῆς ἀφρονὸς ὡς καταίδεν γῆνι θυηλίω τοπῶ.
ὄρις

rūt, sed propter hoc te tanto magis occidimus.
Illos enim excitando, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maxime prauis esse aduer-
sa, quæ bonis sunt beneficia.

*qui bonis bonis
sunt eadem ma-
lis mala*

Cornix, & coruus.

Cornix coruo inuidens, quod is per augu-
ria hominibus uaticinaretur, ob idq̄ cre-
deretur uti futura prædicens, conspicata uiato-
res quosdā prætereūtes, iuit super arborē quan-
dam, stansq̄ ualde crocitauit. Illis uero ad uocē
conuersis, & admiratis, re cognita, quidam in-
quit: abeamus heus uos, cornix enim est, quæ
crocitauit, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, eodē modo & homines cum
præstantioribus certantes, præter quàm, quòd
non ad æqua perueniunt, risum quoq̄ debere.

Cornix, & canis.

Cornix Mineruę sacrificās, canē inuitauit
ad epulas. ille uero ad eā dixit, qd frustra
sacrificia absumis: dea enim adeo te odit, ut ex
peculiarib. quoq̄ tibi augurijs fidē sustulerit.
Cui cornix, ob id magis ei sacrifico, ut reconci-
lietur mihi.

*u. adu. as.
minerva:
u. esid. oio. 10
conminu. ep*

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq̄ ob lucrum nō uereri
inimicos beneficijs prosequi.

Coruus, & serpens.

Coruus cibi indigens, ut serpentē in aprico
quodam

ὄψιν κιδιμώνδρου, ἔστην καταπύας ἤρπασε. τὸ δὲ, ὑπὲρ ἀφῆντος καὶ διακόντος αὐτῶν, ἀρδνήσκει μέλλων εἶρηκε. δείλαιος ἔγαγε, ὃς τοιοῦτον ἔυρομ' ἔρμαιον. ὃς δ' ἐκὼν ἀπόλλυμαι.

θεο. ἐρρω
εμκα. ἡ
τορεύω

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα, ὃς ἀθροιστῶν ἔυροσιν ὑπὸ στωπιδωεύω. εὐρία λινοδωδύσαντα.

δωεύω. εὐρία
λινοδωδύσαντα.

Κολοῖος καὶ ποδισδράαι.

Κολοῖος γὰρ τινι ποδισδραῶνι ποδισδράας ἰδὼν κελῶς τρεφομνίας, λδνηάνας ἑαυτὸν ἤλθην, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς δλαίτις μεταληψόμενος. αἰ δὲ μέχει μὲν ἡσύχαζεν, οἰόμενος ποδισδραῶν αὐτὸν εἶναι, προσίητο. ἔπει δ' ἐποτε ἐκλαδομνιος ἐφθέγγετο, τινικαῦτα τὴν αὐτὴν γνοῦσαι φύσιν, ὃς ἡλασεν παῖον σαι. καὶ ὃς, ἀρτυχῶν τῆς γνταῦθα τροφῆς, ἐπαυήκε πρὸς ὃς κολοῖος πάλιν, λιακείνοι δλα τὸ χρώμα αὐτῶν ἐκ ὑπ' γνόντου, τῆς μετ' αὐτῶν δλαίτις ἀπέβησαν, ὡς τε δινοῖν ὑπὸ θυμῆσαντα μηδετόρας τυχεῖν.

υχαζο
εο, φησισο.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δλα καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκείαδ, λογιζομνίας, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς ἄλλ' μηδὲν ὠφελείμ, ἀφαιρέται καὶ τὰ πρόσοντα πολλὰ κίς.

δ.

Κολοῖος.

Κολοῖος τις συλλαβῶν καὶ δήσας αὐτὸν τὸν πόδλα λίνω, ἄλλ' ἑαυτὸν παρέδωκε παιδί. ὁ δὲ, μὴ ὑπομείνας τὴν μετ' ἀνδρώπων διαίταν, ὡς πρὸς ὀλέγον ἀδείας ἔτυχε, φυγῶν ἤκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλιάν.

ῥι κροχομαι
ἐπιμύδιον

ποδισδραῶντος δὲ τὸν δεσμοῦ τοῖς λιαλδραῖς, ἀρπυτῆναι μὴ δλωμνιος, ἔπει δ' ἡ ἀρδνήσκειν ἔμελλε, πρὸς ἑαυτὸν

quodam loco dormientem uidit, hunc deuolando rapuit. Hic cū se uertisset, atq; momordisset ipsum, coruus moriturus dixit, me miserū, qui tale reperi lucrum, quo etiam pereo.

Affabulatio.

Fabula in uirum, qui ob thesaurorū inuentio-
nem de salute periclitatur.

Monedula, & columbæ.

Monedula in columbario quodā colūbis uisis bene nutritis, dealbauit sese, iuitq; ut & ipsa eodem cibo impertiretur. Hæ uero, donec tacebat, ratæ eam esse columbam, admisserunt. Sed cum aliquando oblita uocem emisisset, tunc eius cognita natura, expulerunt percutiendo, eaq; priuata eo cibo redijt ad monedulas rursum. Et illæ ob colorem, cū ipsam non nossent, à suo cibo abegerunt, ut duorum appetens, neutro potiretur.

*φ. Δεγγομα
μ. γφομαί λογ*

Affabulatio.

Fabula significat, oportere & nos nostris contentos esse, cōsiderantes auaritiā, præterq; qd nihil iuuat, auferre sæpe & quæ adsunt bona.

Monedula.

Monedulam cum quis cepisset, & pedem alligasset filo, suo tradidit filio. Hæc nō ferendo uictum inter homines, ubi parumper libertatē nacta est, fugit, in suumq; nidum se contulit. Circumuoluto uero ramis uinculo, euolare haud ualens, cū moritura esset, se-

n cum

ἑαυτὸν ἔφη, δαίλαιθ' ἔγωγε, ὅς τινι πατρ' ἀνθρώποις
μὴ ὑπομείνας δουλείαν, ἑλαδοῦ ἑμαυτὸν τῆς ζωῆς σε-

ερεω.μ. πωρ
ρῖο.

ουομα
libero.

κέρω.μ. ευσω
ρ.α. ἐρέχεα
ἐνεχενα.
λικρο, ηκα
εμδο

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθ' ἔφη, ὅτι τινὲς ἔδ' ὅτε μετρίων λινδιῶν
ἑαυτῶν βυλόμενοι ἔρυσαντα, εἰς μέζους πόδι πίπτεσι.

Ἐρμῆς.

103

Ζεὺς ἔρμῃν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψύ-
δ'ος φάρμακον ἔγχεῖν. ὁ δὲ ἄσπ' τείψας, καὶ μέ-
τρον ποίησας, ἰσοῦ ἑκάσῳ ἔνεχεν. ἰδί δὲ μόνον τὸ σκυ-
τίως ὑπολειφθέντ' ἔφη, πολὺ κατέλειπε φάρμακον,
ὅλω λαβὼν τινὶ θύειαν ἔνεχεν αὐτῷ. κακτότε συ-
νέβη αὐτῷ τεχνίτας ἅπαντας ψύδεσθαι, μαλιστα δ' ἐ-
πάντην αὐτῷ σκυτίας.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθ' ἔφη πρὸς ψυδολόγους τεχνίτας.

Ζεὺς.

104.

Ζεὺς πλάσας αὐτῷ ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας
ἔλαθέσιν αὐτοῖς ἔνεθεκε, μόνω δ' ἔνεθεναι τῷ
ἀνακτῶν ἐπελάθετο. διὸ καὶ μὴ ἔχων πόδην ἀν' αὐτῷ
εἰσαγαγεῖν, ἔλα τὸ ὄχλου αὐτῷ εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν.
ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεγε ἀναξιοπαθοῦσα. ἐπεὶ
δὲ σφόδρα αὐτῷ ἔνεκει, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε ἰδί ταύτας
εἰσέρχομαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς ἀν' ὄρω μὴ εἰσελθῆναι.
ἀν' δ' εἰσελθῆναι, αὐτῷ ἐξελθῆναι παραύτινα. ἀπ' δ' ἡ
τότε σωέβη πάντας αὐτῷ πόρνησιν ἀναγκυώτους εἶναι.

προσ. σοντω

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθ' ἔφη, ὅτι αὐτῷ ὑπὸ ὄρωτ' κατεχομῆναι,
ἀναγκυώτους εἶναι συμβαίνει.

Ζεὺς

eū loquebat̄, me miserā, quę apud homines nō ferēdo seruitutē, incaute mea me uita priuauī.

Affabulatio.

Fabula significat, nōnunquam quosdam, dum se à mediocribus student periculis liberare, in maiora incidere.

Mercurius.

Iupiter Mercurio iussit, ut artificibus omnibus mēdacij medicamentū misceret. Hic eo trito, & ad mensurā facto, æquabiliter singulis miscuit. Cū uero solo relicto sutore, multū sup̄ esset medicamēti, totū acceptū mortariū ei miscuit. Atq; hinc contigit artifices omneis mentiri, maxime uero omnium sutores.

ἴσο σκυτεῶν
μύθος.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

Iupiter.

Iupiter formatis hominibus, omneis illis affectus indidit, solū indere pudorem oblitus est. Quapropter non habens, unde nam ipsum introduceret, per turbā ingredi eum iussit. Hic uero primum contradicebat, quod indigna ferret. Vehemētius uero eo instante, ait: Sed ego sanè his ingredior pactis, si amor nō ingredia-
tur. Sin ingredia-
tur, ipse exhibo quamprimū. Ex hoc sanè euenit, omnia scorta inuerecūda esse.

ἄσχυται
πᾶσι ἔπειμα.

Affabulatio.

Fabula significat, captos amore inuerecundos esse.

Ζεύς.

106

Ζεύς γάμοις τελευτῶν, πάντα τὰ ζῶα εἰσία. μό-
νης δὲ τῆς χελώνης ὑσώρησάσις, διαπορεύω τὴν
αἰτίαν τῆς ὑσώρησεως, ἐπωιδάμενος αὐτῆς, τίνεσσι χά-
ριμ αὐτῇ ὑπὸ τὸ δλείωνον ἔπαρεγγύετο. τῆς δὲ εἰπού-
σης, οἶκος Ὀίλοσ, οἶκος ἄρεισθ, ἀγανακτῆσας κατ' αὐ-
τῆς, κατεδίκασε τὸν οἶκον βασιλεύουσαν πόδιφορέμ.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰρουῦ-
ται μάλλον λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῶν, ἢ παρ' ἄλλοις πο-
λυτελεῶς.

Λύκος καὶ πρόβατον.

106

Λύκος ὑπὸ λυαδῶν διηχθεῖς καὶ κηκῶς πάχων,
ἐβέβλητο. τροφῆς δὲ ἀκρεδῶν, δεασάμενος πρό-
βατου, εἰδὲτο ποτὸν ἐκ τῶν παραρρέοντων αὐτῷ πο-
ταμῶ κομῆσαι. εἰ γὰρ σὺ μοὶ φησὶ δώσεις ποτὸν, ἐγὼ
τροφῶν ἐμαυτῶν ἐυρήσω. τὸ δὲ ὑποτυχόν, ἐφη, ἀλλ'
ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ὑπὸ δώσω, σὺ καὶ τροφῆ μοὶ χήσῃ.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, δι' ὑποκρίσεως γίνε-
σθδύοντα.

Λαγωοί.

107

Λαγωοί ποτε πολεμοῦντες ἄεθρῆς, παρεκάλωσαν
εἰς συμμαχίαν ἀλώπεικας. αἱ δὲ ἔφασαν. ἐβον
δῆλαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ἡδαιμεν τίνεσσι ἐσέ, καὶ τίσι πο-
λεμῆτε.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι Ὀιδονειοῦντες,
τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονῶσι.

Μύρμηξ.

Μύρμηξ

Iupiter.

IVpiter nuptias celebrās, omnia animalia accipiebat. Sola uero testudine tarde profecta, admiratus causam tarditatis, rogauit eam, quamobrē ipsa ad cœnā nō accesserit. Cū hæc dixisset, domus chara, domus optima, iratus ipsi, damnauit ut domum baiulans circumferret.

Η. ΧΕΛΩΝΗ.
τέτιδος. σ.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines eligere, parce potius apud se uiuere, quàm apud alios laute.

Lupus, & ouis.

LVpus à canibus morsus, & male affectus, abiectus iacebat. Cibi uero indigens, uisa oue, rogabat ut potū ex præterfluente flumine sibi afferret. Si em̄ tu mihi, inqt, dederis potū, ego cibū mihi ipsi inueniā. Illa, re cognita, ait: sed si ego potum do tibi, tu & cibo me uteris.

πολυτελεσο
καυε σ σ σ σ

ποτοσι. πολ
ο. σ

Affabulatio.

Fabula in uirum maleficum, per simulationem insidiantem.

κακιστος

Lepores.

Lepores olim belligerantes cum aquilis, inuocarunt in auxilium uulpes. Hæ autem dixerunt, uobis auxiliaremur, nisi sciremus qui uos estis, & cum quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui cum præstantioribus certant, suam salutem contemnere.

Formica.

ΜΥρμηξ ὁ νῦν, τὸ παλαιὸν ἀνδρωπῶτα ἴω. καὶ τῆ γουργία διωκεῖτο πρὸς ἄλλους, ὅτι τοῖς ἰδίοις ἤρκειτο πόνοις, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν γειτόνων καρπὸς ὑφηρεῖτο. ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτικῶς ὑπὲρ τῆ τούτου πλεονεξίας, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς ἴσσο τὸ ζῶον, ὃ μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ πῶ μορφῶν ἀλλάξας, τῶν διαθεσῶν οὐ μετέβαλε. μέλει γάρ τῳ νῦν τὰς ἀρτέρας πρὸς αὐτὸν ἴσσο τῶν ἐτόρων πόντος συλλέγει, καὶ ἐαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

μεταμόρφωσις
μορφή
transformo.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ καὶ τακαλλίστα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον ἔμεταβαλλονται.

Νυκτεῖς καὶ γαλή.

Νυκτεῖς ὑπὲρ γῆς πρὸς οὐρανὸν ἀναστρέφονται, ὡς γαλήνη σιωπῆς ἐστίν. καὶ μέλλουσα ἀναστρέφεται, πρὸς σωτηρίας ἐδέετο. τῆς δὲ φαρμάκης, μὴ δυνάσασθαι αὐτῶν ἀκλῦσαι, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτωχοῖς πολεμῆναι, αὐτὴν ἔλεγχον ἔκ ὄρνιθι ἀλλὰ μῦς εἶναι, καὶ ἔτι ἀφείδη. ἵσσορον ἢ πᾶσι πτωχοῖς ἀναστρέφεται, καὶ ὑφ' ἐτόρας συλληφθεῖσα γαλήνης, μὴ βρωθῶναι ἐδέετο. τῆς δὲ εἰσόδου ἀπασιμ' ἐχθραίνειν μυσίμ, αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτεῖς ἔλεγχον εἶναι, πᾶσι πτωχοῖς ἀναστρέφεται. καὶ ἔτι σιωπῆς δις αὐτῶν ἀλλάξασθαι ἐν τῷ ὀνόματι, σωτηρίας τυχεῖν.

φείμι
μῦθος

βρώω· μ.
βρώω· μ.
βρώω· μ.

ἀλλὰ τῶν
μῦθος

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεισὶ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ὑπὸ μῆνιν, λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμετάχικτα πιζομένοι, πολλάκις αὐτὸν κινδυνῶν ἐκφύγασιν.

Ὁδοιπόροι.

Ὁδοι-

QVæ nunc formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assidue incumbens non erat proprijs laboribus cōtentus, sed & uicīnorum fructus surripiebat. Iupiter autem indignatus huius auaritia, transmūtavit eum in hoc animal, quæ formica appellatur. Verū cū mutasset formam, non & affectum mutauit. Nam usque nunc arua circumeundo, aliorum labores surripit, & sibi recondit.

Affabulatio.

Fabula significat, natura prauos, etsi maxime speciem transmūtaverint, mores non mutare.

Vespertilio, & mustela.

Vespertilio in terram cum cecidisset, à mustela capta est. Et cū occidenda foret, pro salute rogabat. Hac uero dicente, nō posse ipsam dimittere, quod natura uolucris omnibus inimica foret, ait: nō auem, sed murē esse, & sic dimissa est. Postremo autē cum iterū cecidisset, & ab alia capta mustela, ne uoraretur orabat. Hac autem dicente, cunctis inimicam esse muribus, hæc nō mus, sed uespertilio esse dicebat, & rursus dimissa est. Atque ita euenit bis mutato nomine, salutem consecutam fuisse.

Affabulatio.

Fabula significat, neq; nos in iisdem semper esse oportere, considerantes eos, qui ad tempus mutantur, plerunq; pericula effugere.

Viatores.

n 4 Viatores

Οδοιπόροι κατὰ τινα ἀγριαλὸν ὁδιδύοντο, ἥλ-
 θου ἐπὶ τινα σιωπιάν. καὶ κείθην θεασάμενοι
 φρύγανα πόρρωθεν ᾤοντες πλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλην
 αἰ. μ. οἶησο· ᾤοντες. διό δὴ προσέμνηον ὡς μελλούσης αὐτῆς προ-
 σαρμίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ἔσπευ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύ-
 γανα, ἐγγυτέρω ἐγγύθε, ἐκέπι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδύ-
 κωυ βλέψαιμ. ἔζηρεχθέντα δ' αὐτὰ φρύγανα ὄντα
 ἐδύοντο, πρὸς ἀλλήλους ἐφασαν, ὡς ἄρα μάλτις ἡμεῖς
 τὸ μηδὲν οὐ προσεδεχόμεθα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων γῆνοι ἔξ ἀπρόσπης
 δουκῶντο φοβόροι εἶναι, ὅταν εἰς πείραν ἔλθωσι, ἐ-
 δινὸς ἐνείσπονται ἄξιοι.

ονθ ἄγειθ.

Ονοθ ἄγειθ ὄνομα ἰδῶν ἡμῶρον γ' ἵνι θυηλίῳ
 τόπῳ, προσελθὼν αὐτῶν ἐμακίρειζεν, ἐπὶ τῇ
 τῆ θυεξία τῷ σώματι, καὶ τῆ τῆς τροφῆς ἀρλάουσι.
 ὕσρομ δὲ ἰδῶν αὐτῶν ἀχοφοροῦντα, καὶ τὸν ὄνηλα-
 τῶν ὀπιθῆν ἐπόμνηον, καὶ ῥοπάλοις αὐτῶν παῖοντα,
 ἔφη, ἀλλ' ἐγωγε ἐκέπι σε θυδαμονίζω, ὄρω γὰρ, ὡς οὐκ
 ἔανδῦ κακῶν μεγαλῶν τῶν θυδαμονίαν ἔχεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκ ἐπιζηλωτὰ τὰ μετὰ λινδῶν
 κερδῶ· εὐσ. καὶ ταλαιπωριῶν κέρδι.

Ονοι.

Ονοι ποτὲ ὑπὸ βῆθ σιωεχῶς ἀχοφορεῖν καὶ τα-
 λαιωρεῖν, πρὸς βεῖς ἐπεμψαν πρὸς τὸν δία,
 λύσιμ τῶν πόνων αὐτῶν. ὅσ' αὐτοῖς ᾤοντο εἶσαι Βου-
 λόμνηθ, ὅτι ἴσῳ ἀδωῖα τὸν ὄσιμ, ἔφη, τότε αὐτοῖς
 ἀπαλ-

πεμπω ψω
 τῆκο.
 ἔφενυμι. μ.
 .π. εἶχα.
 ἄνδρ. ἀνδρ.

Vlatores secundū littus quoddā iter facientes, uenerūt in speculā quandā, & illic cōspicati farmēta procul natantia, nauim esse magnam existimarūt, quam obrē expectarūt, tanq̄ appulsura ea esset. Cū uero à uento lata farmēta propius forēt, nō nauim amplius, sed scaphā uidere uidebant. Aduectis autē illis, cū farmēta esse uidissent, inter se dixerunt, ut nos igitur frustra, quod nihil est, exspectabamus?

Affabulatio.

Fabula significat, nō nullos homines, qui ex improuiso terribiles esse uidentur, cum periculū feceris, nullius esse precij inueniri.

Asinus syluestris.

Asinus syluestris asino uiso domestico in loco quoddā aprico, p̄fecto ad ipsum, beatū, dicebat & corporis habitudine, & cibi p̄ceptione. Deinde uero cū uidisset eū ferentē onera, & agasonē retro sequentē, & baculis ipsum p̄cutientē, ait, ast ego nō amplius beatū te existimabo. Video em̄ nō sine magnis malis habere te felicitatē.

Affabulatio.

Fabula significat, non esse æmulanda lucra, in quibus insunt pericula, & miserix.

Asini.

ASini olim propterea quod assidue onera ferrent, & fatigarentur, legatos miserūt ad Iouē, solutionē laborū petētes. Hic autē ostēdere ipsis uolens, id nō posse fieri, ait. Tūc eos

n 5 libe/

το φέρων.
σάρματιν. λιγ
αριον. Πριπυλα

ἀπαλλαγῆσε δαίτης καὶ παθείας, ὅτ' αὐτὸν οὐροῦν τὸ
 ποιήσωσι ποταμόν. καὶ κείνοι αὐτὸν ἀληθδύειν ἔπολα
 βόντ' αὐτὸν ἐκείνους καὶ μέχει τὸ νῦν γῆθα ἄρον ἑτέ-
 ρων ἰδίωσιμ ὄνων, γῆταῦθα καὶ αὐτοὶ ποδιστάμνοι ἄ-
 ρῶσιμ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ἀπλοῖ, ὅτι ἐκείνῳ τὸ πεπρωμένον ἀδρα-
 πῶτόν ἔστιμ.

Οὐθ' καὶ ἀλώπηξ.

113

Ο ΝΘ γῆδυσάμν' ἀλεοντῶ, ποδίζει, τὰλλα
 τῶν ζώων ἐκφοβῶμ. καὶ διὰ θεασάμην' ἀλώ-
 πεκα, ἐπειρᾶτο καὶ τὰύτῳ δεδ' ἄπ' ἡεδα. ἢ δέ, ἐτ' ὑ-
 χανε γὰρ αὐτὸ φθεγξαμνίου περακηνουῖα, πρὸς αὐ-
 τὸν ἔφη. ἀλλ' εὐ ἰδί, ὡς καὶ ἐγὼ αὐτὸν ἐφοβήθην, εἰ μὴ
 ὄγκωμνίου ἤκουσα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ἀπλοῖ, ὅτι γῆνοι τῶν ἀπαυδ' ἀπ' τῶν, τοῖς ἔξω δὲ
 κωῦτές τινος εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐ-
 λέγχοντα.

Οὐθ' καὶ βοτράχοι.

114

Ο ΝΘ ξύλα βασιζώμ, διέβαινέ τινα λίμνῳ. ὄλε
 ἀήσας δέ, ὡς κατέπιδεν, ἄξανασιῶαι μὴ δι-
 ναμνιος, ὡδ' ὑρετό τε καὶ ἔσεν. οἱ δέ γ' ἐν τῇ λίμνῃ βᾶ-
 τράχοι τῶν σναγμῶν τῶν ἀκρόσων τὸν αὐτὸν, ὡ ἔτος, ἔφα-
 σαν, εἰ τί αὐτὸ ἐποίησας, εἰ ποσὸν γῆταῦθα χρόνον διέ-
 τειβῶ, ὅσον ἡμῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πωσῶμ, ὅπως ὀδ' ὑ-
 ρη.

Επιμύθιον.

Τὸτ' ἔφη λόγῳ χήσασαί αὐτὸν πρὸς ἀνδρα ράθυμον, ὅσ
 ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφορῶντα, αὐτὸς αὐτὸν πλείους
 ῥαδίως ὑφιστάμν'.

ἄνος

δω

δὲ τῶ . μ . ἴω
 ἰχα . territo .

ιδέω . ησω
 βοτ . ἰ
 ῥομα . ἰαρε

liberatū iri laboribus, cum mingendo fluuium fecerint. Ac illi eū uerū dicere existimantes, ex illo & nunc usq; , ubi aliorum urinam uiderint asinorum, illic & ipsi circumstando mingunt.

Affabulatio.

Fabula significat, unicuiq; quod fatale est, incurabile esse.

Asinus, & uulpes.

Asinus indutus pelle leonis, uagabatur re aliqua bruta perterrendo. Cæterum uisa uulpe, tentauit & hanc perterrefacere. Hæc autem (casu enim ipsius uocem audiuerat) ad ipsum ait : sed bene scias, quod & ego te timuisssem, nisi rudentem audiuissem.

Affabulatio.

Fabula significat, nōnullos indoctos, q̄ ijs, qui extra sunt, aliqui esse uidentur, ex sua linguacitate redargui.

Asinus & ranæ.

Asinus ligna ferēs pertransibat paludem quandam. Lapsus autem, ut decidit, nec surgere posset, lamentabatur, ac suspirabat. Ranæ autem quę erant in palude auditis suspirijs, heus tu, dixerunt, & quid faceres, si tanto hic tempore, quanto nos, fuisses, cum quia ad breue tempus cecidisti, sic lamenteris?

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit in uirum segnem, qui ob minimos quosque labores tristatur, cum ipse maioribus facile resistat.

Asinus

ΟΝΘ καὶ κῆραξ.

115

ελκώω. ὠβία
ωκκ. ηυλα
το. ἰνδε
ελχοσ.

ΟΝΘ ἠλκωμλίΘ τὸ νῶτον, γ' πνι λειμῶνι γ' ἐ-
μω. κῆρακΘ δὲ ὑπὸ καρδισαντος αὐτοῦ, καὶ τὸ
ἐλκΘ ξάινουτος, ὃ ὄνΘ ὀγκάτο καὶ ἠλάτῳ. τὸ δὲ ὄνη
λάτῳ πῶρρῳδον ἰσαμλῆς καὶ γελῶντος, λύκος παριῶν
αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφη. ἀθλιοὶ ἡμεῖς, οἱ καὶ μόνου ὀφθῶμῳ
αὐτῷ διωκόμεθα, τὸ τῷ δὲ καὶ πῶσε γε λῶσιμ.

δω. ἴδον.

Επιμύδιον.

Ο μῦθΘ δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοῦργοι τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ
μόνου φανέρηται δ' ἠλοῖ εἶσιμ.

ΟΝΘ καὶ ἀλώπῃξ.

116

κρημλῆθ.
ραπῆνδ.

ΟΝΘ καὶ ἀλώπῃξ κρινωνίαν σιωβέμενοι πρὸς
ἀλλήλους, ὅζ' ἠλδομ εἰς ἄγραν. λέοντος δ' αὐ-
τοῖς πῶριτυχόντος, ἠ ἀλώπῃξ τ' ἐπεηρητημλῆου ὀρῶσα
λίανδωομ, πῶσε λῶσα τῷ λέοντι, παραδῶσιμ αὐτῷ
τ' ὄνου ὑπέχθῳ, εἰάν αὐτῇ τὸ ἀκίνδωομ ἐπαγγέλλῃ.
τὸ δ' ἄρλῦσιμ αὐτῷ φήσαντος, ἐκείνη παραγαγῶ-
σα τ' ὄνου, εἰς τινα πᾶγιμ ἐμῶδῃμ πῶσε κῶσασε, καὶ
ὀλέωμ ὀρῶμ ἐκείνομ φῶγιμ μὴ διωσῶμνομ, πρῶτῳ
τῷ ἀλώπῃκα σιωέχθῳ, εἰθ' ὄτως ὑπὸ τ' ὄνου ἐτράπη.

Επιμύδιον.

Ο μῦθΘ δηλοῖ, ὅτι τοῖς κρινωνοῖς ὑπὸ βουλῶντομ,
λανθάνουσι πολλὰ καὶ αὐτοῖς πῶσε πῶσε.

Ορνις καὶ χελιδῶν.

117

θερμαίνω.
ερασιό, ρονέο.
ἀνω κυζαν.
Νω. τ. ἠκα.
ἠ κυζα.
νεσο.

Ορνις ὀφείως ὠὰ εὐρῶσα, ὑπὸ μελῶς ἐκδρῶμανα-
σα ὅζε κῶλαψε. χελιδῶν ἡ θεακαμλῆ αὐτῷ,
ἔφη. ὠ ματοῖα, τί ταῦτα τρέφεις; ἀπὸρ αὐξῆθῆντα,
ἀπὸ σου πρῶτης τὸ ἀδικεῖμ ἀρῆεται.

Επιμύδιον.

Ο μῦθΘ

Asinus, & coruus.

Asinus ulcerato dorso in prato quodā pascēbatur. Coruus autē insidente sibi, & ulcus percutiēte, asinus rudebat ac saltabat. Sed agasone procul stante, ac ridente, lupus prateriens, ipsum uidit, & dixit, miseri nos, quos si tantum uiderit, persequit̄, huic autē & arrident.

Affabulatio.

Fabula significat, maleficos homines, si tantū appareant, dignosci.

Asinus, & uulpes.

Asinus & uulpes inita inter se societate, exiuerunt ad uenationē. Leo uero cū occurrisset ipsis, uulpes imminēs periculū uidēs, profecta ad leonē, tradituram ei asinū pollicita est, si sibi impunitatē promiserit. Qui cū dimissurum eam dixisset, illa adducto asino in casses quosdā ut incideret, fecit. Sed leo uidens illum fugere minime posse, primam uulpem comprehendit, deinde sic ad asinum uersus est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui socijs insidiantur, sæpe & seipsos nescios perdere.

Gallina, & hirundo.

Gallina serpentis ouis inuentis diligenter calefacta excudit. Hirundo autē cū eam uideret, ait, o demens, quid hæc nutris? quæ cum excreuerint à te prima iniuriā auspicabuntur.

Affabulatio.

Fabula

*fairw gwa
fairw ya.
pennid. ce
fomdeo.*

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλιθάσδου τὸς ὄσιμ ἢ πονηρία, καὶ τὰ μέγιστα ὀδύρεται.

Καμυλθ.

118

Ο Τε πρότον κάμυλθ ὠφθη, οἱ ἀνθρώποι φοβῆθ ἰσχύου, καὶ τὸ μέγισθ καταπλαγῆνται, ἐφύγου. ὡς δὲ χρόνος πρῶτοντος, σωείδου αὐτῆς τὸ πρῶτον, ἐδάρεθσαν μέχρι τῆ πρῶσελθειν. ἀδοῦμνοι δὲ ἔτι μικρὸν, τὸ ζῶον ὡς χολῶν ἐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἦλθον, ὡς τε καὶ χαλινὸς αὐτῆ πῶδῃ γίνεται, πασιμ ἐλαυίειν δεδῶκεται.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβόρα τῶν πραγμάτων τῶν, ἢ συνηθία ὀνηκαταφρόνητα ποιεῖ.

Οἴσι.

119

Ο Φις ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατῶν μινθ, τῶ δὲ γνετύγχανον, ὁ δὲ ζεύς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' εἰ τὸν πρότον πατήσαντα ἐπληξας, ἐκ αὐτοῦ δούτορθ ἐπεχέρησε ὅσον ποιῆσαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότον ὑπὸ βάλουσιμ ἀνδισάμνοι, τοῖς ἄλλοις φοβόροι γίνονται.

Πεισοδρα.

120

Π Πεισοδρα δὲ ψη στωεχομῶν, ὡς ἰδεῖσθαι τὸ γνῆνι πῶω ἱραπῆρα ὕδατθ γεγραμμῶν, γνόμεσθ ἀληθινὸν εἶναι. διὸ καὶ πολλῶν τῶν ῥοίω γνεχθεῖσα, ἔλαθον ἑαυτῶν τῶν πίνακι ἐμῶδου ὄσα, ὡς καὶ τῆ πῆρω αὐτῆς πῶδῃ κλαδῆν τῶν καταπῶδῃ ὑπὸ γλῶ, καὶ ὑπὸ τινθ τῶν παρατυχόντων ἀλῶναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος

ῥι κλάζο.
? fraigo.

Fabula significat, implacabilē esse prauitatem, licet afficiatur maximis beneficijs.

Camelus.

CUm primum uisa est camelus, homines perterriti, & magnitudinē admirati fugiebant. Vbi uero procedente tempore cognouerunt ipsius mansuetudinē, confisi sunt eo usq̃, ut ad eam accederent. At intellecto paulo post beluæ nō inesse bilem, eò cōtemptus ire ut & frena ei imponerēt, & pueris agendā traderēt.

Affabulatio.

Fabula significat terribiles res, consuetudine contemptibiles fieri.

Serpens.

Serpens à multis hominibus pessundatus Iouem postulauit. Iupiter autē ad eū dixit, sed si qui prior cōculcauit, pupugisses, nequaquā id facere secundus aggressus fuisset.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui prius inuadentibus resistunt, alijs formidolosos fieri.

Columba.

Columba siti correpta, ut uidit quodā in loco poculū aquæ depictū, uerū rata, atque multo elata impetu, inscīa in tabulā offendit, ut & pennis ipsius perfractis in terram decideret, atq̃ à quodam occurrentium caperetur.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι γῆνοι τ' ἀνδρώων δ' ἄσφοδράς
πεδυμίας, ἀποδισκέπτως πράγμασι ἐχειρουῶ-
τον, ἐμβολλευσιν ἑαυτοῦ εἰς ὄλεθρον.

Περὶ δὲ καὶ κερώνη.

121

*φρουάτ' οὐ
φουβίο.*

Περὶ δὲ γῆνι ποδισδρεῶνι τρεφομένη, ἡδὲ πο-
λυτεκνία ἐφρουρήθη. κερώνη δ' αὐτῇ ἀκούσα
σὰ ἔφη, ἀλλ' ὦ αὐτῇ. πέπασσο ἡδὲ τὸτω σεμνωμέ-
νη, ὅσω γὰρ αὐτὴ πλείονα τέκνης, τὸσ' ἔτω καὶ πλείους λύ-
πας σιωλγεις.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν οἰκετῶν δύσυχ' ἑσπείεσιμ,
ὅσοι γῆνι δουλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιῶσιμ.

Πλάσιος.

122

*lier in func
condicta ad
mentabilem
+ my.
α' ο' αργυροί
ἔγτα γίγονται*

Πλάσιος δύο θυγατέρας ἔχων, φημᾶς ἀρδανὸ
σις, θελωῦσας ἐμιδῶσατο. τῆς δὲ ἑτέρας παι-
δὸς λεγούσης, ὡς ἀθλιαί ἡμεῖς, ἀγχε αὐτὰ ἔω ὅτι τὸ
τῶν δ' ἐθελωῖμ ἐκ ἰσμι, αἰ δὲ μὴ προσήκουσαι ἔτω
σφοδρῶς κῆπονται. ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ θαύμαζε τέκ-
νον, εἰ αὐτὰ ἔτω θελωῶσιμ, ἡδὲ γὰρ ἀργυρίῳ ἴσῳ ποιῶ
σιμ.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι γῆνοι τῶν ἀνδρώων δ' ἄσφιλαργυ-
εῖαν ἐκ ὀκνησιν ἀλλοτείας συμφορὰς ὀργολαβείμ.

Ποιμῶν.

123

Ποιμῶν ἑλάδας εἰς τινα δρυμῶνα τὰ πρόβατα,
ἔπασσας ἐπὶ δρυῶν τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβάς
τὸν κερπὸν κατέσειε. τὰ δὲ πρόβατα ἐδίοντα εἰς
λάγυς ἑλάδοι καὶ τὰ ἱμάτια συγκαταφαγόντα. ὁ δὲ
ποιμὴν κατὰβάς, ὡς εἶδε τὸ γεγονός, ὦ κάκιστα ἔφη ζῶα.
ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς εἰσα εἰς ἐδῆτας παρέχετε, ἐμῶ δὲ
κρέφοντ' ὑμᾶς, καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλεδε.

Επιμύ

Fabula significat, nonnullos homines ob uehementes alacritates inconsulto res aggredientes iniicere sese in perniciem.

Columba, & cornix.

Columba in colūbario quodā nutrita, foe cūditate superbiebat. Cornix uero ea audita, ait: sed heus tu desine hac re gloriari, nam quo plures paris, eo plus mœroris accumulas.

Affabulatio.

Fabula significat, ex famulis quoq; eos esse infelicissimos, q̄ in seruitute multos filios faciūt.

Diues.

Diues duas habēs filias, altera mortua, præ ficas cōduxit. Cū uero altera filia dixisset, ut nos miserē, ipsa, ad quas pertinet lucis, lamentari nescimus, hæ uero nō necessariae sic uehementer plangūt. Mater ait, ne mirare filia, si hæ ita lamentant, nam nummorum gratia id agunt.

Affabulatio.

Fabula significat, nōnullos homines ob auaritiam non uereri alienis calamitatibus quæstum facere.

Pastor.

Pastor actis in quercetū quoddā ouibus, strata sub quercu ueste, ascendit, & fructū decutiebat. Oues uero inter edendū glandes, nesciæ & uestes unà deuorarūt. At cum pastor descēdisset, ut qd' erat actū uidit, o pessima, ait, animalia, uos ceteris uellera ac uestes præbetis, à me uero, qui uos nutrio, & uestem surripitis.

o Affa

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ἀνοικίαν, τοῦ μῆδ' ἐν προσέκοντας ὑδὸρ γ' ἑρωῖται, ἢ τὸ οἰκίω φάυλα ὀργαζονται.

Αλιεύς καὶ σμαεῖς.

124

*Amidas alii
sunt. ο*
*χθονί fabula
ἢ ἡσάε συνέιτ*
Αλιεύς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνήνευκε σμαεῖδα. σμικρὰ δὲ ὄσα, ἐκέτ' ὄντα αὐτῷ νῦν μὴ λαβεῖν αὐτῷ, ἀλλ' εἶσαι δὲ τὸ σμικρὰν τυγχάνειν. ἀλλ' ὅταν αὐξήσῃ τὸ μέγα κληφθῆσθαι, συλλαβεῖν μεδωθήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰς μέζονα σοι ὠφέλειαν ἔσομαι. καὶ ὁ ἀλιεύς εἶπεν. ἀλλ' ἐγὼ γε ἄντ' αὐτῷ εἶλω, εἰ τὸ ἐν χόρσι πρὸς ἑδρόνδ' ἑὼν σμικροῦ ἢ, τὸ προσδοκώμενον καὶ μέγα ἰσχυρὰ ἐλπίσειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος αὐτῷ εἶναι, ὁ δὲ ἐλπίδα μέζοντα, τὰ ἐν χόρσι ἀφείσθαι σμικρὰ ὄντα.

Ἴππος καὶ ὄνος.

125

ἰθμη.
Ανθρωπὸς τις εἶχεν ἵππου καὶ ὄνου. ὁ δὲ ὄνον τῶν δὲ ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ. ἄρα ἐκ τοῦ ἐμοῦ βαρῆτος, εἰ θέλεις εἶναι με σῶν. ὁ δὲ ἔκ' ἐπέειπε. ὁ δὲ ὄνος πάλιν ἐκ τοῦ κόπ' ἐτελεύτησεν. τὸ δὲ δευτέρως πάντα ἀφ' ἑαυτοῦ αὐτῷ καὶ αὐτῷ τῷ ὄντι δειρὰν, θρηνησῶν ὁ ἵππος ἐβόα. οἱμοὶ τῷ παναθλίῳ, τί μοι σιωέβη τῷ ταλαιπώρῳ; μὴ θελήσας γὰρ μικροῦ βαρῆτος λαβεῖν, ἰδίῳ ἀπαντα βαστάζω, καὶ τὸ δόγμα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μακροῖς οἱ μεγάλοι συνηθισμένοι ὄντα, ἀμφοτέρω περὶ σωθῆσονται ἐν βίῳ.

Ἀνθρωπὸς καὶ σάτυρος.

126

ἀνδρῶ-

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines ob demen-
tiam eos, qui nihil ad se attinent, beneficio affix-
cere, in domesticos mala operari.

Piscator & cerrus.

Piscator demisso reti in mare retulit cerrū,
qui paruus cū esset, supplicabat ipsum ne
tunc se caperet, sed dimitteret, quod paruus for-
ret. At cū creuero, & magnus, inquit, euasero,
me capere poteris, quoniam & maiori tibi erō
utilitati. Tum piscator ait, sed ego demens fue-
rim, si quod in manibus est, dimisso lucro, licet
sit paruum, expectando magnum sperem.

Affabulatio.

Fabula significat, inconsyderatum esse, qui spe
maioris rei, quæ inter manus est, amittat, quia
parua fuerit.

Equis, & asinus.

Homo quidā habebat equū, & asinū, cum
aut iter facerēt in uia, ait asinus equo: tol-
le à me oneris partē, si uis me esse saluū. Illo nō
persuaso, asinus cecidit, atq; è labore mortuus
est. Ab hero autē omnibus impositis ei, & ipsa
asini pelle, cōquerēs equus, clamabat: heu mihi
miserrimo, quid mihi obtigit afflicto? quia em
parū oneris nolui accipere, ecce omnia gesto,
& pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum paruis iungan-
tur, utrosq; seruari in uita.

Homo, & satyrus.

Ανδρωπὸς τις πρὸς σάτυρον Φιλίαν ποιησάμε-
 νος, σιωπεδίωρ ἰὼ αὐτῷ. χειμῶνος δὲ καὶ ψύ-
 χους γημομένης, ὁ ἀνδρωπὸς τὰς χεῖρας αὐτοῦ πρὸς φέ-
 ρωρ ἔβη σῶματι ἀπέωνει. τὸ δὲ σατύρῳ ἐπὶρωτίσασα
 νος, δι' ἰὼ αἰτίαν ἄσπρη, ἔφη. τὰς χεῖρας μεθ' ὅρ-
 μαίνω ἐκ τοῦ κρύου. μετὰ μακροῦ δὲ ἐδέσματ' ἔθωρ
 μὲ προσγενχθῆντος, ὁ ἀνδρωπὸς πρὸς φέρων ἔβη σῶμα
 τι ἐφύσα αὐτό. πωθηθαινομλὴ δὲ πάλιν δι' ἰὼ αἰτίαν
 ἄσπρη πρῶται, ἔφη, τὸ ἐδέσμα καταψύχω. ὑπελαβὼν
 δὲ ὁ σάτυρος, ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, ἀπὸ τοῦ νῦν ἀκράτοςομαί-
 σσθι Φιλίας, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ σῶματ' ἔθωρ μὲ καὶ
 τὸ ψυχρὸν ἐζάλγεις.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ὁ δηλοῖ, ὅτι δειφύγειν ἡμᾶς τὰς Φιλίας, ὡρ
 ἀμείβολός ἐστιν ἢ διαδουλις.

Ἀλώπηξ καὶ θρυστόμοσ.

127

Αλώπηξ λιωηγὸς φεύγεσα, καὶ γὰρ ὀρημῆα πρὸ
 λιῶ θρυστόμου ἀνύσσα, ἀνδρα θρυστόμου ἐνεῖσ-
 κει γὰρ ταύτη, ὅρ καθικέτ' οὐε τὸ κρύψαι αὐτῷ. τὸ δὲ
 ὑποδείξαντος αὐτῇ τὴν ἑαυτοῦ καλύβην, εἰσελθῶσα
 ἐκρύπθη εἰς τὰς γωνίας. τὴ δὲ λιωηγὸς τῶν ἐλθόντων
 ὀρωτώντων τὸ ἀνδρα, ἔτος τῆ μὲν φωνῆ ἠρνεῖτο μηδὲν
 εἰδέναι. τῆ δὲ χεῖρ αὐτοῦ τὸ πόπου ὑπεδείκνυ. οἱ δὲ μὴ
 πρὸ γόντου, ἀπὸ ἡλθου πρῶτα χῆμα. ὡς ἔν εἶδεν αὐτὸς ἢ
 ἀλώπηξ πρὸ ἐλθόντας, ἐζῆλθεν ἔπρὸς φωνῶσα. μεμφο-
 μλὴ δὲ αὐτῆ ἐκένε, ὡς σῶθειςαν μὲν δι' αὐτοῦ, χείρ-
 τας δὲ αὐτῷ ἐχόμολεγῶσαν, ἢ ἀλώπηξ ὑπεραφῆσα,
 ἔφη. ὡ ἔπος, ἀλλ' ἔγωγε ἠδὲν ἀνὸι χείρας, εἰ τοῖς λέ-
 γεις ὁμοια καὶ τὰ ὄργα τῆς χείρος, καὶ αὐτὸς τρῶπ' οὐ
 εἶχ' οὐ

Homo quidam cum satyro inita societate, unà cum eo comedebat. Hyems uero, & frigus cum foret, homo manus suas admotas ori afflabat. Rogante autem satyro, quam ob causam hoc faceret, ait, manus meas calfacio propter frigus. Sed paulo post edulio calido allato, homo admotū ori insufflabat ipsum. Consulente rursus, quare id faceret, ait, ferculum frigefacio. Suscepto sermone satyrus, sed ego, ait, ex nunc renuncio tuam amicitiam: quia ex eodem ore & calidū emittis & frigidū.

Affabulatio.

Fabula significat, fugere nos amicitias oportere, quarum anceps est affectio.

Vulpes, & lignator.

Vulpes uenatores fugiens, & in deserto multa decursa uia, uirum lignatorem in eo inuenit, cui supplicabat, ut se absconderet, à quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. At uenatoribus profectis, & uirum rogantibus, hic uoce quidem negabat scire quicquam, sed manu ibi locum ostendebat. Hi uero cum id non egissent, statim abiere. Ut igitur uidit eos uulpes præterisse, exiuit nihil allocuta: eo ipsam accusante, quod seruata à se, gratias sibi non ageret, uulpes conuersa ait, heus tu, ego uero egissem tibi gratias, si uerbis similes & manuum gestus, & mores

εἶχον.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς τοὺς χρυσῆς μὲν ἐπαγγελμαμένους τοῖς
λόγοις, ἄναντία δὲ ποιούοντας τοῖς ἔργοις.

Ἀνδρωπος, καταδράυων ἀγαλμα. 128

Ανδρωπὸς τις ξύλινον ἔχων θεῖον, καδικέτευε
ἀγαθοποιῆσαι αὐτόν. ὡς οὖν ταῦτα ἔπρατ-
την, καὶ εὖ ἐν ἡτῶν ἔν τῶν ἰα δὴν γε, θυμωδὴς, ἀφ' αὐ-
τῶν τῶν σκελῶν, ἔρριψεν εἰς τὸ ἔδαφος. προσκρυσά-
σας οὖν ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ αὐτίκα κελαδείσας, χρυσὸς ἔρ-
ξυσεν ὅτι πλείστος. ὅν πορ δὴ σιωάγων ὁ ἀνδρωπὸς
ἐβόα. σρεβλὸς ὑπαρχεις ὡς γέ οἶμαι καὶ ἀγνώμων. τι-
μῶν τέ σε γάρ ἤκιστα με ὠφέλησας, τρωτήσαντα δὲ
σε πολλοῖς καλοῖς ἀμείβη.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι ἐκ ὠφελήσῃ τιμῶν πονηροῦ ἄν-
δρωπου, τὴν πῶν δὲ αὐτὸν μάλλον ὠφελήσῃ.

Ἀνδρωπος καὶ λύων. 129

Ανδρωπὸς τις ἠτοίμαζε δειπνον, διαίσων πινὰ
τῶν φίλων αὐτῶ καὶ οἰκείων. ὁ δὲ λύων αὐτῶ
ἄλλου λυῖα ἐκέλευε λέγων, ὦ φίλε, δειπνο σιωδ' εἴπη
σοῦ μοι. ὁ δὲ προσελθὼν χείρων ἴστατο, βλέπων τὸν
μέγαν δειπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ. βαβαί. πόση μοι
χαρὰ ἀπ' τῆς ἀπαπινάως ἐφάνη. τρωθήσομαι τε γάρ
καὶ εἰς κῆρον δειπνήσω, ὡς τέ με αὐριον μηδαιμῆγε
πενήσασαι. ταῦτα κατ' ἐαυτὸν λέγωντος τὸ λυῖον, καὶ
ἄμα σείοντος τὴν κεφαλὴν, ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον παρ-
ξυῖτος, ὁ μάγειρος ὡς εἶδε τοῦτον ὡς δὲ κεκείσε τὴν κεφα-
λήν ποδὸς σρέφοντα, καταχῶν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἔρριψε
παραρῆμα ἔξωθεν τῶν θυρίδων. ὁ δὲ καπὼν, ἀπὸ
μεγάλως

habuiffes.

Affabulatio

Fabula in eos, qui uerbis quidem utilia promittunt, sed contra rebus faciunt.

Homo perfractor statuæ.

HOmo quidã ligneũ cũ haberet deũ, supplicabat, ut sibi beneficeret. Cũ igit̃ hæc faceret, & nihilo minus in paupertate degeret, iratus eleuatũ ipsum cruribus, proiecit in pauimentũ. Illiso igitur capite, ac statim diffracto, auri quamplurimũ effluxit, quod iam ille dum colligeret, exclamabat, peruersus es ut puto, & ingratus. Colenti enim mihi nequaquã profuisti, uerberanti autem te multa donasti bona.

Affabulatio.

Fabula significat, nõ profuturum te tibi, honorando prauũ hominẽ, sed uerberando ipsum, profuturũ magis. Homo, & canis.

HOmo qdã parabat cœnã, accepturus amicum quendã suũ & familiarẽ, canis item ipsius aliũ inuitãdo canẽ, dicebat: ò amice ueni cœna unã mecũ. Is cũ accessisset, lætus astabat, magnã spectans cœnam, secum loquens: pape, quanta mihi lætitia nuper derepente oblata est. Nam & nutriar, & ad satietatẽ cœnabo, ita ut nullo modo cras esuriã. Hęc secũ dũ diceret canis, simulq; moueret caudã, ut qui iam amico sideret, cocus ut uidit ipsum huc & illuc caudam circumagentẽ, arreptis ipsius cruribus, eiecit statim de fenestris. At is cũ decidisset, ibat

μεγαλῶς κερῶζωμ. τῶν τις δὲ κωιδωμ, τῶν καὶ δ' ὁ δ' ὄμ αὐ
 τῶν σωμαυτῶν τῶν, ἐπηρώτα, πῶς ἐδείωνησας Οἰλῶς;
 ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβῶμ ἐφη. ἐκ τῆς πολλῆς πόσε-
 ὡς μεθυαῖς ὑπὲρ κόρου, ὃ δὲ τῶν ὁδῶμ αὐτῶν ὁδῶμ
 ἐξήλδομ οἶδα.

Ἐπιμύθιομ.

Ο μῦθῳ δὲ κωιδῶ, ὅτι ὃ δ' εἰ θαρρῆμ πῶς ἐξ ἀλλοτριῶμ
 εἰν ποιῆμ ἐπαγγελιομῶμ.

Ἀλιεύς.

130

Αλιεύς ἀλιθυτικῆς ἀπειροῦ λαβῶμ αὐλοῦς ἔ
 δίκτυα, παρεγῶμ εἰς τῶν θάλασσαν. κῆ σῆς
 ἐπί πινῳ πῆτρας, τὸ μῆ πρῶτου ἠνλει, νομίζωμ πρὸς
 τῶν ἠδουφωνίαν αὐς ἰχθύας ἐφωμμεδα. ὡς δὲ ἠδὲ το
 λὺ δῆατεινόμενῳ ἠνυον ἔδῆμ, ἀρδέμενῳ αὐ-
 λούς, ἀναλαμβῶμ τὸ ἀμείβλητρομ. καὶ βαλῶμ ἠν
 τῶν ὕδατῳ, πωλλῶς ἰχθύας ἠγροσῶμ. ἐκβαλῶμ δὲ
 αὐτῶς ἀρῆ τῶν δικτύου, ὡς εἶδε πωλλῶντας, ἐφη. ὦ κῆ-
 κισα ζῶα, ὅτε ἠνλωμ, ἔκ ὠρχεῖαδε, ὅτε δὲ πῆπαυμαι,
 ὅτῳ ποιῆτε.

Ἐπιμύθιομ.

Ο μῦθος πρὸς αὐτὸν παρὰ λόγῳ καὶ παρὰ κωιδῶμ τῶ
 πρῶτοντας.

Βουκόλος.

131

Βουκόλος ἀγγέλω τῶν τῶν βόσκῶμ, ἀπώλεσε
 μῶσχομ. πωλλεδῶμ δὲ πῆσαν τῶν ἔρημου διέ-
 τριβῶμ ὄρειωδῶμ. ὡς ἢ ἔδῆμ ἐνρεῖμ ἐδωκῆδῶ, ἠνφατο τῶ
 δὲ, αὐτὸ λαβόντα μῶσχομ κελῆπῆμ ὑποδείξῶ, εἰφομ
 εἰς θυσίαν πωσάξῆμ. καὶ δὲ ὄρχόμενῳ εἰς τινα δῆ
 μῶνα, ἐνεῖσκει λῶντα κωιδῶντα τὸ μῶσχομ. ἐμφο-
 βῳ

uehementer exclamando. Sed canum quidam cum illi in uia occurrisset, percontabat, ut belle coenatus es amice: Is suscipiēs ei dixit: Multo potu inebriatus supra satietatem, ne ipsam quidem uiam, qua egressus sum noui.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere confidere ijs, qui ex alienis bene facere pollicentur.

Piscator.

Piscator piscandi rudis, acceptis tibijs, ac retibus perrexit ad mare, & stans super petra quadam, primum quidem sonabat tibijs, existimans ad uocis suauitatē pisces assilire. Vt uero multum contendens, nihil profecit, depositis tibijs, assumit rete, ac iacto in aquam, multū piscium cepit. quibus euacuato reti, ut salientes uidit, ait: o pessimæ animantes, cū sonarē tibia, nō saltabatis, cum uero cessauī, id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui præter rationem, & inopportune aliquid agunt.

Bubulcus.

Bubulcus armentum taurorū pascens, amissit uitulū, lustrandoq; omnē solitudinem, indagando moram traxit. Vbi inuenire nihil potuit, precatus est Iouem, si furem, qui uitulū cepit, ostenderit, hœdum in sacrificium oblaturum. Cæterum proficiscens in quercetū quoddam, inuenit à leone deuorari uitulum. Trepidus

ταχύνω περιφρ.

ΒΘ οὐὼ γηρόμυλος, καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτῷ εἰς τὸν ὄρανόν, ἔωσεν. ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἔωθηγαλαμλω σοι ὄριφου δλώσειμ, ἐὰν τὸν λιλέωττω ἔυρω, νῦν ταῦτό σοι δύσειμ ὑποχνοῦμαι, ἐὰν τότε τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας δυσυχεῖς, οἱ πινον ἀκροῦντ δὲ μὲν, οὐχονταί ευρεῖν, ευρόντ δὲ δὲ ζητοσιμ ἀκφυγαίμ.

Κόραξ.

132

κλεπῶ

Κοραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μητόρ οὐχου ἔσθθ δεῶ καὶ μὴ θρῆνει. ἡ δ' ὑπολαβοῦσα ἔφη. τίς σε ὦ τέκνον τῶν θεῶν ἐλείψει. τίνος γάρ κρείας ὑπὸ σοῦ γε οὐκ ἐκλάπη;

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλὰς ἐχθρὰς ἐν βίῳ ἔχοντ δὲ, εἰς ἄνα φίλου ἐν ἀνάγκῃ ευρησουσιμ.

Αετός.

133

ὁ αλλο. περιφρ. αριστα.

Υπὸράνωθην πέτρας αετός ἐκαδέζω, λαγῶν θηροῦσαι ζῆτῶν. ἔσθθρ δέ τις ἐβαλε ποξδύσας, εἰ τὸ μὲν βέλος ἐν τὸς αὐτῷ εἰσηλθην. ἡ δὲ γλυφῆ σὺ τοῖς πτόροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἰσήκει. ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη. καὶ ἔσθθρ μοι ἐτόρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίοις πτόροῖς ἐναποθνήσκειμ.

Επιμύδιον.

ὁ δὲ οὐ. περιφρ. κισ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινὸν ὄστιμ, ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδίων κινδωλύση.

Τέλιξ καὶ μύρμηκδο.

134

ὁ χω. υφω. ἰσοβαρία.

Χειμῶνος ὥρα τῶν σιτῶν βραχύντ τῶν, οἱ μύρμηκδο ἔψυχου. τέλιξ δὲ λιμώττωμ, ἥτις αὐτῶν

τροφίω
αλτεω. ητεον.
ἰσοβαρία

duſ igitur, & perterrefactus, eleuatis manibus ſuis in cœlum, ait: ô domine Iupiter, promiſeram tibi hœdum me daturum eſſe, ſi furem inuenirem, nunc taurum tibi recipio ſacrificaturum, ſi huius manus effugero.

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui dum carent, ut inueniat, precantur: cum inuenerint, quærunt effugere.

Coruus.

CORUUS ægrotans, ait matri, mater precare deũ, nec lamentare. Ea uerò ſuſcipiẽs, ait, quis deus ô fili miſerebit tui? cuius em̄ tu carnes nõ es furatus? Affabulatio.

Fabula ſignificat, qui in uita multos inimicos habent, amicum in neceſſitate inuenturos neminem.

Aquila.

SUPER petra aquila ſedebat, leporem captura, hanc autẽ quidam percuffit ſagitta, quæ intra ipſam ingreſſa eſt. Sed crena cum pennis ante oculos ſtabat, quam cum uidiſſet, & hæc inquit mihi altera mœſtitia, quòd proprijs pennis inteream.

*the moſt of
rehaſt. ee. 19
6000.*

Affabulatio.

Fabula ſignificat, durum eſſe, cum quis à ſuis periculum patiatur.

Cicada & formicæ.

HYEMIS tpe cū triticū efferueret, formicæ refrigerabāt, cicada autẽ eſuriens petebat ab eis ci-

αἰσώ
 τροφῶ. οἱ δὲ μύρμηκοι εἶπον αὐτῷ, ὅτι τὸ θορῶ εἰ-
 σωπῆγον τροφῶ; ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι οὐχ ὀρθόλαρον, ἀλλ' ἡ-
 δομ μουσικῶς. οἱ δὲ γελάσαντες οὕτως εἶπον, ἀλλ' εἰ θορῶ
 ὥραις ἡυλεις, χειμῶν θ' ὀρχοῦ.

Ἐπιμύθιον.

⊗ Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὃ δ' εἴ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ προ-
 γμασι, ἵνα μὴ λυπηθῆ καὶ λινδυδίσῃ.

Σκώληξ καὶ ἀλώπηξ. 135

⊗ Τῷ πηλῷ λυρωτόμην θ' σκώληξ, εἰς γλῶσσο-
 ελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις. ἰατρός εἰμι φαρ-
 μακῶν ὑπὸ σήμων, οἷός ὄστιν ὁ τῶν θεῶν ἰατρός παλαιῶν.
 καὶ πῶς εἶπεν ἀλώπηξ, ἄλλως ἰώμενος, σαυτοῦ χω-
 λὸν ὄντα ἔκισω;

Ἐπιμύθιον.

⊗ Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἢ πείρα, πᾶς λό-
 γος ἀργὸς ἰσχυρῆ.

ὄρνις χρυσοτόκος. 136

⊗ Ὄρνιθ' αἱ τις εἶχεν ὡς χρυσᾶ τίκτεσαν, καὶ νομί-
 λας ἐνδομ αὐτῆς ὄγκον χρυσοῦ ἐν, λιτείνας ἐν-
 ρηκην ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὄρνιθων. ὁ δὲ ἀδρόον πλοῦ-
 τὸν ἐλπίσας ἐυρήσει, καὶ τὸ μικρὸν ἐσδρήται ἐκείνου.

Ἐπιμύθιον.

⊗ Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δ' εἰ τοῖς παρεῶσι ἀρκείδαι, καὶ τῆ
 ἀπλησίαν φέγγει.

Λέων καὶ ἀλώπηξ. 137

⊗ Ἐὼν γηροσας, καὶ μὴ διωαμμένος διαρκέσαι
 αὐτῷ εἰς τροφῶ, ἐγνώσθη ὑπὸ νοίας τί πράξαι.
 καὶ διὰ παραγρημόμενος ἐν σπηλαίῳ τινὶ καὶ κατα-
 κλειθεῖς, προσεποιεῖτο νοσεῖν. παραγρημόμενα οὐκ τὰ
 ζῶα

cibum, formicę uero dixerūt ei, cur ætate non colligebas alimentū? Hęc ait, nō eram ociosa, sed canebam musice. Tū hæ ridendo dixerūt: si æstiuo tempore modulabaris, nunc salta.

Affabulatio.

Fabula significat, nō oportere quenq̃ aliqua in re esse negligentē, ne mœreat, ac periclitetur.

Vermis, & uulpes.

Qui sub cœno cælabañ uermis super terrā egressus dicebat omnib. animalibus, medicus sum medicaminū doctus, qualis est Pæon deorū medicus. Et quomodo, ait uulpes, alios curans, teipsum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præsto experientia fuerit, omne uerbum inane esse.

Gallina auripera.

Gallinam quis habēs oua aurea parientē, gratis intra ipsam auri massam inesse, occisam alijs gallinis similē reperit. Hic multū sperans inuenire diuitiarum, & exiguis illis priuatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere contentum esse presentibus, & fugere inexplebilitatem.

Leo, & uulpes.

Leo senio confectus, cum suppeditare sibi cibum non posset, decreuit astu id facere. Itaque profectus in antrum quoddam, & deiectus simulabat ægrotare. Aduenientes igitur anim an/

ζῶσα ὑπὸ κέψεως χείρῃ, συλλαμβάνωμ κατ' ἰδίῃν αἰ-
 τὰ. πολλῶμ οὐκ ἔωμ ἀναλωθῆν τῶν, ἀλώωηξ τὸ τέχ-
 νασμα ἴσθ' γνῶσα, παρεγγύσθ' πρὸς αὐτόμ. καὶ σᾶσα
 ἔξωθῃ τὸ ἀσηλαίου, ἐπωιδάνσθ' πῶς ἔχει. τὸ δὲ εἰ-
 πόντ' ἔκκακῶσ, καὶ τὴν αἰτίαν πωιδανομλίου δι' ἡ
 ἔκ εἰσὸρ ἔχεται, ἢ ἀλώωηξ ἔφη, ὅτι ὀρῶ ἰχνη πολλῶμ εἰ-
 σιόντῶν, ὀλίγωμ δὲ ἄξιόντῶν.

Επιμύδιου.

Ο μῦθ' ἠλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνδρώωωμ ἐκ τε καὶ
 μηρίωμ πθορώωμνοι τῶν κινδύωωσ ἐκφύωωσισμ.

Λύκ' καὶ γραῦσ.

138

ΛΥΚ' λιμώτῶμ πόδι καὶ ζῆτῶν τροφῶμ. γηρόμ κα-
 ν' δὲ κατὰ τινα τόπομ, ἠκούσε παιδὶσ κλαί-
 οντ' καὶ γραὸσ λεγῶσισ αὐτῶσ, παύσαι τὸ κλαίωμ.
 εἰ ἢ μὴ, τῆ ὥρα ταύτη ὑπὸ δῶσώ σε τῶ λύκω. οἰόμενος
 δὴ ὁ λύκ' ὅτι ἀληθούει ἢ γραῦσ, ἴσᾶτο πολλῶμ ἐκδῆ
 χόμλν' ὤραν. ὡσ δ' ἔσῶδρα κατέλαβῃ, ἀκούει πάλ-
 λιμ τῆσ γραὸσ κολακδύσισ τὸ παιδίωμ καὶ λεγῶσισ
 αὐτῶ, εἰ μὴ ἔλθῃ ὁ λύκος διδύρο, φονδύσισμν ὦ τέκνω
 αὐτόμ. ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπορεύσθ' λέγωμ, ἐν
 ταύτη τῆ ἐπαύλει ἄλλα μὲν λέγωσισ, ἄλλα δὲ πρώτ-
 τωσισμ.

Επιμύδιου.

Ο μῦθ' πρὸς ἀνδρώωωσ, οἱ πινου τὰ ὄργα τοῖσ λό-
 γοῖσ ἔκ ἔχουσισ ὁμοία.

Εριφ' καὶ λύκος.

139

ΕΡΙΦΟσ ἐπὶ πινος δῶμακσ ἐσῶσ, ἐπείδῃ λύκωμ
 παριόντα εἶδῃν, ἐλοιδύρει καὶ ἐσκωπῆσ αὐτόμ.
 ὁ δὲ λύκος ἔφη, ὦ ἔπος ἔσύ με λαιδύρεισ, ἀλλ' ὁ τόπος

Επιμύδιου.

Ο μῦθος

μα μὲν λεγ-
 οντ', ἄλλα δὲ
 οἰατῆσισιν.

λοιδορεῶ
 ομιλῶσ.

animantes uisitacionis gratia, cōprehensas de/
uorabat. Multis igitur absumptis animantib.
uulpes ea arte cognita, accessit ad ipsū, & stans
extra speluncā rogabat quomodo se haberet.
Cū aut̄ is dixisset, male, causamq; rogaret, quā
ob rem nō ingrederet̄, uulpes ait, quia me uesti
gia terrent, omnia ad introrsum spectantia, nul
la retrorsum. Affabulatio.

Horatius.

Fabula significat, prudentes homines coniectu
ris praeuisa pericula euitare.

Lupus, & uetula.

Lupus esuriens circuibat quærendo cibū,
profectus autē ad locum quendam, audi
uit lugentem puerulum, eiq; dicentem anum,
desine plorare, sin minus, hac hora tradam te lu
po: ratus igitur lupus serio loqui anicuiam, ex
pectabat ad multam horam, sed cū aduenisset
uespera, audit rursus anū blandientē puerulo
ac dicentē, si uenerit lupus huc, interficiemus
eū fili. His auditis, lupus eundo dicebat, in hoc
tugurio aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorū facta uerbis non re/
spondent. Hædus, & lupus.

Hædus super domo quadam cum staret,
huiso lupo prætereunte, conuiciabatur, &
mordebat ipsum: sed lupus ait, heus tu, non tu
mihi, sed locus conuiciatur.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλὰ κίς καὶ ὁ πόθος καὶ ὁ κραι-
ρός δίδωσι τὸ θρασυς ἢ τὴν ἄμεινονων.

Ἡμίονος.

140

Ἡμίονος ἐκ λαιδῆς παχυθεῖς, ἀνδοκίρτησε βο-
ῶν ἐ λέγων, πατήρ μου δὲ ἰμπίπος ὁ ταχυδρό-
μος, ἀλλὰ γὰρ αὐτῷ ὅλος ἀφωμοιῶθην. καὶ ποτε ἀναγ-
κῆς ἐπελθόντις τρέχειν, ἐπειδὴ τὸ δρόμον ἐπαύσα-
το, τὸ πατρὸς ὄντος δύνδους ἔπεμνήθη.

Ἐπιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ὁ χρόνος εἰς δύοσαν φέρη τινα, τῷ
ἐαυτοῦ γεμῶ τύχης μὴ ὑπὸ λανθανέω. ἀβέβαιος
γὰρ ὅστις ὁ βίος ἔστω.

Ὀφίς καὶ γεωργός.

141

Ὀφίς γὰρ γεωργὸς προθύροις φωνδύων, ἀπέειπεν αὐ-
τῷ τὸ νήπιον παιδίον. πόνθος δὲ τοῖς γονόυσιν
ἐγγύςτο μέγα. ὁ δὲ πατήρ ὑπὸ τῷ λύπῃς πέλεκω λα-
βῶν, ἐμελλεν τὸν ὄφιν ἐξελθόντα φονόυσειν. ὡς ἡ ἐκυ-
ψε μικρὸν, ἀπὸ βίβας ὁ γεωργός τὸ πατάξαι αὐτὸν, ἠσώ-
χησε, μόνον κρέας τὴν φιλί τρώγλης σῶσω. ἀπελθόν-
τος δὲ τὸ ὄφεις, ὁ γεωργός νομίζας τὸ ὄφιν μηκέτι μνη-
σικακίην, λαβὼν ἄρτον καὶ ἄλας ἔθηκεν γὰρ τῇ τρώ-
γλει. ὁ δὲ ὄφεις λεωτὸν συρίξας, εἶπεν. εἰ ἔσται ἡμῖν ἄ-
πάρτι πίσις ἢ φιλία, ἕως ἀν' ἐγὼ τὴν πέτραν ὄρω, σὺ
δὲ τὸ τῦμβον τὸ τέκνον.

Ἐπιμύδιου.

142

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔδεις μίσους, ἢ ἀμύνης ὑπὸ λανθάν-
νεταί, ἐφ' ὅσῳ βλέπει μνημόσῳ, διὲ ἐλπίσθη.

Σαλπικτῆς στρατὸν ὑποσώζων, ἐκ λαιδῆς
ὑπὸ

Σαλπικτῆς.

142

Fabula significat, plerunque & locū & tempus præbere audaciam aduersus præstantiores.

Mulus.

Mulus ordeo pinguefactus, lasciuiabat clamans, ac dicēs, pater meus est equus cursor, & ego ei totus sum similis: atq; aliquando cū necesse foret ei currere, ut à cursu cessauit, patris asini statim recordatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriā promo ueat aliquem, nō suæ tamē ipsius fortunæ obli uiscatur, instabilis enim est uita hæc.

Serpens, & agricola.

Serpēs in agricolæ uestibulis delitescens, sustulit eius infantē puerulū. Luctus autē parentib. fuit magnus. At pater præ mœrore accepta securi, egressum serpentem occisurus erat. Ut uero prospexit parūper, festinando agricola, ut ipsum pcuteret, errauit tantū p cussio foraminis orificio. Digresso autē serpēte, agricola ratus serpentē nō amplius iniuriæ meminisse, accepit panē & salē, apposuitq; in foramine. Sed serpens tenui sibilo ait, nō erit nobis amodo fides, amicitiaue, quandiu ego lapidem uideo, tui filij tumultū.

Affabulatio.

Fabula significat, nullū odij, aut uindictæ obli uisci, quādiu uidet monimētū, quo tristatus est

Tubicen.

Tubicen exercitū cōgregans, ac superatus

p ab

ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβίασα, μὴ λιτένετέ με ὡς ἄνθρωποι εἰ
 κῆ καὶ μάστιγι. ὁ δ' ἔφη γὰρ ὑμῶν ἀπέκτενεα, πλὴν γὰρ
 τοῦ χαλκοῦ τούτου ὁδὸν ἄλλο λιτώματι. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν
 ἔφασαν, ἴα ἄρα γὰρ μάλλον τεθνήσκῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνά-
 μινθ πολέμειν, ὡς πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι πλείον ὑπὸ τῶν πολεμίων, οἱ ὡς κακοὺς ἐ-
 βαρεῖς δυνάστες ἐπεγείροντο εἰς τὸ κακοποιεῖν.

Κάλαμος καὶ ἐλαία.

143

Διὰ καρτερίαν καὶ ἰσχύον καὶ ἡσυχίαν κάλαμος
 καὶ ἐλαία ἡριζοῦν. τοῦ δὲ κάλαμου ὄνειδιζομένου
 ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνατῶν καὶ ῥαδίως ὑποκλινομέ-
 νου ὡς οἱ τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σιωπῶν ἔκ ἐφθέρ-
 γαστο. καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἄνεμος ἔπνευ-
 σεν ἰσχυρὸς, ὁ μὲν κάλαμος ὑποσεισθεὶς καὶ ὑποκλι-
 θεὶς τοῖς ἀνέμοις, ῥαδίως διεσώθη. ἡ δὲ ἐλαία ἐπειδὴ
 ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῆ βίᾳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι οἱ τῶν κραιῶν καὶ τοῖς λείπῃσιν αὐ-
 τῶν μὴ ἀνδιστάμενοι, λείπῃσιν εἰσὶ τῶν πρὸς μείζονας θε-
 λουσινοῦ τῶν.

Λύκος καὶ γόβρανος.

144

Λύκου λαίμων ὁ δὲ γόβρανος ἔπειθε. ὁ δὲ γόβρανος με-
 δὸν παρέξεν εἰπὼν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆ ὑπὸ
 βαλοῦσα, τὸ ὄσπιν ἐκ τοῦ λαίμου αὐτοῦ ἐκβάλοι. ἡ δὲ
 τοῦτ' ἐκβαλοῦσα, δδλιχόδ' εἰρεῖ ὄσα, τὸν μεδὸν ἐπέζη-
 τει. ὅς τις γλώσσας, καὶ ὡς ὁδόντας θήξας, ἀρῆκε σοι
 μεδὸς, ἔφη, ἄρα καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου σῶματ' καὶ
 ὁδόν τῶν ἄλλων κάραν σῶσαν μὴ δ' ἐν παρθῶσαν.

Ἐπι-

ab hostibus clamabat, ne me temere, & frustra uiri occidite. Nō enim uestrum quenq; occidit: nam preter es hoc possideo aliud nihil: & hi ad ipsum dixere, ob id magis morieris, qui cū nequeas ipse pugnare, omneis ad pugnā excitas.

Affabulatio.

Fabula significat, plus peccare, q̄ malos, ac graueis principes concitant ad male agendum.

Arundo, & Oliua.

DE tolerantia, & uiribus, & quiete, arundo & oliua contendebant: cum arundini oliua conuiciū faceret utpote imbecillæ, ac facile cedenti uentis omnibus, arundo tacendo nihil locuta est. Ac parumper prestolata, ubi acer afflauit uentus, arundo succussâ, & declinata uentis facile euasit, oliua autem cum uentis restitisset, ui diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui temporī, ac præstantioribus nō resistunt, meliores esse ijs, qui cum potentioribus contendunt.

Lupus, & grus.

LVpus gutturi osse infixio mercedem grui præbiturum dixit, si capite iniecto, os ex gutture sibi extraxerit. Hæc autē eo extracto, quippe quæ procero esset collo, mercedē efflagitabat: qui subridendo, dentesq; exacuendo, sufficiat tibi, ait, illa sola merces, q̄ ex ore lupi & dentibus saluū caput & illæsum exemeris.

p 2 Affa

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας, οἱ τινες ἀπὸ λινδύων διασωθέντες, τοῖς οὐδ' ἔργετους τοιαύτας ἀρνέμουσι χρείτας.

Αλέκτορος.

145

Αλέκτορος δύο μαχηθῆναι πρὸς θηλειῶν ὄρνιθων, ὁ εἰς τὸν ἔτερον κατεβροτώσατο. καὶ ὁ μὲν ἠΐθευ εἰς τόπον κατέσκιον ἀπὼν ἐκρύβη. ὁ δὲ νικηθεὶς, εἰς ὑψοῦς ἀψθεὶς ἐφ' ὑψηλοῦ τοῖχος εἰς, μεγαλοφώνως ἐβόησε. καὶ παρ' ἑσθλῶν ἀετῶν καταπῆας, ἤρπασεν αὐτόν. ὁ δ' ἔν σκότῳ λεκρυμμένῳ ἀδείως ἔκποτε ταῖς θηλείαις ἐπέβαινε. Επιμύδιον.

Ο μῦθος διηγεῖ, ὅτι λυγροὶ ὑποδηφάνοις ἀντιτάσσονται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χρεῖν.

Γόρων καὶ θάνατος.

146

Γόρων ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ πᾶντα φέρων, πολλῶν ὁδῶν ἐβάδιζε. καὶ εἶς τὸν πολλὴν κόπον ἀποδέμενος ἔν τῷ ὄρει τῶν φέρων, τὸν θάνατον ἐπεκαλείτο. τοῖς δὲ θανάτοις περιόντο, καὶ πωθάνομις τὴν αἰτίαν δι' ἡν αὐτὸν ἐκάλει, διαλιπθεὶς ὁ γέρον, ἔφη. ἵνα μετὰ τὸν φέρων ἄρῃς. Επιμύδιον.

Ο μῦθος διηγεῖ, ὅτι πᾶς ἀνθρώπος φιλόζωος, εἰ καὶ δυσυχεὶς, καὶ πτωχὸς ἔστι.

Βατραχοί.

147

Βατραχοὶ δύο ξηραυθείσης τῆς λίμνης ἔν ἢ κατὰ κῆνον, πρὸς ἑαυτὸν ζήτησάντων πρὸς καταμείναι. ἐλθόντες εἰς φρέαζ βαθεῖν, καὶ λυψάντες κέτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὑδάτος, ὁ μὲν εἰς σωεβέλοισιν ἵνα πωθίσωσι παραυθὺς κέτω. ὁ δὲ ἔτερος ἔπαυεν, εἰ δὲ ἐπὶ τῶν ξηραυθῶν, πᾶς δυνήσομεθα ἀναβλῶναι.

Επι-

Affabulatio.

Fabula in uiros, qui à periculo seruati, bene de se meritis eam gratiam referunt.

Galli.

DVob. gallis pignantib. de gallinis foemnis, alter alterū in fugā uertit. Ac uictus in locū obscurū, pfectus, delituit. Sed qui uicit, in altum eleuatus, stansq; sup alto pariete, magna uoce clamauit, & statim aduolans aquila eū rapuit. At q in tenebris delitescibat, ex illo intrepide gallinas cōscendit. Affabulatio.

Fabula significat, dominū superbis opponi, dare autem humilibus gratiam.

Senex & mors.

Senex olim incisa à se ligna cū ferret, multā sibat uia, ac ob multū laborē deposito in loco quodam onere, mortē inuocabat, sed mors cū adesset, causamq; peteret, propter quā se uocaret, perterrefactus senex, ait, ut meū onus at tollas. Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem esse uitæ studiosum, licet infortunatus sit & mendicus.

Ranae.

DVæ ranae siccata palude, ubi habitabant, circuibant quærendo ubi manerent, ac profectæ in profundum puteum, & acclinatae deorsum, uisa aqua, altera consulebat, ut saltarent continuo deorsum, altera uero ait, si & hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?

^a
20^a fabula
har eadem.

et her can
19^a eadem

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δ' ἡλοῖ, ἀνδρὶ συμβεβηῆς μὴ ποιεῖν τι.

Αρνῶμαι καὶ λύκος.

148

Αρνός ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἰστάμενος, λύκῳ κἀτά
δ' ἔτι παριόντα τὴν ὁδὸν ἔσκωπώτε. καὶ θηρίου
κακῆν ἀπεκάλει καὶ ὠμοβόρον. ὁ δὲ λύκος σφραεῖς εἶ-
πε πρὸς αὐτόν. ἔσύ με λισθερεῖς, ἀλλ' ὁ πύργος γ' ἔσ'
ἰστάσαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς οὓς ὑπομνόντας ὕβριμ ἀπ' ἀναξίωμ
ἀνθρώπων, ἴσ' ἀ φόβον ὑψηλοτέρων.

Κώνωψ καὶ λέων.

149

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπε. ἔδὲ φοβῶμαι
σε, ἔδὲ δυνάτωτόρος μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοὶ ὄστιμ
ἢ δυνάμεις, ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι καὶ δάκνεις τοῖς ὀδοῦ-
σι; ὅσ' καὶ γυνή τ' ἀνδρῶν μαχομένη ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λέ-
ων ὑπαρῶ σου ἰσχυρότερος, εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμιν καὶ
εἰς πόλεμον. καὶ σαλπείσας ὁ κώνωψ, γ' ἐπέηγε δία-
κνωμ τὰ πόδι τὰς ῥίνας αὐτοῦ ἀτειχὰ πρόσωπα. ὁ δὲ
λέων τοῖς ἰδίῳσι ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως ἔ' ἠγαυαί
κπισσ'. ὁ δὲ κώνωψ νικῆσας τὸν λέοντα, καὶ σαλπεί-
σας, καὶ ὑπὸ νίκῳι ἄσας, ἔπειτα πο. ἀρχαῖος δὲ δίστομῳ
ἐμπλακείς, ἐδιόμην ἄπωσθ' ἄνω, ὅτι μεγίστοις πο-
λεμῶν, ὑπὸ ὀυτελοῦς ζῶου πῆς ἀρχαῖος ἀπώσθ'.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς οὓς καταβαλλόντας μέγα, καὶ ὑπὸ
μικρῶν καταβαλλομένων.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ

αἰσώπου μύθων.

κνακ' ἔω
κίθ' ἔω
ομῶν. ἴσο
πυλῶν.

Affabulatio.

Fabula significat, ne quid inconsulto fiat.

Agnus, & Lupus.

Agnus in alto cū staret loco, lupū inferius prætereuntē uia, mordebat, & ferā malā & crudiuorā appellabat. Sed lupus conuersus ait ad ipsum, nō tu contumelialis mihi, sed ubi stas, turris.

Affabulatio.

Fabula ad eos, q̄ ferunt iniurias ab indignis hominibus metu sublimiorum.

De culice, & Leone.

Culex ad leonem accedēs, ait, neq; timeo te, neq; fortior me es. Sin minus, quod tibi est robur: quod laceras unguibus & mordes dentibus: hoc & foemina cum uiro pugnans facit. Ego uero longe sum te fortior: si uero uis, ueniamus ad pugnam, & cum tuba cecinisset culex, inhestit mordens circa nares ipsius leueis genas: leo autē proprijs unguibus dilaniauit se ipsum, donec indignatus est. Culex autē uicto leone cum sonuisset tuba, & epiniciū cecinisset, euolauit. Araneæ uero uinculo implicitus cū deuoraret, lamentabatur, quod cum maximis pugnās, à uili animali aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui prosternūt magnos, & à paruis prosternuntur.

FINIS

AESOPI

FABVLARVM.

p 4

Gabriæ

contumeli
Ego autē a fo
139.

triumpho

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ
ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

Περί ανδρώως καὶ λιθίνου λέοντος.

Νόστος ποσίη πατέτο πότερον λέων.
καὶ τις λέοντί φησι, τίω ἰχθύω βλέπεις;
ἀλλ' εἰ λέοντος, εἶπεν, ἴδυσαν γλύφειν,
πολλὰς αὖ εἶδες ὄντας ανδρώως λιθός.

Επιμύδιον ὅτι ἐπ' ἀρετῆς ἔδει σεμνυῖν εἶδαι.

Περί λέοντος καὶ κριμαλίνης καὶ μύδος.

Λέοντος ἰκωνώθηοντος, ἀνχύντος μέσου
διέδραμν μύς, ὅς δ' ἀνέση σιωτόμως. *Βεεμίτες*
γλῶσσο δ' ἀλώπηξ καὶ λέων ἀπεκείθη.
ἔμην πρὸς μου, τίω ὄδ' ὅρ δ' ἀνατρέπω.

Επιμύδιον, ὅτι ἔδει καὶ μικρὰν πύδιφρονησι ἀκρῆ
φεῖδαι.

Περί λέοντος καὶ κίπρου καὶ γυπῶν.

Λέων κίπρῳ ἔσησε πρὸς ποτὲ κίπρω.
γύπῳ δ' ἀνωθεν ὄντο ὄδου τὴν ὄρην,
βρῶσι τὸν ἴπην ἔγντα ποιῆσαι τάχα.
Κίπρου δ' ὄρωντος ἴσῳ χῶμα τῶν ἐλπίδων.

Επιμύδιον, ὅτι ἔδει ἀλλοτριόις κακοῖς ὑπὸ χείρειν.

Περί δορκάδος καὶ λέοντος θυμωθέντος.

Λέοντα δορκάδος ὡς ἴσθιν μεμνήοντα,
ὦ μοῖρα θυρῶν εἶπεν ἀδλιωτάτη,
εἰ σωφρονῶν γε, δυσκάρδετος εἰ λέων,
πῶς νῦν μανείς ἔμετὰ δ' ἀκρύων δροσισίς;

Επιμύδιον, ὅτι ἔδει δ' αἰσίου ἔχοντα ἔδει θυμῷ εἶδαι.

Περί λέοντος, ὄντος, ἀλώπηκος.

Λέων

λύφω
μύδου
οἷος. αἰνο.

οἰομαι. τίς
εἰ. ὁστέκος
αἰνοσε.

κοπεύω
τισοκ.
τάρομαι
τισοκ.

αἰνομαι.
αἰνο. ἴσθιν.

οἰομαι
αἰνοσε.

TETRASTICHA

De homine, & leone lapideo.

Iri pedibus calcabatur lapideus Leo.
 Et quidā leoni, ecquid robur, inqt, intueris?
 At si leones, ait ille, sciissent scalpere,
 Multos uidisses esse homines lapides.

Affabulatio. Quod non oporteat inflari uirtute.

De leone dormiente, & mure.

Leone dormiente, per mediam ceruicem

Percurrit mus. Is autem surrexit ilico.

Ridet uulpes, ac Leo respondit:

Non timeo, sed interrumpo iter.

Affabulatio. Quod nō oporteat ne paruum
 quidem contemptum negligere.

De Leone, & Apro, & Vulturibus.

Leo pugnam parauit aduersus aprum.

Vultures uero deinsuper speculabantur litem,

Ut deuorarent statim, qui uinceretur.

Sed amicis iisdem uisis, frustrati sunt spe.

Affabulatio. Quod non oporteat alienis malis letari.

De Caprea, & Leone furente.

Leonem caprea ut uidit furentem,

O fatum ferarum, ait, miserrimum.

Si compos mentis intolerabilis es Leo,

Quomodo nunc furens non plena facies lachrymarum?

Affabulatio. Quod non oporteat eum, qui potesta-
 tem habet, excandescere.

De Leone, Asino, Vulpe.

αζομαι. μ.
σφαι. κ. αομαι.
inido.

Λέωμ, ὄνθ, κορδὼ τε πρὸς θήραν ἴου.
ἄνου δὲ τάντω εἰς τείτομ δεδασμύχου,
λέωμ κατεσπαράξει, κορδὼ δὲ πλέωμ
ῥνείμην αὐτῶ, σωφροναδῆσ' ἄζ' ἄνου.

Ἐπιμύθιομ, ὅτι δλεῖ ἄζ' ὦμ πάχουσιμ ἕτεροι, παιδένεαδῆ.

Περί ἄνου Βασάζοντθ εἰδωλομ.

σοσκυρέω. εὐσπ
κίλασε. κ. σφρ
κίλασε.

Ὡμοῖς ὄνθ παρῆημ ἀργυροῦ βρέτας, γ. βρέτσο α
ιδελμ.
ὄπρ σιωαντῆν, πᾶς τις αὐ ἐπρσκυῖαι.

τύφω δ' ἐπαρθεῖς, μὴ δέλωμ μλίειμ ὄνθ,

κ. πικουσην, ὅθ' εἰσὶν σὺ, τὸμ θεομ δ' ἄγεις.

Ἐπιμύθιομ, ὅτι αὐτὸν ἐν ἀξιώμασι τιμωμλῆσσε δλεῖ γινά-
σκεμ, ὅτι ἀνδρωπόι εἰσιμ.

Περί παιδὸς ἐδῖοντος σπλάγχνα.

ορτη. (festinias

Βοὸς φαγὼμ πᾶς εἰς εορτῶν ἔγκατα,
οἴμοι κίεκλνγ' ὡς σπλάγχνα μῆτορ ἐκχέω.

ἠδ' αὐ γελῶσα, μὴ φοβοῦ τέκνον, ἔφη.

ω εσω. νομο

τῆν σὸμ γὰρ ὄδ' ἐμ, ἀλλ' ἐμῆς ἀλλοτεῖωμ.

Ἐπιμύθιομ, ὅτι δλεῖ τάλλοτεια ἀντιστρέφειμ, καὶ μὴ
γογγίζειμ.

γυῶ μκε
μυνο.

Περί ἀλώπηκος καὶ βάλτου.

Φραγμαὸς ἀλώπηκ' ὡς ἴσορ βαίνειμ δέλεην,
ὀλιθανῶσα, καὶ βάλτου δεδραγμαδῆ,

ἔξεσο πέλημα, λοιδορεῖ δὲ τῶν βάλτουμ.

μα. αρο
τα.

μέμφου σεαυτῶν, μὴ μέ πορ, κείνθ φάλτο.

Ἐπιμύθιομ πρὸς αὐτὸν τὰ ἐαυτῆν κακὰ σιωπῶντας, τὰ
δὲ τῆν ἐτόρωμ κατηγοροῦντας.

Περί κώνωπος καὶ τάυρου.

Κώνωψ καθῆδο πρὸς κόρας τάυρου πάλαι,
ὄρπορ κίελουην εἰπορ ἐκωτ κῶμαι δέλει.

ἠκῶσε

Leo, asinus, uulpes, ad prædam iere.

In treis parteis eam cum asinus diuisisset,

A leone dilaceratus est. at uulpes plus

Ei tribuit edocta ab asino.

Affabulatio, q̄ ex ijs, quæ alij patiūtur, doceri oporteat.

De asino gestante simulacrum.

Humeris asinus gestabat simulacrum argenteum,

Quod unusquisq; occurrens adorabat.

Superbia uero elatus, nolens manere asinus,

Audiuit, non es tu deus, sed fers deum.

Affabulatio, quod oporteat eos, qui in dignitatibus

constituti sunt, cognoscere se esse homines.

De puero comedente intestina.

Bouis puer festo die cum comedisset uiscera,

Hei mihi clamabat, quod intestina effundo mater.

Hæc ridendo ait, ne timeas fili,

Non enim ex tuis quicquam, sed uomis ex alienis.

Affabulatio, quod oporteat aliena restituere

et non murmurare.

De uulpe, et rubo.

Sepem uulpes transilire ut uoluit,

Lapsa, ac rubo innixa

Percussa planta, conuicia dicebat rubo.

Increpa te ipsam, non me ille ait.

Affabulatio aduersus eos, qui sua tacent uitia, et

aliena reprehendunt.

De culice, et tauro.

Culex olim in cornu tauri sedebat

Quem dicere iussit, an se uolare uelit,

a o agust tsi tsaat w
 Gam an oxi ju a uok
 manupl Bok.

Audiuit

οὐκ ἀπερι

ἤκουσέ δ' ὡς πρὸς ἔκ' ἐγνω καθημενίον,
ἔτῳ δὲ μὴ πῆσαντος ἀείδησι λάβη.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοῦ λογιζομένου εἰς αὐτοῦ εἶναι σφῶς,
ἢ δωατοῦ, ἢ φρονίμως, μὴ ὄντας δέ.

Περὶ ἐλάφου καὶ ἀμώελου.

οὐκ ἀπερι
ἐκρούβομαι.

Ἐλαφον ἐξήλασεν οἱ κωηγέται,
ἢ τις διασείας ἀμώελου ἀπεκρύβη.

τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὴ τῶν ἀμώελων,
κωηγερῶσι γινώσκως ἐθροαθή.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοῦ κειροποιουῦντος τοῦ αὐτῶν ἄνδρ-
γέτας.

Περὶ ὄφεως καὶ γεωργῶ.

λητῶ. γαμῶ

Ὁ φίλ δέλωρ τις αὐτ' ὀλέθρου παιδίου
πλήθει, πῶς τρῶν τ' ἐχίξει, καὶ φιλεῖν θέλων.

ὄφεις δὲ φησι, πῶς γημοῖντο συμβάσεις,
ἕως σὺ τῷ βουμ τῶν δ', ἐγὼ πῶς τρῶν βλέπω;

Ἐπιμύθιον, ὅτι αἱ μεγάλα ἐχθραὶ ἀδιάλλακτοί εἰσι.
Περὶ παιδῶς καὶ σφορπίας.

αὐα. παλρ
αυο.

Ὡς ἀκείδασ θήρδνε πᾶσι τις, σφορπία
πρῶττεινε χείρας. ὅς δὲ, μὴ ψάμσης, ἔφη.

ὡς εἶγέ με ψάμσειας. ἐκ κόλπῳ σίνωμ,
καὶ τὰς ἀληθεῖς ἐκκωνώσεις ἀκείδασ.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δεῖ κακοῖς ἀνθρώποις μὴ συμμίγνυσθαι.
Περὶ σὺς καὶ μῦς.

Σὺς εἰλικέ τις μῦν ὄργου ὄντ' ἀσιτίας.
ὅς χαλκίεσθ βλέποντ' οὐ, ἔσσησιν, γέλωμ.

ὁ μῦς δ' ἐτι ζῶν, εἴτω μεσὸς διακρύωμ,
ὡς εἰσὶ σὺν δωατοῦ καὶ ἀν' τρέφειν γῆα;

Ἐπιμύθιον πρὸς τοῦς τὰ ἐαυτῶν πηραπτόματα
στρα-

Audiuit quemadmodum non nouerat sedentem,
Itaq; neq; euolantem sentiret.

Affabulatio. Aduersus eos, qui uolunt esse docti,
potentesue, aut prudentes, nec sunt.

De Cerua, & uite.

Ceruam persequebantur uenatores,

Quæ densis in uitibus delituit.

Sed folia uitium cum comederet,

Venatoribus iure præda fuit.

Affabulatio. Aduersus eos, qui malefaciunt bene-
factoribus suis.

De serpente, & agricola.

Serpentem quis pro filij interitu

Percussurus petramq; scidit, & amare uolebat.

Sed ait serpens, quomodo sient conuentiones?

Quamdiu tu tumbam hanc, ego lapidem uideo?

Affabulatio. Magnas inimicitias esse irreconciliabiles.

De puero, & Scorpio.

Cum locustas cepisset puer quidam, scorpioni

Porrigebat manus: is autem, ne attigeris, ait,

Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu

Veras quoq; locustas abijcies.

Affabul. Cū malis hominibus cōuersari nō oportere.

De Sue & Mure.

Sus quidam murem trahebat ad sedandam esuriem,

Quos uidentes fabri ferrarij, riserunt.

Mus uero adhuc uiuens ait lachrymarum plenus,

Ne unum quidem potestis pascere suem?

Affabulatio. Aduersus eos, qui suos casus

negli-

παραβλέποντας, τὰ δὲ τῶν ἐτόρων γελώντας.

Περὶ ὄντος καὶ λεοντῆ.

Φόρων λέοντος δόρυμα τοῖς ὅμοις ὄνθ.

υ χεω . γλοιοσε .

ἦν χει λέων εἶναι τις, ἀπόλους βλέπων.

ἰδί δὲ γυμνός τις λεοντῆς εὐρέθη,

ἴδον μύλων ἔμνησε τῆς ἀταξίας.

Επιμύδιον, ὁ μῦθ' ὁδηλοῖ ὅτι αἱ παρ' ἀξίαν τιμαὶ τὰ
χιστὰ λύνονται.

Περὶ τράγος καὶ ἀμώελου.

Τραγῶ πρῶσείων ἄμωελος, βλαπῆεις σύ με

λείρων τὰ φύλλα, μὴ γὰρ ἔκ' ἐσι χλόης;

ὄσον γὰρ αὐ βλαψείας, εὐρήσω τάχα

πρὸς δυσίαν σιω εἰς θεὸς οἶνον βλύσαι.

Επιμύδιον, ὅτι πολλὰ κίς θέλω τις ἀδικεῖν πῖνα, ὠφέ
λει αὐτόν.

Περὶ ἀνδρὸς καὶ γαλιῆς γυναικός.

Ἀνὴρ γαλιῶ γυναικὴ πρὸς δόμους ἄγε.

παρῶν δὲ λύπεις εἰς ἐορτῶν τῶ γάμου.

νύμφη δὲ μῦ βλέψασα, ^{σοῦτα τα} σιωπῶναι τάχει

δίωκε ἴδον, μὴ τραπέσαι τῶ φύσιν.

ο πατκα δε

τολλέει μέμο

στ .

ομιομαι .

καρολεω τοῖς

πόδιας

μωμείτο,

χαῖρε δ' εἰς

κρόα.

λέων δ' ἔπει

δίωκε,

τὸ τος ἠγάπη,

κρόα καὶ

δουβείζουσα,

θήρας ὡς

πάγλυ.

Επιμύδιον, ὅτι ἔκ φύσεως ὄν, ὁ μετατρέπεται.

Περὶ δορκάδος τῆ τ ποσῶν λεπτότητα μεμφομένης.

Πηγαῖς ὀρώσα δορκὰς αὐτῆς τοι θέαν,

λέων δ' ἔπει δίωκε, τὸ τος ἠγάπη,

κρόα καὶ δουβείζουσα, θήρας ὡς πάγλυ.

Επιμύδιον, ὅτι πολλὰ κίς θέλω τις ὠφελῆται, ὅς ἔω δοκεῖ

καπομαι

λεδοσ.

βλαπωπεδοσ.

Περὶ ἀλώπεικος καὶ σιφυλῆς.

negligunt, alienos uero derident.

De asino & pelle leonis.

Leonis pellem humeris ferens asinus,
Iactabat esse leo quispiam, uidendo caprarios.
Sed ubi sine leonis inuentus est pelle,
Pistrinum eum memorem turbationis reddidit.

Affabulatio. Fabula significat, immeritos honores
quam primum solui.

De hirco, & uite.

Hircum uitis allocuta est, offendis tu me
Tondendo folia. num nam non est herba?
Quamuis enim nocueris, inueniam statim
Ad mactationem tui erga deos, uinum ut scaturiat.
Affabulatio, quod plerunq; uolens quis aliquem iniuria
afficere, iuuet eum.

De uiro, & sefe uxore.

Vir selem uxorem in domum duxit,
Adfuit Venus in nuptiarum solennitate,
Sponsa uero uiso mure, contenta celeritate *re gemiti aliritate, & concitato.*
Eum persecuta est, non mutata natura.

Affabulatio, quod id, quod à natura est, non transmutetur.

De caprea reprehendente pedū tenuitatem.

In fontibus suam imaginem uidens caprea,
Tenuis carpebat pedes, sed gaudebat cornibus.
Cum uero leo persecutus est ipsam, eos amabat,
Cornua reprehendens, ut prædæ laqueum.
Affabulatio, quod plerunq; quis iuuatur ex quibus
uidetur lædi.

De uulpe, & uua.

Vulpes

l'pres vous
r'at

Κόρδω βότρω βλέψαστε μακρᾶς ἀμώετον
πρὸς ὕψος ἤρω. καὶ καμῶσα πολλῶν
ἐλαίμ ἀπώετω, πρὸς δὲ ἑαυτῶν ταῦτ' ἔφη,
μὴ κάμνε, ράλγόν ὀμφακίζουσι μάλλα.
Επιμύθιου πρὸς αὐτὸν ποιῶντας τὴν ἀνάγκην Ουλομίαν.

ακνω . μ
ω αα . β .
ακνω . α πο τ
εω . σ

Περὶ κόρακος καὶ ἀλώπεκος.
Τυρὸν κόραξ ἔδρακνε. Κόρδω δὲ ἠπάτα.
εἰ γλώσσαν εἶχον, ζῶός ἦς ὄρνις μέγας.
δυδύς δ' ὁ ἄστυ ρίψεν, ἠδ' αὐτὸν φάγγη.
ἔχεις κόραξ ἅπαντα, νοῦν λιπίσαι μόνου.
Επιμύθιου πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ κόλακείας χείροντας.

μη . radius

Περὶ βατραχῶν καὶ ἡλίου.
Γαμοῖς ἔχειρον βάτραχοι τῷ ἡλίῳ,
καί τις πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ὦ δειλὸν γῆϋ.
εἰ γὰρ μόνος τρέμοιμεν αὐγὰς ἡλίου,
τίς εἴγε τεκνώσειε ἄστυ βασιάσει;
Επιμύθιου πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ ιδίᾳ βλάβῃ ἀγνωσίας χείροντας.

Ζημία .

Περὶ ὄρνιδος ὠὐν χρυσοῦ πικτόσης, καὶ Ουλαργύρου.
Επικτε χρυσοῦ ὠὐν ὄρνις εἰσάπαξ.
καί τις πλανηθεὶς χρυσερασις τῶν φρένα,
ἔκτεινε ταύτῳ, χρυσὸν ὡς λαβεῖν θελω.
ἐλπίς δὲ μείζον δᾶρρον ὠλέκει τύχης.
Επιμύθιου πρὸς αὐτὸν ἐλπίδι Κόρδου εἰς Ζημίαν ἐκ μακροφυχίας ἐμπίπτοντας.

fertur die
a h' h' h' h' h'
et, h' h' h' h'

Περὶ ἀσδροσκόπου καὶ ὀδοντόρου.
Ἀστροῖς πῶσι κοπῶν τις ἀσδροσκόπος,
πίπῃ λεληθῶς πρὸς φρέαρ, τυχῶν δὲ τις
ὀδοντόρος, σφύνοντι ταῦτ' ἔφη λέγων,

Vulpes racemum proceræ uidens uitis,
 In altum eleuabatur, cumq; diu laborasset,
 Ut caperet, defatigata est, sed secum hæc locuta est,
 Ne labora, acini uuæ exacerbescunt admodum.
 Affabulatio ad eos qui de necessitate uoluntatem faciunt.

De Coruo & Vulpe.

Casum coruus mordebat, sed uulpes decipiebat
 Si linguam haberes, esses magna Iouis auis.
 Continuo uero is eum abiecit, ea autem comedit.
 Habes corue omnia, mentem solam compara.
 Affabulatio aduersus eos, qui adulationibus delectantur.

De Ranis, & Sole.

Ob nuptias Solis letabantur ranæ.
 Quædamq; ad eas ait, ò miserum genus.
 Nam si solos radios solis timemus,
 Si genuerit filios, quis eum feret?
 Affabulatio aduersus eos, qui suo damno præ
 ignorantia gaudent.

De Gallina aureum ouum pariente, & avaro.

Ouum aureum gallina semel peperit.
 Quidamq; auarus deceptus animo,
 Eam occidit, aurum accepturus.
 Sed spes perdidit maius fortunæ donum.
 Affabulatio in eos, qui spe lucri, in damnum ex
 pusillanimitate incidunt.

De stellarum speculatore, & uiatore.

Stellis intentus quidam stellarum speculator
 Cadit imprudenter in puteum, sed quidam superueniens
 Viator suspiranti hæc inquit dicendo.

νοῦ θείσ ἀνώ, βέλτισε τῆ γλῶτ' βλέπεις.

Επιμύδιον, ὅτι πολλοὶ τὰ ἑνεσθ'τα μὴ γινώσκοντες,
τὰ μέλλοντα λαυχθόνται γινώσκειν.

Περί ἵππου καὶ κῆπρου.

ρηγορῆσι πῆλξεν ἵππῳ ἀγριωτάτῳ κῆπρῳ.

ὄρμιλῳ δὲ θηρὸς ἵππῳ ἔδ' ἄνωγ' ὅλως, πο Ρυτίνις
ἑαυτὴν ἐκδ' ἐδ' ὠκην, ἑυρώμ σύμμαχον
ἑυπαιρῳ, ἀνδρα πῶς σφραγίῳ τῷ θηρῶν.

ερφτῶ

Επιμύδιον, ὅτι δι' ἔχθραν τινὲς καὶ εἰς δουλείαν ἑαυ-
τῶν ἐμβαλλουσι.

Περί ἀνδρὸς μῆξότερος, ἢ διουὶν ἑταίραυ.

Ερωμῆνας δι' εἶχεν ἀνὴρ μῆξότερξ.

χρόνῳ δ' ἑνλωχυῖαι πάντῃ καὶ τρώῳ,
ἢ μὲν μελαίνας, ἢ δὲ λουκάς ἐκφόρου.

λω δερξ ὄξ ὠμ ψιλῶθεις, πᾶσιμ ὠραθῆ γέλωσ.

Επιμύδιον πῶς τῶν εἰς δύο ἑναντία πράγματα ἑαυ-
τῶν ἐμβαλλοντας.

Περί ἀετῶν τε καὶ κολοιοῦ.

Αετῶν κατὰ πᾶτας ἀετὸς καθαρπάσας,

ο. ακίεξ. ἰδῶν κολοιὸς, ἧ κρείῳ πρῶθῃ τὰ δε.

ὄμ' εἶλε ποιμῆν, πᾶσι δ' ἐφώνει ὄσρ' π,

ἔμοι κολοιὸς, ἀετὸς δ' αὐτῶν πέλει.

Επιμύδιον, ὅτι ἔδ' εἰ μμείδῃ τῶν κρείθονας

Περί κολοιοῦ τε καὶ ἄλλων ὀρνέων.

Ἀλλοτείοις πτοροῖσιμ ἡμυδουμῆθ

κλω γλοξ ἡνχει κολοιὸς ὀρνέων ἑπὸρ φδρῆμ,

πρῶτον δὲ δ' ὄρομ ἢ χελιδῶν ἡρπάκει,

μεθ' ἡμ' ἄπαντες, εἶτα γυμνὸς ἐυρέθη.

ο. col' Επιμύδιον, ὅτι τὸ ὄξ ὄρανου κῆμθ δ' ἀλνέται.

Περί

animam applicando sursum ò optime, terram non uides,
 Affabulatio quod pleriq;, cum presentia nesciant,
 futura cognoscere gloriantur.

De equo, & apro.

Pugnabat equus cum ferocissimo apro,
 Impetum uero feræ equus cum penitus non sustineret,
 Sese dedit, inuento socio

Viro iugulandæ feræ perito.

Affabulatio, quod nonnulli ob inimicitas in ser-
 uitudinem sese dedunt.

De uiro mysticapillo, & duabus amicis.

Amicas duas habebat uir mysticapillus,
 Aetate autem & moribus omnino dissimileis,
 Altera nigros capillos, albos altera euellebant.

Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.

Affabulatio, aduersus eos, qui in duas res contrarias
 sese iniiciunt.

De aquila & cornicula.

Agnum deuolans Aquila cum rapuisset,
 Idq; uidisset monedula, in ariete facit eadem.
 Quam pastor cepit. filius autem clamabat tale quid,
 Mihi monedula, aquila autem sibi est.

Affabulatio, quod non oportet imitari præstantiores.

De Cornicula & cæteris auibus.

Alienis pennis induta,
 Gloriabatur cornicula præstare auibus.

Primum donum hirundo rapuit,

Post eam omnes. hinc nuda inuenta est.

Affabulatio, quod ex collatione pulchritudo dissoluatur.

Περί ἄφροῦτε καὶ οἰσῶ.

Βέλει τὸ σῆδθ ἄετὸς τρώδη πάλα.
ἀλγαδμ δὲ λοιπὸν ἤσο πολλά διακρούω,
βλέπωμ δ' οἰσὸμ εἰωγν ἐπὶ τῶρωμλύου.
βαβαί, πτόρὸμ με τὸμ πτόρωτὸμ ὀλλύει.

Επιμύθιου πρὸς αὐτὸν ἐκ τῆν ἰδίωμ κακῶς πάσχοντας.

Περί θηρῶμ καὶ ὀρνέωμ μάχης καὶ σφιδῶ.

Πᾶσι πεφύκει θηρσί, καὶ πτλωίσι μάχη.
ἤλω λίβυσσα σφιδῶς, ἢ τὸσδ' ἐπλάνα,
εἶναι μὲν ὀρνις, ἐκ μὲρ' αὐτὸν δὲ θηριούμ.

πτλωίσι κάρων δεικνῦσα, τοῖσι θηρσί πόδιαις.

Επιμύθιου πρὸς αὐτὸν διυσι λιυρίαισι δουλοῦντας, καὶ
πλανῶντας ἀμφοτέρωσ.

Περί χελιδόνθ καὶ λειπτείου.

Πῆξε χελιδῶν νεοσιαῖν λειπτείου
ὑπὸρδην, ἡσπὸρ τῶν γονῶν βλάπτει δρῶκωμ,

ἢ δ' αὐτ' ἐφισγν, ὡ πολυζόνου τύχης,

ὅπου γὰρ ἐκ σίγκησις ἐβλαβῶμ μόνη.

Επιμύθιου πρὸς αὐτὸν παθόντας κακῶν ἀπὸ καλῶμ ἀνθρώπων.

Περί βιδῶν βοῶν ὁμοφώνων, εἶτα ἀσυμφώνων κηλεονῶς.

Ὁμόφρονόμ νέμοντο τρεῖσι ὁμοῦ βόδοι,

ὅσ δὲ θῆρ ἐβλάωτε πολλῶν λέωμ.

ἔχθρας δὲ μῖσει, καὶ μάχης δ' ἀσχιόσας,

ἕκαστὸμ ἐκβέβρωκε γυμνὸμ ὡς γῆνα.

Επιμύθιου πρὸς αὐτὸν χιζομνήσας ἐκ τῆν ἰδίωμ, καὶ δ' ἀ

ῶσ κακῶς πάσχοντας.

Περί γεωργῶ καὶ γοράνω.

Εδνει γοράνωμ πῆξέ τις απορεῦς πάγλω.

μεδ' ὦμ πελαργὸμ εἰλγν, ὅσ θρήνει μεγα,

τροῶ.
ἐν λυτῶ.

Ze Strutimbe

λαγῶ.
scipio.

lenida mul.
fortuna.

ιζομ
ιδιο.

ορεῦο

πελαργῶς Σκοπία

ἔφθ

De aquila, & sagitta.

Sagitta pectus aquilæ uulnerata est olim.

Dolens autem postea sedebat admodum plorans.

Videns autem sagittam pennatam, ait,

Papæ, penna me pennatam occidit.

Affabulatio in eos, qui à suis mala patiuntur.

De pugna ferarum ac uolucrum, & struthione.

Omnes inter se feræ & uolucres concertabant.

Capta est struthio Libyca, quæ hæc decipiebat.

Esse quidem auis, ex parte uero fera,

Volucribus caput, feris pedes ostendens.

Affabulatio aduersus eos, qui duobus seruicendo
dominis, utrosq; decipiunt.

De Hirundine & prætorio.

Hirundo fixit nidulum in prætorio,

Cuius prolem lædit serpens.

Hæc autem dixit ò ingemiscendam fortunam.

Vbi enim ultio est, sola offensa sum

Affabulatio ad eos, qui malum à bonis patiuntur.

De tribus bobus cōcordibus, inde discordibus, & leone.

Concordes pascebantur tres simul boues,

Quos ne fera quidem lædebat leo.

Cum uero inimicitiarum odio & pugna dissensissent,

Singulos deuorauit nudos ut unum.

Affabulatio aduersus eos, qui à suis disident, &
propterea mala patiuntur.

De agricola, & Ciconia.

Gruibus tetendit agricola quidam laqueum.

Cum quibus Ciconiam cepit, quæ uehementer lugebat.

ἔφη δ' ἀφοτρυνός, ὡς εἶλετο μὲν εἰσὺ μοι.
ἀλλ' ἢ πάγῃ λαβῆσαι, σὺν κακοῖς ἔχει.

Επιμύθιον πρὸς εἶλον πινός, ἐνούμενον τοῖς ἐχθροῖς
τοῦ εἴλου αὐτοῦ.

Περὶ λιμῶος καὶ εἰδωλίου αὐτοῦ ἐν τῷ ὕδατι.

Φόρων ποταμῷ πλησίον λιμῶν λιρέας,
λίνας ἑαυτὸν, ἄλλοι εἰς ὕδωρ βλέπει.
χινῶν δὲ λοιπὸν τοῦ κάτω λαβεῖν λιρέας,
ἀπεισδρεῖτο καὶ τοῖς, ὅτι ἐκράτει.

Επιμύθιον, ὅτι ὁ πλεονεκτῆν μάλλον ζημιῶται.

Περὶ ὄνου καὶ ἄλος καὶ ἀπόγγυ.

Πόρον ποταμῷ, φόρον ἢ γ' ἄλος ὄνοιο,
ἐν ᾧ τε καὶ πέπρωκε κουσιαδὲς βαρῶ.
ἀπόγγυ δ' ἔπειτα πληθῶ ὅπως ὡς φόρον,
ποδῶν ἐκοντὶ, διςυχαδὲς ἀπειωνίγη.

Επιμύθιον, ὅτι πολλὰ κίς πρὸς δοκίαν κορδῶς εἰς
μῖαν καταπτά.

Περὶ καμήλου καὶ δῖος.

Κυρτὴ θεῶν καμήλος δέηται κορὰ, ὁ ἢ καμήλοιο.
ὡς δέημυκτη ἦεν τῆς ἀβουλίας.
Ζυμοὶ γὰρ αὐτῷ λοιπὸν, ὡτα, καὶ κέραν.
ὡς ἀνγε πικρὰ πικρὸν ἀγρίου πέλη.

Επιμύθιον, ὅτι δειπρὰ τ' δεῖ αὐτῶν τὰ πρὸς οἰκοντα.

Περὶ λύκου καὶ ἀγνός.

Λύκος πρὸς ἀγνὰ φησὶν, ὅτι προσδὸν σύ μοι
ὕδωρ τῆρα τῆρα; ἀπὶ γαστρός δέξομαι,
καὶ πῶς ὕδωρ τῆρα τῆρα ἀγνοῶ ποτε.

σοσπα. Δοῖνα γὰρ μοι, καὶ δέμας, καὶ μὴ δέμας.

Επιμύθιον πρὸς αὐτὸν ἀδελφῶς, φανερῶς ἀδελφωῦτας.

Περὶ

καὶ δέμας: καὶ μὴ δέμας.

ἦν ἰσθί: ἦν ἰσθί.

ἔφη αὐτῷ
ἀπὸ
ἰσθί
ἰσθί

καταπτά
πρὸ
ὅτι σπερμα
βαρῶς
μικρὸν
ἰσθί

ἰσθί

σοσπα

Dixit autem agricola, ut amica quidem tu mihi es,
Sed laqueus, qui cepit, te cum malis tenet.

Affabulatio, in amicum cuiusdam, coniunctum
cum inimicis amici ipsius.

De Cane, & imagine ipsius in aqua.

Canis secundum flumen carnes ferens,
Cum se acclinasset, alium in aqua uidet.

Hiscens autem ut inferiores alias carnes caperet,
Priuatus & ijs est, quarum dominus erat.

Affabulatio, quod cupidus magis damno afficitur.

De Asino & sale, & spongijs.

Transendo fluum onus salis portabat asinus,

In quo etiam cecidit leuatus onere.

Dehinc cum itidem multum Spongiarum ferret

Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.

Affabulatio, quod plerunq; expectatio lucri in
damnum incurrit.

De Camelo, & Ioue.

Curua Camelus à deo petebat cornua,

Quam derisit ob malum consilium.

Minuit enim ei de cætero aures, & caput

Vt ab omni parte foret turpissima.

Affabulatio, quod oporteat à deo conuenientia petere.

De lupo, & agno.

Lupus agno inquit, nōne dudum tu mihi

Aquam perturbasti? nuper ex uentre natus sum,

Et quomodo aquam perturbarim nescio quando.

Cœna fies mihi & iure, & iniuria.

Affabulatio, aduersus eos, qui intrepide palā iniurij sunt:

Περὶ δειλοῦ κυνηγοῦ καὶ ποιμνίου.

Δειλὸς κυνηγὸς πρὸς τὴν ἔτι ποιμνία,
εἶπεν λέοντι ἔχνη εἶδου, μοὶ φράσου.
σοὶ ἄστυ, εἶπεν, ἐθέλεις, δ' εἴξω, πέλας
ἔχνη. κυνηγὸς εἶπεν, ὅ ζήτην πλεον.

Επιμύθιον πρὸς ἀνδρώπυος θρασείας πρὸς λόγους, καὶ
πρὸς ὄργα δειλοῦς.

Περὶ ἵππου καὶ ἀγροῖου.

ἤτι λαβείμ ἀγροῖου λαγῶν ἵπποπις.
λαβῶν δὲ χόρσι ἄστυ, ἠρώτα, πόσος;
καὶ πῶλον ἄξήλασεν, ἀγροῖον δ' ἔφη.
μὴ σπύδε, σοὶ δ' ὄρημα ἄστυ πρὸ σφδρω.

Επιμύθιον πρὸς αὐτὸν ἄξ ἀνάγκης πρῶταιμιλῶς τὰ ἴδια.

Περὶ λύκου καὶ ὄνου.

Οδ' ἄστυ ἦλον εἶλην ἄξ ὄνου λύκος,
αὐτῷ δὲ μαδῶν πληπτεται λαξ τὴν γῆν. *en calce + t*
λύκῳ δ' ἔφησι, πῶς μαλγει ὦν πάλα
ιατεικῆς μεπῆλου ὄργ' ἀναξίως;

Επιμύθιον πρὸς αὐτὸν τὴν ἴδιαν τέχνῳ κατάλιμπά-
νοντας, καὶ ἔτρωαν μετόρχομῆτος ὑπὲρ βλάβη.

Περὶ λύκου καὶ γόρῳου.

εἰς λαιμόν ὄσου ἔμπεπῆγη τὸν λύκου.
μαδῶ δ' ἔλων γόρῳον, ἤτι τὴν χεῖρ.
σῶον τραχηλον ἐκ λύκου λαιμοῦ φδρω,
μήσ' ἄλλο μηδὲν μαδῶν, ἢ ἄστυ σκότει.

Επιμύθιον πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ κίνδυνου πρῶξιμ ἐγχειρήσαν
τας, καὶ μετὰ τὸ συνύθημα ζήτησῶντας μαδῶν.

Περὶ ταύρου καὶ τραχου.

ἤλασσε ταῦρον ἄξ ἑὸς κτίπις τραχῶ.

pullu
λαιμοσ
ttue
ει
B. φλ
ει
φ
σωθημα
Κησίο
λαξ

en Calce. adhibu.

δμ

De uenatore timido, & pastore.

Timidus uenator pastori cuidam, ait,

Sicubi Leonis uestigium nosti, dic mihi:

Tibi ipsum, ait, uis, ostendam, longe

Vestigium. Venator ait, non quæro amplius.

Affabulatio aduersus homines audaces uerbis
& factis timidos.

De equite, & Agricola.

Petebat leporem ab agricola, ut acciperet miles,

Accepto eo manibus rogabat, quanti?

Et equum admisit, agricola autem ait,

Ne festina: tibi donum hoc offero.

Affabulatio aduersus eos, qui necessario recusant res suas.

De Lupo, & asino.

Ex Asino clauum dentibus extraxit lupo,

Petens mercedem, percutitur calcibus genam.

Lupo autem, inquit, quomodo cocus cum essem olim

Medicinæ opera indigne exercui?

Affabulatio in eos, qui propriam artem derelin-
quunt, & aliam ingrediuntur incommode.

De Lupo, & Grue.

In lupi gutture os infixum erat,

Mercede autem cum extraxisset grus, petebat precium.

Saluum collum ex lupi gutture ferens,

Nullam aliam mercedem, quàm hoc consydera.

Affabulatio in eos, qui periculosum negocium aggrediun-
tur, & post contentionem quærunt mercedem.

De Tauro, & Hirco.

Expellebat taurum ex suo cubili hircus.

Τοτα
fficio
utn.

ὄν θήρ λέων δίωκον, εἶπε δὲ σῆνω,
τετασέπιδ με μὴ λείοντ' ἐπ' ὅποι φόβθ,
ἔγνωσ ὄσση τάυρου τε καὶ τρεαγυθ ἰθῆθ.
Επιμύδιου πῶς εἶς κατὰ δεχομῆν τος ὑβείζειται ὑπὸ
μικρῶν, δὲ φόβου ἐτόρων μείζονων.

δαω
πιάω
τω χέω

Περί μύρμηκθ καὶ τέπιγθ.
ἤττι τροφίω μύρμηκα τέπιξ γν ἱερέι. γο χρυσο. εο
μύρμηξ δ' ἔφησε, τί θόρ' τος ὄντ' ἔδρασε; τρεῖς
ὡς γν θόρεῖ εἰρηκην ἡδον ὀφέως.

χαιμῶνθ ὄρχου φησι, μὴ τροφῆς ὄρα.
Επιμύδιου πῶς εἶς μὴ θέλοντας γν νεότητι κῶπιάμ.
καὶ δὲ εἶς γν ἔθ' γήρα πτωχωῦτας.

Περί ὀφείως καὶ γεωργῶ.
Εθαλπέ τις γεωργός γν κόλποις ὄθω
ῶρα ἱερέι, εἰπέ δὲ θόρ' ἡδθ,
ἔπληξε τὸν θάλαψαντα, λακτεῖνε τάχος.
ἔτ' ἡκοῖ ποιῶσι εἶς ὕδργέτας.

Περί χελιδόνθ καὶ ἀηδόνθ.
Αἰζροῦ χελιδῶν μακρὰν ἔξεωπτήδη,
εὔρε δὲ ῥήμοις ἐγκραδημλίω ὕλαις
ἀηδὸν ὀξύφωνον. ἡδ' ἀπειδρῆνέ
τὸν ἴτω, ἄωρον ἐκπῶδόντα τῆς ῶρης.
ἡ μὲν χελιδῶν φησι, ὀιλτάτη ζῶοις,
πρῶτον βλέπω σε σῆμδρον μετὰ δρακίω.
ἀλλ' ἔλθ' ὄν ἀζρόν, καὶ πῶς οἶκον ἀνδρῶτων.

h. PIR.

σκληθ.
mihacit.
σο. α.σ.

σὺ σκλωθ ἡμιν, καὶ ὀίλη καποικῆσεις,
ὄπως γεωργοῖς, λαχί θηροῖς ἄσεις.
πῶς δ' αὐτ' ἀηδῶν ὀξύφωνθ ἡμείφθ,
εἶα με πῆτραις ἐμυλίω ἀοικῆτοῖς.

οἶκθ

Quem fera leo insectabatur, ait autem suspirans,
Nisi me leonis timor perterreret,

Scires quanta tauri & hirci uis sit.

Affabulatio ad eos, qui affici iniuria serunt à paruis
metu maiorum.

De formica, & cicada.

Petebat à formica cicada cibum *in frigore*.

Sed formica ait. quid æstate faciebas?

Quod acute æstate caneret dixit,

Hyeme salta, inquit, ne ama cibum.

Affabulatio aduersus eos, qui in iuuentute nolunt labo-
rare, & propterea in senectute mendicant.

De serpente, & agricola.

Agricola quidam in sinu fouit serpentem

Frigoribus, ubi autem calorem sensit,

Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim.

Sic mali tractant benefactores.

De Hirundine, & Philomena.

Procul ab agro hirundo euolauit,

Reperit autem in desertis sidentem syluis

Acute canentem Lusciniam, ea uero lugebat

Itym immaturum excessisse è uita.

Et Hirundo, inquit, charissima salua sis,

Primum hodie te post Thraciam uideo.

Sed ueni rus & in domum hominum.

Contubernalis nobis, & chara habitabis,

Vbi agricolis, & non seris cantabis.

Cui Luscinia canora respondit,

Sineme in petris manere desertis.

οἶκ' δέ μοι πᾶς, ἢ τε μῆξις ἀνθρώπων
 ἀναφλέξει. μνήμην παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.
 Εὐμύθιον, ὃ μῦθ' δὴλοῖ, ὅτι κρείττον ἐν δόξοις
ἢ ἐν ἀλήθειαις, ἢ σιωπικεῖν ἐν πόλεσι τοῖς κακοῖς.

ΤΩΝ ΓΑΒΡΙΟΥ

μύθων τέλος.

So prophetical. 1536.

Nam domus omnis, & consuetudo hominum

Memoriam antiquarum calamitatum reaccendet.

Affabulatio. Fabula significat, prestare sine dolore uiuere in desertis, quàm cū malis habitare in ciuitatibus.

GABRIAE FABVLARVM

F I N I S.

Εκ τῶν ἀφρονίου σοφιστοῦ περὶ
γυμνασμάτων τῶν.

χονίζω . μ .
π . imagine
represento .
ἀπίθμη
νίχαω .

Μῦθος ποιητῶν μὲν προῆλθε, γεγραμμένα
δὲ ἑρητόρων κοινός ἐκ παλαιότητος. ἔστι
δὲ μῦθος λόγος ψευδῆς εικονίζων ἀλή-
θειά. καλεῖται δὲ συβαριτικός, καὶ λί-
λιξ, καὶ λύπειος πρὸς αὐτὸν ἐυρόντας μεταδούς τὰ ὀνό-
ματα. νικᾶ δὲ μᾶλλον αἰσώπιος λέγεται, ὅτι τὸν αἰ-
σωποῦν αἰετὰ πάντων συγγράφει αὐτὸν μῦθους. τὸ δὲ
μῦθου τὸ μὲν ὅτι λογικόν, τὸ δὲ ἠθικόν, τὸ δὲ μικτόν.
καὶ λογικόν μὲν, ὅτι ὅτι ποιεῖν ἄνθρωπος πέπλα-
σαι. ἠθικόν δὲ τὸ τῶν ἀλόγων ἢ θῶ ἀρμμοῦ μινου. μὲ
κτῶν δὲ τὸ ὅτι ἀμφοτέρων ἀλόγου, καὶ λογικοῦ. τὴν δὲ
παραίνουσι δὲ ὡς ὁ μῦθος τέτακται, πρωτάτην
μὲν, ὀνομασίαις πρωμῦθου, ὠπμῦθου δὲ τελευταίου
ἔπιγενεακῶν.

no mitione

Μῦθος ὁ τῶν μυρμίκων, καὶ τῶν τέτηγων,
πρωτέρων αὐτὸν νέος εἰς πόνον.

Ἐρως ὡς ἀκμή, καὶ οἱ μὲν τέτηγδο μου-
σικῶ ἀνεβάλλοντο σωτόνομον, τοῖς μύρ-
μηξι δὲ πονεῖν ἐπέκει, καὶ συλλέγειν καρ-
πός, ὅτι ὡς ἔμελλον τὸ χειμῶν τρα-
φήσασθαι. χειμῶν δὲ ὠπ γεγονότος,
μύρμηκος μὲν οἷς ἐπόνου ἐτρέφοντο, τοῖς δὲ ἢ τέρ-
ψις ἔτελούτα πρὸς γῆδειαν. ὅτω νεόπτις πονεῖν ἐκ ἐθέ-
λουσα, πάρὰ τὸ γῆρας κακοπραγεί.

εβαρ
pnt
βαρρε
α βαρρε

πρωτέρων
εβαρ
α βαρρε

Εκ τῶν

Ex Aphthonij sophistæ exercitamentis.

Abula profecta quidem est à poetis, sed & rhetoribus cōmunis facta est admonendi gratia. Est autem fabula sermo fictus, imagine quadam repræsens ueritatem. Atq; alia Sybaritica, alia Cilix, alia Cypria dicitur, accepto ab inuentoribus nomine. Verum quoniam Aesopus egregie preter cæteros conscripsit fabulas, euius cit ut potius Aesopia diceretur. Ea uero est triplex, Rationalis, Moralis, Mista. Rationalis, in qua aliquid ab homine geri cōfingit. Moralis, q̄ eorū imitat̄ mores, quæ s̄unt rationis experientia. Mista uero, quæ rationale irrationaleq; cōplectitur. Eam autē admonitionem cuius causa fabulam constitueris, Antefabulationē præpositam, postpositā uero Affabulationē dices.

Fabula, qua formicarum & cicadarū exemplo hortantur iuuenes ad laborem.

Cicadæ olim æstate assiduus cantibus indulgebant, formicæ uero hyemis memores, laboribus fructibusq; colligendis operam dabant. Verū cum hyems aduenisset, formicæ ijs quę collegerant, pascebantur. Cicadas autē delectatio illa, & cæ nendi uoluptas, eò indigentie, miserieq; perduxit, ut esurirēt omnes, & fame conficerent. Sic iuuentus laborū fugitans, male habet in senectute.

fabula.
Sybaritica.
Cilix.
Cypria.

fabula.
Rationalis.
Moralis.
Mista.

ΜΥΘΟΙ

Οιδύσει οἱ μῦθοι παρὰ τοῦ αἰσώ-
 που, ἀγαπῶντες αὐτὸν, ὅτι αὐτῶν
 ὑπὸ μελέται. ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ
 ὁμήρω μύθου, ὡς ἰσίοδω. ἐπὶ δὲ ὡς
 ἀρχιλόχῳ πρὸς λυκάμβλω. ἀλλ' αἰ-
 σῶται πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων
 ἐκμεμύθηται, καὶ λόγου τοῖς θεοῖσι μεταδεδωκε,
 λόγῳ γένεσσι. πλεονεξίαν τε γὰρ ὑπὸ νόπῃ, καὶ ὑβρί-
 ῳ ἐλαύει, καὶ ἀπάτην. καὶ ταῦτα λέγουσιν αὐτῷ ὑπο-
 κείνεται, καὶ ἀλώπηξ καὶ ἵππῳ νῆ Δία, καὶ ὅδε ἡ χε-
 λώνη ἄφωνῳ. ὑφ' ὧν τὰ παιδία μαθητὰ γίνονται
 τῶν τοῦ βίου πραγμάτων. ὀυδοκιμοῦντες οὖν οἱ μῦθοι
 εἰς τοῦ αἰσώπου, φοιτῶσιν ὑπὸ τὰς θύρας τοῦ σοφοῦ,
ταῖνίαι αὐτὸν ἀναδίσκοντες, καὶ σεφανώσονται αὐ-
 τὸν θαλῶ σεφάνῳ. ὁ δὲ οἰμαί πινά ὑφαίνει μῦθου. τὸ
 γὰρ μείδιμα τοῦ πρῶτου, καὶ οἱ ὀφθαλμοί, ἢ τῆς
 γῆς ἐσῶντες, ὡς δηλοῦσιν. οἰδῶν ὁ ζωγράφῳ, ὅτι αἰ-
 τῶν μύθων φροντίδες, ἀνεμλῆς τῆς ψυχῆς δέονται.
 Οιδύσει δὲ ἡ γραφή καὶ τὰ τῶν μύθων σώματα, θε-
 εῖα συμβάλλουσα ἀνθρώποις, πόδῃσιν χορὸν τῷ αἰσώ-
 πῳ, ἀπὸ τῆς ἐκείνου σκλήρης συμπλάσασα. κορυφαία
 δὲ τοῦ χρεῶ ἡ ἀλώπηξ γέγραπται. γρηῖται γὰρ αὐτῷ ὁ
 αἰσώπῳ εἰς ἀκόνω τῶν πλείστων ὑποδείσεω. ὡς ἂν ἡ
κωμῶδία ὅτι Δάω.

λοίτων
 αδο.

ρηξ
 οιοι
 οιοι
 οιοι

Ex Philostrati imaginibus

F A B U L A E.

Abulæ se ad Aesopum, sua in eum beneuolentia cōferūt, quod fatagat sui. fabula quippe & Homero, & Hesiodo, nec non & Archilocho in Lycamben curæ fuit. sed ab Aesopo humana omnia ad fabellas redacta sunt, sermone brutis non temere impertito. nam & cupiditatem tollit & libidinem insectatur, & fraudem. Atq; hæc ei leo quispiam agit, & uulpes, & per Iouem equus. nec testudo muta. ex quibus pueri discunt, quæ in uita gerantur. habentur igitur in precio fabulæ propter Aesopum. Accedunt ad ianuam docti huius, uittis eum deuincturæ, coronæq; oleagina coronaturæ. hic ut puto fabulam aliquam textit. risus enim faciei, & oculi in terrā defixi id præ se ferunt. pictorem, fabularum curas remissiore animo indigere, nō latuit. Philosophatur autem pictura & fabularum corpora. Bruta enim cum hominibus conferens, cœtum circa Aesopum statuit ex illius scena confictū. Chori dux uulpes depicta est. Utitur enim ea Aesopus sinistra argumentorum plurium, ceu Dauo Comœdia.

Ex Hermogenis exercitamentis,
Prisciano interprete.

FAbula est oratio ficta, uerisimili dispositio, ne imaginem exhibens ueritatis. Ideo autē hanc primā tradere pueris solēt oratores, quia animos eorū adhuc molles ad meliores facile uias rite instituunt. Vsi sunt ea tamē uetustissimi quoq; autores, ut Hesiodus, Archilochus, Horatius: Hesiodus quidem Iusciniæ, Archilochus autem uulpis: Horatius muris. Nominantur autē ab inuentoribus fabularū, aliæ Aesopiæ, aliæ Cypriæ, aliæ Libycæ, aliæ Sybariticæ, omnes autē cōmuniter Aesopię dicuntur, quoniam in conuentibus frequenter solebat Aesopus fabulis uti. Mendacem quidē esse uolūt fabulam, sed ad uitam utilem, nec nō & uerisimilem. Est autē uerisimilis, si res, quæ subiectis accidunt personis, apte reddantur: ut puta de pulchritudine aliquis certat, pauo supponatur hic: oportet alicui astutiam tribuere, uulpecula est subijcienda: imitatores aliquos hominum uolimus ostendere, hic simijs est locus. Oportet igitur modo breuiter, modo latius eas differeret: quomodo autē hoc fiet: si nunc narratione simplici proferantur, nūc etiam sermo inductis fingatur personis: exempli causa: Simiæ conuenerunt, & consiliū habuerunt de urbe condenda, & quia placuit illis, paratæ erāt incipere ædificationem, sed uetus simia prohibuit ab incepto

eas

eas, docens quod facile capiantur, si intra mu-
 ros concludantur. sic breuiter dices: si uelis pro-
 ducere, sic: Simiæ cōuenerunt, & cōsiliabantur
 de urbe cōdenda, quarū una in mediū ueniens
 cōcionata est, quia oportet ipsas quoq; ciuita-
 tem habere. Videtis enim aiebat, q̄ ciuitatē ha-
 bendo felices homines sint: domos etiā habent
 singuli & in concionē uniuersi, & in theatrum
 ascendentes delectāt animos spectationibus &
 auditionibus uarijs. Et sic proferes orationē in
 orando, dicens, q̄ & plebiscitū scriptū est, & fin-
 ges etiam orationē ueteris simiæ. Expositio au-
tem fabularū uult circuitioib. carere, & iucun-
dior esse. Sed oratio, qua utilitas fabulæ retegi-
 tur, quā ἐπιμύθιοι uocant, quod nos affabulatio-
 nem possumus dicere, à quibusdam prima, à
 plerisq; rationabilius postrema ponitur. Scien-
 dum uero, quod etiam oratores inter exempla
 solent fabulis uti.

*Quas fabulas philosophia recipiat, quas item reiiciat
 ex cōmentario Macrobij in somniū Scipionis.*

FAbulæ, quarum nomē indicat falsi profes-
 sionem, aut tantū conciliandæ auribus uol-
 uptatis, aut adhortationis quoq; in bonam fru-
 gem gratia repertæ sunt. Auditum mulcent, ue-
 lut comœdiæ, quales Menander, eiusue imita-
 tores agendas dederunt, uel argumenta fictis
 casibus amatorum referta, quibus uel multum
 se Arbiter exercuit, uel Apuleiū nōn unquam
 r 2 lusisse

luisse miramur. Hoc totum fabularum genus, quod solas aurium delicias proficitur, è sacrario suo in nutricum cunas sapientiae tractatus eliminat. Ex his autem quae ad quandam uirtutum speciem intellectum legentis hortantur, fit secunda discretio. In quibusdam enim & argumentum ex ficto locatur, & per mendacia ipse relationis ordo contexit, ut sunt illae Aesopiae fabulae elegantia fictionis illustres. At in alijs argumentum quidem fundatur ueri soliditate, sed haec ipsa ueritas per quaedam composita & ficta profertur: & haec iam uocatur narratio fabulosa, non fabula, ut ceremoniarum sacra Hesiodi & Orphei, quae de deorum progenie actuue narrantur, ut mystica Pythagoreorum sensa referunt. Ergo ex hac secunda diuisione, quam diximus, à Philosophiae libris prior species, quae concepta de falso per falsum narratur, aliena est. Sequens in aliam rursus discretionem scissa diuiditur. Nam quum ueritas argumento subest, solaque fit narratio fabulosa, non unus reperitur modus per figmentum uera referendi. Aut enim contextio narrationis per turpia & indigna numinibus, ac monstro similia componitur, ut dei adulteri, Saturnus patris Coeli pudenda abscindens, & ipse rursus à filio regno potito in uincula coniectus, quod genus totum philosophi nescire malunt. Aut sacrarum rerum notio sub pio figmentorum uelamine, honestis & tecta rebus & uestita nominibus, enun-

ciatur

ciatur. Et hoc est solum figmenti genus, quod cautio de diuinis reb. philosophantis admitit.

Ex Auli Gellij libro secundo,
capite undetrigesimo.

Apologus Aesopi Phrygis memo-
ratu non inutilis.

AEsopus ille è Phrygia fabulator haud im-
merito sapiens existimatus est, cum quæ
utilia monitu, suafuscq; erant, non seuerè, nõ im-
periose præcepit & censuit, ut philosophis mos
est, sed festiuos, delectabilesq; apologos com-
mentus, res salubriter ac prospicienter animad-
uersas, in mentes animosq; hominum cum au-
diendi quadam illecebra induit: uelut hæc eius
fabula de auiculæ nidulo lepide atq; iucunde
præmonet, spem fiduciamq; rerũ, quas efficere
quis possit, haud unq; in alio, sed in semetipso
habendam. Auicula, inquit, est parua, nomẽ
est Cassita, habitat nidulaturq; in segetibus, id
fermè tẽporis, ut appetat messis, pullis iam iam
plumantibus. Ea Cassita in sementes forte con-
cesserat tempestiuiores: propterea frumẽtis fla-
uescentibus, pulli etiam tunc inuolucres erant.
Cum igitur ipsa iret cibũ pullis quesitũ, monet
eos, ut si quid ibi nouæ rei fieret, diceretur ue;
animaduernerẽt, idq; sibi, ubi redisset, renuncia

rent, Dominus postea segetum illarum filium adolescentem uocat. Et uides ne, inquit, hæc ematuruisse, & manus iam postulare? Idcirco die crastino, ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, & roges, ueniāt, operamq; mutuam dent, & messem hanc nobis adiuuent: hæc ille ubi dixit, discessit: atque ubi redit Cassita, pulli trepiduli circunstreperere, orareq; matrem, ut statim iam properet, atq; alium in locū sese asportet: nam dominus, inquit, misit qui amicos rogaret, uti luce oriente ueniant, & metant. Mater iubet eos à metu ociosos esse. Si enim dominus, inquit, messem ad amicos reijcit, crastino seges non metetur, neque necesse est, hodie uti uos auferam. Die igitur postero mater in pabulum uolat, dominus quos rogauerat, operitur: sol feruit, & fit nihil, & amici nulli erant. Tum ille rursus ad filiū, amici isti, inquit, magnam in partem cessatores sunt. Quin potius imus, & cognatos, affinesq; nostros oramus, ut adsint cras temporī ad metendū: Itidem hoc pulli pauēfacti matri nunciant. Mater hortatur, ut tum quoq; sine metu, ac sine cura sint: cognatos, affinesq; nullos fermè tam obsequibileis esse, ait, ut ad laborem capeffendū nihil cunctentur, & statim dicto obediant: uos modo, inquit, aduertite, si modo quid denuo dicetur. Alia luce orta, auis in pastum profecta est: cognati, & affines operam, quam dare rogati sunt, supersederunt

derunt. Ad postremū igitur dominus filio, ualeant, inquit, amici cum propinquis. Afferes prima luce falces duas, unam egomet mihi, & tu tibi capies alteram, & frumentum nosmetipsi manibus nostris cras metemus. Id ubi ex pullis dixisse dominū mater audiuit, tempus, inquit, est cedendi & abeundi: fiet nūc dubio procul, quod futurum dixit. In ipso enim uertitur, cuius est res, non in alio, unde petitur. Atq; ita Cassitara nidum migravit, & seges à domino demessa est. Hæc quidem est Aesopi fabula de amicorū & propinquorum leui plerunq; & inani fiducia. Sed qd aliud sanctiores libri philosophorū monent, quàm ut in nobis tantū ipsis nitamur? alia autē omnia quæ extra nos, extra nostrum animum sunt, neq; pro nostris, neq; pro nobis ducamus? Hunc Aesopi apologum Q. Ennius in satyris scite admodum, & uenuste uersibus quadratis composuit, quorū duo postremi isti sunt, quos habere cordi, & memorię, operæ precium esse hercle puto.

Hoc erit tibi argumētū semp in promptu sitū,
Ne qd expectes amicos, qd tu possis p te agere

P & R
 reā post
 qd mē

Ennij
 mina.

APOLOGI AESOPICI DE
 CASSITA FINIS.

ΟΜΗΡΟΥ

ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟ-

ΜΑΧΙΑ

Ρχόμεν^Θ πρῶτον μουσῶν χορὸν ὅζ' ἐλι-
κῶν^Θ

ἐλθεῖν εἰς ἐμὸν ἄστρον ἐπιδύχομαι εἰνεκ' ἀ-
οιδίης,

τα γούνατα

ἰὼ νέου γῆν δ' ἐλτοισι μῶις ὕπτι γούνασι θῆκα,

διπρὸν ἀπειροσίλω πολεμόκλονον ὄργον ἀρῆ^Θ,

μ' ἐπαίρειτο. φ
εὐλαβεία δ' ἴμι

ἄρχόμεν^Θ μόροπρασιν ὄν ἄτα πᾶσι βαλέδαι,

πῶς μύθε γῆν βατραχοισι ἀειδύσαντ' ἐβησαν,

μεομαι εἰς
πῶς βασιλεία
nice

γηγνέων ἀνδρῶν μικροῦ μιν ὄργα γιγάντων,

ὡς λόγ^Θ γῆν δνητοῖσι ἔλω. τοῖλω δ' ἔχην ἀρχῶν.

μῦς ποτὲ διψαλέ^Θ γαλέης λίνδιου ἀλύξας,

πλησίον γῆν λίμνη ἀπαλὸν πρόσεθκε γῆσιον

ὑδάτι τὸν πόμην^Θ μελιηδέϊ, τὸν δὲ κατ' εἶδε

λιμνόχαις πολύφην^Θ, ἔπος δ' ἐφθέγγετο τοῖου.

Ξάνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἠόνα; τίς δὲ σ' ὀφύξας;

νωσχο

πάντα δ' ἀλῆδυσον, μὴ ψυδέρμηκόν σε νοήσω.

εἰ γὰρ σε γνοίλω φίλον ἄξιον, ὄν δόμου ἄξω.

δῶρα δὲ τοι δώσω ξεινήια πολλὰ καὶ ἐδδάλ.

εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς φύσι γναθ^Θ, ὅς κ' ἴ λιμνῶν

πιδάμαι, βατραχῶν ἠγούμην^Θ ἡμάτα πάντα.

καί με πατήρ πηλὸς ποτὲ γείνατο ὑδρομεδῶσι

μηχθεῖς γῆν φιλόπιτι παρ' ὄχθας ἠειδιανοῖο.

καί σε ὄρδ' κελὸν τε καὶ ἀλκιμον ἔσοχον ἄλλων

HOMERI

RANARVM ET MV-
RIVM PVGNA

*Incipiens primum Musarum coetum ex
Helicone*

*Venire in meum cor supplico, gratia
cantus,*

*Quem nuper in libellis meis super genua posui,
Litem immensam, tumultuosum opus Martis,
Supplicans hominibus in aures omnibus mittere,
Quomodo mures in ranas principantes iuerunt,
Terrigenum uirorum imitati opera gigantum.
Sic sermo inter mortales erat, tale autē habuit principium*

*Mus aliquando sitibundus felis periculum euitans,
Propinquum in lacum teneram adposuit barbam,
Aqua delectatus dulci. hunc autem uidit
Limnocharis obstrepera, uerbum autem loquuta est tale.
O hospes quis es? unde uenisti ad littus? quis autem
te produxit?*

*Omnia autem uere dic, ne mendacem te intellexero.
Si enim te nouerim amicum dignum, ad domum ducam.
Dona autem tibi dabo hospitalitia multa & bona.
Sum autem ego rex Phisignathus, qui per lacum
Color, ranarum dux dies omnes,
Et me pater Peleus olim genuit, Hydromedusæ
Mixtus in amore apud ripam Eridani,
Et te quidē uideo pulchrumq; & fortem egregium aliorum,*

ἢ ἦτορ . οὐδὲν .

ἢ δὲ λίσσο . ὁ . ἴκῃ
tabula .

Λιμνοχάρει
εἰς
παλῦδα

γαυδῆς
φροσύνης

ἰσθμῶ
ἰσθμῶ
ἰσθμῶ
maxillas

Υδρομέδου
ἰσθμῶ
ἰσθμῶ

ἰσθμῶ
ἰσθμῶ
ἰσθμῶ

r 5 Sceptriferum quarum

σκῆπτρόχου βασιλῆα καὶ ἔν πολέμοισι μαχητῶ
 ἔμμελαι. ἀλλ' ἄγε θάσσομ' ἐλὼ γηνελὼ ἀγρόδουε,
 Τόμδ' αὖ ψιχάρπαξ ἡμείβω φώνησ' ἔν τε.
 τίω τε γῆϑ τῶμόμ ζῆτῆς φίλε δ' ἦλου ἄπασιν,
 ἀνδρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ ὄρανίοις πετελωοῖς
 ψιχάρπαξ μὲν ἐγὼ λικλήσσομαι. εἰμὶ δὲ κοῦρϑ
 τρωξάρταο πατρός μεγαλήτορϑ. ἢ δ' ἐνυ μήτηρ
 λειχομύλη θυγατήρ πετῶνοτρώκτου βασιλῆϑ.
 γείνατο δ' ἔν καλύβη με καὶ ὄζεδρέψατο βρωτοῖς,
 σύκοις, καὶ κερύοις, καὶ ἐδέσμασι παυτοδιαποῖσι.
 πῶδ δὲ φίλου ποιῆ με, ἄν εἰς φύσιν ὄδεμ ὁμοῖον;
 σοὶ μὲν γὰρ βίϑ ὄξιμ ἔν ὕδασιμ. αὐτὰρ ἔμοι γε
 ὄσσα παρ' ἀνδρώποις τρώγεμ' ἐθϑ, ὄ δέ με λήδει
 ἀρτϑ τρισκοπάνισϑ ἀπ' ὄκυκλου κενέοιο,
 ὄδὲ πλακοῦς ταυύπεπλωσ' ἔχωμ πολλῶ σισαμῖδα,
 ὄ τόμϑ ἐκ πετῶνης, ὄχ' ἦπατα λῶκοχίτωνα,
 ὄδὲ τυρός νεόσηκτϑ ἀπ' γλυκοροῖο γαλακτϑ.
 ὄ χρῆσόν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκροδυ ποδέουσιμ,
 ὄ δ' ὄσα πῶδ θοίνω μδρόπωμ τδύχουσι μάγειροι,
 κῶσομῶντδυ χύτρας ἀρτύμασι παυτοδιαποῖσιμ.
 ὄ δέ ποτ' ἐκ πολέμοιο κακῶ ἀπέφυγυ αὐτῶν,
 ἀλλ' ὄδυς μετὰ μάλομ ἰών, πῶ μάχοισιμ ἐμίχθλω.
 ὄ δέ δ' ἰ ἀνδρωπομ καὶ πῶρ μέγα σῶμα φοροῶντῶ.
 ἀλλ' ὄδι λῆκτρομ ἰών, ἀκρομ δακτυλομ κατὰ δακνω,
 καὶ πετῶνης λαβόμεν, καὶ ὄ πόνϑ ἴκενην ἀνδρα.
 ἴηδλυμϑ ὄκ ἀπέφυγυ ὄπωνϑ, δακνοντϑ ἔμοιο.
 ἀλλὰ δῖνῶ μάλλα πάντα τὰ δειδῖσα πῶσαν ἐπ' αἶαν,
 λῆρημ καὶ γαλέλω, ὄ μοι μέγα πῶνδϑ ἄγουσιμ,
 καὶ παγῖδα σονόεσαν, ὄπου δολοῖς πῶλε πότμϑ.

Sceptriferum regem, & in bellis pugnacem
 Esse, sed age citius tuam generationem concionare.

Huic autem rursus Psicharpax respondit, dixitq;.
 Quid nã genus meũ perquiris ò amice manifestũ omnib.
 Hominibusq; diisq; & cœlestibus uolatilibus?

Psicharpax quidem ego uocor, sum autem filius
 Troxartæ patris magnanimi. at mater

Lichomyle filia Pternotroctæ regis.

Genuit autem in lignario me, & enutriuit cibarijs,
 Ficubus & nucibus, & edulijis omnigenis.

Quomodo aut amicum facies me in naturam nihil simile?

Tibi quidem enim uita est in aquis, sed mihi certe

Quæcunq; apud homines comedere cõsuetudo, neq; me

Panis ter pistus à bene rotunda cista

(latet

Neq; placenta extensa habens multam sisamida,

Non sectio ex perna, nõ iecora albam uestem habentia,

Neq; caseus nuper pressus à suauilacte,

Non bonum dulcearium, quod & diui desyderant,

Neq; quæcunq; ad conuiuia hominum faciunt coci,

Ornantes ollas condimentis uarijs.

Nunquam ex bello malum effugi clamorem,

Sed statim ad pugnam iens propugnantibus mixtus sum.

Non timui hominẽ, & quamuis magnũ corpus ferentem.

Sed ad lectum iens, summum digitum mordeo,

Et è pede accipi, & non labor occupauit uirum,

Suauis non aufugit somnus mordente me.

Sed duo ualde omnia timeo omnem per terram,

Accipitrem & felem, qui mihi magnum luctũ adferunt,

Et decipulam gemituosam, ubi dolosum existit fatum.

Plurimum

Βιχάρ-
 παξ, mi-
 carũ ra-
 ptor
 Τροξάρ-
 τας uo-
 rantis
 panẽ
 Λειχομύ-
 λη, lam-
 bens mo-
 las
 Πτερνο-
 τρώκτης
 pernas
 uorantis

πλείστον δ' ἢ γαλέω πῶδι δέσφα ἥτις ἀείνη,
 ἢ καὶ τρωγλοδύοντα ἤϊ τρώγλιω δρείνει.
 ὃ τρώγω ῥαφάνας, ὃ λικάμβας, ὃ κολοκώτας,
 ὃ τδύτλοις χλωροῖς ὑπὸ βόσχομαι ὃ δὲ σελίνοις.
 ταῦτα γὰρ ὑμῶν ὄστιν ἐδέσματα τῶν ἤϊ λίμνῳ.
 πῶς τὰ δὲ μειδήσας φυσίγναθ' ἀντίου ἠύδα.

Ξεῖνε, λίαν ἀυχεῖς ὑδὶ γαστέρι. ἔστι καὶ ἡμῖν
 πολλὰ μάλ' ἢν λίμνη καὶ ὑδὶ χθονί, θαύματ' ἰδέσθαι.
 ἀμείβιον γὰρ ἔδωκε νομῶ βατραχοῖσι κρονίωμ,
 σκιρτῆσαι ἤϊ γλῶ καὶ ἐφ' ὕδασι σάμα καλύψαι.
 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα διαήμεναι, θυχόρες ὄστι.
 αἴρω σ' ἢν νώποισι. κρέαται δέ με μὴ ποτ' ὄληαι,
 ὅπως γηθόσωθ' τὸν ἐμὸν δόμου εἰσαίικαι.
 Ως ἀρ' ἔφη, καὶ νῶτ' ἐδίδα, ὅσ' ἐβαινε τάχιστα
 χεῖρας ἔχωρ ἀπαλοῖο κατ' ἀυχίνθ' ἀλματι κούφω.
 καὶ πρῶτον μὲν ἔχειρην, ὅτ' ἐβλεπε γείτονας ὄρους,
 νήξει τὸρ πόμηνθ' φυσίγναθου. ἀλλ' ὅτε δ' ἢ ῥὰ
 λύμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζω, πολλὰ διακρύωμ,
 ἀχρηστον μετανοῖαν ἐμέμφω. τίλλε δὲ χεῖτας,
 καὶ πόδας ἐσθίγγην ἤϊ γασδρ'θ'. ἢν δ' εἰ ἥτορ
 πάλλαετ' ἀνδείη, καὶ ὑδὶ χθόνα βόλετ' ἰδέσθαι.
 λεινὰ δ' ὑπὸ σναλχιζέ, φόβου κρυόσσητος ἀναλγχι.
 ἐρῶ μὲν πρῶτ' ἐπλάσ' ἐφ' ὕδασιμ ἢν τε κώπῳ
 σύρωμ, θυχόμηνός τε θεοῖς ὑδὶ γαῖαν ἰκέσθαι,
 ὕδασι πορφυρέοισιμ ἐκλύζω. πολλὰ δ' ἐβόα,
 καὶ ποῖον φάτο μῦθον, ἀπ' εἰσμάτθ' δ' ἀγόρευεν.

Οὐχ ὄτω νώποισιμ ἐβασάσε φόρτον ὄρωτθ'
 ταῦρθ', ὅτ' ἐρῶπῳ δέξαι λύματθ' ἢν ὑδὶ κρήτῳ,
 εἰς ἐμ' ὑπὸ πλώσας ὑπὸ νώπου ἢγῃ δὲ οἴκου

Plurimum iam selem supertimeo, qui optimus,
 Qui & foramen ingredientem per foramen perquirit.
 Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas,
 Non porris viridibus pascor, neq; apijs.
 Hæc enim uestra sunt edulia per lacum.

Ad hæc aut subridens Physignathus cōtra locutus est.

O hospes ualde gloriaris ob uentrem, adsunt & nobis
 Multa ualde in lacu & in terra mirabilia uisu,
 Vtriuitam enim dedit pascuam ranis Saturnius Iupiter,
 Exultare per terram, & in aquis corpus cooperire.
 Si autem uis & hæc scire, facile est
 Portem te in humeris: tene autem, ne aliquando pereas,
 Sic gauisus in meam domum uenias.
 Sic certe inquit, & terga dat: ille aut ascendebat uelociter
 Manus habens tenerum per collum, saltu facili.
 Et i primis qdæ gaudebat, quãdo intuebatur uicinos por/
 Natatione gaudēs Physignathi: sed quando iã utiq; (tus
 Vndis purpureis submergebatur: multum lachrymabatur
 Inutilem pœnitentiam accusabat: uellebat autem comas,
 Et pedes stringebat per uentrem: in illo autem cor
 Concutiebatur insolentia, & in terram uolebat uidere.
 Vehementer aut ingemiscebat timoris frigidi necessitate.
 Caudam quidẽ in primis extendit in aquis, tanquã remũ
 Trahens, supplicansq; deis in terram uenire,
 Aquis purpureis submergebatur: multũ autẽ clamabat,
 Et talem dixit sermonem, ab ore autem concionabatur.
 Non sic humeris portauit onus amoris
 Taurus quando Europam per undam duxit in Cretam,
 Ut me nauigans superhumeralem duxit ad domum

Βατραχ^Θ ὑψώσας ὠχρόν δέμας ὕδατι λυκῶ,
 ὕδρ^Θ δ' ἔξαπίνης ἀνεφαίνετο δεινὸν ὄραμα
 ἀμφοτέρω. ὄρθον δ' ἵππερ ὕδατ^Θ εἶχε τρωχέλου.
 ἴσθρ^Θ ἰδῶν κατέδιν φυσίγναδ^Θ, ἔπι νόησας
 οἶον ἐταῦρον ἐμελγν ἀκρ^Θ λυμύλαι ἤϊ λίμνῳ.
 δ' ὕ δὲ βαδ^Θ λίμνης, καὶ ἀλδύατο λιῖρα μέλαινα.
 λιῖν^Θ δ' ὡς ἀφείδη, πῆσον ὕπτ^Θ δυνύς δ' ὕδωρ.
 χῆρας δ' ἔσθειγγν καὶ ἀκρ^Θ λυμύλαι κατέτειξε.
 πολλὰκι μὲν κατέδωγν ἐφ' ὕδατι, πολλὰκι δ' αὖτε
 λακτίζωρ ἀνέδωε. μόρον δ' ἔκ λῶ ἵπαλύφα.
 διδύμλαι δὲ τείχετο πλείστον βάρος εἴληον ἐπ' αὐτῶ,
 ὕδασι δ' ὀλμύμνος, τοῖσσι ἐφδέγχετο μῦθου.

Οὐ λήσεις γὰρ θεὸς φυσίγναδε ταῦτα ποιήσας,
 ναυηγὸν ῥίψας ἀκρ^Θ σώματος ὡς ἀκρ^Θ πέτρης.
 ἔκ ἂν μου ἤϊ γαῖαν ἀμείνων ἠῶδα κέκισε.
 παγκρατίω τε, πάλῃ τε, εἰς δρόμ), ἀλλὰ πλανήσας
 εἰς ὕδωρ μ' ἐρρίψας, ἔχει θεὸς ἐκδιου ὄμμα.
 ποιῶν σὺ πίσις μῦθου στρατῶ, δ' ἵπαλύφαις.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνυσε μὲν ὕδασι, τὸν δὲ κατ' εἶδε
 λειχοπίναξ, ὄχθισιν ἐφεζόμεν^Θ μαλακῆσι.
 δεινὸν δ' ἔξολόλυξε, δραμῶν δ' ἠγγελε μύεσιν.
 ὡς δ' ἐμαδου πλὴν μοῖραν, ἔδιν χόλος ἀνὸς ἄπαντας
 καὶ τότε ληρύκεσιν εἰς ἐκέλδυσαν ἵπ' ὄρθρου
 ληρύσεμ ἀγορῶν δ' ὄν δώματα τρωξάρτα
 πατρὸς Διυήνου ψιχάρπατος, ὅς ἤϊ λίμνῳ
 ὕπτ^Θ ὄξ^Θ πλωτο νεκρὸν δέμας, εἰ δὲ παρ' ὄχθας
 λῶ ἠδὴ τλήμων, μέσσω δ' ἐπὶ γήχερον πόντω.
 ὡς δ' ἠλθου ἀπὸ δύντ^Θ ἀμ' ἡοῖ, πρῶτον ἀνέση
 τρωξάρτης ὑπὸ παιδί χολούμνος, εἰπὼν τε μῦθου.

Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.

Hydrus aut ex improviso apparebat, horrendū spectaculo
Vtrisque, erectum super aquam habebat collum, (lum
Hūc uidēs ingressus est Physignathus, nō quicquid intelligēs
Qualem socium futurus erat perdere per lacum.

Ingressus est aut, profunditatē lacus, et euitauit parca nigrā.
Ille autem ut relictus est, cecidit supinus statim in aquam.
Manus autem stringebat, et moriens stridebat.

Sæpe quidem ingrediebatur in aquam, sæpe autem rursus
Calcitrans egrediebatur, mortem autem nō erat euitare.

Madentes autē pili plurimum pondus trahebant in ipso
Aquis autem periens, tales loquutus est sermones.

Non latebis utiq; deos Physignathe hæc faciens,
Naufragum iaciens à corpore ut à petra.

Non certe me per terram melior eras o pessime,
Pancratioq; luctaq; et ad cursum, sed decipiens
In aquam me proiecisti, habet deus iustum oculum.
Pœnam tu solues murium exercitui, neq; euitabis.

Hæc locutus expirauit in aquis: hunc autem uidit
Lichopinax, ripis insidens mollibus.

Vehemēter aut ululauit, currēs aut annunciauit murib.

Vt aut didicerunt mortē, ingressa est ira pniciosa uniuersa
Et tunc præconibus suis iusserunt, sub diluculū (fos,

Proclamare ad concionem in domos Troxartæ

Patris infelicis Psicharpagis qui per lacum

Supinus natabat, mortuum corpus, neq; iuxta ripas

Erat iam miser, medio autem natabat ponto.

Vt autē uenerunt festinantes cū aurora, primū surrexit

Troxartes ob filium iratus, dixitq; sermonem.

Adxeni
væflam
bens qua
dras

ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῦϑ' ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα
 ἐκ βατραχῶν, ἢ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκται.
 εἰμὶ δ' ἐγὼ δύσλωϑ', ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσα.
 καὶ τοῦ μὲν πρώτου γε κατέκτανεν ἀρπάζασσα
 ἐχθίστη γαλήνη τρώγλης ἐκποδῶν ἐλοῦσα.
 τὸν δ' ἄλλου πάλιν ἀνδρὸς ἀπλωέου δὲ μόρου ἦξαν,
 κρινοτόρας τέχνας ξύλινον δόλον ἐξεδυρόντου,
 λῶ παγίδα καλέουσι μυδῶ ὀλέτειραν εἴουσαν.
 ὁ τρίτ' ἔλω' ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρα κεδνῆ,
 ἔσθ' ἀπέωνιξεν φυσίγναθ' ἔδ' βυθὸν ἄξας.
 ἀλλ' ἄγεθ' ὀπλισόμεθα, καὶ ἐξέλθωμιν ἐπ' αὐτοῦ,
 σώματα κροσήσαντες ὅν ὄντεσι δαιδαλέοισι.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε κροτοπλίξεσθαι ἅπαντας.
 καὶ τοῖς μὲν ῥ' ἐκρύουσαν ἀφῆς πολέμοιο μεμηλώς.
 λυπημίδας μὲν πρῶτα ποδὶ λυπημίστη ἔδηξαν,
 ῥίξαντες λυάμους χλωρὸς, εὐτ' ἀσκήσαντες,
 ἔς αὐτοὶ δὲ νυκτὸς ὤπσαντες κατέτρωξαν.
 θώρηκας δ' εἶχον καλαμοσεφέων ἀπὸ βυρσῶν,
 ἔς, γαλέλω δείραντες ὤπσαν μὲν ἑποίησαν.
 ἄσπιδας δ' ἔλω' λύχνου τὸ μεσόμφαλον, ἢ δὲ νυλόγην,
 θυμῆκας βελόνας, παγχαλκίον ὄργανον ἀφῆϑ'.
 ἢ δὲ κέρους, τὸ λέπυρον ἠδὲ κροτάφοισι κερύου.
 ἔτω μὲν μύθ' ἦσαν ὄντοισι, ὡς δ' ὄνοησαν
 βατραχοί, ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος, εἰς δ' ὄναχθροῦ
 ἐλθόντες, βουλῶ ξυάγην πολέμοιο κροτοῖο.
 σκεπηρομάνω δ' αὐτῶν πόδην ἢ σάσις, ἢ τίς ὁ θρυλλῶ,
 κίρρυξ ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σκῆπτρον μετὰ χόρσι,
 τυρογλύφου ἕως μεγαλήτορ' ἐμβασίχουτ' ἔσθ'
 ἀγγέλων πολέμοιο κροτοῦ φάτιν, εἴωε τε μῦθον.

O amici, tametsi solus ego mala multa passus
 Ex ranis, fors mala omnibus facta est.
 Sum autem ego infelix, postquam treis filios perdidit.
 Et quidem primum utiq; occidit rapiens
 Inimicissimus felis, foramen extra capiens.
 Alium autem rursus uiri crudeles ad mortem duxerunt
 Vanioribus artibus ligneum dolum inuenientes,
 Quam decipulam uocant muriū perditricem existentem.
 Qui tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ,
 Hunc suffocauit Physignathus in profundum ducens.
 Sed agedum armemur, & exeamus in ipsas,
 Corpora ornantes in armis uarijs.

Hæc locutus persuasit armari uniuersos.
 Hos quidem utiq; armauit Mars belli curam habens.
 Tibiaria arma quidem primum circa tibias posuerunt,
 Frangentes fabas uirides, beneq; aptantes,
 Quas ipsi per noctem stantes comederunt.
 Thoraces autem habebant calamis circundatis à corijs,
 Quos selem excoriantes scienter fecerunt.
 Clypeus aut erat lucernæ medius umbilicus: at certe lan'
 Longæ acus, omnino æreum opus Martis.
 At cassis testa in temporibus nucis.
 Sic quidem mures erant armati: ut autem intellexerunt
 Ranæ, egressæ sunt ab aqua, in unum locum
 Venientes, consilium congregauerunt belli mali.
 Considerantibus aut ipsis unde seditio, uel quis tumultus,
 Præco propè uenit, ferens sceptrum in manibus,
 Tyroglyphi filius magnanimi Embasichytros.
 Nuncios belli famam, dixitq; sermonem.

(cæa τυρογλύ-
 φου, ex/
 cauato/
 ris caseo/
 rum
 Εμβασί-
 χυτρο
 in ollas ir
 repens

Ω Βάτραχοι, μύθε ὑμῶν ἀπειλήσαντο ἐπιμύσαν
εἰπέμ ὀπλίξεισθε ἠδὲ πόλεμόν τε μάχην τε.

εἶδον γὰρ καὶ ὕδωρ ψυχῆς παγα, ὅμ κατέπεφνον
ὑμέτερον βασιλεύς φυσίγναθ, ἀλλὰ μάχεσθε
οἱ πινθε γν βατράχοισι ἀεισῆθε γυγάατε.

Ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε. λόγῳ δὲ εἰς ἄτα μύθῳ
εἰσελθὼν ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγδρώχων.
μεμφομένων δὲ αὐτῶν φυσίγναθ εἶπεν ἀνασῆς.

Ω φίλοι, ἔκ ἐκτεινομ ἔγὼ μῦθ, ἔδὲ κατεΐδον
ὀλλύμενον. πάντως ἐπνίγη παίζωμ παρὰ λίμνῳ,
νήξεις τὰς βατράχων μμούμεν. οἱ δὲ κάκισοι
νῦν ἐμὲ μέμφονται τὸμ ἀνάτιον. ἀλλ' ἄγε βουλή
ζήτησωμεν, ὅπως δολίτῃς μύας ἔξολέσωμεν.

τοὶ γὰρ ἔγὼν ὄρεω, ὡς μοι δοκεῖ εἶν' αἰετα.
σώματα κῆσμήσαντο, γῆστοι σῶμα ἀπαντο,
ἄκροισ παρ χεῖλεισιν ὅπως κατὰ κρημνῳ ὀχῶρῳ.
πνίκα δὲ ὀρμηδῆντο ἐφ' ἡμέας ἔξελθωσι,
στραξαμένοι κέρυθων, ὅς τις χεδὸν ἀντίον ἔλθοι,
εἴτε λίμνῳ αὐτοῖσ σὺν γνῆσιμ θυθὺν βάλωμεν.
ἔτω γὰρ πνίξαντο γν ὕδασι τοῖσ ἀπολύμβῃσ,
σῆσομεν θυθύμωσ τὸ μνοκτόνον ἔδε τρώπαιον.

Ὡς ἀρὰ φωνήσας, ὅτωλοισ γνέδυσεν ἀπαντας.
φύλλοισ μὲν μαλαχῶν λνήμασ εἰσ ἀμφεκάλυψαν.
δώρηκασ δὲ εἶχον χλοδῶν πλατέων ἀρ τούτλων.
φύλλα δὲ τῶν ἱραμβῶν εἰσ ἀσπίδασ ἐν ἥσκησαν.
ἔγχῳ δὲ ὄξυσχοινῳ ἐκάσω μακρὸσ ἀρήρει,
καὶ κέρυθῳ κοχλιῶν λεωτῶν κάρατ' ἀμφεκάλυψον.
στραξαμένοι δὲ ἐσῆσαν ἐπ' ὄχθαισ ὑψηλήσ,
σπιοντο λόγχασ, θυμοῦ δὲ ἐπλητο ἔκασῳ.

O ranæ, mures uobis minitantes miserunt
 Dicere armari ad bellum pugnamq̃.
 Viderunt enim per aquam Psicharpaga, quem occidit
 Vester rex Physignathus. sed pugnate
 Quæcunq̃ inter ranas egregiæ genitæ estis.

Sic locutus disparuit, sermo autē in aures murium
 Ingrediens, conturbauit mentes ranarum superbarum.
 Accusantibus autē ipsis Physignathus dixit surgens.

O amici, non occidi ego murem, neq̃ uidi
 Pereuntem. omnino suffocatus est ludens iuxta lacum,
 Natatus ranarum imitatus. at pessimi
 Nunc me accusant inculpabilem, sed age consilium
 Inquiramus, ut dolosos mures deperdamus.
 Etenim ego dico, ut mihi apparent esse optima,
 Corpora ornantes armati stemus uniuerſi
 Summas iuxta ripas, ubi præceps locus.

Quando autem impetum facientes in nos, uenerint
 Accipientes à galeis quicumq̃ prope obuius uenerit.
 In lacum ipsos cum armis statim deijciamus.
 Sic enim suffocantes in aquis experteis natandi
 Constituemus statim murium occisorum hic trophæum,

Sic certe loquutus, armis induit uniuerſos.
 Folijs quidem maluarum tibias suas circūcooperierunt.
 Thoraces autem habuerunt uiridibus latis à corijs.
 Folia autem caulium in clypeos bene aptauerunt.
 Lancea autē acutus iuncus unicuiq̃ longus aptatus erat.
 Et galeæ cochleis subtilibus capita circūcooperiebant.
 Circundantes autem steterunt in ripis altis
 Conquassantes lanceas, animo autē plenus erat unusquisq̃

Ζεὺς δὲ θεὸς καλέσας εἰς ἔρανον ἄσβρόντα,
καὶ πολέμου πληθύν δ' εἶξας ἱερατόρος τε μαχητᾶς
πολλὰς καὶ μεγάλους, ἠδ' ἔγχεα μακρὰ φέροντας,
οἷοι κεντάρων στρατὸς ὄρχετο ἠδὲ γιγάντων,
ἠδὲν γελῶν ὀρέεινε. τίνας βατραχοισμὸν ἀρώγοι,
ἢ μυσίην ἀθανάτων; καὶ ἀδλωκίῳ πρῶσειπεν.

Ω δύγατόρ, μυσίην ἢ ἔπαλεξήσουσα πορόύσης;
καὶ γὰρ σοῦ ἤϊ νηὸν αἰετὸν σκιρτῶσιμ ἄπαντός,
λευκῶν τὸρ πόμῳχοι, καὶ ἐδέσμασιμ ἐκ θυσιᾶων.

Ὡς ἄρ' ἔφη κρονίδης, τὸν δὲ πρῶσειπεν ἀδύνη.
ὦ πάτερ, ἔκ ἂν πῶποτ' ἐγὼ μυσί τειρομῳχοισμ
ἔλθοιμίμω ἐπαρωγός, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαν,
σέμματε βλάπτοντό, καὶ λύχνουσι εἰνεὶ ἐλαίου.
ἴσορ δὲ μου λίμω ἔδακε φρενάς, οἷοι ὄρεξαν.

πῶπλου μου κατέτρωξαν ὄν ὄζύφηννα κειμοῦσε
ἐκ ἔσοδ' ἀνῆς λεωπίς, καὶ σήμονα λεωτὸν γήθησα.
τρώγλας τ' ἐμπόησαν, ὁ δ' ἠπηγῆς μοι ἐπέση,
καὶ πρῶσει με τόκους, τὸτ' ἔχειμ ὄζώργισμα.
χρησαμῳχὴ γὰρ ὕφηννα, καὶ ἔκ' ἐχω ἀνταποδῳῳια.
ἀλλ' ἔσ' ὡς βατραχοισμ ἀρηγέμω ἔκ' ἐδελήσω.
εἰσὶ γὰρ ἔσ' αὐτοὶ φρενάς ἐμπεδῳ. ἀλλὰ με πρῶτομ
ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν, ἐπεὶ λίμω ἐκοπῳδῳ
ἔσ' ὄλιγομ κειταμῳσαι. ἐγὼ δ' αὐτῳν κειταμῳ
τῳ κειφαλίμω ἔλγῳσα, ἔως ἐβῳθησῳ ἀλέκτωρ.
ἀλλ' ἄγε παυσῳμεθα θεοὶ τῳ τοισμ ἀρηγῳμ,
μὴ κῳ τις ὕμμῳιῳμ τρωθῳ βέλι ὄξυόσῳπι.
εἰσὶ γὰρ ἀγγέμαχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίοι ἔλθοι.
πάντοδ' ἔρανόσῳ τῳ πῳμέθα δῳκῳμ ὄρῳντό.

Iupiter autem deos uocans in cœlum astriferum,
 Et belli multitudinem ostendens, potentesq; pugnatōres
 Multos & magnos, & lanceas longas ferentes,
 Qualis Centaurorum exercitus procedit & Gigantum;
 Suauiter ridens interrogabat, qui ranis auxiliatores
 Vel muribus, immortalium? & Palladem allocutus est.

O filia, muribus nunquid auxiliatura ibis?

Etenim tuū per templū semper exultant uniuersi mures,
 Odore delectati & cibarijs ex sacrificijs.

Sic certe dixit Saturnius: hunc aut̄ allocuta est Pallas.

O pater, non certe unquam ego muribus consumptis
 Venirem auxiliatrix, quoniam mala multa mihi fecerūt,
 Coronas destruentes, & lucernas causa olei.

Hoc autem meas ualde momordit mentes quale fecerunt.

Peplum meum corroserunt, quod texui laborans

Ex trama subtili, & stamen subtile neui,

Foraminaq; fecerunt: at sutor mihi institit,

Exigit à me usuras: huius gratia irata sum.

Mutuata enim subtextum, & non habeo restituere.

Sed neq; sic ranis auxiliari non uelim.

Sunt enim neq; ipsæ mentibus firmæ, sed me recens

Ex bello redeuntem, postquam ualde defatigata fui,

Somno indigentem non permiserunt tumultuantes

Neq; parum oculos cōnuere: ego aut̄ insomnis iacebam.

Caput dolens, donec clamauit gallus gallinaccus.

Sed age cessemus dei ijs auxiliari,

Ne utiq; aliquis uestrum uulneretur telo acuto.

Sunt enim cominus pugnantes, etiam si deus contrā ueni/

Omnes autē de cœlo delectemur litem uidentes. (ret.

ὣς ἄρ' ἔφη. τῆ δ' αὖτε πεπείδοντο θεοὶ ἄλλοι
 πάντες. ὁμῶς δὲ ἀολλέες ἦλυθον εἰς γῆα χόρου.
 κέει δ' ἦλυθον ἰήρυκε τόρας πολέμοιο φέροντε.
 καὶ τότε κίωνωπιδό μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες,
 δεινὸν ὄναλπιζον πολέμου κτύπον. ἄρα ἰδὼν δὲ
 Ζεὺς Κρονίδης βρόντησε τόρας πολέμοιο κηκίοιο.

Πρῶτ' ἔπειτα δ' ὑψιβόας λειχίνωρα ἔτασε δουρὶ
 ἑσπότη γῆν περὶ μάχῃσι καὶ γασδρά εἰς μέσοις ἦπαρ,
 κέει δ' ἔπευεν περὶ νῆς, ἀπαλάς δ' ἐκόνισεν ἐδείρας.
 τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε πηλείωνα,
 πῆξεν δ' ἐν σόρῳ σιβαροῦ δένου, τὸν δὲ πόνοντα
 εἶλε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔωπεν.
 στυλῆ δ' ἄρ' ἔπειθε βαλὼν κέαρ ἐμβασίχυβρον.
 ἀρτοφάγος δὲ πολύφωνος καὶ γασδρά τύψεν,
 ἦειπε δὲ περὶ νῆς, ψυχὴ δὲ μελεωρ ἔξέωπεν.
 λιμνόχαιρι δ' ὡς εἶδεν ἀκλύμνον πολύφωνον,
 τρωγλοδύτην πῆτρον μυλοειδέϊ τρωσεν ὑπὸ φάσ,
 αὐχὴν ἄρ' ἔπειθε μέσοις. τὸν δὲ σκότ' ὄσος ἐκάλυψεν.
 λειχίνωρ δ' αὐτοῖο κτύπος κέει δουρὶ φαεινῶ,
 καὶ βαλὼν, ἔειπε ἀφαμαρτε, καὶ δ' ἦπαρ. ὡς δ' ἐνόησε
 Κραμβοφάγος ὄχθαισι βαθείαισι ἐμῶν φεύγων,
 ἀλλ' ἔειπε ὡς ἀπέληγαν ἐν ὑδάσι, ἦλασε δ' αὐτὸν,
 κέει πόνου δ' ἐκ ἀνόνουσιν, ἐβάπτε δ' αἵματι λίμνην
 πορφυρέω. αὐτὸς δὲ παρ' ἰόν ἔζητα νύδη.

χρῆ δ' ἦσι λιπαρῆσι τε πορνύμνῳ λαγόνεσσιν.
 λιμνῆσι δ' ὄχθαισι τυρόγλυφοι ἔξεν ἀείξε.
 πῆδονογλύφοι δὲ ἰδὼν καλαμίνδιος, εἰς φόβον ἦλθον
 ἦλατο δ' ἐν λίμνῳ φεύγων, τὼ ἀσπίδα ῥίψας.
 ὑδρόχαιρι δὲ τε πῆφνε πτόρνοφάγῳ βασιλῆα,

χόρμα-

Vt certe dixit, huic autem post paruerunt dei alij.	ἀχλὺ ὡρ
Omnes simul autem collecti uenerunt in unum locum.	ἀ λαιβεν
At uenerunt præcones duo, signum belli ferentes.	δα καυδα
Et tunc culices magnas tubas habentes,	τρωγλο
Vehementer tuba clangebant belli strepitū. cœlitus autē	δύτης
Iupiter Saturnius intonuit signum belli mali.	ingredi
Primus autē alte clamans Lichenorem uulnerauit lancea	ens fora
Stantē inter propugnatores per uentrem in mediū epar.	mina
Cōcidit autē pronus, teneras autē puluerulentas ferit cor	(mas
Troglodytes autē post ipsum iaculatus est Peliona	σευτλαε
Infixit autē in pectore solidā lanceā. hunc autē cadentem	os, ἀ be
Cepit nigra mors. anima autem ex corpore euolauit.	ta uel
Seutlæus autē utiq; occidit percutiens cor Embasichytrū	porro
Artophagus autem Polyphonum per uentrem percussit.	ἀρτοφά-
Cecidit autem supinus, anima autem membris euolauit.	γ & πα
Lymnocharis autem ut uidit pereuntem Polyphonum,	niuous
Troglodyten petra molari uulnerauit anticipans	πολύφω
Collum iuxta medium. huic autē caligo oculos cooperuit.	ου, mul
Lichenor autem ipsius concutiebatur lancea lucida.	tiuocam
Et percussit, neq; aberrauit, per epar. ut autem intellexit	κρεμβο-
Crambophagus, ripis profundis incidit fugiens.	φάγ &
Sed neq; sic cessauit in aquis, impulit autem ipsum.	uorans
Concidit autē, nō respirauit. tingebatur autē sanguine lacus	caules
Purpureo, ipse autem iuxta littus extensus est,	τυρογλ
Venis pinguibus incitatus intestinis.	φ & ca
Lymnesius autem in ripis Tyroglyphum spoliauit.	uator ca
Pternoglyphū autē uidens Calaminthius in timorē uenit.	seorum
Saltauit autem in lacum fugiens clypeum iaciens.	
Hydrocharis autem occidit Pternophagum regem,	

χορμαδίω πλήξας ἤϊ βρέγματ' ὄ. ἐγκέφαλ' ὄ δὲ
 ἐκρίνωδ' ἔσκιε. παλαῖος ὄ δ' αἵματι γαῖα.
 λειχοπίναξ δ' ἐκτεινεν ἀμύμονα βορβοροκοίτῳ
 ἔγχε ἐπαίξας. ἄρ δὲ σκότ' ὄ ὅσ' ἐκάλυψε.
 προσοφάγ' δ' ἐσιδῶν, ποδὸς εἰλκυσε λιγισοδιώκτ'
 ἔν λιμνῇ δ' ἀπέπνιξε ἱρατῆσσι χειρὶ τόνοντα.
 ψυχάρπαξ δ' ἡμῶν ἑταρῶν ποδὶ τεθνηῶτ' ἔν,
 καὶ βάλλε πηλοῦσιον ἤϊ νηδύ' ὄ εἰς μέσον ἤπαρ.
 πίπτε δὲ οἱ πρόδον, ψυχὴ δ' αἰδὸς δὲ βεβήκει.
 πηλοβάτης δ' ἐσιδῶν, πηλοῦ δ' ἄρα κ' ἔριψεν ἐπ' αὐτ',
 καὶ τὸ μέτωπον ἔχεισε, κ' ἄζετύφλου παρὰ μέγρον.
 θυμώδη δ' ἄρα κείν' ὄ, ἔλων δ' ἐγὼ χεῖρὶ παχείῃ
 κείμνον ἔν πεδίω λίθου ὀβείμου ἄχθ' ἄφούρης,
 ὅθ' βάλλε πηλοβάτ' ἔντ' ὑπὸ γούνατα. πάσα δ' ἐκλάσθη
 ληνὴν δεξιτέρῃ. πῆσε δ' ὕπτι' ὄ ἔν κόνισι.
 ἱραυγασίδης δ' ἡμῶν, καὶ αὐδὶς βᾶνεν ἐπ' αὐτῶν,
 τύπτε μέσῳ δ' αὐτῶν ἤϊ γαστέρα. πᾶς δὲ οἱ εἶσω
 ὀξύσχοιν' ὄ δὴωε. χαμαὶ δ' ἐκχωτο ἅπαντα
 ἔγκατ' ἐφελκομῆν ὑπὸ δ' ἄρα π' χεῖρὶ παχείῃ,
 σιτοφαγ' ὄ δ' ὡς εἶδ' ἔντ' ὄχθισιν ποταμοῖο
 σκιάζωμ' ἐκ πολέμου ἀνεχίξ' ὄ, τείρ' ὄ δ' ἀνδῶ.
 ἦλατο δ' ὄν τάφρου, ὄπως φύγει ἀπωτὸν ὄλεθρου.
 πρῶξάρτης δ' ἔβαλεν φυσίγναθου ὄν πόδια ἄκρου,
 ὡκα δὲ τειρόμεν' ὄν λιμνῶν ἦλατ' ὄ φόνου.
 πρῶξάρτης δ' ὡς εἶδ' ἔντ' ὄ ἡμῶν πρῶπθόνοντα,
 καὶ οἱ ἐπέδραμεν αὐδὶς ἐρκτάμηναι μὲν αἰώνων.
 προσαῖ' ὄ δ' ὡς εἶδ' ἔντ' ὄ ἡμῶν πρῶπθόνοντα,
 ἦλθε δ' ἄρα πρῶμαχων, καὶ ἀκόντισεν ὄφεί σχοίνω.
 ἔ δ' ἔρρηξε σάκ' ὄ. χέτο δ' αὐτῷ δουρὸς ἀκωκί.

Saxo percutiens per guttur: cerebrum autem	
Ex naribus stillabat, polluebatur autem sanguine terra.	
Lichopinax autē occidit irreprehensibilem Borborocœtē	Βορβορο
Lancea impetū faciens: obscuritas autē oculos cooperuit.	κρίτω,
Prasiphagus autem uidens pede traxit Cnissodioctem	in cœno
In lacu autem suffocauit tenens manu neruum.	iacentem
Pficharpax autem ultus est socijs mortuis,	πρασος
Et percussit Pelusium per uentrem in medium epar.	φάργος
Cecidit autem illi ante: anima autem ad infernum iuit.	edens
Pelobates autem uidens, luti manipulum iecit in ipsum.	porrū
Et frontem inunxit, & excæcabatur propemodum.	λευκός
Iratus est autem certe ille capiens utiq; manu forti	ὠκτώ
Iacentem in campo lapidem ponderosum pondus terræ,	nidorum
Hoc percussit Pelobatem sub genua: tota autem fracta est	sectatorē
Tibia dextra: cecidit autem supinus in pulueribus.	πυλοβέ
Craugasides autem ultus est, & rursus ibat in ipsum,	της, plus
Percussit mediū autē ipsum per uentrē, totus autē ei intro	tum ince
Acutus iuncus ingrediebatur: humi autem effundebantur	dens
Intestina, extracta à lancea manu graui.	(uniuersa λευγός
Sitophagus autem ut uidit in ripis fluminis,	σίδης,
Claudicans ex bello recedebat, consumabatur autē ualde.	caulium
Saltauit autem in fossam, ut aufugeret diram perniciem.	speciem
Troxartes autē percussit Physignathū in pedis summitatē.	referēs
Celeriter autem consumptus in lacum saltauit fugiens,	στροφάρ
Troxartes autē ut uidit adhuc semiuiuū, qui ante ceciderat	γος, cibos
Et illi incurrit rursus occidere desyderans.	absumēs
Prasseus autē ut uidit adhuc semiuiuū, qui ante ceciderat	
Venit per propugnatores, & iaculatus est acuto iunco,	
Neq; fregit scutum, tenebatur autem ipsius lanceæ acies.	

ἦν δ' ἔτις ἐν μύεσσι νέθ' πᾶσι ἔφοχ' ἄλλων,
 ἀγχιμαχ' ἑίλος ἕος ἀμύμον' ἀπτεπιβούλου
 ὄρχαμ' αὐτὸν ἀφ' φαίνων κρατὸρὸς μεριδιάρπαξ.
 ὅς μόν' ἐν μύεσσιμ' ἀεὶ δούδ' κε μάχεδ' αἶ.

εἴη δὲ παρὰ λιμνῷ γαυροῦ μιν' οἶθ' ἀπ' ἄλλων,
 εἰδοτο δὲ πορθέσειμ' βατράχων γῆμ' ἀχμητάων.
 καὶ νύ κεν ὄξε τέλει σεν, ἔπει μέγα οἱ δ' ἐν' ἦεν,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόσησεν πατὴρ ἀνδρῶν τε δειδ' τε,
 καὶ τότ' ἀρ' ἄλλυμνῶσ' βατράχ' ὠκτεῖρε κρονίων.
 λινήσας δὲ κέρη, τοίλω δ' ἔφθ' ἐγξατο φωνῷ.

Ω πόποι, ἦ μέγα ὄργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι.
 εἰ μικρὸν μ' ἐπληξε μεριδιάρπαξ ἤτ' ἰλίμνῳ
 ἐνναίρειμ' βατράχους βλεμειάνων. ἀλλὰ τίχιστε
 παλλὰ δ' αὖ ἐμψωμῷ πολεμόκλονοι ἠδὲ καὶ ἀφ' ἴω,
 οἱ μὲν ἀρχήσουσι μάχης κρατὸρ' ἔοντα.

Ὡς ἄρ' ἔφη κρονίδης. ἀφ' ἧς δ' ἀπαμείβετο μύθεα
 εἴτ' ἄρ' ἀδ' ἰωαίης κρονίδης δ' ἐν' ἦεν, εἴτε ἀφ' ἦεν
 ἰχῦσει βατράχοισιμ' ἀφ' ἠγέμιν ἀπ' ἰωὶ ὄλεθρον.
 ἀλλ' ἄγε πάντ' ἰωμῷ ἀφ' ἠγόνδ' ἦ τὸ σὸμ' ὄπλων
 λινείδω μέγα τιτανοκτόνοι ὀβριμοδργόν,
 ὦ κτάνας π' ἐφ' ἰωμ' ἀεὶ σ' ἔφοχα πάντ' ἦν,
 ἐγκέλαδ' ἴτ' ἐπ' ἔδ' ἰωμ' ἰσ' ἀγρία φῦλα γιγάντ' ἦν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη. κρονίδης δ' ἔβαλε ψολόγητα κόραωον,
 πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δ' ἐλέλιξεν ὄλυμπον.
 αὐτὰρ ἔπειτα κόραωον δειμαλίου διός ὄπλων
 ἦκ' ὑπ' ἰωαίης. ὅδ' ἄρ' ἔπ' ἔπ' ἰωμ' ἀνακτ' ἦεν.
 πάντας μὲν ἔφ' ἰωμ' ἐβρόντησε βαλὼν βαβράχ' ἑπ' ἰωμ' ἦεν.
 ἀλλ' εἴδ' ὡς ἀπ' ἔλ' ἰωμ' μ' ἰωμ' ἰωμ' ἦεν, ἀλλ' ἐπ' ἰωμ' ἦεν
 ἴετο πορθέσειμ' βατράχων γῆμος ἀχμητάων.

Erat autē qdā inter mures iuuenis fili9 egregi9 inter alios
 Cominus pugnās, char9 fili9 irreprehensibilis Artepibuli
 Princeps ipsum Martem ostendens robustus Meridarpax
 Qui solus inter mures dominabatur pugnando,
 Stetit autem iuxta lacum elatus solus ab alijs
 Iactabat autē depopulatū ire ranarū genus iaculatricum
 Et certe perfecisset, quoniam magnum ipsi robur erat,
 Nisi statim intellexisset pater hominum deorumq̄;
 Et tunc pereuntes ranas miseratus fuisset Saturnius.
 Mouens autem caput, talem locutus est uocem,

Γρασαῖ
 os, caulis
 colori si-
 milis
 Αρτεπι-
 βύλα, πα-
 ni infidi-
 antis
 μεριδ' ἀρ-
 παξ ran-
 ptor parti-
 ticularū

O dij, certe magnum opus in oculis uideo.
 Non parum me stupefecit Meridarpax per lacum,
 Trucidare ranas desyderans, sed celerrime
 Palladem mittamus tumultuosam etiam & Martem,
 Qui ipsum arcebūt à pugna robustum quamuis existentē.
 Sic certe locutus Iupiter, Mars autē respōdebat sermōe.

Neq; certe Palladis ò Iupiter potentia, neq; Martis
 Poterit ranis auxiliari diram perniciem.
 Sed age omnes eamus auxiliores, uel tuum iaculum
 Moueatur magnum, quod Titanas sustulit, potens opus,
 Quo Titanas occidisti egregios ultra omnes, (tum
 Enceladūq; tumultuoseq; ligasti, et agrestia genera gigā
 Sic certe dixit: Saturnius autē iaculatus est ardēs fulmē.

Primum quidem in tonuit, magnū autē cōmouit cœlum,
 Sed postea fulmen terribile, Iouis telum,
 Misit inuoluens. illud autem certe euolauit à manu regis
 Omnes quidem utiq; terruit iaculatus, ranasq; muresq;
 Sed neq; sic cessauit muriū exercitus, sed adhuc amplius,
 cupiebat depopulatum ire ranarum genus iaculatricum,

Nisi

εἰ μὴ ἀπὸ δ' ἄλμυτος βατραχὸς ἐλέησε κρονίων,
 ὅς ῥα τότε βατραχοισμῶν ἀφ' ὧν ὄδυς ἔπειμ' ἔην.
 ἦλθον δ' ἰδ' ἀφ' ἄφνης νωπ' ἀκμονοῦ, ἀγκυλοχῆλαι,
 λυξοβάται, στρεβλοί, ψαλιδοῦσοι, ὄσρακόδρομοι,
 ὄσφυες, πλατυῶτοι, ἀρσίλβοντες ἐν ὤμοις,
 βλασιοί, χειροτόνοιοι, ἀπὸ σόρων ὄσραδοιοι.
 ὀκτάποδοι, διχάροιοι, ἀχειροῖοι. οἱ δὲ καλεῖσθαι
 κερκίνοιοι. οἱ ῥα μύθῳ ἔρας σωματεσμῶν ἐπ' ὤμων,
 ἠδὲ πόδας καὶ χεῖρας. ἀνεγνώσκοντο δὲ λόγχα.
 ὅς καὶ ἰπέδισαν δειλοὶ μύθοι, ἔδ' ἰπέμειναν.
 ὄν δὲ φυγῶν ἐτραποντο. ἐδύσε δ' ἠλιθ' ἠδισθ.
 καὶ πολέμου τελετὴ μόνῃ μὲν ὄζε τελέσθη.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ
 ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟ-
 ΜΑΧΙΑΣ

Nisi ab olympo ranas meseratus fuisset Saturnius,
 Qui utiq; tunc ranis auxiliores ilico misit.
 Venerūt at ex improviso habētes icudes in tergo, unguis
 Obliqua ingrediētes, tortuosi, habētes cortices, in ore ostrī
 Ossei natura, lati humeros, rutilantes in humeris -- (pelles
 Blæsi, neruosis manibus, à pectoribus intuentes,
 Octopedes, bicipites, manibus incapabiles: illi aut uocātur
 Cancrici, qui utiq; murium caudas oribus incidebant
 Etiam pedes & manus, flectebantur autem lanceæ.
 Quos & timuerunt miseri mures, neq; sustinuerunt,
 In fugam autem uertebantur, occidebat autem sol iam,
 Et belli finis unius diei perfectus est.

FINIS HOMERI BATRA/
 CHOMYOMACHIAE

Ἐπιτάφιοι εἰς Ὀμηροῦ ἀντι-
πάτρον σιδωνίου.

Τὰν μδρόπων πεδῶ, τὸ μέγα σῶμα, τὰν ἴσα μύσαις
φθεγξαμλίαν κεφαλῶν ὠξένη μακρονίδεω,
ἄδ' ἔλαχον νασίτις ἰου σπιλάς. ὃ γὰρ γν' ἄλλα
ἰδρόν, ἀλλ' γν' ἐμοὶ πνδύμα θανῶν ἔλιπν.
ἔνδύμα κρονίδαο τὸ παγκρατῆς, ἔν καὶ ὄλυμπος,
καὶ τὰν ἀϊαντῶ νάυμαχον εἰπέ βίαν,
καὶ τὸν ἀχιλλείοις φαρσαλίσιμ ἔκτορα πώλοισ
ὄσέα διαρδανικῶ δρωτόμνον πεδίω.
εἰ δ' ὀλίγα κρύπτω τὸν ταλίον, ἴδ' ὅτι κούθη
καὶ δέπιδ' ἔγαμέταν ἄβραχύνβωλος ἔκ'.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐνθάδε τὴν ἰδρῶν κεφαλῶν ἤστ' γαῖα καλὴ πῆσι
ἀνδρῶν ἠρώων κοσμῆτορα θεῶν Ὀμηροῦ.

Μαρκου μουσούρου τῷ Κρητός.

Νηὸς ἔλω ἀνὰ σισύμ. ἀγίνεον ἦχι θυηλάς,
 κυπεργμεί, ἀπύδοντ δὲ ἐτήσιομ. αὐτὰρ ὁ πόξον,
 ἔλος δῖως βᾶσα ζε, διοισδύσαι δὲ μεμλωῶς,
 ὄξεια δὲν δίλλεσκε. πικρὸν δ' ἰδυων οἰσύμ.
 μητρὸς ἐπ' ἀρήτειραν ὑπ' ἀσδρχωμ δ' ἐπελάσθη,
 ἦπατη λειάνδροιο κήρης φργίνα αἶψα πδρήσας.
 ἀμφότοροι δὲ πόδου, αὐτῶν πεφορημῆνοι οἰσρω,
 ἀλλήλων ἀπόναντο. γάμων δὲ στωίσορα λύχον
 λαθειδίωμ θήκαντο. σισήρειον δὲ λελογχῶς,
 αἶμα, πολυπλάγκτης πθῦδωκε ποθευῶτας ἀέλας,
 καὶ σφε φάσς μὲν ἀμόρσων, ἀμόρσε δὲ Ἐ Φιλοτήτῃν.

Τὸ αὐτὸ εἰς μουσαῖον.

Καὶ φργίνας ἀδοήσσεια θεῶν ἔλε, δὴ γὰρ ἀοισδαῖς,
 σδύτο λαχέμ ἀρης, μουῦθ' ἀποινα πόνωμ.
 ἔσθ' ἑλύων νεμέσσο'. ὅτ' εἰς ἐπρηνοδον δῖοις
 ἀχλὺς ἀδ' ἔλω. ἀρδὺς τ' ἐχάσδον ὑβειν δῖως
 μουσαῖω δ' ἐπέτελλον. ὅδ' ἐκλίμζε ποθευῶτῃ
 οἰσρωμ, ἀρδρέψαι παρδρηίης κάλυκας.
 μινείδω δὲ μικρηῖσιμ ὑπ' σίφας σελίδεοσιμ,
 ὅσ' ὀλίγαις παίζωμ χορσίμ ἑοργμ δῖως.

ΜΟΥΣΑΪΟΥ ΤΑ ΚΑΤ' ΗΡΩ
ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ

Εἰπὲ θεὰ ἱερῶν ὑπὸ μάρτυρα λύχνον δρώτην,
καὶ νύχιον πλωτῆρα θαλασοπόρου ὑμνηαίωμ,
καὶ γάμου ἀχλύσγητα, τὸν ἐκ ἴδην ἀφδιτθῆώς.
καὶ σισῶν καὶ ἀβυδου, ὅση γάμος γέννηχος ἡρώς.
νηχόμενον τε Λεάνδρου ὁμοῦ, καὶ λύχνον ἀκούω,
λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίῳ ἀφροδίτης,
ἡρώς νυκτιγάμοιο γαμοσόλου ἀγγελιώτῳ,
λύχνον δρώτος ἀγαλμα, τὸν ὠφελγν ἀδείειθ' ἑὺς,
γέννηχιον μετ' ἀέθλου ἀγειν ἐφ' ὀμήγευμ ἄστρον,
καὶ μὴ ἀπὸ κλῆσαι νυμφοσόλου ἄστρον δρώτην.
ὅτῃ πελγν σιώειθ' ὀρωμανέων ὀδωαίωμ.
ἀγγελίῳ δ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτην ὑμνηαίωμ,
περὶ χαλεπὸν πενοιῆσιν ἀνήμλαι ἐχθρόν ἀήτῳ.
ἀλλ' ἄγε μοι μέλποντι μίαν ξυωαειδε τελευτῶν
λύχνου σβγίνυμδῆοιο καὶ ὀλυμμένοιο Λεάνδρου.

Σησὸς ἔλω καὶ ἀβυδους γναυτίον ἐγγύδι πόντον,
γείτονες εἰσι πόλυσθ. δρώς δ' ἀνὰ τόξα πταίνωμ,
ἀμφοτέρως περλίεσιμ γῆνα ξυωέηκν οἰσόν,
ἡίδεον φλέξας καὶ παρδῆνον. ὄωομα δ' αὐτῶν
ἐμδρόεις τε Λεάνδρου ἔλω καὶ παρδῆνον ἡρώ,
ἢ μὴν σισῶν γῆναειν, ὁ δὲ, περλίεδρου ἀβύδου,
ἀμφοτέρων περλίωμ περκαλλέστ' ἀσδρόστ' ἀμφω
ἴκελοι ἀλλήλοισι. σὺ δ' εἶπτε κείδι πόρῆσεις,
δίξέο μοι τινὰ πύργου, ὅση ποτὲ σισιάς ἡρῶ
ἴστατο λύχνον ἔχουσα, καὶ ἡγεμόνδουε Λεάνδρου.
δίξέο δ' ἀρχαίης ἀλιηχέα πορδμόμ ἀβύδου,

MVSAEVS DE ERO
ET LEANDRO

Dic Dea occultorum testem lucernam amorum,
Et nocturnū natatorē p̄ mare transeūtiū nuptiarū
Et coitū tenebrosū, quē nō uidit incorruptibilis aurora,
Et Sestum & Abydum, ubi nuptiæ nocturnæ Erūs
Natantemq; Leandrum simul & lucernam audio,
Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
Erūs nocte nubentis ornantem nuncium,
Lucernam amoris simulacrū, quā debuit aethereus Iupiter
Nocturnum post officium ducere ad consortiū astrorum,
Ac ipsam appellasse sponsas ornantem stellam amorum,
Quoniam fuit ministra amatoriarum curarum,
Nunciumq; seruauit insomnium nuptiarum,
Antequam molestum flatibus flaret inimicus uentus.
Sed eia mihi canenti unum concine finem
Lucernæ extinctæ, & pereuntis Leandri.

Sestus erat & Abydus è regione, prope mare
Vicinae sunt urbes. Cupido autem arcum tendens,
Ambabus urbibus unam commisit sagittam,
Iuuenem urens & uirginem, nomen uero eorum
Suauisq; Leander erat, & uirgo Ero.
Hæc quidem Sestum habitabat, ille uero oppidum Abydi,
Ambarum urbium perpulchræ stellæ ambo,
Similes inter se. tu uero si quando illac transibis,
Quære mihi quandam turrin, ubi quondam Sestias Ero
Stabat, lucernam habens, & dux erat Leandro.
Quære & antiquæ marisonum fretum Abydi,

t Adhuc

εἰσέτι πρὸς λιλαιόντα μόρον, καὶ δῖωτα λεάνδρῳ.
 ἀλλὰ πόθον λείανδρῳ ἄβυδῶδι δώματα ναίων
 ἦρξεν ἔνθ' ἰδὲ πόθον ἦλθε, πόθῳ δ' ἔνεδθησε καὶ αὐτῶς·
 ἦρῶ μὲν χερσέεσσα διοτρεφές ἄμα λαχοῦσα
 λυπευδὸς ἠὲ ἰδρία, γαμῶν δ' ἀδιδρακτὸς ἔεσσε,
 πύργου ἄρ' ἰβυγόνων παρὰ γείτονι ναῖε θαλάσῃ,
 ἄλλῃ λυπεὺς ἀνάσσα, στροφροσυνὴ δὲ καὶ ἀειδί
 εὐδέποτ' ἀγρομνήσιν ἐνωμίλησε γυναιξίν.
 εὐδὲ χορὸν χερσίντα μετήλυθον ἠλίκος ἦβης
 μῶμον ἀλδυσμῆν ἑλήμονα θυλυτοδράω.
 καὶ γὰρ ἐπὶ ἀγλαίῃ ἑλήμονδῳ εἰσὶ γυναικῶν.
 ἀλλ' αἰεὶ λυδρῆσαν ἰλασημῆν ἀφροδίτῳ,
 πολλῶν καὶ τὸν δῖωτα παρεγχορέδουκε θυηλάῃς,
 μητ' ἐσὺν ἔρανήν φλογδρῶν τρομέεσσα φαρῆτρῳ.
 ἀλλ' εὐδ' ὡς ἀλέεινέ πωριπνείοντας οἰσῶς,
 δὴ γὰρ λυπευδῆν παυδ' ἡμῶν ἦλθον ἑορτῆ,
 τῶν ἀνὰ σισὸν ἄγχιπυ ἀδ' ὠνιδί καὶ λυδρῆν.
 πασσυδῆν δ' ἔσπυδου ἔνθ' ἰδρὸν ἡμαρ ἰκέδου
 ὅσοι ναετὰ δ' ἡμῶν ἀλυσρεφῆων σφυρὰ νήσῳ,
 οἱ μὲν ἀφ' αἰμονίης, οἱ δ' εἰναλίης ἀρ' ἰβυδου.
 εὐδὲ γυνὴ τις ἔμμενον ἐνὶ πόλιεσσι λυδρῶν,
 εὐλιβάνθ' θυόσιντ' ἐνὶ πτόρυγεσσι χορδῶν,
 εὐφρυγίης ναέπης, εὐγείποντ' ἄσος ἄβυδου,
 εὐδέ τις ἠιδέωμ θελοπάρθοντ', ἦ γὰρ ἐκείνοι
 αἰετὸν ὁμαρτήσαντ' ὅσῳ φῶτις ὄσιν ἑορτῆς,
 εὐτόσιν ἀθανάτων ἀγέμεν πωδῶσιν θυηλάς,
 ὅσοσιν ἀγρομνῶν ὄσα κάλλεα παρθρηνιάων.
 εὐδὲ θεῆς ἀνὰ νηὸν ἐπ' ὄχθρῳ παρθρῶν ἦρῶ,

Ahuc deflens mortem & amorem Leandri.

Verum unde Leander in Abydo domos habitans

Erus ad amorem uenit, amore uero deuinxit & ipsam!

Ero elegans generosum sanguinem sortita,

Veneris erat sacerdos. nuptiarum uero imperita cum esset

Turrim à parentibus apud uicinum habitabat mare

Altera Venus regina. castitate uero & pudore

Nunquam collectarum cōmercio usa est mulierum.

Neq; tripudium elegans adiuuit iuuenilis ætatis,

Liuorem euitans inuidum mulierum.

Nam ob pulchritudinem inuidæ sunt fœminæ.

Sed semper Citheream placans Venerem,

Sæpe & Cupidinem conciliabat libamentis,

Matre cum cœlesti flammæam tremens pharetram.

Sed neq; sic euitauit ignitas sagittas.

Iamq; Venereum populare uenit festum.

Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri.

Cateruatimq; festinabant ad sacrum diem ire,

Quotquot habitabāt mari circūdatarū extrema insularū

Aliqui quidē ab Hœmonia, aliqui uero maritima à Cypro

Neq; mulier ulla remansit in oppidis Cytherorum,

Non Libani odoriferi in summitatibus saltans,

Non Phrygiæ incola, non uicinæ ciuis Abydi,

Neq; ullus iuuenis amator uirginum. certe enim illi

Semper secuti, ubi fama est, festi,

Non tantum immortalium asferre festinant sacrificia,

Quantum aggregatarum ob pulchritudines uirginum.

Verum deæ per ædem inceffit uirgo Ero,

μαρμαρυγῶν χερείεσσαν ἀπαρῶν ὠκυπέτησιν ὀσώπου
 οἶσσι τε λυκοπαίεσσι ἐπ' αὐτέλλουσα σελήνῃ.
 ἄκρα δὲ χιονέων φοινίσσῃσιν κύκλα παρειῶν
 ὡς ῥόδῳ ἐκ κελεύκῳ διδυμόχορον, ἢ τάχα φάειν
 ἦροῦσιν ἐν μελέεσσι ῥόδῳ λειμῶνα φανῶναι.
 χροῖῳ γὰρ μελέων ἐρυθράνσιν νιοσομῆνης δὲ
 ἔῃ ῥόδια λυκοχίτωνος ὑπὸ σφυρᾶ λαμπρῇ κούρης,
 πολλὰ δ' ἐκ μελέων χεῖρ' ἔδωκεν ῥέου. οἳ δὲ παλαιοὶ
 τρεῖς χεῖρας ψύσαντο πεφυκῆναι, εἷς δὲ τις ἦρῶς
 ὀφθαλμὸς γελῶν ἐκαστὸν χεῖρεσσι τεθῆναι.
 ἀτρεκέως ἰδρίαν ἐπάξιον εὐρῇ κύπερις.
 ὡς ἢ μὲν πρὸ πολλῶν ἀειδύσασα γυναικῶν,
 κύπεριδος ἀρήτιρα νέη διεφάνσιν κύπερις.
 δύσατο δ' ἠιδέων ἀπαλὰς φρεσῆας, ἃ δὲ τις ἀνδρῶν
 ἦεν ὅς τ' ἐμνέαιεν ἔχειν ὁμοδ' ἐμνίου ἦρώ.
 ἢ δ' ἄρα κελιδέμεδλον ὄπη κῆτι νηὸν ἀλᾶσθαι,
 ἐπὶ ὀμνίου νόου ἔχει καὶ ὀμματα καὶ φρεσῆας ἀνδρῶν.
 καὶ τις ἐν ἠιδέοισιν ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦθον.
 Ἐπ' ἀρ' τις ἐπέβλω, λακεδαίμονος ἔδρακον ἄστυ,
 ἔπειθ' ἰκόνου καὶ ἀέδλου ἀκρόου μὲν ἀγλαϊάδων.
 τοῖσιν δ' ὄψω ὄψωπα νέλω λειδνήμ' ἀπαλήμ τε.
 καὶ τάχα κύπερις ἔχει χεῖρ' ἑνὴν μίαν ὄψωτοδρῶν.
 πατωταίνων ἐμόγησα, κόρον δ' ἔχ' εὐρον ὄψωπῆς.
 αὐτῆσιν τεθναίλω λεχέων ὑπὸ βήμῳ ἦροῦσιν.
 ἃ καὶ ἐγὼ κατ' ὄλυμπον ἐπιμείρω θεὸς εἶναι,
 ἢ μετόδῳ παραδοκίῃ ἔχω ἐνὶ δώμασιν ἦρώ.
 εἰ δὲ μοι ἔκ' ἐπέοικε τελέῃ ἰδρίαν ἀφασειν,
 τοῖσιν μοι λυδρία νέλω παραδοκίῃ ὀπάσασαι.
 τοῖσιν μὲν ἠιδέων τις ἐφώνεον, ἄλλοθ' ἐν ἄλλοσιν

Splendorem gratum emittens facie,
 Qualis alba genas oriens luna.
 Summi uero niuearum rubebant circuli genarum,
 Vt rosa ex thecis bicolor, certe diceres
 Erûs in membris rosarum pratum apparere.
 Colore enim membrorum rubebat. euntes uero Erûs
 Etiã rosæ candidã indutæ tunicã sub talis splēdebāt puellæ.
 Multæ uero ex membris gratiæ fluebant. sed antiqui
 Treis Gratiæ mentiti sunt esse. alteruter uero Erûs
 Oculus ridens centum gratijs pullulabat.
 Profecto sacerdotem dignam nacta est Venus.
 Sic ea quidem plurimum antecellens fœminas
 Veneris sacerdos noua apparebat Venus.
 Subijt autem iuuenum teneras mentes, neq; ullus uir
 Erat, qui non affectaret habere coniugem Ero.
 Illa autem benefundatam quacunq; per ædem uagabatur,
 Sequentē mentē habebat & oculos & præcordia uirorū.
 Atq; aliquis inter iuuenes admiratus est. & dixit uerbum.
 Et Spartem peragraui, Lacedæmonis uidi urbem
 Vbi laborem & certamen audimus pulchritudinum,
 Talem autem non uidi puellam, prudentemq; teneramq;
 Et forte Venus habet gratiarum unam iuuenum.
 Intuens defessus sum, satietatem autē non inueni aspectus.
 Statim moriar cubilia ubi conscenderim Erûs.
 Non ego in celo cuperem deus esse,
 Nostram uxorem habens domi Ero.
 Si autem mihi non licet tuam sacerdotem tractare,
 Talem mihi Cytherea puellam uxorem præbeas.
 Talia iuuenam quisq; locutus est, undiq; alius.

ἔλκος ὑποκλέπτῃν ἐπεμήνατο κάλλι' ἑύρης.

Αἶνοπαθες λείανδρε, σὺ δ' ὡς ἴδου δυκλῆα λάρημ
 ἔκ' ἐδελοῦ λρυθίοισι κατὰ τρύχειμ φεγνά λεγύτροις
 ἀλλὰ πυριπυδύσοισι δ' αμείσ' ἀδύκητομ οἴσοις,
 ἔκ' ἐδελοῦ ζῶειμ πόδικαλλέα' ἄμμορ' ἤρῃς,
 σὺν βλεφαγῶμ δ' ἀκτίσιμ ἀέξω πυρσὸς δρώτῃν
 καὶ λραδίη πάφλαζην ἀνικῆτ' πυρὸς ὀρμη.
 κάλλι' γάρ πόριπυσομ ἀμωμήτοιο γυμαικὸς
 ὀξύτορομ μδρόπεισι πέλει πτόρογντος οἴσῃ.
 ὀφθαλμὸς δ' ὀδὸς ὄστιμ. ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάωμ
 ἔλκος ὀλιδαίνει καὶ ὑπὶ φεγνάσ' ἀνδρὸς ὀδύσει.
 εἶλε δ' ἐμυ τότε δάμβο, ἀναιδέην, τρῶμ, αἰδ' ὡς.
 ἔτρεμε μὲν λραδίη. αἰδῶς δ' ἐμυ εἶχην ἀλδῶαι.
 θάμβει δ' εἶδος ἀρεσομ, δ' ὡς δ' ἀπ' ἄγνοσ' ἔισεν αἰδῶ,
 θαρσαλέως δ' ὑπ' ὀρώτος ἀναιδέϊω ἀγαπάζωμ,
 ἤρέμα πρῶσιμ ἔβαινε, καὶ ἀντίομ ἴστατο λάρησ.
 λῆξά δ' ὀπιπτόνωμ δολδράς ἐλέλιξεν ὀωωπῆσ,
 νδύμασιμ ἀφδύγοισι παραπλάζωμ φεγνά λάρησ.
 αὐτὴ δ' ὡς ξωέηκε πόδομ δολόγντα λεάνδρε
 χαῖρε ἐπ' ἀγλαίησιμ, γν' ἡσυχίη δ' ἐκ' αὐτῇ
 πολλὰ κίς ἰμδρόεσαν ἐλω ἀπ' ἐκρυψεν ὀωωπῆσ,
 νδύμασι λαθροδίοισιμ ὑπαγγελέσσα λεάνδρω,
 καὶ πάλιμ ἀντέκλινεν. ὁ δ' ἔνδοδι θυμὸμ ἰάνθη,
 ὅπι πόδομ ξωέηκε καὶ ἔκ' ἀπ' ὀδύσειατο λάρησ,
 ὄφρα μὲν οὖν λείανδρε' ἐδίξω λαθροῖομ ὤρλω,
 φεγ' ἀνασεῖλασε κατ' ἡίην δ' ἰδύσιμ ἠὲσ,
 ἐκ' ὀδύσεια δ' ἀνέφαινε βαδύσκι' ἐπ' ὀδ' ἄσησ.
 εὐτάρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαδεν ἐγγύδι λάρησ
 ὡς ἴδε λυανόπειωλομ ὑπὸ δρώσησοσ' ὀμῆχλω,
 ἤρέμα

Vulnus cælans insaniuit pulchritudine puellæ.

Graviapasse Leander, tu aut ut uidisti inclytã puellam

Nolebas occultis consumere mentem stimulis,

Sed ardentibus domitus inopinato sagittis,

Nolebas uiuere perpulchræ expers Erûs.

Simul in oculorum radijs crescebat fax amorum,

Et cor feruebat inuicti ignis impetu.

Pulchritudo enim celebris immaculatæ sœminæ,

Acutior hominibus est ueloce sagitta.

Oculus uero uia est. ab oculi ictibus

Vulnus delabitur, & in præcordia uiri uiat.

Cepit autẽ ipsum tunc stupor, impudentia, tremor, pudor.

Tremuit quidem corde, pudor non ipsum tenebat captum

Obstupuit uero pulchritudinẽ optimã. amor uero ademit

Audacter aut ob amorẽ impudentiã affectans (pudorẽ.

Tacite pedibus incedebat, & contra stetit puellam

Obliq; uero intuens dolosos torquebat oculos,

Nutibus mutis deuians mentem puellæ.

Ipsa uero ut sensit amorem dolosum Leandri,

Gauisa est ob gratias suas. tacite uero & ipsa

Sæpe gratam suam deiecit faciem,

Nutibus occultis innuens Leandro,

Et rursus extulit. ille uero intus animo gaudebat,

Quod amorem sensit, & non renuit puella.

Dum igitur Leander querebat occultam horam,

Lucem contrahens descendit ad occasum aurora.

E regione autem apparuit umbrosa uesperæ stella.

Sed ipse audacter adibat propè puellam,

Vt uidit atratas insurgere tenebras,

ἦρέμα μὲν θλίβων ῥοδβειδέα δάκτυλα κέρης
 βυσσόδεμ' ἐσονάχιζεν ἀδέσφατον. ἢ δὲ σιωπῆ
 οἶα τε χλωμλὴν ῥοδ' ἔλω δ' ἔπαυζε χεῖρα.
 ὡς δ' ὄρατ' ἤνυσσε χαλίφρονα νόματα κέρης,
 θαρσαλέως παλάμη πολυδαίδαλου ἔλκε χιτῶνα.
 ἔσχατα τιμῆντος ἄγων ἠδὲ λυδία νηδ.
 ὀκναλέως δὲ πόδεσιν ἐφέσσωτο παρδόνου ἠρώ
 οἶα πόντος ἐθέλουσα. τοίω δ' ἀνενεύκτο φωνῶν,
 θηλυτόβοις ἐπέεσσιν ἀπειλείσσει λεάνδρῳ.

Ξάνε, τί μαργαίνεις; τί με δ' ὕσμορε πρὸ θόνου ἔλκεις;
 ἀλλ' ἴω δούρο κέλευθον. ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα,
 μύωμ' ἐμὸν ἀπόειπε πολυκτεάνων γημετήρων.
 λυπειδης ὅσοι εἰοικε θεῆς ἰδρῆσαν ἀφάσσειν.
 παρθενικῆς ἠδὲ λέκτρον ἀμήχανόν ὄσιν ἰκέδαι.
 τοῖα μὲν ἠπέλκσειν εἰοιότα παρθενικῆσιν.

Θηλέης δὲ λεάνδρου ἔπει κλύεν οἴστρον ἀπειλῆς.
 ἔγνω παρθομύων σμῆνία παρθενικέων.
 καὶ γὰρ ὅτ' ἠιδέοισιν ἀπειλείωσι γυναικῶν,
 λυπειδίω δ' ἀφ' ὧν αὐτάγγελοι εἰσιν ἀπειλαί,
 παρθενικῆς δ' ὄνοσ' ἔμοι εὐχροον αὐχίνα λυσας,
 τοῖον μῦθον εἶπε πόντος βεβολημλίτου οἴστρον.

Κύπει φίλη μετὰ λυπειν, ἀδελφαίη μετ' ἀθηνῶν,
 ὅ γὰρ ὑπὸ χθονίησιν ἴσω καλέω σε γυναιξίμ,
 ἀλλὰ σε θυγατῶρεσι διὸς κρονίωνου εἴσκω.
 ὄλβιου ὅς σ' ἐφύτδυσσε, καὶ ὄλβιῃ ἢ τέκε μήπιε,
 γαστῆρ' ἢ σ' ἐλόχδυσσε μακροτάτη, ἀλλὰ λιτάων
 ἠμετέρων ἐπάκουε. πόντος δ' οἴκτειρον ἀνάγκη.
 λυπειδης ὡς ἰδρῆσα μετόρχεο λυπειδης ὄργα,
 παρδόνου δ' ἐπέεικεν ἔπει δόξασιν ἀφροδίτη.

Tacite quidem stringens roscos digitos puellæ
 Ex imo suspirabat uehementer. illa uero silentio
 Tanquam irascens roseam retraxit manum.
 Ut uero amatæ sensit instabileis nutus puellæ,
 Audacter manu uariam traxit uestem,
 Vltima uenerandi ducens ad penetralia templi.
 Pigre autem pedibus sequebatur uirgo Ero
 Tanquam nolens, talemq; emisit uocem,
 Fœmineis uerbis minans Leandro.

Hospes quid insanis? quid me infelix uirginem trahis?
 Alia ito uia, meamq; dimitte uestem.
 Iram meorum euita locupletum parentum.
 Veneris non te decet deæ sacerdotem sollicitare.
 Virginis ad lectum difficile est ire.
 Talia minata est conuenientia uirginibus.

Fœminearū autē Leander ubi audiuit furorē minarū,
 Sensit persuasarum signa uirginum.
 Etenim cum iuuenibus minantur fœminæ,
 Venerearum consuetudinum per se nunciæ sunt minæ.
 Virginis autem beneolens bonicoloris collum osculatus,
 Tale uerbum locutus est amoris ictus stimulo.

Venus chara post Venerem, Minerua post Mineruam,
 Non enim terrestribus æqualem uoco te mulieribus,
 Sed te filiabus Iouis Saturnij assimilo.
 Beatus qui te plantauit, & beata quæ peperit mater,
 Venter qui te portauit felicissimus. sed preces
 Nostras exaudi, amorisq; miserere necessitatis,
 Veneris ut sacerdos exerce Veneris opera.
 Virginem non decet administrare Veneri.

παρθενικαῖς δὲ κούραις ἰάνετο. ἦν δ' ἔδειξεν
 δοῦμά της δρόντα καὶ ὄργια πικρὰ δαλῶαι,
 ἔστι γὰρ καὶ λέκτρα. σὺ δ' εἰ Φιλίεις λυθραῖαν,
 δελφινόωμ ἀγαπάζε μελίφρονα δοῦμόν δρώτων,
 σὸν δ' ἰκέττω με νόμιζε, καὶ ἦν ἐδέλιος παρακοίττω
 τὸν σοὶ δῶος ἠγρόσων εἰς Βελέεσι λιχῆσας,
 ὡς θρασυῶ ἠρακλῆα θεὸς χρυσόρραπις ἔρμης
 δεκθῆναι ἐνόμιζεν ἰαροδανίω ποτὶ νύμφῳ.
 σοὶ δέ με κούραις ἔπειμωε καὶ ἔσοφός ἠγαγῆν ἔρμης.
 παρθένοι δ' ἔσε λέλθον ἀπὸ ἀφκαδῆς ἀταλάνης,
 ἠποτε μελανίωνοι δρασσαμλῆς φύγῃ δυνῶ
 παρθενίης ἀλέγσσα. χολωσαμλῆς δ' ἀφροδίτης
 τὸν παῖρ δὲ ἐπόθησεν, γῆν ἰραδίη δέ το πάση.
 πείθειο καὶ σὺ φίλη, μὴ κούραιδι μῶνι ἐγείρης.
 ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀνανομήνης φρένα ἰέρης
 δοῦμόν δῶτο τὸκοισι παραπλάγξας γῆν μύθοις.

Παρθενική δ' ἀφθογγος ὑπὲρ χθόνα πῆξεν ὀπωπῆν,
 αἰδοὶ δῶνδιώσαν ὑποκλέπτεια παρῆν,
 καὶ χθονὸς ἔξεγεν ἀκροῦ ἐπὶ ἰχθυοῖν, αἰδομένη δὲ
 πόλλ' ἀκίς ἀμφ' ὀμοισιν, εἰς ξυῖοργε χιτῶνα.
 πειθεῖς γὰρ τάδε πάντα πρὸ ἀγγελα. παρθενικῆς δὲ
 πειδομένης ποτὶ λέκτρον, ὑποχθονίς δὲ σιωπῆ.
 ἠδὲ καὶ γλυκύ πικροῦ ἐδέξατο ἰγντρον δρώτων.
 δοῦμοι δὲ ἰραδίω γλυκὸν ὡ πνεῖ παρθένοι ἠρώ,
 καλλεῖ δ' ἰμορόντο ἀνεπείθητο λειάνδρα

ὄφρα μὲν ἔν ποτὶ γαῖαν ἔχην νύσσαυ ὁμίχλω
 τῶφρα δὲ καὶ λειάνδροι δῶμανέεσι πρὸσώποις
 ἔκαστω εἰσορόωμ ἀπαλόχοου αὐχίνα ἰέρης.
 ὅψε δὲ λειάνδρω γλυκὸν ὡ ἀνεπείθητο φωνῶ

Virginitibus Venus non gaudet. si uero uolueris
 Instituta deæ desyderanda, & ceremonias fidas discere,
 Sunt nuptiæ & lecti. tu autem si amas Venerem
 Mulcentium mentem ama suauem legem amorum,
 Tuumq; supplicem me accipe, & si uolueris coniugem
 Quem tibi Cupido uenatus est, suis sagittis affecutus
 Sicut audacem Herculem uelox auriuirga Mercurius
 Seruitum duxit Iardaniam ad puellam.
 Tibi uero me Venus misit, & non sapiens adtulit Mercurius.
 Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta, (rius.
 Quæ olim Melanionis amantis fugit lectum,
 Virginitatem curans. irata autem Venere,
 Quem prius non amauit, in corde posuit toto.
 Persuadere & tu chara, ne Veneri iram excites.
 Sic fatus, persuasit recusantis mentem puellæ,
 Animum amoriperis errare faciens uerbis.

Virgo autem muta, in terram fixit aspectum,
 Pudore rubefactam abscondens genam.
 Et terræ rasit summitatē in uestigijs, cum puderet autem
 Sæpe circa humeros suam contraxit uestem.
 Persuasionis enim hæc omnia prænuncia. uirginis autem
 Persuasæ ad lectum, promissio est silentium.
 Iam suauamarum suscepit stimulum amorum.
 Vrebatur autem cor dulci igne uirgo Ero
 Pulchritudineq; suauis stupefcebat Leandri.

Dum igitur ad terram habebat inclinatam caliginem,
 Tunc & Leander amore furente uultu
 Non laborabat uidens tenerum collum uirginis.
 Sero uero Leandro suauem emisit uocem

αἰδῶς ὑγρὸν ὄρουθ' ἀρσάζουσα πρῶτως.

Ξεῖνε, ποῖς ἐπέεσι τάχ' αὖ καὶ πᾶτρον οἰίνας.

τίς σε πολυπλάνεωρ ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθερος;

οἱ μοι, τίς σ' ἐκόμοσεμ ἐμὴν δὲ πατρίδα γαῖαν;

ταῦτα δὲ πάντα μάτῳ ἐφθέγγασο. πῶς γάρ ἀλήτης

ξείνθ' ἐὼρ καὶ ἄπισθ', ἐμὴν φιλοπτιμυγείης;

ἀμφαδὸν δ' ἰδύαμεθα γάμοις ὁσίοισι πελάσασα.

δ' γὰρ ἐμοῖς πκέεσι ἐπύαδερ. ἢ δ' ἐδελήσῃς

ὡς ξείνθ' πολύφοιθ' ἐμὴν δὲ πατρίδα μίμνημι,

ἰδύασα σκῆπτρέσων ὑποκλέπην ἀφροδίτῳ.

γλώσσα γὰρ ἀνδρώπων φιλοκόρητομθ'. γνὴ δὲ σιωπῆ.

ὄρουθ' ὅπου τέλει τις, γνὴ τριόδισιμ ἀκεί.

εἰπὲ δὲ μὴ κρύψῃς τὸν ὄνομα καὶ σὺ πάτρω.

δ' γὰρ ἐμὸν σε λέληθεμ. ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν ἦρώ.

πύργος δ' ἀμφιβόητος ἐμὸς δόμθ' ἔρανομήκης,

ὡ γνὴ ναετῆουσα σὺν ἀμφιπόλῳ τινὶ μουῆν

σισιάδης πρὸ πόλῃθ' ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας

γείτονα πόντου ἔχω συγδοῦς βουλήσι τοκῆω.

δ' δέ μοι ἐγγὺς ἔασιμ ὀμηλικῶ. δ' δὲ χορῆαι

ἠιδέωρ παρῆασιμ. αἶε δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἠὼ

δ' ἀλὸς ἠνεμόεσθ' ὑπὲρ βρέμει ἔασιμ ἠχή.

ὡς φαιμένη ῥοδέλω ὑπὸ φάφει κρύπτω παρῆω,

ἔμπαλιμ ἀεδομένη, σφετέρους δ' ἐπεμέμφθ' ἄμυθοις.

λείανδρθ' δὲ πόδου βεβολημῆθ' ὄφει κέντρῳ,

φράζθ' ὡς κερ ὄρωθ' ἀεθλύσειμ ἀγῶνα.

αὐδρα γὰρ ἀολόμητις ὄρωσ βελέεσι διαμάζει,

καὶ πάλιμ ἀνδρθ' ἔλκος ἀκέοσετα. οἷσι δ' ἀνάσσει

αὐτὸς ὁ παυδιαμάτωρ βουληφόρθ' ὅστι βροτοῖσιμ.

αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε λείανδρω.

Verecundiae madidum ruborem stillans à facie.

Hospes tuis uerbis forsan & petram moueres.

Quis te uariorum uerborum docuit uias?

Hei mihi, quis te duxit meam ad patriam terram?

Hæc autē omnia frustra locutus es. quomodo enim uagus

Hospes cum sis, & infidus, meo amori miscearis?

Manifeste non possumus nuptijs legitimis coniungi.

Non enim meis parentibus placet. si autem uoles

Vt, hospes profugus mea in patria manere,

Non potes tenebrosam abscondere Venerem.

Lingua enim hominum amica conuicij. in silentio autē

Opus quod perficit aliquis, in triuijs audit.

Dic uero ne cales tuum nomen, & tuam patriam.

Non enim meum te lateat, mihi nomen inclytum Ero.

Turris autem circumsona, mea domus altissima,

Qua inhabitans cum ancilla quadam sola

Sestientem ante urbem, supra profundas undas,

Vicinum mare habeo inuisis consilij parentum.

Neq; me prope sunt coetaneæ, neq; choreæ

Iuuenum adsunt. semper autem nocte & die

Ex mari uentoso insonat auribus sonitus.

Sic fata, roseam sub ueste cælabat genam

Rursus pudore affecta, suis autem accusabat uerbis.

Leander autem amoris percussus acuto stimulo,

Cogitabat quomodo amoris exerceret certamen.

Virum enim uarius consilij amor sagittis domat,

Et rursus uiri uulnus medicatur. quibus autē dominatur

Ipse omnidomitor consultor est mortalibus.

Ipse etiam amanti auxiliatus est Leandro.

tandem

ὄψε δ' ἄλασῆσας πολυμήχανου γένεω μῦθον.

Παρθένη σὸν δὲ δῶτα καὶ ἄγειοι οἶδιμα πόρῃσσι
 εἰ πυνεῖ παφλάζοιτο καὶ ἄπολον ἔοσεταῖ ὕδωρ.
 εἰ τρομέω βαρὺ χόρυμα τελευ μετανόμην ὄνυλῳ,
 εἰ βρόμον ἠχῆντα βαρυδύποιο θαλάσσης,
 ἀλλ' αἰεὶ ἤγ' ἡ νύκτα φοροῦμην ὕψος ἀκοίτης
 νήφομαι ἐλπίσποντον ἀγάρρφοον. εἰ ἕκαθεν γὰρ
 ἀντία σοῖο πόλιν ἔχω πῆλιεδρον ἀβύδου.
 μουῶν ἐμοὶ γῆνα λύχνον ἀπ' ἠλιβαλτα σέο πύργου
 ἐκ πόρῃσσι ἀνάφαινε ἤγ' ἰνέφας, ὄφρα νόησας
 ἔοσομαι ὀλκῆς δῶτος, ἔχωρ σέθεν ἄσδρα λύχνον,
 λαί μιν ὀπιπῆδωρ εἰ ὄφομαι δῶτα βοώτῳ
 εἰ δρασιῶν ὠρίωνα καὶ ἄβροχον ὀλκῆ ἀμάξης,
 πατείδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκῆν ὄρμον ἰκθίμῳ,
 ἀλλὰ Φίλη πεφύλαξο βαρυνείοντας ἀήτας
 μή μιν ἀρσθῆσωσι, ἀντίκα θυμὸν ὀλέσσω
 λύχνον ἐμοῦ βίοτιο φαδρφόρου ἠχμονῆα.
 εἰ ἔπερ δὲ θέλεις ἐμὸν ὄωομα καὶ σὺ δ' αἰωῖαι,
 ὄωομά μοι λείανδρον εὔσεφάντ ποτὶς ἠρῆς.

Ὡς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις σῶν ἔθεντο μυγῶαι,
 καὶ νυχίῳ Φιλόπῃτα, καὶ ἀγγελίῳ ὕμναίῳ,
 λύχνης μαρτυρείῃσιν ὤπῳσαντο φυλάσσαι,
 ἢ μὲν, φάτο τανύειμ, ὁ δὲ λύματα μακρὰ πόρῃσαι.
 πωννυχίδας δὲ ἀνύσαντες ἀκοιμήτην ὕμναίῳ,
 ἀλλήλων ἀέροντες γῆνοσ Φιόθησαν ἀνάγκη,
 ἢ μὲν ἐὸν ποτὶ πύργον, ὁ δὲ ὄρφναίῳ ἀνὰ νύκτα
 μή τι παραπλάζοιτο βαλῶν σημήια πύργου,
 πλῶε βαθυκρήπιδι ἔπ' ὕδρεα δῆμον ἀβύδου.
 πωννυχίῳ δὲ ὀάρω κρυφίως ποδέοντες ἀέθλους,
 πολλὰ-

Tandem autem ingemens, percalidum dixit uerbum.

Virgo tuū propter amorē, & asperā undam transibo,
Si igni ferueat, & in nauigabilis erit aqua.

Non timeo grauem undam tuum adiens cubile,

Non fremitum resonantem grauis murmur maris.

Sed semper per noctem portatus madidus maritus

Nauigabo Hellepontum ualde fluentem. non longe enim

Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.

Tantum mihi unam lucernam ab excessa tua turri

E regione ostende in tenebris, ut intuens

Sim nauis amoris, habens tuum stellam lychnum,

Atq; ipsum aspiciens ne uideam occidentem Booten

Nec asperū Orionem ac immadidam tractionem currus,

Patriæ obuiæ ad dulcem portum uenirem.

Sed chara caue grauiter flanteis uentos,

Ne ipsum extinguant. & statim animam perdam

Lychnum meæ uitæ luciferum ducem.

Si uere autem uis meum nomen & tu scire,

Non enim mihi Leander benecomptæ coniunx Erūs.

Sic ij quidē clandestinis nuptijs componebant miseri,

Et nocturnam amicitiam, & nuncium nuptiarum

Lucernæ testimonijs pacti sunt seruare,

Illa quidē lucē extendere, hic autē undas longas transire:

Pernoctationes autem experti uigilum nuptiarum

A se inuiti separati sunt necessitate,

Hæc quidē suam ad turrin, hic autē obscuram per noctem,

Ne quid erraret iaciens signa turris,

Nauigabat profundi fundamenti ad latum populū Abydi

Totamq; noctē cōiugū clandestina desyderātes certamina

Sæpe

πολλάκις ἤρῃσ' αὐτὸ μολεῖν θαλάμη πόλον ὄρφνιν,
 ἦδη λευανώτεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὀμίχλη,
 ἀνδράσιμ ὕπνου ἄγουσα καὶ εὖ ποθέοντι λεάνδρῳ.
 ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ' ἠιόνεοσι θαλάσσης
 ἀγγελίῳ ἀνέμινε φαινομνίων ὑμναίων,
 μαρτυρίῳ λύχνοιο πολυκλάυτοιο δοκδύων,
 θυῆς τε κρυφίης πιλεσιχώου ἀγγελιώτῳ.
 ὡς δ' ἴδε λευανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὀμίχλῳ,
 ἦρ' ὅ λύχνον ἔφαινε. ἀναπτομνίοιο δὲ λύχνου
 θυμὸν ὄρωσ' ἔφλεξεν ὑπλομνίοιο λεάνδρου.
 λύχνω κρηομνίῳ στωεκαίεσθ'. πᾶρ δὲ θαλάσσης
 μακρομνίων ῥοδίων πολυηχέα βόμβου ἀκούων,
 ἔτρεμε μὲν τὸ πρῶτον. ἔπειτα δὲ θάρσος ἀείρας
 τοίοισι πρὸς ἑλεκτὸ παρηγορέων φρενὰ μύθοις.

Δεινὸς ὄρωσ', καὶ πόντος ἀμείλιχος, ἀλλὰ θαλάσσης
 ἔστι ὕδωρ. τὸ δ' ὄρωτος ἐμὲ φλέγει γυδύμυχον πῦρ.
 λαζέο πῦρ κρηάτη, μὴ δειδίδη νήχου ὕδωρ.
 δούρο μοι εἰς Φιλόπιτα. τί δ' ἠ ῥοδίων ἀλεγίζεις,
 ἀγνώσεις ὅτι λύπεις ἀπόποροσ' ἔστι θαλάσσης,
 καὶ κρηάτῃ πόντοιο καὶ ἡμετέρων ὀδυάων;

Ὡς ἔπῳ μελέων δρατῆν ἀπεδύσατο πῆπλον
 ἀμφοτέραις παλάμησι. ἔω δ' ἔσθ' Ἐργε κρηίνῳ.
 ἠιόνσ' δ' ἔζῳρτο. Δέμας δ' ἔρριψε θαλάσση.
 λαμπομνίου δ' ἔσθ' ὀδυ δὲν ἀεὶ κρηναυτία λύχνου
 αὐτὸς ἐὼν ἔρεπῃς. αὐτόσολος, αὐτόματος νῆυς.

ἦρ' ὅ δ' ἠλιβάτοιο φασφόροσ' ὑπόδι πῦργε
 λαυγαλέης αὐρασιμ ὄδεν τωνδύσειν ἀήτης
 φαρῆ πολλὰκι λύχνον ἔπῳσκεπεν. εἰσόκει σῆσ' ἔ
 πολλὰ κρημῳ λεάνδρσ' ἔβη ποτὶ νάυλοχον ἀκτιῳ

Sæpe optarunt uenire cubiculum ornantem noctem.
 Iam atrata cucurrit noctis caligo,
 Viris somnum afferens, & non amanti Leandro.
 Sed multifremi apud litora maris
 Nuncium expectabat lucentium nuptiarum.
 Testimonium lucernæ lugubris expectans,
 Lectiq; clandestini procul specularum nuncium.
 Vt uero uidit nigræ obscuram noctis caliginem,
 Ero lucernam ostendit, accensa uero lucerna
 Animum Cupido exussit festinantis Leandri,
 Lucerna ardente coardebat. apud uero mare
 Insanarum undarum multisonum fremitum audiens,
 Tremebat quidem primū, postea autē audaciam excitans
 Talibus alloquebatur, consolans mentem, uerbis.

Grauis amor, & mare implacabile. sed maris
 Est aqua, uerum amoris me urit intestinus ignis.
 Assume ignem cor, ne time effusam aquam.
 Ades mihi in amorem, cur fluctus curas?
 Ignoras quod Venus nata est e mari,
 Et dominatur ponto, & nostris doloribus?

Sic fatus, in membra amabilia exiit uestem
 Ambabus manibus, suoq; astrinxit capiti,
 Littoreq; exiuit, corpusq; deiecit in mare,
 Splendentemq; festinabat semper aduersus lucernam
 Ipse remex, ipse classis, ipse sibi nauis.
 Ero autem alta lucifera super turri,
 Perniciosus auris undecunq; spiraret uentus
 Veste sæpe lucernam tegebat, donec Sesti
 Multum fatigatus Leander iuit ad portuosum littus,

καὶ μὲν ἔοι ποτὶ πύργου ἀνήγαγην, ἐκ δὲ θυράων
 νυμφίον ἀδμαίνοντα πῶδι πύξασα σιωπῇ,
 ἀφροσύμῳ ῥαθάμῃσιν ἐπι σάζοντα θαλάσσης
 ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχρὸς ὕπτι πῶδονιδνος,
 καὶ ῥῶα πάντα κείθερε. δέμας δ' ἔχειν ἐλαίῳ
 δύσδιμω ῥοδίῳ. καὶ ἀλίπνοου ἔσβονην ὀδιμῶ.
 εἰσέτι δ' ἀδμαίνοντα βαθυστῶτοις γῆνι λέκτροις
 νυμφίον ἀμειχθεῖσα Φιλίνουρας γῆνεωε μύθεσθ.

Νυμφίε πολλὰ μόγησας, ἀ μὴ πάθε νυμφίος ἄλλος.
 νυμφίε πολλὰ μόγησας, ἄλις νύ τοι ἀλμυρὸν ὕδωρ
 ὀδμήτ' ἰχθυόεσσα βαρυγδ' ὄποιο θαλάσσης,
 εἰδύρο τεὸς ἰδρωτάς ἐμοῖς γῆνι κείθεο κώλωις.

Ὡς ἢ μὲν ταῦτ' εἶπεν. ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίθῳ.
 καὶ θοομῶν ἐπέβησαν ἀεισονόος κυδορέης.
 ὡ γάμος, ἀλλ' ἀχρόδυτος. ἔλω λέχος, ἀλλ' ἀτόρ ὕμνω.
 εἰ ζυγίῳ ἰδρῆν τις ἐποδὸν κήμησεν ἀοιδός,
 εἰ δ' ἀδλωμ' ἤσραπτε σέλας θαλαμηπόλου ἐυλώ,
 εἰ δὲ πολυσκάρδιῳ τις ἐποδὸν κίρτησε χρεῖν,
 εἰχ ὕμναιου ἀεῖσε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 ἀλλὰ λέχος σπρέσσεια τελοσιγάμοισι γῆν ὄρας
 σιγῇ πασὸν ἐπηξεν, γῆν νυμφοκόμησε δ' ὀμίχλη,
 καὶ γάμοθ' ὡ ἀπάνδουθεν ἀειδομήνῳ ὕμναίω.
 νύξ μὲν ἔλω κείνοισι γαμοσὸλθ, εἰδὲ ποτ' ἄως
 νυμφίον εἶδε λέανδρου ἀειγνώτοις γῆνι λέκτροις.
 νήχθ' δ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμον ἀβύδου
 γῆν νυχιῶν ἀκρόρητος ἐπι πονείῳ ὕμναίω.
 ἦρῶ δ' ἔλκεσσίωε πωλθ' εἰς λήθουσα τοκήας
 παρδ' γῆθ' ἠματίη, νυχιῆ γωή. ἀμφοτέρω δὲ
 πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ὄν δύνωσι ἠώ.

Et ipsum suam ad turrim adduxit: ex ianuis uero
 Sponsum anhelantem complexa silentio,
 Spumens ex capillis guttas adhuc stillantem maris
 Duxit sponsam ornatis ad penetralia uirginalis cubiculi,
 Et cutem totam absterfit, corpusq; unxit oleo
 Beneolenti roseo, & mareolentem extinxit odorem.
 Adhuc autem anhelantem altestratis in lectis
 Sponsum circumfusa, blanda emisit uerba.

Sponse multū laborasti, quæ nō passus est sponsus alius.
 Sponse multum laborasti, satis tibi est salsa aqua
 Fœtorq; piscosus frementis maris.
 Huc tuos sudores in meos pone sinus.

Sic illa hæc locuta est. ille uero statim soluit zonam,
 Et leges inierunt beneuolæ Veneris.
 Erant nuptiæ, sed sine choreis. erat lectus, sed sine hymnis.
 Non coniugium sacrum quisquam laudauit poeta,
 Non tædarum illuminabat lux cubicularium lectum,
 Neq; peragili quisquam insiluit chorea.
 Non hymenæum cantauit pater, & ueneranda mater.
 Sed lectum sternens perficientibus nuptias in horis
 Silentium thalamum fixit. sponsam uero ornauit caligo,
 Et nuptiæ erant longe à canendis hyemenæis.
 Nox quidē erat illis nuptiarum ornatrix. nunquā aurora
 Sponsum uidit Leandrum manifestis in lectis.
 Nauigabat autē è regione positi rursus ad populū Abydi
 Nocturnos insatiabilis adhuc spirans hymenens eos.
 Ast Ero longa induta ueste suos latens parentes
 Virgo diurna, nocturna mulier. utriq; autem
 Sæpe optarunt descendere ad occasum auroram.

ὡς οἱ μὲν Θιλόπητ' ἔπεικλῆσαν τὸ ἀνάγκη,
 κρύπτει δὲ τὸρ ποντο μετ' ἀλλήλων κυδρείη,
 ἀλλ' ὀλίγου ζώοντο ὑπὶ χρόνου, εἰδὲ τι δηρὸν
 ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμναίων.
 ἀλλ' ὅτε παχύνοντ' ἐπὶ λυδὲ χεῖματ' ὄρη
 φεικαλέας δυνέουσα πολυστροφάλιγγας ἀέλας
 βῆθεα δὲ ἀσκήκτα καὶ ὑγρά δέμεδλα θαλάσσης
 χεῖμεριοὶ πνέοντ' ἐπεσφύλιζον αἴηται
 λαίλαπι μασιζόντ' ὄλλω ἄλα τυπτομένης δέ,
 ἥδη νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε διχθᾶδι χόρσῳ,
 χεῖμερίῳ καὶ ἄπιστο ἄλυσκέζωμ ἄλα ναύτης.
 ἀλλ' εἰ χεῖμερὶς σε φόβ' ἑκατόρυκε θαλάσσης,
 κερτρὸδ' ὄνυμε λείανδρε. δῖα κροίη δέ σε πύργῳ,
 ἠθάδια σημαίνουσα φαδφορίῳ ὑμναίων,
 μαυρομένης σ' ἄτρωον ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
 νηλεὴς καὶ ἄπιστ' ὄφελλε δέ δ' ὕσμορος ἠρώ,
 χεῖματος ἱστὰ μύοιο μύειμ ἀπάνδυδε λείανδρος
 μηκέτ' ἀναπτομένη μινυῶριον ἀσδρά λέκτρον,
 ἀλλὰ πόδος καὶ μοῖρα βίησατο. θελγομένη δέ,
 μοιράων ἀνέφαινε καὶ ἔκετι δαλὸν δρώτην.

Νῦξ ἴω, εὐ τε μάλιστα βαρυνέουσι αἴηται
 χεῖμερὶς πνοιῆσι ἀκοντίζοντ' αἴηται,
 ἀδρόσῳ ἐμπίπνουσι ὑπὶ ξηγμῖνι θαλάσσης.
 οἷα τὸ τε λείανδρος πρὸ ἐδήμονος ἐλπίδι νύμφης,
 δυσκελάδιω πεφόρητο θαλασσαίων ὑμναίων.
 ἥδη λύματα λῦμα κυλίνδερ, σωῖδερ δὲ ὕδωρ,
 ἀδίδει μίσγερ, πόντ' ἄνερ, πάντοδ' ἡ γῆ
 μαρναμένη ἀνέμων. ζεφύρω δ' ἀντέπνευ' ἔρ',
 καὶ νότος δ' ἄβροβέλω μεγάλας ἐφένκη ἀπειλάς.

Sic ij quidem amoris abscondentes uim,
 Occulta delectabantur inter se Venere.
 Sed paruum uixerunt in tempus, neq; diu
 Inuicem potiti sunt multiuagis nuptijs.
 Sed quando pruinosa uenit hyemis hora,
 Horrendas comouens multarum uortiginum procellas
 Profunditatesq; infirmas, & madida fundamenta maris
 Hyemales spirantes uerberabant uenti,
 Nimbo percutientes totum mare, uerberato autem
 Iam nauem nigrans fregit bipertita terra
 Hyemale & infidum effugiens mare nauta.
 Sed non hyemalis te timor coercebat maris
 Fortanime Leander, nuncius sed te turris
 Consuetam significans lucem nuptiarum,
 Furentis te impulit securum maris
 Crudelis & perfidus. debebat autem infelix Ero
 Hyeme instante manere sine Leandro,
 Non amplius accendens indicem stellam lectorum.
 Sed amor & fatum cogebat. gestiens autem
 Parcarum ostendebat non amplius stipitem amorum.

Nox erat, cum maxime spiranteis uentos
 Hyemalibus flatibus iaculantes uenti
 Collectim irruunt in littus maris.
 Tunc Leander consuetæ spe sponsæ
 Personantium ferebatur marinarum nuptiarum.
 Iam ab unda uoluebatur, accumulabatur uero aqua.
 Aetheri miscebatur mare. concitata est undiq; terra
 Pugnantibus uentis, Zephyro autē contra spirabat Eurus
 Et Notus in Boream magnas immisit minas.

καὶ λιτύωθ' ἰὼ ἁλίαςθ' ἐρισμαρῶδ' ἰο θαλάσσης,
 ἀνοπαθὴς δὲ λέανδρ' ἀκυλήτοις ἐνὶ δίταις
 πολλὰκι μὲν λιτάνδυσε θαλασσοαἴλω ἀφροδίτῳ,
 πολλὰκι δ' αὐτὸν ἄνακτα ποσειδάωνα θαλάσσης,
 ἄττίδ' ἔσ' βορέω ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης.
 ἀλλὰ οἱ ἔτις ἀρήγη. ὄρωσ δ' ἔκ' ἤρκευε μοίρας.
 πάντοδι δ' ἀγρομλίοιο διυσαντέϊ λύματ' ὄρμη
 θρυπτόμην' πεφόρητο. ποσιδῶν δ' ἐοὶ ἄκλασευ ὄρμη,
 καὶ δέν' ἦν ἀδόνητόν ἀκοιμήτῳ παλαμάω,
 πολλὴ δ' αὐτόματ' ἄχυσις ὕδατ' ἔρρεε λαίμῳ.
 καὶ ποτὸν ἀρχήισον ἀμαμακέτ' ἐπίγν' ἄλμης.
 καὶ δὴ λύχνορ' ἄπισον ἀπώεσβεσε πικρὸς ἀήτης
 καὶ ψυχλῶ καὶ ὄρωτα πολυκλάυτοιο λεάνδρ'ο.

εἰσέπ' ἰδύομτος, ἐπ' ἀγρύωνοισι ὄπωπῆς
 ἴσατο λυμαίνουσα πολυκλάυτοισι μερίμναις.
 ἦλυθε δ' ἠειργύσια καὶ ἔκ' ἴδε νυμφίου ἠρώ.
 πάντοδι δ' ὄμμα τίταινευ ἐπ' ὄρυεα νῶτα θαλάσσης
 εἴπου ὄναθρησειν ἀλώμνορ' ὄμ' παρακοίτῳ.
 λύχνου σθεννυμλίοιο, παρὰ ἱερῶν ἰδ' αὖ δὲ πύργω
 θρυπτόμην' ἀπιδάδεσιμ' ὄτ' ἔσρακε νεκρὸν ἀκοίτῳ
 δαιδάλεορ' ῥήξασε πόδι σήδεοσι χιτῶνα,
 ῥοιζήλορ' περὶ ἄρλωθ' ἄπ' ἠλιβαίτ' ἐπ' ὄρωτα
 κελδ' ἠρώ τέθνηκεν ἐπ' ὄλλυμλίων παρακοίτῳ,
 ἀλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν' ὄρωτα πῶρ ὄλεθρα.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

τέλθ'.

Et fragor fuit ineuitabilis ualde fremi maris.
 Grauiã autẽ passus Leander, implacabilibus in littoribus
 Sæpe quidem precabatur æquoream Venerem,
 Sæpe autem & ipsum regem Neptunum maris
 Athææ nõ Boream immemorem reliquit puellæ.
 Sed ci nullus auxiliatus est. amor autem nõ coercuit sata.
 Vndiq; autem accumulati male obuio fluctus impetu
 Contritus ferebatur. pedum autem eius defecit uigor.
 Et uis fuit immobilis inquietarum manuum.
 Multa autem spontanea effusio fluebat in guttur,
 Et potum inutilem indomabilis potauit maris.
 Et iam lucernam infidam extinxit amarus uentus,
 Et animam & amorem deflendi Leandri.

Cum adhuc autem dirigeret iter, uigilibus oculis
 Stabat fluctuans miseris curis,
 Venit autem aurora, & non uidit sponsum Ero,
 Circumquaq; autẽ oculum dirigebat in lata dorsa maris,
 Sicubi uideret errantem maritum.
 Lucerna extincta, apud fundamentum turris
 Obtritum procellis cum uidisset mortuum maritum,
 Variam populata circa pectus uestem,
 In fluctus præceps ab excelsa cecidit turre,
 Ero commortua ob eum qui perierat coniugem.
 Seinuicem autem fructi sunt etiam in suprema morte.

MVSÆI FINIS.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΠΑΡΑΙΝΕ-

τικῶν, σχεδίασασα παρὰ ἀγαπητοῦ δια-
κόνου τῆς ἀγιωτάτης τοῦ θεοῦ με-
γάλης ἐκκλησίας. ὧν ἡ
ἀκρόστιξις ὡς ἐ-
πως ἔχει.

Τῷ θεοτάτῳ, καὶ ὑπερβεστάτῳ βασιλεῖ ἡμῶν ἰουσι-
νιανῶ, ἀγαπητὸς ὁ ἐλάχις Θ' διακόνος Θ'.

1 Ἰμῆς ἀπάσης ὑποδρόμου ἔχωμ ἀξίωμα
βασιλῆυ, τιμᾶς ὑπὲρ πάντας τ' τῶ
τε σε ἀξιώσαντα θεοῦ. ὅτι καὶ κατ' ἐ-
μοίωσιν φ' ἐπουρανίᾳ βασιλείας, ἔδω
κέ σοι τὸ σκῆπτρον τῆς ὑπ' αἰεὶς δυνα-
σείας, ἵνα εὖς ἀνθρώπους διδασξῆς πλὴν τοῦ δικαίᾳ φυ-
λακίῳ, καὶ τῶν κατ' αὐτὸ λυσιάντων ἐκδιώξῆς πλὴν
ὑλακίῳ, ὑπὸ τῶν αὐτῶν βασιλῆυ ὀμνῶ νόμου, καὶ τ'
ὑπὸ σε βασιλῆυ ἡμῶν γνῶμος.

2 Ὡς λυβερνήτης ἀχρῶτων ἐλατῶν ὁ τοῦ βασιλέ-
ως πολυόματος νοῦς, σχετῆτε χωρ' ἐσφαλῶς τῆς ὑ-
νομίας εὖς ὀιακῆς, καὶ ἀποδρόμῳ ἐχυρῶς τῆς ἀνο-
μίας εὖς ῥύακῆς, ἵνα τὸ σκῆφ' τῆς παγκοσμίου πο-
λιτείας μὴ ποδῆπίωτι λύμασιν ἀδικίας.

3 Θεῖον μάθημα καὶ πρῶτον οἱ ἀνθρώποι, τὸ γινῶσαι
πῶς ἑαυτὸν διδάσκόμεθα. ὁ γὰρ ἑαυτὸν γινῶς, γινῶσε
ταῦ θεῶν. θεῶν δὲ ὁ γινῶς, ὁμοιωθήσεται θεῶ. ὁμοιω-
θήσεται δὲ θεῶ, ὁ ἀξί' ἡμῶν θεοῦ. ἀξί' δὲ
γίνεται

EXPOSITIO CAPITVM ADMO/
nitoriorum, ædita ex tempore ab Agape/
to Diacono sanctissimæ dei ma/
gnæ ecclesiæ. Quorū apex
literarius sicpote habet.

Diuo & pientissimo imperatori nostro Iustinia
no, Agapetus minimus Diaconus

ONORE quolibet sublimiorem
quum habeas dignitatē, ô impera
tor, honoras supra omēs qui hoc
te dignatus est deū. quoniam iu/
xta similitudinem cœlestis regni,
tradidit tibi sceptrum terrenæ potestatis, ut ho/
mines edoceres iusti custodiam, & eorum qui
aduersus ipsum rabiunt insectareris latratum,
tum ipsius obtemperando legibus, tum subdi/
tos tibi regendo pro iure.

Ceu gubernator uigilat ppetuo imperatoris
oculatissimus intellectus, continens tuto æqui/
tatis clauos, atq; expellens fortiter impetuosos
iniquitatis fluctus, ut ne cymba mūdānæ rei/
pub. illidatur fluctibus iniquitatis.

Diuinū documentū & potissimū nos homi/
nes ut cognoscat se quisq; docemur; qui enim
seipsum cognouit, cognoscet deum: deū uero
qui cognouit, assimilabitur deo: assimilabitur
aūt deo, q̄ dignus factus deo est. dignus deniq;

γίνεται θεοῦ, ὁ μηδὲν ἀνάξιον προλήτων θεοῦ, ἀλλὰ φρονῶν μὲν τὰ αὐτοὶ, λαλῶν δὲ ἅ φρονεῖ, ποιῶν δὲ ἅ λαλεῖ.

4 *ex capto*
comiscent
na?
Επὶ προγόνων θυγατέρας μηδὲς ἑναβρωῖεσθω, πη-
λὸν γὰρ ἔχουσι πάντες τοὶ γῆρως προπάτορα, καὶ
οἱ ἐν πορφύρα καὶ βύσσω καυχόμενοι, καὶ οἱ ἐν πηνία
καὶ νόσῳ τρυχώμενοι, καὶ οἱ διαδέματα ποδεκίμε-
νοι, καὶ οἱ διαδώματα πεκίμενοι. μὴ τοίνυν εἰς τῆ-
λιον ἐγκυχώμεθα γῆρῳ, ἀλλ' ἰδί χρηστότητι σεμνω-
μεθα τρωπῶν.

5 *beneficent*
mandat
Ἰδί ὡ θυπεθείας θεοτόκτου ἀγαλμα, ὅτι ὅσω μεγά-
λων ἡξιώθης παρὰ θεῶ δωρεῶν, τοσόντω μείζονθ' ἀ-
μοιβῆς ὀφειλέτης ἰσαρῆεις αὐτοῖς. ἐνοῦν ἀπόδ' ὅ τ' ἔθ'
θυργέτη τὸ χεῖθ' πῆς θυχαρείας, ἔθ' λαμβάνοντι
τὸ χεῖθ' ὡς χεῖν, καὶ τ' χείματος χεῖν ἀντιδιδόνε.
αὐτῶν γὰρ αἰεὶ καὶ χεῖτ' ἄρχει, καὶ ὡς χεῖθ' τὰς χεί-
ριτας ἀρδιδωπῶν. θυχαρείαν δὲ ζῆτεῖ παρ' ἡμῶν, οὐ
τῶν δια ῥημάτων ἀγαθῶν προφορᾶν, ἀλλὰ τῶν δια
πραγμάτων θυσεβῶν προφορᾶν.

6 Οὐδὲν ἕτως θυδύκιμου ὀργάζεται ἀνδρωπῶν, ὡς
διώκεται μὲν ἅ βέλεται πράξειν, αἰεὶ δὲ θυλιάνδρω-
πα καὶ βέλεται καὶ προλήειν. ἐπειδὴ τοίνυν ἐκ θεῶ
σοι λεχάριται διώκαμις, ἥς ἐδεῖτο δι' ἡμᾶς ἡ ἀγαθὴ
σοῦ βέλησις, πάντα καὶ βέλου, καὶ προλήει, ὡς ἀρέσ-
κει ἔθ' ταύτῳ σοι δεδωκότι.

7 Τῶν ὑπὸ γείων χημᾶτ' ὁ ἄστατος πλοῦτος, τῶν πο-
ταμῶν ῥόδύματων μμείτοι τοῦ δρόμου. πρὸς ὀλίγον
μὲν ὑπὸ ῥέων τοῖς ἔχειν νομίζουσι. μετ' ὀλίγον δὲ
παρὰ ῥέων, εἰς ἄλλους ἀπὸρρεταί. μόνθ' δὲ πῆς
θυποι-

fit deo, qui nihil indignū patrat deo, sed qui ut cogitat quæ ipsius sunt, ita tam loquitur quæ cogitat, quàm facit quæ loquitur.

Maiorū nobilitate ne quis delicietur. Limū⁴ enim habent omnes generis autorē, & qui purpura byssoq; turgēt, & q̄ paupertate & aduersa ualetudine affligunt, tam qui diademate redimiti sunt, q̄ qui per cubicula excubant. Ne igitur lutulentum iactemus genus, sed morum integritate gloriemur.

Scito ô pietatis diuinitus fabricatū specimē,⁵ quā quāto maiorib. dignus habitus es tribuente deo munerib9, tanto maius ipsi nomē es. Ergo redde bñfactori debitū gratitudinis, acceptanti debitū ut meritū, & beneficio beneficiū rependenti: ipse enim semper & beneficijs prior promerēt, & ut debitū bñficia repensat. Gratitudinē autē exigit à nobis, nō quæ uerborū blādorū platione, sed quæ rerū piarū oblatione peragit.

Nulla res a deo cōmendabilem reddit hominē⁶ ut posse quidē quæ uelit efficere: semper autē humana & uelle, & agere. Quoniam igitur à deo tibi donata est facultas, qua indigebat propter nos bona tua uoluntas, omnia & uelis & agas, prout ei placet, qui eam tibi dedit.

Terrenarū opum instabiles diuitiæ, fluuiatiliū undarū imitantē cursum. Modicū enim affluunt his qui habere se eas arbitrantur, mox uero refluentes ad alios accedūt. Solus autem benefi-

infirma.
 ὑποίας ὁ θεσπυρὸς, μόνιμος ὅτι τοῖς λεκτιμῶν οὖν
 τῶν. τῶν γὰρ ἀγαθῶν ὄργων αἰ χρίτω ὑδὶ αὖν ποιῶν
 τὰς ἐπὶ ἀνασρέφουσιμ.

adversus 8 Ἀπρόσιτ ὁ μὲν ὑπαρχεῖς ἀνδρώποισ, δὲ τὸ ὕψος
 τῆς κἄτω βασιλείας. ὑπρόσιτ ὁ δὲ γίνη τοῖς δεομέ-
 νοις, δὲ τὸ κερὰ τῆς αὖν ἔξουσίας. καὶ ἀνοίγει
 τὰ ἔτα τοῖς ὑπὸ πονίας πολιορκουμένοις, ἵνα ἔυρης
 τὴν τῶ θεοῦ ἀκωλῶ ἀνεωγμένῳ. οἳοι γὰρ αὖν τοῖς ἡμε-
 τέροις γηνώμεθα σιωδ' ἔλοισ, τοιοῦτον ποδὲ ἡμᾶς ἐυ-
 ρήσομεν τὸν δεσπότην.

*facit se
 et fili!*
 9 Τὴν πολυμέριμον τῶ βασιλέως ψυχῶ, κατό-
 πτρον δίκῳ ἀρσμήχεδ' ἰχθ, ἵνα ταῖς θείαις ἀνγαῖς
 αἰ κατασραππιτοῦ, καὶ τῶν πραγμῶν τῶν τὰς κεί-
 σεις ἐκείθεν διδασκητοῦ. ἔδῳ γὰρ ἔτω ποιῆ τὰ δέ-
 οντα καθοραῖν, ὡς τὸ φυλάσσειμ ἐκείνῳ δὲ παυτὸς
 καθεραῖν.

10 Ὡσαυτὸ ὑδὶ τῶν πλέον τῶν, ὅταν μὲν ὁ ναύτης σφα-
 λῆ, μικρὰν φέρει τοῖς συμπλέουσι βλαβλῶ. ὅταν δὲ
 αὐτὸς ὁ κυβερνήτης, παντὸς ὄργαζετομ τῶ πλοίου
 ἀπώλειαν. ἔτω καὶ γν ταῖς πόλεσιμ, αὖν μὲν τις τῶν
 ἀρχομένων ἀμαρτῆ, ἔ τὸ κοινὸν τοσούτον, ὅσομ ἑαυτὸν
 ἀδικεῖ. αὖν δὲ αὐτὸς ὁ ἀρχων, πάσης ὄργαζετομ τῆς πο-
 λιτείας τὴν βλαβλῶ. ὡς οὖν μεγαλλας ὑφέξωμ ὑδὴ
 νας, εἰ τι παρίδῃ τῶν δέον τῶν, μετὰ πολλῆς ἀκείβειας
 καὶ λεγέτω πάντα, καὶ πράττετω.

11 Κύκλ ὁ τις τῶν ἀνδρωπίνωμ ποδὲ τρέχει πραγμά-
 τωμ, ἄλλοτε ἄλλως φέρωμ αὐτὰ, καὶ ποδὲ φέρωμ. καὶ
 τὰ τοῖς ἀνισότης ὅτι, τὸ μὲν γν τῶν παρόν τῶν γν τῶν τὸ
 τητ μὲν εἰμ. δὲ οὖν σε κερὰ τῆς βασιλῶ γν τῆ τῶ τῶ
 ἀγχι-

beneficiæ thesaurus stabilis est possidentibus eum. bonarum enim actionum meritum ad autores retorquetur.

Inaccessus nimirum existis hominibus propter 8
cellitudinē huius, quod hic deorsum est imperij.
facilis idē aditu es indigentibus. ob vim supernæ
illius potestatis. atque aperis aureis his qui à pau-
pertate obsidentur, ut inuenias dei auditum, ada-
pertum. quales enim erga nostros fuerimus cō-
seruos, talem circa nos reperiemus dominum.

Solicitā Imperatoris animā, speculi in modum 9
abstergi oportet, ut diuinis splendoribus semper
coruscet, rerumque distincta iudicia inde condi-
scat. nihil enim adeo facit quæ peragenda sunt
cōspicere, atque custodire eam perpetuo sincerā.

Sicuti fit apud nauigantes, quum nauita errat 10
modicum, affert nauigantibus. nocumētum. quum uero
ipse gubernator, totius efficit nauigij perniciem: sic
& in ciuitatibus, si quis ex subditis peccet, non
tam rempublicam, quam seipsum lædit. sin uero ipse prin-
ceps, uniuersæ infert reipublice detrimentum. is igitur
ut non exiguam redditurus rationem, siquid ne-
glexerit eorum quæ factio opus sunt, cum exquisi-
ta diligentia, & dicat cuncta, & faciat.

Circulus quidam humanarum reuoluitur re 11
rum, qui modo sic, modo aliter agit ipsas, &
circumfert. atque in his inæqualitas est, eo quod ni-
hil ex præsentibus in eodem statu maneat. oportet
igitur te potentissime Imperator in hac rerum
uersatili

ἀγχιπροσώφω μεταβολῆ, ἀμετάβλητου ἔχει τὸν ὕσει-
βῆ λογισμόν.

12 Αποσρέφου τῆν κολάκωμ εὖς ἀπατηλοὺς λόγους,
ὡσπὸρ εὖς κοράκωμ εὖς ἀρπακτικὸν τρόπον. οἱ μὲν
γάρ, εὖς τὸ σώματ' ὄζορύνθησιν ὀφθαλμοῖς. οἱ δέ,
εὖς τῆς ψυχῆς ὄζαμβλυοῦσι λογισμοῖς, μὴ συγχω-
ροῦντοσ ὄραῦ τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν. ἢ γὰρ ἐ-
παινοῦσιν ἐὰν ὅτε τὰ ψόγ' ἀξία, ἢ ψέγουσιν πολλὰ-
κις τὰ ἐπαινωμ κρείττονα, ἵνα δ' οὐκ ἴδωσιν αὐτοῖς
ἁμαρτάνηται, ἢ τὸ κακὸν ἐπαινούμενον, ἢ τὸ καλὸν
ὕβριζόμενον.

13 Ἴσθι εἶναι χρὴ πάντοτε τὸ βασιλέως τὸ φρόνη-
μα. τὸ γὰρ συμμεταβάλλεσθαι ταῖς τῆν πραγμάτων
μεταβολαῖς, ὁμοιωσ ἀβεβαίον τεκμήριον γίνεσθαι.
τὸ δὲ παγίως ἐν τοῖς καλοῖς ὀρηρεῖσθαι, ὡς τὸ ὕσειβῆς
ὕμω ἐσθελικτῶν κρέατ' ὄ, καὶ μήτε πρὸς ἀλαζονείαν
ὑπερβαίρεσθαι, μήτε πρὸς ἀδυμῖαν καταφρέσθαι, βε-
βηκότῆν ὄσθι ἀσφαλῶς, καὶ ἀκράδαντον ἔχον τῆν τῶν
ψυχῶν.

14 Εἰπις κεκαθαρημένομ ἔχει τὸν λογισμόν ἐκ τ' ἀνδρω-
πίνης ἀπάτης, καὶ βλέπει τὸ ὄπιδ' ἀνὸμ τῆς ἑαυτοῦ
φύσεως, πό, τε βραχὺ ὄ ὠκύνορον ὄ τῆν ταῦτα ζωῆς,
καὶ τὸν στωεζογυμένομ τῆ σαρκὶ ῥίωρον, εἰς τὸν τῆς
ὑπερρηφανίας ὄκ' ἐμωθεῖται κρημένομ, καὶ ἐν ἀξιώ-
ματι ὑπερῆκ' ὕψηλῶ.

15 Ὑπὲρ πάντα ὄ βασιλείας τὰ ῥῆδοξα, ὄ ὕσειβῆ-
ας τὸ σέμμα τ' βασιλεία κωσμεῖ. ὄ γὰρ πολῦτος ἁπὸρ
χεσται, καὶ ἢ ὄδοξα μετὸρ χεσται. τὸ δὲ κλέσθαι ὄ τῆν ῥῆδου
πολυτείας ἀδανάκις ἀῶσι συμπερὶ κτείνετ', ὄ λήθης
ἐπίκει-

uerfatili mutatiōe, immutabilē habere pietatis 12

Auerfare adulatorū pellaceis (cognitionē. sermōes, ut coruorū rapaceis mores. Illi nanq; corporis effodiunt oculos, isti aut animę hebetant cogitat9, quū nō pmittāt p̄spicere rerū ueritatem: uel em̄ cōmendant nōnunq; quę reprehensione digna sunt, uel reprehendūt plerunq; quę omni laude sunt maiora: ut de duobus alterum ab ipsis committatur, uel prauorum laus, uel contumeliosus bonorum contemptus.

Aequalē oportet semp esse Imperatoris animū: 13 mutari enim pro rerū uarietatibus, mentis instabilis argumentū efficitur. Firmiter aut bonis inhærere, qua firmitate piū uestrū corrobortatū & fixū est imperiū, & neq; usq; ad insolentiam extolli, neq; usq; ad animi consternationē deijci, in tuta ueluti basi stabilitorum est hominum, animamq; inconcussam habentium.

Si quis purū habet cogitatū humanæ deceptionis, 14 perspicitq; suæ naturæ uilitatē, breuitatemq; ueloci fato obnoxia præsentis uitæ, tum carnī coniunctas insitasq; sordes, ad superbia nunq; illabetur præcipitium, quamuis in excelso dignitatis fastigio consistat

Super omnia præclara quæ regnū habet, pietatis 15 cultusq; diuini corona regem exornat. Diuitiæ nanq; euanescūt, uulgi fauor & aura transit. Sola uitæ deo placentis gloria immortalib9 seculis coextendit, & trans obliuionis tenebras collocat

ἐπέκεινα, οὓς ἔχοντας ἴσῃσι.

- 16 Σφόδρα μοι δοκῆ ἀτοπώτατον εἶν, ὅτι πλούσιοι
 εἰ πάνητοι ἀνδρωτοι, δὲ ἀνομοίων πραγμάτων ἐλά-
 βλω πάσχυσιρ ὁμοίαν. οἱ μὲν γάρ, ὑπὸ τοῦ κέρου δι-
 ἀρρήγνυται. οἱ δὲ, ὑπὸ τοῦ λιμῶ δαφθέρωνται. καὶ
 οἱ μὲν, κατέχουσι τὸ κόσμου τὰ πόρατα. οἱ δὲ, οὐκ ἔχου-
 σι πῶ σῆσαι τὰ πέλματα. ἵνα τοίνυν ἀμφω εἰλύγει-
 ας τύχωσιρ, ἀφαιρέσει καὶ πλοδῆσει τὸ τος θόρα πού-
 τέου, καὶ πῶς ἰσότητα, πῶ ἀνισότητα μετγενεκτήου.

- 17 Εφ' ὅμῃ ἀνεδέχθη εἰ δὲ ζώιας ὁ χρόνος, ὅρ πῶ εἰπέ-
 πῆ τῶ παλαιῶν ἔσεδα, ὅταν ἢ φιλοσοφοὶ βασιλεύ-
 σωσιρ, ἢ βασιλεῖς φιλοσοφῆσωσι. καὶ γάρ φιλοσοφῶν-
 τού, ἢ ξιῶθητε βασιλείας. καὶ βασιλεύσαντού, οὐκ ἀ-
 πῆσῃτε φιλοσοφίας. εἰ γάρ τὸ φιλεῖρ σοφίαν ποιεῖ φι-
 λοσοφίαν, ἀρχὴ δὲ σοφίας ὁ τὸ θεοῦ φόβος, ὅρ γν τοῖς
 σόφῃοις ὑμῶν δαπανῶς ἔχετε, οὐδὲ γινώσκῃ ὡς ἀληθῆς
 τὸ παρ' ἐμοῦ λεγόμενον.

- 18 Βασιλέα σε ἢ ἀληθείαν οὐκ ἔρομαι, ὡς βασιλεύειρ
 καὶ κρατεῖρ τῶν ἢ δυνάω δυνάμῃου. καὶ τὸρ σέφανου
 πῆς σωφροσύνης ἀναδυσάμῃου καὶ πῶ πορφύραν
 πῆς δικαιοσύνης ἀμειασάμῃου. ἢ μὲν γάρ ἄλλη δὲ-
 ουσία, τὸρ θάνατορ ἔχει δαδῶχλῷ. ἢ δὲ τοιαύτη βα-
 σιλεία, πῶ ἀθάνατορ σώζει δαμονλῷ. καὶ ἢ μὲν, γν
 τῶ ἀῶνι τούτω λύνεται. ἢ δὲ, πῆς ἀωνίου κῆλ-
 σεως ῥύεται.

- 19 Εἰ πῶ ἐκ πάντῶν βῆλει κερῶδα πῆμῷ, γίνου
 τοῖς ἀπασιρ ἔυδργέπῃς κῆνός. οὐδὲ γν γάρ οὕτω πῶς
 οὐνοίαν ἐφέλκεται, ὡς ἔυποιίας χῆεῖς διδῶμῃ τοῖς
 χῆσουςιρ. ἢ γάρ δα φόβου γινομῃ θόρα πῆα, κα-
 τεχῃ-

collocat possidēteis. Vehemēter mihi uidet̃ 16
 absurdissimū esse, q̃ diuites & pauperes homi-
 nes ex dissimilibus rebus detrimentū simile pa-
 tiunt̃. Illi nanq; à copīa rerū perrūpunt̃, hī ue-
 ro fame pereūt. Item illi occupāt ultimos mūdi
 terminos, hī nō habēt ubi callosa pedū uestigia
 sistāt. Vt igit̃ utraq; pars sanitatis fiāt cōpotes,
 auferēdo & diminuendo istos regere oportet,
 atq; ad æqualitatē inæqualitas transferēda est.

Nostris t̃pib9 ostensum est, p̃speræ uitæ t̃ps, 17
 q̃d prædixit q̃dā ex ueterib9 futurū, cū uel phi-
 losophi regnabūt, uel reges philosophabūt: nā
 tū philosophādo digni habiti regno estis: tū ue-
 ro regnādo à philosophia nō desciiuistis. Si em̃
 amare sapiētīā efficit philosophiā, principiū at̃
 sapiētīæ, dei est timor, quē in pectorib9 uestris
 iugiter habetis, clarū q̃ uerū sit q̃d à me dicīt. 18

Te reuera Imperatorē asserimus, quippe qui
 & imperare ac dominari uoluptatib9 uales, &
 tū corona castitatis reuinctus, tū purpurā iusti-
 ciæ indutus incedis. Alijs nanque potestatibus
 mors ipsa succedit. Huiuscemodi uero regnum
 immortalē seruat perpetuitatē. Itē aliæ hoc in
 seculo soluuntur, hæc aut̃ à perpetuo supplicio 19

Si honore qui ab omnibus pro- (liberatur,
 ficiscitur perfrui uis, præsta te communem om-
 nium benefactorē. nihil enim adeo attrahit ad
 beneuolentiā, ut beneficij gratia, quæ deī indi-
 gentibus, q̃d em̃ ob metū præstat̃ obsequiū, fu-

περηματισμῶν ὅτι θωπέα, πεπλασμιῶν τιμῆς ὀνόματι φησὶ κίχουσα εἰς αὐτῆ προσανέχοντας.

20

Σεπὴν δὲ δικαίως ὅτι ἡ ὑμῶν βασιλεία, ὅτι τοῖς πολεμίοις μὲν δεικνύει τὴν ἄρξιν, τοῖς ὑπηκόοις δὲ νέμει φιλανθρωπίαν. καὶ νικῶσα ἐκείνους τῆ δουλείᾳ τῶν ὀπλων, τῆ ἀόπλῳ ἀγαθῶν τῶν οἰκείων ἡπείτα. ὅσον γὰρ θηεὶς εἰς πλοῦτος τὸ μέσον, ποσῶτον ἀμφοτέρων ἡγείται τὸ διαφορῶν.

21

Τῆ μὲν ἄρξιν τῶ σώματι, ἴσῳ πάντι ἀνδρώπων ὁ βασιλεὺς, τῆ ἄρξιν δὲ τῶ ἀξιώματι ὁμοίῳ ὅτι τῶ ὑπὸ πάντων θεῶν. οὐκ ἔχει γὰρ ὑπὸ γῆς τὸν αὐτὸ ὑψηλότερον. καὶ τοίνυν αὐτὸν καὶ ὡς θεὸν μὴ ὀργίζεσθαι, καὶ ὡς θνητὸν μὴ ἐπαίρεισθαι. εἰ γὰρ καὶ εἰσὶν θεῶν τεπέμνηται, ἀλλὰ καὶ κύνει χροικῆ συμπαρέπλεκται. διὸ καὶ ἐκδιδασκεται τὴν πρὸς πάντας ἰσότητα.

22

Ἀποδέχου εἰς τὰ χεῖρα συμβουλίῃν ἐθέλωντας, ἀλλὰ μὴ εἰς κολακίῃν ἐκείσθαι παύσθαι. οἱ μὲν γὰρ τὸ συμφέρον σιωποῦσιν ἐν ἀληθείᾳ. οἱ δὲ πρὸς τὰ δοκῶντα τοῖς κρατοῦσιν ἀφοροῦσι, καὶ τῶν σωμάτων τὰς σκιάς μιμούμενοι, τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομένοις συνάδουσι.

23

Τοιοῦτος γίνεσθαι εἰς σὺν οἰκέτας, οἷον δὲ σὺν τῶν δεσποτῶν γινέσθαι. ὡς γὰρ ἀκρόμην ἀκροθεσόμεθα, καὶ ὡς ὀφθαλμὸν ὀφθαλμοσόμεθα ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς πάντε φέρου βλέμματος. πρὸς σφύρα καὶ ἐν τῶ ἐλέῳ τὸ ἐλεῶν, ἵνα τῶ ὁμοίῳ τὸ ὁμοίον ἀντιλάβωμεν.

24

Ὡσαύτως τὰ ἀκροβῆ τῶν κατόπλων διαύτως δεικνύσιν τὰς τῶν προσώπων ἐμφάσεις, οἷον ὡς ὅτι τὰ πρωτότυπα

cata figurataq; est adulatio, ficti honoris titulo fallens eos qui ipsi animum aduertunt.

Venerandū iure est uestrū imperiū, quia ho- 20
stibus quidem suæ demonstrat potestatis acu-
leos, subditis uero exhibet humanitatē. Et quū
illos uincat armorū ui, inermi charitate uincit
à suis. Quantū enim feræ & ouis interstitium
est, tantum esse inter eos discrimen arbitratur.

Essentia corporis æqualis est cuilibet homini 21
Imperator, potestate autem dignitatis cuncto-
rum præsidī deo. Non enim habet in terris se-
quenq; altiozem. Oportet igitur ipsum ut deū
non irasci, ut mortalem nō efferrī. Nam etsi ef-
figie diuina honoratus est, at puluere tamē ter-
reno connexus est, quo edocetur, ut erga om-
nes feruet æqualitatem.

Accepta eos qui honorū te consiliorum ad- 22
monitum uolunt, non eos qui adulari sæpenu-
mero student. Illi enim quod reuera expedit,
perspiciunt. Hi uero ad ea quæ placent poten-
tibus respiciūt, corporumq; umbras imitantes,
singulis eorum dictis applaudunt.

Talē te presta tuos erga famulos, qualē optas 23
erga te dominū esse. Prout em̄ audimus, audie-
mur, & ut respicimus, respiciemur à diuino cū-
ctaq; obtuente aspectu. Priores igitur nos mise-
ricordiæ misericordiā cōferamus, ut pari par re

Sicut exquisita specula tales mon (cipiamus. 24
strant uultuum apparentias, qualia ipsa sunt at
x 2 chetypa

τότυπα, φαιδρά μὲν τῶν φαιδρωμομένων, σκυθρα-
πὰ δὲ τῶν σκυθρωπαζόντων, ὅτω καὶ ἡ δικαία τοῖ θεῶ
κρίσις, ταῖς ἡμετέροις πράξεσιν ἴσομοιοῦται. οἷα
πῶρ γὰρ αὐτὴ τὰ παρ' ἡμῶν εἰργασμένα, τοιαῦτα ἡμῖν
ἐκ τῶν ὁμοίων παρέχει.

εὐδὲς²⁵

Βελδύς μὲν τὰ πρακτικά βραδείως, ἐκτέλει δὲ τὰ
κλειδόντα ἀποδράως. ἐπεὶ λίαν ὀκνησφαλρόν, τὸ ἐν
ποῖς πραγμασίαι ἀπορίσκεσθαι. εἰ γὰρ τὰ ἐξ ἀβου-
λίας τις γινώσκει κακὰ, τότε γινώσκει καλῶς ἢ ὀ-
βουλίας τὰ χρήσιμα, ὡς καὶ τῆς ὑγείας τὴν χάριν,
μετὰ τὴν πείραν τῆς νόσου. δεῖ τοίνυν ὑφρονέσασθαι
βασιλεῦ, καὶ βουλῆ σιωπητότατα, καὶ ὀκνησιωπο-
νητότατα, ἴσομοιοῦται ἀκριβῶς τὰ σιωποῦντα τῶν κί-
σμων.

26 Αἰετὰ διοικήσεις τὴν ἀγαθὴν σου βασιλείαν, εἰ
πάντα ἀποδράεις ἐφοραῦ, καὶ μηδὲν ἀνέχη πῆγοραῦ.
ὅ γὰρ μικρὸν ὑπὲρ σοῦ, ὅπῃ μικρὸν εἶν δόκει ἐν συγκρί-
σει τῶν σῶν. ἐπειδὴ καὶ ῥῆμα βασιλείας ψιλόν, μεγα-
λὴν ἔχει παρὰ πάντων ἰσχύν.

27 Σαυτὸς τὴν τοῖ φυλατῆρι εὖ νόμος ἐπίθου ἀνάγ-
κην, ὡς μὴ ἔχωρ ὑπὲρ γῆς τὸν δυναμῆνον ἀναγκάζειν.
ὅτω γὰρ καὶ τῶν νόμων ὑπὲρ εἴξεις τὸ σεβας, αὐτὸς πρὸ
τῶν ἄλλων τῶν ἀδελφῶν, καὶ τοῖς ὑπηκόοις φανή-
σεται τὸ παρανομεῖν ἐκ ἀκίνδου.

28 Ἴσχυρὸς πλημμελεῖν, τὸ μὴ κωλύειν εὖ πλημμε-
λουῦντας λογίζου. καὶ γὰρ τις πολιτῶν καὶ μὲν ἐν-
θέσμως, ἀνέχεται δὲ τῶν βιωῶν ἀθέσμως, σωδρ-
γὸς τῶν κακῶν παρὰ θεῶ κρινεταί. εἰ δὲ βέλαι διτῶς
ὑποδικεῖν, καὶ εὖ τὰ καλλίστα ποιούντας πλοτί-
μα

chetya, nitidas uidelicet nitentiū, tristes autē tristantiū. Eodē pacto iustū dei iudiciū nostris actionibus assimilā. Qualia em̄ sunt quæ à nobis præstant, talia ipse nobis par pari referēs ex

Consulta quæ agenda sunt cunctan/ (hibet. 25
ter, exequere autē quæ decreueris mature. Quoniam periculosum est admodū incōsiderata in rebus temeritas. Si quis em̄, quæ ex inconsultamente proueniūt mala, cōceperit animo facile comperiet boni cōsiliij cōmoda, ut qui sanitatis dotem, post ægrotationis experimentū perentiscūt. Debes igitur cordatissime rex tū cōsilio prudentiore, tū precib. ad deū impensiorib. exquirere diligenter, quæ mūdo sunt expeditura.

Optime reges egregiū tuū imperiū, si oīa des 26
operā p̄spicere, nec negligere patiare qcq̄. neq̄ em̄ paruū est in te, q̄d paruū esse apparet cōparatione tuorū. qm̄ uel exile impatoris uerbū & minimū ingentem obtinet apud omneis uim.

Tibi ipsi custodiēdi leges impōe necessitatē, 27
quum nō habeas in terris qui te possit cogere. Sic enim tum legū præ te feres cultū ipse, ante alios eas reuerendo: tum subditis cōstabit legū præuaricationē periculi nō esse immunem.

Peccare & nō cohibere peccanteis iuxta æsti 28
ma. Si quis em̄ in ciuitate uitā quidē ipse traducat & que, toleret autē uiuēteis iniqū, socius malorum apud deū iudicatur. Quod si uelis bifariā approbāri, ut pulcherrīa quæq̄ gerēteis hono/

μα, καὶ τοῖς τὰ χεῖρσά σου δώσω ὑπὸ τὴν ἄρσενά σου.

29 - Λίαν συμφέρει ὑπολαμβάνω, τὸ φύγει τὰς τῶν κακῶν σωδραϊκῆσεις. τὸν γὰρ σωόντα πάντοτε ἀνδρώποισ πονηροῖς, ἢ παθεῖν, ἢ μαθεῖν ἀνάγκη τί πονηρόν. ὁ δὲ τοῖς ἄγαθοῖς σωδιάζων, ἢ μίμησιν τῶν καλῶν ἐκδιδάσκειται, ἢ μείωσιν τῶν κακῶν ἐκπαίδύεται.

30 Εὐκόσμον ὑπὸ θεῷ πιδυθεὶς βασιλείαν, μηδενὶ χεῖρ τῶν πονηρῶν πρὸς τὰς τῶν πραγμάτων διοικήσεις. ὡν γὰρ αὐτὸ ἐκείνοι κακῶς δραπράξωνται, λόγου ὑφέξει θεῷ, ὁ τὴν ἰχμὺν αὐτοῖς δεδωκώς. μετὰ πολλῆς δὲ ἰσχύος αὐτῶν ἀρχόντων προβολαὴ γινέσθωσαν.

31 Ἴσον νομίζω κακόν, καὶ τῶν ἐχθρῶν θυμῶσαι ταῖς κακουργίαις, καὶ τῶν φίλων δέλγεσαι ταῖς κολακείαις. Δεῖ γὰρ πρὸς ἐνατόρου γηναίως ἀνδίσασθαι, καὶ τὸ πρέπον τῷ μηδ' αὐτῶς ἀτίσασθαι, μήτε τὴν ἀλόγιστον ἐκείνων δυσμελίαν ἀμυρόμεν, μήτε τὴν ἐπίπλευσιν τῶν ὑβριδίων ἀμειβόμενον.

32 Ἡδὲ τὸ τὸ εἶναι φίλους ἀληθεστάτος, μὴ οὖν ἐπαινοῦντας ἀπαντὰ τὰ παρὰ σοῦ λεγόμενα, ἀλλὰ οὖν κρίσει δίκαια πάντα πράττειν ἀποδιδάσκοντας, καὶ συνουσιολογῶν μὲν ὑπὲρ τοῖς χρηστοτέροις, ὑποσυνάζοντας δὲ ὑπὲρ τοῖς ἡμιμαρτοῖς. ἔστι γὰρ ὄντως ἀψευδέστατος φιλικίας δεικνύσει τεκμήριον.

33 Μὴ μεταβαλέτω σοι τὴν μεγαλόφρονα γνώμην τὴν ὑπὲρ τῆς δίκαιας οὐδ' ὀγκος, ἀλλ' ὡς ἐπίκηρον διέπων ἀρχῶν, ἀτρεπῶν ἔχει τὸν νοῦν ἐν πράγμασι τρεπῶν, μήτε ἐν ταῖς ἀδυσμίαις ἐξυψούμενον, μήτε ἐν ταῖς ἀδυσμίαις ταπεινόμενον.

ra, ita teterrima patrantibus succense.

Expedire admodum arbitror, effugere prauo²⁹
rum contubernia. Qui enim cū hominibus im-
probis semper uersatur, eū uel pati uel discere
malum aliquid necesse est. Qui uero unā cum
bonis degit, uel imitationem honestorū edoce-
tur, uel diminutionem uitiorum condiscit.

Terrarū orbis à deo cū cōcreditum tibi sit re/³⁰
gnū, caue ne aliquo utaris ex prauis ad rerū ad-
ministratiōes. Quæ em̄ illi pperā fecerint, corū
rationem reddet deo, q̄ peccandi facultatē ipsi
indulserit. Magna igit̄ & diligenti cū pscruta-
tione magistratuū p̄motiones fiant oportet.

Aequale reor esse malū, & inimicorū excan-³¹
descere flagitijs, & amicorū demulceri blanditi-
is. Oportet em̄ utrisq; resistere, nec usq; à deco-
ro discedere: neq; irrationabilē eorū maleuolē-
tiam ulciscēdo, neq; fictitiā horū beneuolentiā

Existima uerissimos amicos, (remunerādo.³²
nō q̄ laudēt omnia, quę dicant̄ abs te, sed q̄ ni-
hil nō integro iudicio facere cōtendunt. Sic ut
gratulent̄ tibi, si bene: tristent̄ cōtrā, si perperā
dixeris fecerisue. Hi em̄ reuera ab omni fraude
abhorrentis amicitix præ se ferunt insignia.

Ne mutet tibi magnanimam mentē, terrenæ³³
huius potestatis moles, sed ut fragilē fatoq; ob-
noxium regēs principatū, immutabilē habeto
intellectū in reb. mutabilib, nimia neq; lætitia
sublimem te extollēs, neq; mœstitia uilescens.

- 34 Ὡσὸρ χρυσὸς ἄλλοτε ἄλλοις ὑπὸ τῆς τέχνης μετατυπώμενον, καὶ πρὸς διάφορα κοσμίωμ' εἶδη μεταποιούμενον, ὡσὸρ ὅσι δ' ἄμυλοι καὶ τροπῶν ἔχ' ὑπομνῆις, ὅτω καὶ αὐτὸς δουκλείεσθε βασιλδύ, ἄλλω δ' ἄλλης ἀμείβωμ' ἀρχῶν, φθάσας δὲ καὶ αὐτῶν τῶν ἀνωτάτω πμῶν, ὁ αὐτὸς δ' ἄμυλοις ἐκ γὰρ τοῖς αὐτοῖς πρᾶγμασι, ἀναλλοιώτῳ ἔχωμ' ἐν ἴσῃ καλῶ τὸ φρόνημα,
- 35 Νόμιζε τότε βασιλδύειμ' ἀσφαλδῶς, ὅταν ἐκόντων ἀνάσῃς τῶν ἀνδρώτων. τὸ γὰρ ἀκουσίως ὑποταγόμενον, σασιάζει κερροῦ λαβόμενον. τὸ δὲ τοῖς δεσμοῖς τῆς ἐνωσίας κρατόμενον, βεβαίαν ἔχει πρὸς τὸ κρατοῦν τῶν ἐνωσίδων.
- 36 Ἴνα τὸ κρατῶ τῆς βασιλείας ποιήσῃς ἀοίδιμον, ὅσω ἔχεις ἢ τῶν ὑψηλῶν ἀμαρτανόντων ὄργων, ποσαύτῳ ἔχειμ' καὶ ἢ σαυτῷ πλημμυλωτῶ ἀξίου. ὅδεις γὰρ ἰχθυεῖ τῶν ἐξουσία πηλικαῦτε παιδ' δύνειμ', εἰ μὴ λογισμὸς οἰκείῳ δ' αὐτῷ τῷ πλημμυλωτῶ λινούμενον.
- 37 Ὁ μεγάλῃς ἐξουσίας ὑπὸ λαβόμενον, τὸν δουτῆρα τῆς ἐξουσίας μιμήσθω ἢ δυνάμιμ'. εἰ γὰρ ὡς τῶν εἰκόνα φέρει τὸ ὑπὸ πάντων θεοῦ, καὶ διὰ αὐτῷ κατέχει τῶν ὑπὸ πάντων ἀρχῶν, ἐν τῷ δὲ δυνάμιμα. τὸν θεὸν μιμήσεται, ἐν μῆσθω ἢ γείσθω τὸ ἐλεεῖμ' πεπιμώτῳ.
- 38 Ὡσὸρ χρυσοῦ καὶ λίθου τιμίου, τῆς δουποιίας τὸν πλοῦτον ἐαυτοῖς θεσπεσίωμ' ἔχον, τὸν καὶ ὡς κατὰ φράσσονται τῆ ἐλπίδι τῆς μελλούσης ἀφλάσεως, καὶ καὶ κατὰ γλυκαίνονται τῆ πείρα τῆς ἐλπίδισης μακαρότι

Sicuti aurū quōuis modo sic, modo aliter ab ar- 34
te transfiguretur, atq; ad uarias ornamentorū
species transformetur, permanet tamē id quod
est, nec mutationē patitur. Sic ipse quoq; in-
clutissime Imperator, licet aliud ex alio per gradus
obtinueris regimē, puenerisq; ad ipsum supre-
mū honorē, idē tñ permanes nō in eisdē rebus,
inalterabilem continens in officio animum.

Existima tūc demū te tuto regnare, cū uolen- 35
tibus imperas hominibus. Quod enim inuito
animo subijcitur, seditionibus fluctuat capta oc-
casione. Quod uero uinculis beneuolētiæ regi-
tur, stabilem seruat erga rectorē obedientiam.

Vt dominiū imperij tui facias decantabile, 36
quantam habes aduersus subditos peccanteis
iram, tantam habendam esse tibi aduersus teip-
sum peccantem censeto. Nemo enim ualet tan-
ta pollentem potestate corrigere, nisi ratio pro-
pria, quæ ex ipso peccante moueatur.

Magnā qui potestatē adeptus est, largitorem 37
potestatis imitetur pro uiribus. Si enim imaginē
gestat rerū præsidis dei, atq; per ipsum cōtinet
rerū principatū, in eo maxime imitabitur deū, ut
nō existimet quicquid misericordia preciosius.

Super aurū & lapidē preciosum, beneficen-
tiæ diuitias nobis ueluti thesaurum reconda-
mus. Ille nanq; tum in præsentī uita oblectant
spe futuræ fruitionis, tum in futura dulcedinē
afferunt; experimento gustuq; speratæ bea-
x 5 titudinīs

καρείοπιτθ. τὰ δὲ νῦν ποδὶ ἡμᾶς ὡς ὄδῳ πρὸς ἡμᾶς,
μὴ τὸρῶέτω ἡμᾶς.

39 Σπῶδία ζελαμπροτόρως ἀμείβεσθαι δωρεᾶς, οὗτος
μετ' ὀνοίας ποιουῦτας τὰ πρὸς σοῦ πρόσθημονα. τὸ
τῷ γὰρ τῷ πρόσω, καὶ τῶν ἀγαθῶν ἐπαυξήσεις τὴν
προδουμίαν, καὶ οὗτος πονηρὸς διδλάφεις μεταμαθεῖν τῆ
κακίαν. τὸ γὰρ τῶν αὐτῶν ἀφιδῶσαι οὗτος μὴ τὰ αὐτὰ
ποιουῦτας, ἀγαν ὄσιν ἀδέμτορ.

40 Τιμιώτατον πάντων ὄσιν ἡ βασιλεία. τότε δὲ μά-
λισα τοιῶτόν ὄσιν, ὅταν ὁ ὄσιν ποδὶ κέμελνθ τὸ κρο-
τθ, μὴ πρὸς αὐθάδειαν ῥέων, ἀλλὰ πρὸς ὠφέλει-
αν βλέων, τὸ μὲν ἀπ' ἀνδρωπου, ὡς θεοῦ ὠφέλι-
ον φόμελνθ, τὸ δὲ ἀπ' ἀνδρωπου, ὡς θεοῦ κέμελνθ ἡνδρι-
κνύμελνθ.

41 Ἴσως πρὸς τε φίλους ἔχθρους ποιουῦτας κείσεις,
μήτε τις ὀνοῶσι χαρίζομελνθ δὲ τὴν ὀνοίαν, μήτε
τοῖς δυσμηνέσι ἀνδριπέμελνθ δὲ ἀπ' ἐχθριαν. ἐπει-
δὴ φιλαυτὸν ὄσιν ἀτοπίας, καὶ δικαιοῦ τὸν ἀδικον, εἰ
καὶ φίλος ἵπαρχει, καὶ ἀδικεῖν τὸ δικον, εἰ ἔχθρος
τυγχάνει. τὸ γὰρ κακὸν ἡν ἀμφοτέρωι ὁμοιον, καὶ ἡν
τοῖς ἡναντίωι ἐνείσκηται.

42 Νουεχῶς ἀκροῶσθαι δεῖ οὗτος τῶν πραγμάτων κει-
πᾶς. δουδῆρατθ γὰρ ὄσιν ἡ τὸ δικαίως ἐνεσεις, ῥαδὸ
ὡς ἐκφύγουσα οὗτος μὴ λίαν προσέχοντας. αὐτὸ δὲ καὶ
τὴν ἡν λεγόντων ἀφέντθ δεινότητα, καὶ τὴν τῶν λε-
γομένων παρέντθ πιθανότητα, εἰς τὸ βάθος τῶν νοκ
μάτων ἐαυτοῦ ἐμβάλλωσι, ὅπως ἀνιμῆσονται τὸ παρ
αὐτῶν ζητέμελνθ, ἔτι δὲ πλὴν ἀμαρτίαν ἐκφύξοντθ,
μήτε αὐτοὶ τὸ καλὸν προσιδόντθ, μήτε ἄλλοις ὄσιν
δραῦ

titudinīs, q̄ uero nūc circa nos apparent, tanq̄
nihil ad nos pertinētia, ne nos nimīū allectent.

Da operā ut eos splendidiorib. demerearis re 39
munerationib. qui cū beneuolentiā capeffunt,
quæ mandant abs te. Hoc em̄ pacto & honorū
augebis alacritatem, & malos docebis ut dedi-
scant malitiā. Eisdē enim censerī dignos, qui
non eadem faciunt, nimis nefarium est.

Preciosissimū omniū est imperiū. Tunc uero 40
uel maxime huiuscemodi est, quū hāc q̄ circum
datus est potestatē, nō ad pertinacē & temera-
riam s̄auitiā, ppensus sit, sed ad æquitatē respī-
ciat: inclementiā, ut ferinam auersando: hu-
manitatem, ut deo similem præ se ferendo.

Aequa lance tā ad amicos q̄ ad inimicos uer 41
gēs iudicādī mun9 obīto, neq; bene sentientib.
de te gratificās ob b̄nuolentiā, neq; maleuolis
resistēs, ppter inimicitias: qm̄ eiusdē est absurdi-
tatis, & secundū iniqua petentē dare litē, etsi sit
amicus, & iniuriā iusto inferre, etsi sit inimic9,
malū em̄ utrobicq; simile est tametsi in cōtrarijs

Intēta mēte auscultare debēt rerū (inueniāt. 42
iudices. Difficilis nanq; captu est iusti inuētio,
facileq; effugere solet nō admodū attēdenteis.
qd̄ si p̄termīssa dicētiū eloquētia, dictorūq; ne-
glecta uerisimilitudine, ad penitissimā intentio-
num, p̄funditatē penetrauerint, sic demū hauri-
ent, qd̄ ab ipsis quærīt, geminiq; insontes erūt
delicti, neq; ipsi honestū prodendo, neq; alijs id
ut

δραῦ συγχωροῦντο.

43 Ἰσάριμα τοῖς ἄστροις αὐτῶν ἐτίμησεν τὰ κερδῶματα, ὅσπερ ἔλεγε νικήσεις τῶν τοῦ θεοῦ ἀγαθότητα. ὅσα γὰρ αὐτῶν πρὸς σφέγγη θεῶν ἐκ τῆν αὐτῶν, τὰ αὐτῶν πρὸς φόβου αὐτῶν. καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ὑποβλήσασθαι τῶν ἰδίου ἐν τῷ ἡλίῳ σκιάν, πολλὰ λαμβάνουσιν αἰεὶ καὶ τὸν λίαν ἐπειγόμενον. ὅπως ὁ δὲ τῶν ἀνυποβλήσασθαι τοῦ θεοῦ χρηστότητα τῆς ὑποποιίας ὑποβλήσονται ἀνθρώποι.

44 Ἀδελφὸν αὐτῶν ὅστις τῆς ὑποποιίας ὁ πλοῦτος. ἐν τῷ δίδου γὰρ λαμβάνεται, καὶ ἐν τῷ σκωρπίζειν σωάγεται. ἴσχυρὸν ἔχων ἐν τῇ ψυχῇ σου πλουσιόδωρε βασιλεῦ, δίδου πᾶσι δαφιλῶς τοῖς ἀποδοῦναι παρὰ σοῦ. ἀπειροπλασίας γὰρ ἔξῃς τὰς ὑπερτῶν ἀμοιβὰς, ὅταν ἔλθῃ ὁ κριτὸς ἐπὶ τῶν ὀργῶν ἀντιδόσεως.

45 Νόμισμα θεοῦ τῶν βασιλείων λαβῶν, μιμῆσαι αὐτῶν διὰ τῶν ὀργῶν ἀγαθῶν. ὅτι τῶν ἐν ποιῆσαι δυναμῶν ἐγγύς, ἀλλ' ὅτι τῶν ἐν παθεῖν δεομένων. τὸ γὰρ ἐπιμονὴ τῆς χρημάτων δαφιλίας ἀνεμπόδιστον ὅστις πρὸς τὰς τῶν πονηρίων ὑποποιίας.

46 Ὡς πρὸς ὀφθαλμὸς ἐν πᾶσι σώματι, ὅτω βασιλεὺς τῶν ἡσίων ἐν ἡμεῖς, ὑπὸ τοῦ θεοῦ δεδομένῳ εἰς σωτηρίαν τῶν συμφορῶν τῶν. καὶ οὐκ αὐτῶν, ὡς οἰκείων μελῶν, ὅτω πᾶν τῶν ἀνθρώπων πονοῖν, ἵνα πρὸς ὀφθαλμῶν ἐν καλοῖς, καὶ μὴ πρὸς ὀφθαλμῶν ἐν κακοῖς.

47 Ἀσφαλεστέτω ἡμεῖς ἐπὶ σωτηρίας σου φυλακῆν, τὸ μηδέποτε τινα τῶν ὑποβλήσασθαι ἀδικεῖν. ὁ γὰρ τινα μὴ ἀδικῶν, ὅχι ὑποβλήσασθαι τινα. εἰ δὲ τὸ μὴ ἀδικεῖν ἀσφαλίου

ut committant concedendo.

Aequalia numero syderibus etsi ædideris bona opera, nō tamen ob id superabis dei bonitatem. Quæcunq; eīm quispiā obtulerit deo, sua ipsi offeret ex suis. Et sicuti transilire uel antere nulli datur suam in sole umbrā, præuenientē semper uel nimis properantē, ita insuperabilē dei bonitatē nulli bonis operibus homines ex-

Inexhaustæ sunt beneficentiæ (cedent. 44) opes. Nam largiendo acquiruntur, & dissipando colliguntur. Has tuo insitas animo habens munificentissime Imperator, largire omnibus affatim petentibus abs te. Infiniticuplas enim pro suis habebis remunerationes, quum tempus reddendi uicem uenerit.

Nutu dei regnū adeptus imitare eū bonis operibus, q̄a inter eorū numerū natus es, beneficio q̄ afficere possūt, nō qui affici postulāt. paratæ enim rerū copię nullū impedimētū esse potest, quo minus cōferantur in pauperes beneficia.

Sicut oculus innatus est corpori, ita Imperator mundo adaptatus est, à deo datus pro administratione eorum quæ usui sunt. Oportet igitur eū omnibus hominib. quasi proprijs membris prospicere, ut proficiāt in bonis, neu malo-

Tutissimā ar- (rum offensaculo illidantur. 47) bitrare salutis tuæ custodiam, nulla quenq; ex subditis afficere iniuria: q̄ eīm offendit neminē, suspicioni habet neminem, q̄ si nulla quenq; afficere

λειαν προξενεῖ, τὸ δὲ ὕδρ' ἔχει πολλῶ πλέον. τὸ ἀσφαλές γὰρ δίδωσι, καὶ τὸ προσφιλές ἔ' προσδίδωσι.

48 Γίνε τοῖς ἑσπέροις ὕσεβέσατε βασιλῶ, καὶ φοβε-
 ρὸς εἶα τῶν ὑδροχλῶ τῆς ἐξουσίας, καὶ ποθενὸς εἶα
 τῶν παροχλῶ τῆς οὐποιίας. μήτε τῶ φόβου καταφρο-
 νῶν εἶα τὸν πόθου, μήτε τῶ πόθου πᾶμελῶν εἶα τὸν
 φόβου. ἀλλὰ τὸ ἡμῶν ἔχω ἀκαταφρόνητον, καὶ τὸ
 ὕκαταφρόνητον ἔχω ἀνῆμῶν.

49 Ἄ τοῖς ἑσπέροις νομοθετεῖς εἶα τῶ λόγῳ, ταῦτα
 προλαβὼν ὑπέδειξας εἶα τῶ ὄργῳ. ἵνα τοῖς λόγοις
 οἷς πείθεις, καὶ χρῆσὸς σωμαγωνιζήται βίῳ. ἔτω γὰρ
 ἑυδύκιμον ἀρφάνῃ σὺ τὸ κράτῳ, καὶ λέγων πρακτι-
 κῶς, καὶ πράτῳ λογικῶς.

50 Πλέον ἀγάπα βασιλῶ γαλιώτατε, οὗ λαμβά-
 νει παρά σου χάριτας ἱκετεύοντας, ἢ πῶρ οὗ ἀποδ' ἄ-
 ζοντας δωρεὰς σοι προσφῶρειμ. τοῖς μὲν γὰρ ὀφειλέ-
 τῆς ἀμειβῆς κενόσασαι. οἱ δ' ἔ σοι τὸν θεῶν ὀφειλέτῳ
 ποιῶσι τὸν οἰκείμῳ τὰ εἰς αὐτὸν γινόμενα, καὶ ἀμφ
 βόμῳ ἀγαθαῖς ἀντιδῶσι τὸν φιλόθεον, καὶ φιλάν-
 θρωπὸν σου σκόπῳ.

51 Ἡλίου μὲν ὄργῳ ὅτι, τὸ καταλάμψαι τὰς ἀκτι-
 σι τῶν ἡλίου. ἀνακτῶ δὲ ἀρετῆ, τὸ ἐλεῖν τοῖς δεο-
 μένοις. καὶ κείνου δὲ φανώτῳ, ὁ ὕσεβῆς βασι-
 λεύς. ὁ μὲν γὰρ ὑποχωρεῖ τῆ εἰσδοχῆ τῆς νυκτός. ὁ
 δὲ οὐ παραχωρεῖ τῆ σωμαρπαγῆ τῶν κενῶν, ἀλλὰ
 τῶ φωτὶ τῆς ἀληθείας ἐξελέγει τὰ κενῶ τῆς ἀ-
 δικίας.

52 Τὸς μὲν πῶ σου βασιλεῖς ἢ ἀρχὴ κατενόσμησε,
 σὺ δὲ ταύτῳ κενόσασαι, φαιδρῶτῳ ἐποίησας, ἡμερῶ

afficere iniuria tutelā cōciliat, lōge bñficijs col/
latis magis id p̄stabit. Nā ut tutelā exhibet, ita

Esto subditis, piētissime (charitatē nō prodit. 48

Imperator, & formidabilis ob excellentiā pote/
statis, & amabilis ob largitionē bñficētię. Neq̄
formidinē cōtemnēs, p̄pter amorē, nec itē amo/
rem negligēs ob formidinē. Sed tam mansuetu/
dinē p̄ te ferēs haud asp̄nabilē, q̄ nimīā & asp̄/
nabilē familiaritatē immiti seueritate castigās.

Quę subditis uerbo quasi lege p̄scribis, hęc 49

tu p̄ueniēs re ipsa p̄stitisti, ut uerbis, quib.
p̄suades, integra quoq̄ uita adstipulet. sic em̄
cōmendabile tuū asseuerabis imperiū, si & ra/
tiōeris nō sine opere, & opereris nō sine rōne.

Eos plus ama serenissime Imperator, accipere 50

abs te bñficia qui supplicāt, q̄ tibi q̄ cōtendunt
offerre munera. His em̄ debitor referēdi gratiā
efficeris, illi uero deū dant tibi uadē, uēdicantē
sibi, p̄tinere q̄ ad se putantē, quęcūq̄ erga sup/
plices cōtuleris, & remunerantē bonis retribu/
tionib. tuā tam piā, q̄ perhumanā intentionē.

Solis p̄fecto partes sunt, illustrare radijs orbē. 51

Principis uero uirtus est egenorū misereri. Por/
rò ihs clarior est Impator, q̄ pius est. Ille nāq̄ ce/
dit succedenti nocti, hic autē rapacitati prauorū
nō cōcedit indulgetiue q̄c̄q̄, sed lumine uerita/
tis

Priores quidē (tis, iniquitatis occulta coarguit. 52

te Impatores principatus adornauit. Tu uero
eū p̄stātissime, illustriorē reddidisti, māsuētu/
dine

τηπι λιρνωρ φη δ' ἔχουσι τὸν ὄγκον, ἢ χησότητι νικῶν
 τῷ προσόντῃ σοι τὸν φόβον. ὅθεν ἔφη λιμνῆι πῆς σῆς
 γαλιώπκτθ πάντ' οὐ προσορμωσιν οἱ ἐλέγες δέομε
 νοι, καὶ τῷ κυματῆν φη πονίας ἀπαλλατῆομνοι, θυ-
 χαισι γείτες ὑμῶν σοι ἀναπέμωσιν.

53 Ὅσον τῆ δωασεία πάντῃν ἰσθρανέχεις, ποσῦτον
 καὶ τοῖς ὄργοις ἰσθραλωπειν ἀγωνίζου. ἀναλογῶσα
 γὰρ ἔφη μεγέθει πῆς δωαμειως τὴν ὄργασίαν τῷ κα-
 λῶν ἀπαιτεῖσθαι προσδύκην. ἵνα ποιῶν παρά θεοῦ
 ἀνακηρυχθῆς, μετὰ τῷ σεφάνου πῆς ἀηθῆτου βασι-
 λείας, κτῆσαι καὶ τὸ σέμμα πῆς τῶν πονήτων εὐ-
 ποιίας.

54 Σκέπτεσθαι πῶν ὑπὸ τάτῃν ἀθελεις, ἵνα προσάτῃς ἐμ
 φρόνως ἀθέμις. δύολιθον γὰρ τὸ πῆς γλώτῃς ὄργα-
νομ, καὶ μέγιστον πῆς εἰχει τοῖς ἀμελοῦσι κινδύων. εἰ δὲ
τ' ἔδυσε βῆ λογισμὸν ὡς μουσικῶν ὑπὸ τῆς αὐτῆς, τὸ
παναρμόνιον φη ἀρετῆ ἀνακρῶσεται μέλος.

Ὁξυὺ μὲν εἶναι χησότητι πάντ' οὐ ἀνακτα, καὶ
 55 μολιστὰ πῶν τὰς κείσεις τῷ διυχορῶν πραγμῶν,
 βραδύων δὲ λίαν εἰς ὄργων ὑπὸ δεικνύσθαι. ἐπειδὴ γὰρ
 τὸ πάντ' ἀόργητον θυκαταφρόνητον, καὶ θυμούδω
 μετρίως, καὶ μὴ θυμούδω. τὸ μὲν, ἵνα τῷ φάυλων
 τὰς ὄρμας ἀνασέλη. τὸ δὲ, ἵνα τὰς ἀφορμας τῷ χη-
 σῶν ἀνιχνύη.

56 Ἐν ἔφ' ἀκείβει πῆς καρδίας σου βουλοῦ τῆς αὐτῆς, ὑπὸ
 μελῶς κατανόει τῷ σωόντῃ σοι εὖς τρώσας. ἵνα γι-
 νώσῃς ἀκείβας καὶ εὖς γῆ ἀγαλῶν θόρα πδύοντας,
 καὶ εὖς γῆ ἀπάτην κολακδύοντας. πολλοὶ γὰρ ἐμωσῆν
 ὑποκρινόμενοι, μεγάλα τοὺς πωιδύοντας κατα-

βλα-

ἀγαπῆ
 ἀγαπῆ

dine tēperans diluēs q̄ austerā potestatis molē,
bonitateq̄ uincēs adeuntiū te formidinē. Qua
propter tuę serenitatis portū subeunt omnes, q̄
misericordia indigent. Fluctibusq̄ paupertatis
liberati, gratiarū actores hymnos ad te mīssitāt

Quantū potestate cæteris antecellis, tantū fa⁵³
ctis etiā emicare ante alios enitere. Persuasissi-
mum em̄ habe, eam abs te postulari honestorū
operationē, quæ magnitudinī uiriū p̄portione
respōdeat. ut igit̄ à deo quasi p̄ præconē uictor
declareris, corona iuicti impij tuo capitū impo-
sita, coronā etiā ex p̄merēdis paup̄ib. acq̄rito.

Contemplator bene prius q̄ mades quæ fieri⁵⁴
uelis. Sic fiet ut semp̄ prudenter iubeas quę fas
est. Lubricū em̄ est instrumentū linguæ, maxi-
mūq̄ affert negligentib. periculū, q̄ si piū intel-
lectū ueluti musicū illi præfeceris, oībus harmo-
niæ numeris concinnatū modulabit̄ melos.

Acutū quidē esse oportet principē cū in alijs,⁵⁵
tū uel maxime in afferēdo de reb9 difficillimis
iudicio, lentū autē ad irascendū. Et qm̄ oīmoda
irę absētia asp̄nabilis ē, & irascať mediocriter,
& nō irascať oportet. Illud ut prauorū impetū
cōprimat; hoc ut p̄pensiōes bonorū p̄uestiget.

In exquisita tui cordis curia diligenter perspi⁵⁶
cito cōuersantiū tecū mores, ut pernoscas exa-
mullim, & quos charitas te colere compellit, &
qui tibi per fraudē adulant̄. Pleriq̄ enim bene-
uolentiā simulantes, magno credentibus detri-

βλάπτουσι.

57 Λόγου ἀκούσας ὠφελῆσαι διωδιμενον, μὴ μόνον ἀκοῆ ἴσασιν, ἀλλὰ καὶ πράξει διαδέχου, ἔτω γὰρ τὸ τῷ βασιλείως ἀγλαΐζεται ἰεράτῃ, ὅταν ἢ παρ' ἐαυτοῦ τὰ δέοντα σωροῖα, ἢ παρ' ἄλλου ἐυρεθῆντα, μηδισταμῶς παρορῶ, ἀλλὰ μανθάνει μὲν ἀνεπαιχμύτως, ὡπτελεῖ δὲ ἀντιορδέτως.

58 Ἀκρόπολις μὲν ἀκροθῆκεις τέχοντι ἠσφαλισμένη καταφρονεῖ τῶν πολιορκόντων αὐτῷ πελεμίων, ἢ δύσεβῆς δὲ βασιλεία ὑμῶν, ἐλεημοσιώαις τετειχισμένη, καὶ προσδυχαῖς πόδι πυργυρμένη, ἀκήνητῃ γίνεται τοῖς τῶν ἐχθρῶν βέλτονι, αἰδίμα κατ' αὐτῶν ἐγείρεται τρόπαια.

59 Χρῆσαι δέοντως τῇ κἄτω βασιλείᾳ, ἵνα λιμίμαξ σοι γήνηται πῆς ἀνω ὕσεβείας. οἱ γὰρ ταύτῃ καλῶς διοικοῦντο, μετὰ ταύτης κακείνης ἀξιοῦνται. ταύτῃ δὲ διοικοῦσι καλῶς, οἱ πατεικὸν τοῖς ἀρχόμενοις ὡπδεικνύοντο πόδον, καὶ ἀρχικὸν παρ' αὐτῶν ἀντιλαμβάνοντο φόβον· ἀπειλαῖς μὲν τὰ πταίσματα προαναπέλλοντο, τιμωρίας δὲ πείραν αὐτοῖς ἔπροσέγοντο.

60 Ἰμώτιον ἀπαλαίωτόν ἐστι τὸ πῆς δύποιίας πόδι βόλαιον. καὶ ἀδιάφορῃ σολὴ ἢ πρὸς εὖς πρῆντας σορ γῆ. δεῖ οὖν τὸν βουλόμενον ὕσεβῶς βασιλεύειν, τοῖς τοῖς γνδύμασι τῷ ψυχῷ καλωπίζειν. Χιλωπτωχίας γὰρ ἡμωιδυμνῆσθαι πορφύραν, καὶ ὄρανιου βασιλείας καταξιοῦται.

61 Σκῆπτρου βασιλείας παρὰ θεοῦ δεξάμενθ, σκέπῃου πῶς ἀφῆσεις ἔρ τῶν ταύτῃ σοι δεδωκότι, καὶ ὡς πάντων

mento sunt.

Sermonem cū audis iuuare ualentem ne auri 57
bus modo, uerū opere etiā excipito. sic em̄ Im-
peratoris exornat̄ decoraturq; dominiū, quum
uel ex se confyderat quorū indiget usus, uel ab
alio reperta non despicit, sed tum discit sine ue-
recundia, tum exequitur sine cunctatione.

Arx quidē indepopulabilibus muris muni- 58
ta contemnit obsidenteis se hostes. Piū autē ue-
strum imperiū quū & liberalitate erga miseros
ueluti muro cinctū, & precū turribus corrobo-
ratū sit, inuictū nullisq; hostiū telis peruiū fit,
preclara & celebria cōtra eos erigēs trophæa.

Vtere ut oportet regno hoc inferiore, ut scala 59
tibi fiat superioris claritatis, Qui enim hanc re-
cte gubernāt, illa quoq; postmodū digni cēsen-
tur. Hanc autē recte gubernant, qui paternam
subditis ostendunt charitatem, & principi debi-
tum ab ipsis recipiūt timorem. Itaq; minis qui-
dem uitia compescent. Supplicij autē sensum
ipsis neutiquam infligent.

Vestimentum inuetustabile est, beneficentię 60
amictus. Et incorrupta stola est, charitas erga
pauperes. Eū igit̄ oportet q̄ pie regnare uult,
taliū indumentorū pulchritudine animā exor-
nare. Amoris em̄ in egenos q̄ indutus est pur-
puram, cœlestis quoq; regni compos efficitur. 61

Sceptrū imperij quū à deo suscepis, cogitato
quib9 nā modis placebis, q̄ id tibi dedit, quoq;

y 2 omnibus

πάντων ἀνθρώπων ὑπὸ αὐτῷ προτιμηθεῖς, πλείον πάντων ἐπέειχον καταγράφειν αὐτόν. ὅσοι δὲ γόρας ἠγάπη τοῦ μέγιστον, αὐτὸς ὡς αὐτόν τοῦ ὑπὸ αὐτῷ διαπλασθέντας ὄρας, καὶ ὡς χερῶν καταβολῆς τῆς ὑποψίας πληροῖς.

62 Τρέχει μὲν εἰς τὴν ἄνω βοήθειαν πᾶς ἄνθρωπος ὀφείλει, ὁ σωτηρίας γλιχόμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ πρὸ πάντων, ὡς μεμινῶν ὑπὲρ πάντων. ὑπὸ τῷ θεῷ γὰρ φυλαττόμενος, καὶ τοῖς πολεμίσις καταγωνίζεται γηναίως, ὅτι τοῖς οἰκείοις κατασφαλίζει τὴν ἀποδρασίαν.

63 Ὁ μὲν θεὸς ἔσθλόνος δέεται, ὁ βασιλεὺς δὲ μόνος θεῷ. μμοῦ τοίνυν τὸν ἔσθλόνος δέομαι. καὶ δαψιλδύου τοῖς αὐτοῖσι τὸν ἔλεον, μὴ ἀκραιβολογούμενος πρὸς τοῖς οἰκείους, ἀλλὰ πᾶσι παρέχων τὰς πρὸς τὸ ζῆλον αὐτήσεις. πολὺ γὰρ κρείττον ὅτι δὲ τοῖς ἀξίοις ἐλεῖν καὶ τοῖς ἀναξίοις, ἢ τοῖς ἀξίοις ἀκροδορεῖν δὲ τοῖς ἀναξίοις.

64 Συγγνώμῃ αὐτόμενος ἁμαρτημάτων, συγγίνωσκε καὶ αὐτὸς τοῖς εἰς σὲ πλημμελοῦσι, ὅτι ἀφέσει ἀντιδίδου ἀφ᾽ ὅσων. καὶ τῆ πρὸς τοῖς ὁμοδύλους ἡμῶν καταλλαγῆ, ἢ πρὸς θεοῦ Οὐλίας καὶ οἰκείωσις.

65 Δεί τὸν ἀμέμπτως ἀνάσσειν ὑποδοχάστα, καὶ τὰς τῶν ἐξωθεν ἀσθενείας φυλαττέσθαι, καὶ ἑαυτὸν πρὸ ἐκείνων ἀσθενέσθαι, ἵνα καὶ τὸ φανδρὸς ἁμαρτάνειν δι' ἐκείνοισι ἀπέχεται, καὶ τὸ κατ' ἰδίαν πλημμελεῖν ὑφ' ἑαυτοῦ κωλύηται. εἰ γὰρ οἱ ὑπὸ ἡκοι ἀσθενῶς ἀξιοὶ φαίνονται, πολλῶ πλείον ὁ βασιλεὺς ἀξιοῖ τὰς τῆς γίνονται.

66 Ἰδιώτε μὲν εἶναι κερκίαν φημί, τὸ πρᾶττεν φαῦλα καὶ

omnibus hominibus ab eo sis prælatus, magis omnibus eum honestare festina. Porro id ipse honestamentum arbitratur maximum, si quasi te factos à se tuearis, atq; ut debiti exolutione, benefaciendi munus adimpleas.

Recurrere ad supnū auxiliū cū homo quiuis debet, salutē qui expetat, tum ante omneis Imperator, utpote qui pro omnibus sollicitus est: quū enim à deo custodiāt, tam hostes generosa manu debellat, q̄ suos sedulo communit. 62

Deus nulla re indiget, Imperator solo deo. Imitare igit nullius indigū, petentibusq; fac uberē misericordie copiā, nō exacta et ad uiuū refecāte rē rōne ipensarū tuū erga famulatū utēs, sed omniū de sustinēda uita petitionib. satisfaciēs. Lōge em̄ satius est merito dignorū etiā indignis misereri, q̄ indignorū uitio dignos ijs defrauda

Veniā quū delictorū tuorū (re que merēt. 64 petas, ipse q̄q; te offendētib. ignosce, qm̄ remissioni retribuit remissio, nostreq; cū cōseruis nostris recōciliationi, dei amicitia & familiaritas.

Qui inculpabiliter principē agere studet, cū notas cauere debet, quæ forinsecus inuruntur, tū seipsum ante alios uerecundari: ut & aperte delinquere abstineat ppter alios, & à seipso cohibeāt, quo min9 priuata seorsū flagitia cōmittat. Si em̄ ex subditis sunt, q̄ reuerētia digni habentur, multo magis ea dignus Imperator effi-

Priuati uitiū esse assero, patrare praua (citur. 66

καὶ κολάσεως ἄξια. ἀρχόντες δὲ πονηρίαν, τὸ μὴ ποιεῖν τὰ καλὰ καὶ σωτηρίας πρόβλεψα. ὃ γὰρ ἢ τῶν κακῶν ἀρχὴν δικαιοὶ τὸν βραχουῦντα, ἀλλ' ἢ τῶν καλῶν παροχὴν σεφανοῖ τὸν τοιοῦτον. μὴ μόνον τοίνυν πονηρίας ἀπέχεσθαι λογίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνης ἀντέχεσθαι πικρὰ διαζέτω.

67 Αἰσιμαίτην λαμπρότητας ὃ δυνάσται οὐ θάνατον. ἢ τὸ πάντων γὰρ ὑπὲρβάλλει τοῦ παμφάγους αὐτοὺς ὀδύνας. ἔκρουε πρὸ τῆς ἐκείνου ἀπαραιτήτου παρουσίας, μεταδῶμεν εἰς ἔρανόν τι τῶν χρημάτων πλείουσιαν. ὅστις γὰρ ἂν ἐν κόσμῳ σωᾷται, ἐκείσε ἀκροατήρας ἀπάγει, ἀλλὰ πάντα καταλιπὼν ὑπὲρ γῆς, γυμνὸς λογοδετεῖται τὸν βίον αὐτοῦ.

68 Κύριε μὲν πάντων ὅσιν ὁ βασιλεὺς, δ' ὅλος δὲ μετὰ πάντων ὑπαρχει θεῶν. τότε δὲ μάλιστα κληθήσεται κύριε, ὅταν αὐτὸς ἐαυτοῦ δεσπόζῃ, ὅτι ταῖς ἀτόμοις ἡδοναῖς μὴ δ' ἐλδύη, ἀλλὰ σύμμαχον ἔχων τὸν ὕσεβῆ λογισμόν, τὸν ἀήθητον αὐτοκράτορα τῶν ἀλόγων παρθῶν, τοῦ πανδραμάτορος ὄρωτος τῆς πανοπλίας τῆς σωφροσύνης καταγωνίζεταί.

69 Οἱ τρόποι αἱ σκιᾶ τοῖς σώμασιν ἔπονται, ὅπως αἱ ἀμαρτίαι ταῖς ψυχαῖς ἀκολουθεῖσιν, ἡναργῶς τὰς πράξεις ἀεικονίζουσαι. ὅσα ὅσα οὐκ ἔστιν ἐν τῇ κείνῃ ἀγνῆσθαι. αὐτὰ γὰρ ἐκείσε καταμαρτυρήσει τὰ πράγματα, ὃ φωνῶν ἀφίγνται, ἀλλὰ τοιαῦτα φανήντα, οἷα παρ' ἡμῶν ἐπράχθησαν.

70 Κηρὸς πονηροσύνης μιμῆται διάβασιν ἢ βραχυτελής τὸ παρόντες βίος καταστάσεις, ἡμᾶς τοῦ αὐτῆς πλωπῆρας λαυθάνουσα, καὶ καταμικρὸν πᾶσ' ὑπέλαβον
δρομοῦ

supplicioq; digna: principis uero culpam, nō facere quæ honesta sunt, salutemq; pariunt: neq; enim malorū abstinentia iustificat potentem, sed bonorū æditio coronat eundem. Ne igitur malitia dūtaxat abstinere cogitet, sed iustitiam etiam capeffere contendat.

Dignitatum splendores mors haud reformidat, omnibus em̄ uoraces suos dentes infligit. Ergo ante illius ineluctabilem aduentū, opum copiam transportemus in cœlum. Nemo enim quæ colligit in mundo, illuc profectus abducit, sed omnib. in terra derelictis, nudus de uita sua

Imperator ut est omniū dominus (reddit rationē. 68 minus, ita cū omnibus dei seruus existit. Tum igitur demū uocabitur dominus, quū ipse sibi dominari, nec illicitis uoluptatib; famulari partietur. Tum adiutricem piam rationē assumēs, inuictam scilicet imperatricem animi, perturbationum rationis expertium in domitas cupiditates armatura castimonix debellabit.

Quemmodū umbræ corpora sectant, sic animas flagitia comitant, euidenti effigie actiōes exprimentia, ideo non datur in iudicio negare. 69 Ipsa enim uniuscuiusq; opera obtestabuntur, haud sanè uocē emittēdo, sed talia prorsus sese representando, qualia iam à nobis patrata sint.

Nauis per mare cōmeantis imitatur transitū 70 cōpēdiōsa presentis uitę cōditio, qua sanè nos nautas fallēs suos, & pedetētim cūctiati raptās

δρόμου, καὶ πρὸς ἴδιον ἐκάστω παραπέμψασα τέλος,
εἰ πίνωμαι ταῦθ' ὅτως ἔχει, παραδράμωμαι τὰ παρα-
τρέχοντα τῷ νόσῳ πράγματα, καὶ πρὸς δράμωμαι
τοῖς εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων μνήσῃ.

71 Ο Ὀβερὸς καὶ ὑπόδρος ἀνδρωθ, μὴ ὡς ταῦ-
ρθ ὑψικὸς ἐπαίρεισθ, ἀλλ' ἔγνωστω τῆς σαρκὸς
τῶν ὑπόσασθ, καὶ πᾶσι τῆς καρδίας τῆς ἐπαρσθ.
εἰ γὰρ καὶ γέγονεν ἀρχὴν ὑπὲρ γῆς, μὴ ἀγνοεῖτω ὑπόσ-
σθ ἐκ τῆς γῆς, ἀλλ' ἄλλοις ὑπὲρ δρόμου ἀναβαίνωμαι, ἢ εἰς
αὐτὸν μετὰ χρόνον καταβαίνωμαι.

72 Σπούδαζε διαπαντός ἀκήτητε βασιλεῦ. ἢ ὡσπερ
οἱ τὰς κλίμακας ἀναβαίνειν ἀρξάμενοι, ἢ πρόδρομοι
ἴσανται τῆς ὑπὲρ τὰ ἄνω φράσας πρὸς αὐτὸν ἢ ἀκρας ἐπέ-
κωνται βαδμίδος, ἢ τῶν καὶ αὐτὸς ἔχου τῆς τῶν κελῶν
ἀναβάσεως, ὅπως αὐτὸν καὶ τῆς ἄνω βασιλείας ἀκλαύ-
σθ, ἢ μοι παρασχοι χεῖρὸς μετὰ τῆς ὁμοζύγῃ, ὁ βα-
σιλεὺς τῶν βασιλῶν τῶν, καὶ βασιλοῦ μνήσθ, εἰς τὸν
αἰῶνα, ἀμῶν.

Τ Ε Λ Ο Σ .

ἵπποκράτους ὄρκος

Ὀμνυμι ἀπόλλωνα ἱγτρον, καὶ ἄσκληπιον, καὶ
ὑγείην, καὶ πανάκειαν, καὶ θεοὺς πάντας τε
καὶ πάσας ἴσθρας ποιούμενθ ὑπὲρ τελεῖς ποιήσθῃ
δωῖα μὲν καὶ λείσθῃ ἐμὸν ὄρκον τόνδε, καὶ ξυγγραφῆν
τήνδε. ἢ γήσασθαι δὲ τὸν διδασκάντα με τῶν τέχνων
ταῦτων ἴσθ καὶ γῆσθαι ἐμοῖσι, καὶ βίβθαι κρινώσασθαι,
καὶ χεῖρὸν χεῖρὸν μετὰ δόσθ ποιήσασθαι, καὶ γῆθ
τὸ

curfu, tandem ad fuum cuiufq; exitum perdu-
cit. Si igitur hæc ita fe habent, prætercurramus
præcurrētia mundi negocia, adcurramusq; his
quæ ad fecula feculorum permanent.

Fastofus & fuperciliofus homo, ne ut taurus ⁷¹
alticornis eleuet, fed animaduertēs carnis fubfi-
ftentiã, fedare debet cordis tumorē. Nã etfi fa-
ctus eft princeps in terra, ne tamen ignoret fe fe
ortū ex terra, quū ex puluere ad foliū conscen-
dere, atq; in puluerē tandē descendere poffit.

Studeto femper inuictiffime Imperator: & fi ⁷²
cuti fcalas qui fcandunt, nō prius defiftunt, aut
ad fuperiora ferri definūt, quàm ad fupremum
perueniant gradum: ita tu quoq; iugiter hone-
ftorum afcenfum continuato. Sic fiet ut cœle-
ftis quoq; regni fructum aliquando percipias,
quod utinam & tibi tribuat & cōiugi Chriftus
rex omnium & qui regnant & qui regnantur
in fecula Amen.

FINIS.

TEstor Apollinem medicū, & Aefculapiū
Hygiamq; & Panaceam Aefculapij filios,
& deos ac deas omneis: me, quantū in me erit,
& quantū ingeniū meū ualebit, hæc omnia ob-
feruaturū que hoc iureiurando, atq; ijs tabellis
cōtinent, Tributurū me præceptorī meo à quo
hanc artem edoctus fum, nō minus q̄ parentī,
à quo fum genitus, Vitam cū eo cōmunicaturū:
res omneis quas illi neceffarias efle intel-
ligam, pro uirib9 meis miniftraturū, Progeniē

Y 5 eius

τὸ δὲ ἐνωτέρας ἀδελφοῖς ἴσῃ ὑπὸ κενεῖν ἀρρῶσι, καὶ δὲ
 διδάξαι τὴν τέχνῃ τάντων ἡ χηρίζωσι ἀνδρῶν μαδοῦ
 καὶ ξυγγραφῆς. παραγγελίης τε, καὶ ἀκρόσει, καὶ
 τῆς λοιπῆς ἀπάσης μαθησει μετὰ δόσι ποιήσασθαι
 ἡγοῖσι τε ἐμοῖσι καὶ τοῖ ἐμὲ διδάξαντος, καὶ μαθηταῖς
 συγγεγραμμένοις τε καὶ ὠρκισμένοις νόμῳ ἰητρικῷ,
 ἄλλω δὲ οὐδ' ἔνι. διαίτημασι τε χρῆσομαι ἐπὶ ὠφελείῃ
 καμνόντων κατὰ δυνάμιν καὶ κρίσει ἐμῇ, ὑπὸ δὲ ἡλικίᾳ
 δὲ καὶ ἀδικίᾳ ἔρξαι. ὃ δ' ὄσω δὲ ὃδ' ἔνι φάρμακον ἀπὶ
 θεῖς θανάσιμον. ὃ δὲ ὑψηλῶσομαι συμβουλίῃ τοῖν
 δε. ὁμοίως δὲ ὃδὲ γυναικί περὶ φθορίου δῶσω. ἀ-
 γνῶς δὲ καὶ ὁσίως διατηρήσω βίον τὸν ἐμὸν ἔνι τέχνῃ
 τῇ ἐμῇ. ὃ τεμείω δὲ ὃδὲ μὲν λιθιδόντας. ἐκχωρήσω
 δὲ ὄργασθαι ἀνδρῶσι πρήξει τῆς δε. εἰς οἰκίας δὲ
 ὁκότας ἀν' ὄντι, ὄνελύσομαι ἐπὶ ὠφελείῃ καμνόντων
 ἐκτός ἐώμ πάσης ἀδικίης ἐκουσίης, καὶ φθορίης τῆς τε
 ἄλλης, καὶ ἀφροδισίω ὄργων. ἐπὶ τε γυναικείω σω-
 μάτων καὶ ἀνδρείω ἐλδύθῶν τε καὶ δόλων ἀδ' ἀν-
 ἔνι θοραπέῃ ἢ ἰδῶ ἢ ἀκούσω ἢ καὶ ἀνδρῶν θοραπέῃς
 ἢ βίον ἀνθρώπων, ἀ μὴ χρῆ ποτε ἐκλαλέεσθαι ἔξω,
 σιγήσομαι, ἀρρῶτα ἠγδύμενοι εἶναι τὰ ποιῶντα. ὄρ-
 κῶν μὲν οὖν μοι τὸν δὲ ὑπὸ τελεία ποίεοντι καὶ μὴ ξυ-
 χέοντι, εἴη ἐπαύρασθαι καὶ βίον καὶ τέχνης διδασκόμε-
 νῶ παρὰ πᾶσι ἀνθρώποις εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον, παρὰ-
 βαίνοντι δὲ καὶ ὑπὸ ἰατρικῶν τῶν ἀναντία τούτων.

Τ Ε Λ Ο Σ

eius fratrum loco habiturum, Hanc artem sine mercede & sine actionibus edoctrum, Præcepta omnia libere & fideliter traditurum meis & præceptoris mei liberis, cæterisque discipulis, qui se legibus medicinæ astrinxerint, atque iurati fuerint, alij præterea memini, In curandis ægrotis pro uiribus & pro ingenio meo rebus necessarijs usurum, Nemini egritudinē dilaturum, Nihil pro iniuriā facturum, Rogatum letale uenenum nemini daturum, neque id cuiusque consulturum, Neque mulieri prægnanti ad interficiendum conceptum foetum pessum porrecturum, uitam meam atque artem meam puram atque integram seruatorum, Laborantibus lapillo haud quam excisurum, sed expertis huius artis hoc negocium permissurum: quamcumque domum ingressus fuero, duntaxat liberandis ægrotis operam daturum, Omnem iniuriam, omnem corruptelam, omne genus turpitudinis, res etiam uenereas sponte mea euitaturum, Siue muliebria corpora curauero, siue uirilium, siue hominis liberi, siue serui, quæ inter curandum uel uidero uel audiero, uel etiam extra curam in uita hominum cognouero, que reticenda esse intelligam, nemini aperturum, sed intemeratam taciturnitatem seruaturum. Præsens igitur iusiurandum integre atque incorrupte seruanti mihi omnia tam in uita quam in arte mea prospera feliciaque succedant, & gloria in æternum parata sit, transgredienti uero atque periuro contraria omnia eueniant.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΟΣ
 ἰεροδιδάκων ὁ τοῖς ἑντέθυξομενίοις
 χαίρειν.

Ὅμηρος μὲν ὁ τῶν ποιητῶν γονιμώτατός, τῶν
 τοῦ χίου παίδων ἐαυτῶν παρατεθέντων παι-
 διδύεσθαι, βατραχομουμαχίαν τε καὶ ὑπὸ κηλίδας,
 καθάπερ ἠρόδοτος ἰσορεῖ, καὶ ἄλλα ὅσα παιγνίων ἀ-
 νάμεσα τοῖς τε παισίμ ἐκείνου, καὶ τοῖς ὑπὸ γιγνομέ-
 νοις χειρίζομεν, σιωπετῶν. ἵνα τῶν μαθημάτων
 ἀρχόμενοι, τὸ τῆν ἠδίου ἀκροῶνται, καὶ μὴ τῆν τὰ παί-
 δων ὅσα διακναίειν φιλοῦσιν. τῶν μεταγήμεσθῶν
 δὲ τίς τὸν ποιητῶν ἀκρμμεῖσθαι βουλόμεν, πόλε-
 μόν τινα γαλήης πλασάμεν καὶ μωδῶν, εἰς κωμωδί-
 ας τάξιμ παρήγαγε, μέτρῳ ἰαμβίῳ χρῆσάμεν. τὸ
 τὸ δὲ μοι ταῖς χερσίμ ἐμπόδοντ, ἐδεδξεν ἅμα μὲν
 τοῖς φιλομαθεῖσι τῶν νέων ὄργον ἀπόργασσάσαι κα-
 ταδύμοι, εἰ ἴδερν ὡσπερ τινα νέαν ἀοιδίῳ τρω-
 σαντὸν ἀρπόμεν. ἅμα δὲ καὶ οἶον τινα λήρυνκα
 πτωκῶν ἐμψαι πῆς ὁ μετὰ πολὺ τρωδησομενίης ἰω-
 νιάς. ἐφ' ᾧ πολλῶ ἀπουδίῳ ὁ ἐμὸς πατήρ καταβαλ-
 λῶ, τὰς γὰρ διατριβὰς ἐν ῥώμῃ πάλαι ποιῶμεν,
 γασσάει ἑὺ ἀδεσιμωτάτῳ ὑπὸ σκότῳ τὸ ὄσμον
 σιωπῶν γλῶ παροίμαδμ σιωδίῳαι ὑπέχῶ. ἀρξά-
 μεν δὲ τῶν παροίμαδμ, σιωπῶν ἐμνήδη καὶ γνω-
 μῶν, ἀρφδεγμάτῳ τε καὶ ὑποδῆκαδμ ἀρχαιοτάτων
 καὶ σοφωτάτῳ ἀνδρῶν. ἀδελφὰ γὰρ ἀλλήλοισ ἐῖσι,
 παροίμια, καὶ γνῶμαι, καὶ ὑποδῆκα, καὶ ἀρφδέ-
 γματα. νομίζω δὲ τὸ βιβλίον τοῖς φιλομαθεῖσι τῶν
 νέων

νέων, ὅτι πλείω παρέξεν με τὴν ὠφέλειαν. ἃ γὰρ
 αὐτῶν πολλῆς ἀποουδῆς τε καὶ ἀναγνώσεως ἠραυ-
 σαντο, εἶγε τῶν βιβλίων ἠπόρησαν, ταῦτά γε πάν-
 τ' ἐκείσε συνηγμένα, καθάπερ ἐν ἰωνίᾳ ταῖς μελί-
 σσαις τὰ ἄνθη, ἔξεται τοῖς πᾶσι ἀνδρωτὶ ἀκροβρέπε
 δαι. τὴν μὲν οὖν γαλεωμομαχίαν, ἣν ὁ σινθεῖς, ὅς
 τις αὐτῶν, καλῶς πάνυ καὶ ἀσείως σινέθετο, τανῶν
 τοῖς Φιλομαθέσιμ ἐκπέμπομεν. ἃ μὲν πολὺ δὲ καὶ
 τὴν ἰωνίαν ἐκδώμεν, ἐν τῶν σάντων. παρ' ἧς
 ἔχ' ὅπως εὐφροσύνη, ἀλλὰ καὶ μεγίστη
 ὠφέλιαν οἱ ἀποδιδῶντες κατ-
 πόσονται.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ
γαλεωμουμαχίας.

Τοῦ μυῶν λυριδόντων ἔν ὅπῃ τινὶ ῥοφώδει καὶ
κατδουκισμῶν πρὸς μόνωνται, λυρίλλου κατω-
νομασμένον, καὶ τῆ γαλιῆς τῆδε κακίσε δρομαίως πῶδε
βλεπώσης, καὶ τῆ τῶδε σωήδως δρομοῦ ἀνιχνυομέ-
νης, ὁ λυρίλλου μὴ φέρων τῆς τῶδε διλωκεῖ πῶδε σ-
κόπδουσι, τῶ τῶδε δρομαίονι πρὸς εὐδῶν, ὅς τῆ τῶδε τυ-
ροκλόωτ ἀξίαν αὐτῶ πῶδε φέρει, καὶ τῶδε συμβέλω
χρησάμενται, ἃ τινὶ τῶδε τῶδε κατὰ τῶδε ὡσε-
ται, πόλεμον ἀπονοῦν κατ' αὐτῶ δεδρακῆναι μεμε-
λετήηται, καὶ πλείων μυῶν ἀδροισμῶν σωηδροικό-
του ἀμφοτέρω, καὶ ἄλλοι νηυδετηκότου, ἃ πᾶσι πλει-
στα παροξυῶνται, ἢ βηδῶν παρδουδὺ πῶδε αὐτῶ ἀν-
τεξήδου. καὶ δὴ πρὸς κεκρυκότου ἐκείτοροι, τῶδε τῶδε
λυρίλλου ἔν ὅπῃ γαλιῆ λατῆ (α)α, καὶ τοῖς ὄνουσι τῶδε
ἀγείως ἀπαράξασα, παρὰ τῶδε τῶδε νεανίαν εἰσβέ-
βρωκην. ἀγγελῶ δὲ τῶδε μυῶν καθεωρακῶς τὸ γινόμε-
νον, οὐδέως πῶδε τῶδε διαμαρτα τῶδε λυρίλλου ἔπῶδε
ψε, μὴ ὡσῶν αὐτῶ τῶδε τῶδε πρὸς φιλεσάτω παιδῶς χα-
λεπώτα τῶδε θάνατον. τῶδε τῶδε τοίνω ἔπῶδε πολὺ μαχο-
μῶν, ξύλου κατὰ εὐδῶν σεσημῶν ὅς ἔπῶδε τῶδε
γης, τῶδε νόδρα τῶδε γαλιῆς κατέθλασε, καὶ νικητῶ τῶδε
μάχης οἱ μῦδου ὡραθησαν.

Τὰ τῶδε δροματῶ πρόσωπα.

Κυρίλλου. Τυροκλόω. Κῆρυξ. Χορὸς θοραπανί-
δου. Ομειώτης λυρίλλου. Ἀγγελῶ. Προλογίξει δὲ
ὁ Κυρίλλου.

Τί τῶδε

λερ. **Τ**ὸν ποσῦτον ἀνδρικώτατοι χρόνου
 μέλοντ' οὐ εἴσω τῆν ὄπωδον ἀγνῶσως,
 δ' εἰμὼ σιώδωμην καὶ φείκη καὶ δ' εἰλία,
 καὶ δυσμόρως διέμην οἰκείου βίου,
 μὴ δὲ προκύψαι τῆς ὄπης ἥρημνίοι,
 ἀλλ' οἰκτρότατοι καὶ φόβου πεπλησμενίοι,
 βίον σκοτεινὸν ἀδλίως μυωξίας
 ζώμεν, καθάπερ οἱ πεφυλακισμενίοι,
 καὶ νύκτα τὸν σύμπαυτα τὸ χρόνον δρόμου
 μακρὰν δουρῶμην καὶ σκιὰν τὸ θανάτῳ,
 ὡς οἱ ζοφόδεις λιμέριοι τὸ λόγῳ,
 οἱ ποντικῶν ἔχοντ' οὐ ἀμβλυωπίαν,
 ζοφωσιμ' ἐφαμῖνον εἰληθὸν τὸ βίῳ;

τυρ. **Κ**αὶ μὴ δέλωμην, οὐ μὲν γὰρ μυωξίας.
 εἰ γὰρ προελθῆμ, ὡς λέγεις, θαρσαλέως
 πολμήσομην βαίνοντ' οὐ ἀγέτω δρόμῳ,
 τάχις ἂν ἐμῶ ἐσιμην ἀπὲρ λιנדύῳ,
 καὶ προμμάτῃν ἴδιμην οἰκείου μόρου,
 καὶ τὸν σκοτεινὸν αἰδωνέως τόπον,
 λάβοιμην ἀντίποινον ἀκρατωσύης.

λερ. **Ὡ**ς γοῦν παρεμῶ ἐσωμην, ὡς φῆς, λιנדύῳ,
 καὶ τὸν βίου βλέπωμην ἀδλίῳ μόρῳ;

τυρ. **Λ**ηφθῆντ' οὐ εἴσω τῆν φεικωδῶν χειλέων,
 τῆς ἀρπαγὸς κρέϊλλε τῆς δουλοπλόκου.

λερ. **Τ**ὶς ἐστὶν αὐτῆ, μὴ φθονήσης τὸ λέγειν,
 εἰ γὰρ προχείρως τῷ σκοτῶ πῶδιστρέφω.

τυρ. **Ὡ** γαλλῶ ὠνόμασεν ἀνδρώπων γῆμ' οὐ,
 αὐτῆ γὰρ αἰ χηραμὸν πῶδιστρέφει,
 καὶ μὲν δ' εὐμῶς, καὶ καθάπερ οἱ λιύδω

ἰχνηλατῶσι ὡς λαγῶς ποικίλως
 τὸν αὐτὸν αὐτὴ σκανδαλοπλόκος τρόπον
 ἡμᾶς διχναί λυγγικὸν βλέψασά τι.

Ἰρε. οἶδ' ἢν πῶρ ἡρμίνου ἄκρῃ βεσάτως,
 καὶ γὰρ πῶρ καίρε' τὴν ἐμὴν θυγατῶρα
 λυχνογλύφῳ δὲ φημί τὴν περὶ λυγγίαν
 οἰκτρῶς κατημαλλάξε φθῦ μοι πρὸν μᾶτῶν.

τυρ. ἰσχυρὸν τὸ τέκνον τὴν φίλῳ χρυσόκοπον.
 καὶ τ' ποθεινὸν σιτοδ' ἀρῶν καὶ φίλων,
 εἰς ἐκδίκησιν τῆς ἀδελφῆς ἐλθόντα.

Ἰρε. τί γούῳ κατωκνήσαμεν ὡς θυλυθείαι,
 καὶ παρ' ἐδομῆν τ' φόνου τῶν φίλῶν;

τυρ. καὶ τί πρὸ σῆκου ὄργαλα πειδα τυγχάνει.

Ἰρε. εἰς ἀντάμωσαν ἀπισίαν τῆς παμφάγος,
 καὶ τῶν θανόντων ἐκδικῆσαι τ' ἴσχυον.

τυρ. ποῖω τρώω καί τειω σὺ σαφλίωσι.

Ἰρε. μόνον πρὸς αὐτὴν ἀτρόμως τετρυχότῳ.

τυρ. δέδουκα καὶ πέφικα μὴ ὄφρα γισμῆνοι,
 ἢ ἡμεῖς φανῶμεν καὶ καταβεβρωμένοι
 καὶ κῦρμα γαλῆς φθῦ γῆν ὡς μεθ' ἄλλοι.

Ἰρε. καὶ ὡς δ' ὡχ' ἐκκτι τῶν τεθνηκότων.

καὶ γὰρ γινώσκεις ὡς γραφεῖς ἀνομνῶς
 τῶν συγγενῶν ἐκκτι καὶ τῶν γνωρίμων,
 πατέρων, ἀδελφῶν, γνωρίμων, φυτοπόρων,
 θανόντας ἀπλήρωτον ἔλκοντας κλέει.

τυρ. ἴσημι πάντως. ἀλλὰ δεινὸν τυγχάνει
 λιπῆν τὸ λαμπρὸν σάδιον τῆς ἡμῶρας,
 καὶ τῶν σκωτεινῶν συγκαλυφθῆναι τάφω,

Ἰρε. ὅκ οἶδας ἢν μέγιστον ἀρῶμεν κρᾶτῳ.

- καὶ πικροτάτῳ τῆρδε δλώσομεν μόρω.
 τυρ. ὅτῳ τρώω σῶαίμε σαφῆνιζέ μοι.
 λρε. αὐτῆ μαχησμὸν συστάδιω δεδρακόντου.
 τυρ. λρεῖτηρ μοι δοκεί συμβαλεῖν λαθειδίως.
 λρε. ποίαδ' ὄνκοις λαθρα τῶ προσιγίαι;
 τυρ. εἰ γάρ προγνώσει θεῖ δόλοισ προσανέχειν
 ὡς εἰς μαχησμὸν ἀρετὸν σωεσάναι
 καὶ συμμάχων ὄμιλον εἰς αὐτῷ λάβη,
 καὶ σύμβαλῶσα, τῶικαῦτα τὸ σέφθ
 ἀφῖ παρεσπῶντα τῶ ἡμῶν ἴλιω.
 λρε. ἡμεῖς κατ' ἴσον συμμάχων ὀμηγύρει
 λάβαρδην εἰς ἀφῆξιμ ὡς εἰδισμῆλον.
 τυρ. ἔκ οἶδα πῶς πῶν στωισῶντῶν τ' ἴ μόνου
 πρὸς τὸ σράτδουμα τῶν γαλῶν καὶ βατράχων,
 καὶ συμμάχων εἰχομεν λρεάτισον νέφθ;
 λρε. ἴσημι πῶς κῆκισον εἰδρδην μόρου
 πάλδιων, ὀμαίμων, γνωρίμων, φυτπῶδρω,
 μικρῶ δ' ἀρλώλαμην ἡμεῖς θεῖ τότε.
 τυρ. δέδδικα καὶ νῦν μὴ θάνωμεν θεῖ βόδρω.
 λρε. ἔνῃ θεῶν πλήρωμα τῶν ἔντωνιων
 ἀελπίς εἰμι καὶ γάρ ἔξ ὄνειρα τῶ.
 τυρ. τί γουῦ ὄνειρον ἐμφανῶς ἐώρακας;
 λρε. ὁ ζεὺς γάρ ὤφθη κατ' ὄναρ λνώσοντί μοι,
 καὶ θάρσθ ἔντέθεικε τῆ μὴ καρδία.
 καὶ χαῖρε. λήψη προπεφώνηκε λρεάτθ.
 τυρ. τίνι προσώμοίωτο καὶ ἄρ φράσση,
 λρε. θεῖ τυρολείχα, θεῖ φρονίμων πρδουβύτη.
 τυρ. πῶς δ' ἔκ ἐπ' ἄλλου ὠρέαθη σοι τ' χρόνου;
 λρε. ἐμαῖς ἀπειλαῖς ὠρέαθη πτωικαλέθ.

τυρ. τί γούῳ ἐπηπείλησας αὐτῶν ἄλλοι πόλου
 οἰκωῦντι καὶ λέγοντι τοῖς ἀθανάτοισι,
 σειραὺν μεγίστην ἔβαναιψαι τῶν πόλου
 καὶ πάντας ἔλξαι χεῖρὶ πανδογνεσάτης

λερ. Καὶ πῆτοδ' ἠπείληκα τὸ τῶν μυρία.
 καὶ γὰρ κατ' αὐτὸν ἰσορῶν μου τὸν βίον
 ὅπως μλίνων ἔσωθεν οἰκτρῶς γωνίας,
 ὅλως σκοτεινός εἰμι καὶ ζοφου γέμων,
 καὶ δειμα δεινὸν δ' ἐδειμα ναὶ καὶ τρέμω
 ζῶν πονηρὸν ἔμπλεων ἀηδίας,
 ὠμοζορ, ὠλολυζορ, ἠδύμοω, μέγα,
 ἔνοπρον, ἔσπαράτῃον εἰκείαν γήνω,
 καὶ τὸν θεὸν ὑπατορ ὑβρίζορ δία.
 καὶ πρὸς εἰδικα τοῖς σφραγμοῖσι σὺν χόλω,
 δεινὰς ἀπειλὰς παντελῶς δειμαλέως

τυρ. τί γούῳ ἐπηπείληκας, εἰπὲ καὶ τῶδε.

λερ. ὡς εἶπὸρ ἔδήσει με νικητῶν μέγα,
 καὶ παγκράτισον τῆ μάχῃ σεφανίτω,
 τάχα πρὸς ελθὼν ὅτ' ναὸρ τῶν θυματῶν,
 ἀπαντα δήσω πρὸς τροφῶν φιλκοιλίας.

τυρ. ἢ ἀγὼ στυλῶδω σὺν στυεῶν καὶ τέκνοισι.
 ἀλλ' ὡς εἰκε τὸν μῦθον καδισόρεις.

λερ. Ναὶ δῆτα καὶ σύμπαντας ἀρτίως μύας
 λεκκῆξῆναι πρὸς μέλορ εἰς ἐκκλησίαν.

τυρ. ἔνυῳ ἐπεί δ' οὐοῖτο ἄλλοι φοιτημῶ
 ἀπαλλαγῶναι τῶν σκοποκρῆτων βίου,
 ἐλδουδρωθῶναι τε γαλῶν τῶν φόβου.
 εὖ μὲν ἀπαντας ἀρτίως συγκλητέορ.
 καὶ πρῶτον εἰς κᾶταρξιν ἰτέορ λόγωρ.

ὡπλῶν τρεπὸν τῆν πλοσφορεῖν δυκολμίαν.
 ἢ καὶ στρατηγούς στρατηγῶν ἐργακότες,
 καὶ ταξιαρχὰς καὶ λοχαγούς, ὡς θέμις,
 λογχηφόρους τε καὶ ἱεραταίους ὀπλίτας,
 ἀντεξίωμην εἰς μόθον τεταγμένοι.

ἱερε. καλῶς προσέφησ καὶ σοφῶς καὶ κοσμίως.
 καὶ γὰρ τὸ γῆρας νουθετεῖ καὶ σοφρόνως.
 ἱερευξίτω δὲ καὶ καλείτω τὸν μῦθος.

ἱερευξ. ἰδοὺ πάρεσι μύαρχοι σιωπημενοί
 καὶ σῶ παρεσῆκασι βουλοδουπειῶ.

ἱερε. ἐγὼ μὲν ὦ σιώταγμα γηναίωυ Φίλωυ
 δὲκτορ δὲ νόμιμον ἐκ πολλοῦ χρόνου
 πολλῶν καταγνός τῆν πάλαι πεφυκότῆν
 πλὴν ἀδύνατον καὶ κακίστην δουλείαν
 ἀνδ' ὧν πόρ εἰσὼ φωλεῶν μυχατά τῆν,
 μένοντες ἐκ ἀτολμοῦ ἐχρον καρδίαν.
 ἀλλ' ὡς ἱλινηεῖς καὶ μέλει παρεμύσει
 ἐπῆσαν ἐλθεῖν εἰς μάχην γυαντίωυ,
 ἥδ' ἡ στρατὸν εἰς ἰσορῶν θαρραλέως.
 εἰ γὰρ προσῆκον με δέδουκα καὶ Φίλωυ
 ἀγῆθ' φρόντι καὶ ἱερατοῦντι μυρίωυ
 πομπὰς τελευτῆν καὶ ἱερατοῖς ἠννημῶν,
 τρεμεῖν προελθεῖν εἰς ἐμῆς μυωξίας.
 ὑμεῖς δ' ἐτοιμῶς τὸν λόγον δεδευμένοι,
 ὡς δυγῆωυ πέλονται ἐκ φυτοπόρου,
 καὶ πανδύνατος ἔχοντες αὐτῆν τριπύου,
 μήνωχελεῖς γῆναιδε πρὸς τὰ πρακτέα,
 μήδ' ὀκνήσητε μηδαιμῶς ὦ γηναίωυ.
 ἐλλ' ὡς τάχιδ' ἀπαντῶν ὦ θεοὶ μῦθος

ἴτε προθύμως εἰς νέαν στρατηγίαν,
 ζῆλον λαβόντες τῆς ἐμῆς ἄξουσας.
 ἐγὼ γὰρ οὐκ ὤκνησα πώποτ' εἰς μόθον,
 ἀλλ' ὡς ἀληθῆ ἐκ νέας ἡλικίας,
 οὐτὸ στρατηγεῖν ἀνδρικῶς ἐτραπόμην.
 πάσαις δὲ πάντῃ προσβολαῖς ἐπεκράτω.
 γῆρ' οὐ γὰρ φυεῖς ὀυγρῶς ἄζ' ὀσφύθ',
 ὡς ἴσε πάντες τὰ πάλαι θρυλλόμενα,
 ἠδὲ δωαλίμει καὶ φρενῶν γόρουσία
 ἐμὸς γονεῖς ἔλκοντας ἀπὸ πύλλεθ',
 οὐδ' χαρτοδολίπας ὀνομασμένους λέγω,
 οὐκ ἠδέλησα ζῆν' ἢ ἀπονομὸν βίου.
 ἀλλ' εἰς μάθουσι τῶν στρατηγικῶτάτῃν
 ἀπεῖδον ὀυθὺς ἐκ νέου μερακίς,
 ἠσκησα κόντορ καὶ ἀπὸ δῶ σὺν ἀσπίδι,
 βαίνειν ἐφ' ἵππου καὶ σρέφεται ποικίλως,
 βάλλειν τ' ἐχθρὸν ὀυσόχως καὶ κραιώως,
 τείνειν τὸ τόξον καὶ τ' ἰὸν ἰγῆαι,
 καὶ πᾶσαν ἀπλῶς πλὴν στρατηγίαν τέχνῳ,
 μετῆλθον ὡς ἀπαντες οἱ στρατιώται.
 μόθῳ δὲ πολλῶν ἐγκρατῆς δεδειγμένθ',
 καὶ πλείστα δῖδρα φλ' ἐμῆς ἐμπερείας
 ἔθνη δεδαιχῶς, ἠλθον εἰς μναρχίαν,
 πάντῃν ἄρισθ' καὶ μέγας κεικεμένθ'.
 καὶ νῦν δὲ παγκράτισον ἐγνων τυγχάνειν
 τ' ἀνθάμμου τῷ Διὸς καὶ φλ' ῥέας,
 ζῶον τρέμειν τὶ μικρὸν ἠδλιωμένον.
 ποίνῳ κελόῳ οὐδ' ἐμοὶ πεφιλμένους,
 ἀπαντας εἰς σὺντάξιμ' ἐλθεῖν φλ' μάχης,

σοφῶς, κραταῶς, θυοφῶς, θυκαρδίως,
σοφῶς, ἐναργῶς, θυφυῶς ὠπλισμῶν.
τανυῶ δὲ λοιπὸν, ἴτε πρὸς τὰς οἰκίας,
τὴν αὐτοῦ δ' ἔωθον ὡς στρατιωτῶν,
πάντα λινῆσαι βύλωμαι θαρρῶ αἰέως.
δοκίμω γὰρ ἔτω συμφόρῃ πρὸς τὸ πόρῳ.

τυρ. ἔπειθ' ἡδ' ὅτι πάντ' εἰς τὰς οἰκίας
ἀπὸ ἡλίου, ὡρα τὸ καθύπερθε κελίνῃ.
ἀπειμὶ καὶ γὰρ πρὸς κελίνῃ τὴν ἰδίαν.

λερ. εἰρηκας ὀρθῶς, ποιγαροῦν πειρατέου.

χερ. ὡ ποιοῦ ἀλγῶν νῦν κρατεῖ με καὶ θλίβει.

ὡ ζῶν τί ἔσθ' ἧς παρῶσιν ἡμῶν;
δαινὸς λογισμὸς ἔχει μου τὸν δεσπότην
γαλιῶν πλοσάψαι μῶλον ἔλαθειδίως.
δοκῶ γὰρ αὐτ' σὺν πάσῃ στρατιᾷ
θανεῖν, λιπόντα τ' φασφόρον λύχνο.
ἀπολλοῦ, ἀγνόμαντι, φοίβει, λοξιά,
τί ἔσθ' ἔσθ'; φῶν, παπαί, φῶν μοι πάλιν.
ἰαταταιᾶξ ὡ πόνων ἰαλέμων.
αἶ, αἶ, ἰδ', ἰδ', ὡ κακῶν πονημάτων.

ἡμι. ἴσως κρατήσει τὴν μάχην κρατακράτ'.

ἀπίσ' ἀπίστα καὶ ἀκακῶν μοι λέγεις.

τὸ τὸ δὲ θὸς θέλημα νῦν ἔπαρξάτω

τυρ. ὄρω θέσαν δὲ ὑέλων ἡμῶν.

λερ. καὶ μὲν καὶ γὰρ δ' ἐδορκα τὴν λαμψοφῶνα.

τυρ. καὶ ποιγαροῦν λίποιμιν ὑπὸν καὶ κελίνῃ,
οἷς δὲ καὶ βούσ τοῖς θεοῖς τεθυκόσθ',
πρὸς τὸν μαχησὸν δὲ ἰκωμὴν ἀτρόμως.
δεῖ γὰρ πρὸ πάντων ἰλεοῦν εἶν' ἐν πόλῳ.

- κρε. ἰδὺ δύσαντ' οὐ ἐκκαλοῦμην τὸν δία,
 καὶ τὴν ἀθλιωαὺν καὶ τὸν ἐρμῆν καὶ παῖνα,
 καὶ τὸν ποσειδῶν, καὶ τὸν ἄγνον λοξίαν,
 ἦσαν σὺν αὐτοῖς, ἀφ' ἑμὲ τ' ὄρει βαδίτη,
 πολύτωνα, λητώ, σὺν ἄδ' ἢ πόρσε φόνιν,
 καὶ πάντας ἄλλ' οὐ. καὶ πόρδ' ἔμην τὸν πόδιαι.
- χορ. ὦ πάντ' οὐ ὦ σύμπαντ' οὐ ὦ θεοὶ μόνοι,
 ὅσοι τ' ἀνώγειν καὶ κάτω κληροχίαν
 ἔχοντ' οὐ ἐσὲ τῶν καλῶν χορηγέται,
 πρόσητε ναὶ πρόσητε καρτορωτάτως.
 τῶν δεαποτῶν με τὴν νέαν στρατηγίαν
 καὶ τῶν τελευτῶν πρὸς τὸ παμφάγον γῆμο.
- ὁμοδ. νῦν εἶδε νικήσειαν ὦ ζῶν Ἰσθ' ἡμοδῶ
 ἔμοι στρατηγοὶ καὶ σὺν ἔω καὶ τέκνον.
- χορ. καλὸν τὸ γικαῦ, ἀλλὰ δειλία μ' ἔχει.
 γυνή. ἀλλ' ὦ δειδονκα καὶ τρέμω κατακράτ' οὐ.
- χορ. δεινὸν γὰρ ὅτι δυσμλίνωρ ἄνασσεια,
 γυνή. ὦ ζῶν βασιλὸν χησὸν ὄργασαι μόδομ.
- χορ. ἄσ' τὸ θεῖον τῶν καλῶν ἄπαν νέμει
 γυνή. εἰ μὲν κρατήσῃ τῶν μυῶν αἰ πληθύδου
 ὄξειχύσουσι φλ' ἑναυτιμλίνης,
 εὐ αὖ τὸ λοιπὸν ἀνύτοιμν τδι βίου,
 καὶ τὸν φόβον ῥίψαιμν ὡς περὶ ῥωτάτω.
- χορὸς ναὶ δὴ γῆμοιτο ἴδ' οὐ σὺν θεῶ λέγω.
 γυνή. εἰ δ' ἠπθονες γῆμοινο τῆς ἑναυτίας,
 καὶ πρὸς φυγῆν βλέψωσι ὡς τετραμλίοι,
 ἄπαντα φρῶδ' α προσγῆμῆσεται τάχα.
- χορ. ὡς εἶδε μὴ γῆμοιτο μὴ δ' ἔσοιτό μοι.
 γυνή. καὶ πᾶς γῆμῆται διδ' οὐ ἀχμαλωσία.

- χρσ. ἔκ, ἀλλὰ δεινὸν βρώμα Φιλτάτης.
 γωνή. ἰὰ γὰρ δὲ δόλη παῖσι σὺ πῆς Φιλτάτης,
 ἢ πρὶν λυεῖα προσφανήσομαι τάχα.
- χρσ. ἠκιστα δόλη σὺ γηήσῃ σὺ τέκνοις,
 ἀλλ' ὡς ἀληθῶς βρώμα πῆς ἀδιδηφάγῃ.
- γωνή. τί γάρ προσλίπω τὸ γλυκύτατον φάθος,
 καὶ συγκαλυφθῶ τῆ κόνει ἐν ἔσθ' τάφῳ.
- χρσ. σίγα σίγα δέσποινά, δεινόντι βλέπω.
 καὶ μὴ ὄρωθ' ἔοντα τὴν ἔσπασμῆν
 καὶ πονκνὸν ἀδμαίνοντα καὶ πεπληγμῆν.
- ἄγγ. λυεῖα ποῦ πάρεσι, τίς δὴ λωσάτω.
- χρσ. ἔξεσί σοι θέλοντι ταύτῳ εἰς βλέπειν.
- ἄγγ. τάλαινα παντάλαινα καὶ τρισεαδλία,
 πῆ πῆκε τρωθεῖς ὄψι χάρπαξ ἐν μάχῃ.
- γωνή. ὦ τῷ ποθεινῷ καὶ πεφιλμηῷ τέκνῳ,
 πῆ πῆκεν ἢ μὴ τῷ γήρωσ βακτηρία,
 ὦ τῷ πόνωρ ὦ τῷ πόνωρ ἰαλέμωρ.
 πᾶ πᾶ τὰ πάντα δεινὰ τῷ ἀγγελμάτῳ.
 εἰς θανῶμαι, τίς γήρωμαι, ποῦ φύγω,
 πᾶ βῶ; παρῆμαι τῷ μελωρ ἀρρώστιας.
 ὦ πᾶ, παπαί, πᾶ Φιλτάτη θεωρία.
- χρσ. τέτλαδί μοι τέτλαδι, παῦσαι τῷ γόωρ.
- γωνή. ὦ ζῶ ταναῶ διφροπιτανοτρέπορ.
- χρσ. αἰ αἰ τάλαινα μήτορ ἠδλιωμῆν,
 ἐπίχες ἀρπτι εἶς ἀπειρίτης γόου.
- γωνή. ὦ Φιλτάτη πρῶσοψις, ὦ πᾶ μοι Φίλε.
- χρσ. φέρειν πρέπορ σοι τῷ ἀπειρορ ἀνίαν,
 μαδῆν δὲ λειπόρ τὰ πῆλοισα τῷ μόδου.
- γωνή. ἀλλ' ἔδῶνω γῆν τῷ πόνου τῷ πικεῖαν.

- χορός τις ναῦ ὄνησις ἐκ γόων ἀμετρείας;
 γυνή αὐτῷ διαχρῆσαιμι καὶ τάχει θάνω.
 χορ. μὴ δῆτα ἴδῃ μηδὲ συστρέφειμ δέλε.
 γυνή καὶ πῶς ἀνεκτὸν μὴ πεφύρθαι καὶ σῆναι,
 χορ. τί δὲ σῆνῶσα σὺ λογισμὸς κουφίζεις;
 ὁδὸν θανόντας δζεγείρει τὸ τάφος.
 γυνή παυθεῖσα τί πράξαιμι τῶν συναγματοῦν;
 χορ. μαθεῖμ δέλησον τὰπίλοιπα τὸ μῦθος.
 γυνή καὶ τίς κατέειπεν ταῦτα καὶ σαφλίωσις;
 χορ. ὁ τῶν παρόντων ἄγγελος ἀγγελμάτῶν.
 γυνή καὶ πῶς πάρεστι; Χορ. εἰσοραῦ ἔξει σοι.
 γυνή ἐκ τοῦ πάθους ὀλωλα καὶ σωετείβλω,
 καὶ τὰς κόρας ἠμβλωα τὰς τῶν ὀμματοῦν.
 χορ. ἄπαυ λέγ' ὀυκίνητον ἀγγεληφόρε
 ὅπως μὲν ὄσι εἰ μάχης ἢ τραχύτης,
 καὶ πῶς ὁ πᾶσις πῶτωκε καὶ παρδρῶν.
 ἄγγ. εἴπω καθεξῆς ἢ τέμω τὰς ἐμφάσεις;
 χορ. ἔξῆς ἄπαυ ἔξειτε συμβαῖν τῆ μάχης,
 αὐτῷ ἀπ' ἀρχῆς τ' λόγον διγνέωμ.
 ἄγγ. εἴπω τὰ πάντα, ποιγαροῦ ἀκουσεομ.
 εἰπὲ γὰρ εἰς σύμμιξιμ ἠλδομ εἰ μάχης,
 πρώτου μὲν ὁ κροῦσις ἔδνοσε τράωης,
 ὁ ψιχολείης συμβαλὼμ τῆ παμφάγω
 ἠτήηται καὶ πῶτωκεν, οἰκτρά τις θεᾶ.
 καὶ πᾶσα τὸ πῶ στρατιὰ διεφθάρη.
 εἰπὲτ' εἰπ ἠλδομ ἄλλ' ἀρχισατράωης,
 ὅς πᾶσις ὠνόμασο κωληνοκλόω.
 καὶ τὰντὸν αὐτῷ πῶτωμα πῶτωκε ξῆνομ,
 ὅδ' ἔπομείνας πρὸσβολῶ βραχυτάτω.

ὡς τοῦ ἑώρα οὗς ἱεραταῖς ἑτραπας
 ἦδη προσόντας ὁ ψυχάρπαξ, καὶ βόσιμ
 οἰκτραν φανέντα σὺν στραθὲ τῆ παμφάγῳ,
 ὄργῆς ἐπλήθη καὶ χόλου βαρυτάτω.
 θυμὸν γὰρ ἔδ' ἐν ὄσιν ἄλλο πικεῖα,
 εἰ μὴ ζέσις τις αἵματ' ὅ πρὸς καρδίαν.
 λαβῶν δὲ κόντον χόρσιν ἐσομαμλίον,
 ἐπ' ἠλθον αὐτῆ τῷ τεθανατωκέναι.
 ἦ δ' εἰσιδῖσα ἄσπερ ἠπιομασμλίον,
 ἐκ τῷ σώεγγυς πρὸς σφαγλῷ ἐσηκῶτα,
 καὶ κόντῳ ἐκτείνοντα καρτόροτάτω,
 ὠρμησεν αὐτὸν συλλαβεῖν παρκατῆσα,
 καὶ δὴ κατέχε τοῖς ὄνυξιν ἀγείως,
 καὶ σὺν τάχει βέβρωκε τὸν νεανίαν.

- χορ. καὶ ταῦτ' ἐπ' ὄψει τῷ Φίλου φυτοπαῖρος.
 μωή τὸ μείζον αὐτὸ τυγχάνει μοι τῷ πάδ' ὅσ.
 ἀγγ. ἐγὼ δ' ἐπεί δίδερκα ἄσπερ τὸ πρᾶγμα,
 προσῆλθον ὦ πότνια σοὶ πεφρακέναι.
 μωή ὡς εἶδε μὴ δ' ἐπ' ἠλθον ἀγγεληφόρε.
 μέγιστον ἴω μοι μηδὲλως προσέναι.
 ἔκ' αὖ γὰρ ἀκμῶν ἔθ' παίδει σιωδ' χέθλι.
 ἀγγ. ἐγὼ μὲν οὖν ἄπειμα τῷ ὀπιδῖαν.
 μωή ἔλθοις κακῶν ἠκιστα μινυτῆς πάλιν.
 χορ. κακὸς κακῶς ὄλοιτο νῦν ὁ πωρφόρ' ὅ.
 μωή δίδουκην ἡμᾶς πωρφορήσας ἔθ' λόγῳ.
 χορ. ὦ ποῖον ἀνδ' ὅ τ' ἦ μιν ἀπεικρῖβη.
 εἰ μοι δοκεῖ κάλιστον εἶναι καὶ πρέπου
 σιώδ' ἄσαι παιδί τ' ἔθ' πεπρωκῶτι.
 μωή καλῶς ἐφησας, τοιγαροῦν δ' ἄρρωγ' ἔθ' ἔθ'.

- ἄγγ. πρῶτα σὺ κρότισον ἀρχῶν τῷ πᾶσι.
 ζωὴ ἄ πα παί πα παί, πᾶ πᾶ, πα παί πολλὰ κίς.
 χερ. πᾶ κρείλλε πᾶ πᾶ πα παί δέσποτα.
 ζωὴ ἄ ἄ ποδι πᾶ πᾶ ποτ' ἀπέβης τέκνον;
 χερ. ποι ποι καλυφθεὶς δ' ἀπέπης τῷ βίου.
 ζωὴ ὦ ὦ πόθον ποι τῶ πόνωμ ἰαλέμων.
 χερ. ἰαλέμων ὦ καὶ πάλιν ἰαλέμων.
 ζωὴ ἄ ἄ λείπειται τὸν λύχνον τῆς ἡμέρας.
 χερ. ἄπανθ' ἄπαντα τῷ βίου, τέφρα, κόνις,
 ἀπαξάπαντα τῷ βίου σκιά μόνον.
 ζωὴ οἱ οἱ προήλθες ὦ Φιχάρπαξ ὦ τέκνον.
 χερ. ἀρκεί. τοιοῦτον βᾶνε μὴ πόρρα τῶρα.
 ἦδη βλέπω γὰρ ἄγγελον ταχυδρομόν.
 ζωὴ δέσποτα δεινὸν μὴ πάλιν τί μοι φράσῃ.
 χερ. ἔκ ὦ σεβασή. Γω. πῶς γν' οἶσθαι; Χορ. πῶς ἄρα.
 φαιδρῶ προσώπων τὸν δρόμον διατρέχων.
 ζωὴ ὡς εἶδε χρυσὸν ἄγγελον ζῶ μοι πρός.
 ἔτορ. ἄγγ. ἦ δεσπότης ἠεφυκε πᾶ τίς εἰπάτω.
 χερ. παρῆστι, ἰδὺ καὶ θέλεις εἰ πόρ βλέπει.
 ἄγγ. πᾶ γχευσε φαιδρὰ μὴ τεθλιμμένη γίνε,
 ἰαμοὶ βεράβουε δ' ὦρα τῶ ἄγγελμα τῶ.
 ζωὴ ἔξετε μὴ χλδύαζε κομπορημόνως.
 ἄγγ. αὐ μοὶ νεμῆς πρῶτα δ' ὦρα τῷ λόγῳ.
 ζωὴ εἰ πόντι δ' ὠσω καὶ παρὰ ἄνω σιωτόμως.
 ἄγγ. τέθνηκεν ἢ τάλαινα γαλῆ τῷ μόθῳ.
 ζωὴ ἄ ἄ κροτήσω καὶ χερσομαί πλεον.
 ἄγγ. νικησάτω γὰρ ἢ χαρὰ τῷ ἀνίαν.
 ζωὴ ὑφ' ἡδονῆς μεγαίσον ὀρχοῦμαι πάνν.
 χερ. τὸ τῷ μόθου πρῶτον μαθῶμεν Φίλη,

καὶ πῶς τέθνηκε δισμυλῆς ἢ παμφάγῳ.
 Ζειπάτω δ' ἢ πᾶσαν ἀγγελήφορον
 τῷ συγκρότησι τῆς μάχης καὶ τῷ μάλορ
 εἰ ἀγειοσῶ καὶ κακῆς μυοκτόνσ.
 ἢ δεσπότις λέλακε τῷ γλῶτταν κρότα.
 ἰδὸν τὸν ἐρμῶν ὄντρεπίζω τῷ λόγσ,
 ὑμεῖσ δ' ἐποίμωσ ὠσίμ ὄσιμ ὀρδίοισ,
 γῆνωτίσασθε τῶν ἐφόρμωσ δυματῶν.
 ὡσ γοῦν ὁ δεινὸσ σῶμαποφθόρῳ μῶδῳ
 ἔρχηκεν ἀρχῶν προσβολῆσ δυκοσμίας,
 καὶ πρῶτον μὲν πᾶσ τῶν κεν ἐδυοσατραπῆσ
 ὁ ψυχολέχης, εἶδ' ὁ κωληκοκλόσῳ,
 ἔπειδ' ὁ πᾶσισ τῷ κελσῦ με δεσπότσ,
 ἤλγησεν ἔτῳ τῷ πᾶσι τῷ καρδίαν,
 ἰδὸν τὸν ἕορ τὸν εἶλορ τεθνηκότα.
 καὶ τῷ ἔπῳ αὐτὸν στρατιᾶν παροτρῶιασ,
 ἐπὶ ἠλθον ἀπὸ τῶσ τῆ φθόρω καὶ παμφάγῳ,
 καὶ πρὸσ ἀμυλλαν ἀτρώμωσ σιωεπλάκη,
 πλείστον δὲ κερσὸν ἀνδραγαθισμῶν,
 καὶ μηδιστὸσ φεύγοντῳ ἀλλ' ἐσηκότεσ,
 ξύλορ κατελθὸν τῆσ ἑσπέρτατισ σέγγησ,
 ἔτει παλαιῶ καὶ χρόνῳ τεδρασμῶν,
 ἐπληξεν αὐτῷ γῆν μέσῳ μεταφρέγγω,
 καὶ νύξασ σιωτέδλακεν αὐτῆσ αὐτίκα,
 καὶ πρὸσ βαλθῆ πᾶσ τῶν κεν αἰδωνέωσ.
 καὶ τῷ πᾶσι ἡμῶν δισμυλῆσ κατακράτῳ,
 ἀσπονδορ, ἀμείλικτορ, ἠγρωμῶν,
 εἰδ' εἶξεν ἀπνοωσ ἐκτάστω ἢ πλωμῶν.
 Ζῶοισ ἀλύπωσ, θυθαλῶσ, θυκαρδίωσ,

χορ.

I N D E X

ἔσ' λυκάβαντας μή ωωπεπληρωμένης.
 ἀνδ' ὦρ πῶρ ἤλθ' ἄγγελ' ἄ ποδομηνίων,
 καὶ τὸν φόνον πρὸ ὕφλωας ἡμῖν ἐλφθορεθ
 ἡδὴ γὰρ εἶδ' ἡ τῶν ποδῶν τέλος,
 εἰληφὸς ἀρ' τι καὶ καλῶς ἡνυσμηνίου.

T E Λ Ο Σ

INDEX FABVLARVM

A Dolefcctuli & co/	Arundo & oliua	227
quus	Asinus & hortulanus	145
Aegrotus & medicus	Asinus & equus	157
Aethiops	Asinus & leo	165
Agnus & lupus	Asinus syluestris	201
Agricola & filij	Asinus & uulpes	205.239
Agricola & asinus	Asinus & ranæ	eodem
Agricola & ciconia	Asinus & uulpes	205
Agricola	Asinus & coruus	ibidem
Alcedo	Asinus gestans simula/	
Anus & medicus	chrum	235
Anseres & grues	Asinus, sal, et spongiæ	247
Aziarius	Asini	201
Aquila	Auarus	157
Aquila & uulpes	Auceps & uipera	135
Aquila & scarabeus	Auceps & castita	135
Aquila & cornicula	Bubulcus	217
Aquila & sagitta	Butalis	175
	Came/	

I N D E X

Camelus	207	Culex & taurus	235
Camelus & Iupiter	247	Cygnus	171
Cancer & uulpes	189	Deceptor	119
Canis & coquus	138	Diues	209
Canis & lupus	eodem	Eques & agricola	249
Canis uenat. & domesti.	285	Equus & asinus	211
Canis & gallus	137	Equus & aper	423
Canis & ipsius imago	247	Felis & gallus	109
Caprea & leo furens	233	Felis & mures	126
Caprea reprehendens	pe/	Fiber	133
dum tenuitatem	239	Filia à parente uiolata	99
Carbonarius & fullo	115	Formica	197
Casita	153. 261	Formica & columba	141
Cerua	161	Formica & cicada	251. 255
Cerua & leo	ibidem	Fortunæ biuium	71
Cerua & uitis	161. 237	Fures	189
Cicada cū locustis capta	75	Galli & perdix	113
Cicada & formicæ	219. 255	Galli	229
Citharædus	189	Gallina & hirundo	205
Cocleæ	173	Gallina auripara	221. 241
Columba	207	Herus & canes	125
Columba & cornix	207	Hinnulus	155
Cornicula et cæte. aues	245	Hirundo & cornix	171
Cornix & coruus	191	Hirundo & prætorii	245
Cornix & canis	ibidem	Hircus & uitis	239
Coruus & uulpes	241	Hædus & lupus	187. 223
Coruus	219	Homo & satyrus	213
Coruus & serpens	191	Homo perfractor statuæ	215
Culex & leo	231	Homo & canis	eodem

Iacta/

ag 640. et lat. . 2
xoxv. abegerut
simis

I N D E X

Per vidu	Iactator	117	Mulier & arans ad sepul	
	Impossibilia promittens	117	chrom	93
	Inimici	129	Mulier & ancilla	175
	Iupiter	195. 197	Mulier uenefica	175
	Leo, asinus & uulpes	137.	Mulus	225
	Leo & rana	137	(233 Musca	183
	Leo & ursus	139	Mus & rana	95. 265
	Leo & lupus	167	Mustela	175
	Leo & uulpes	221	Olitor & canis	163
	Leo dormiens & mus	233	Pastor & mare	146
	Leo, aper & uultures	233	Pastor & lupus	167
	Lepores & rana	165	Pauor & monedula	153
	Lepores	197	Philomela & accipiter	107
	Lignator & Mercurius	143	Piscator & ceruus	211
	Lupus & ouis	197	Piscatores	115. 119
	Lupus & uetula	223	Piscator	181. 217
	Lupus & agnus	197. 247	Pulex	156
	Lupus & asinus	249	Puer & scorpius	237
	Lupus & grus	127. 249	Puer & mater	149
	Lupi bellu ouib. inferetes	73	Puer comedes intestina	235
	Malignus	117	Pugna ferarum ac uolucru	
	Maritus & uxor	187	& struthionum	245
	Medicus & egrotus	133	Punica & malum	151
	Mercurius & Tiresias	183	Rana	121. 177. 229
	Mercurius	195	Rana & sol	241
	Monedula	193	Senex & mors	229
	Monedula & columba	193	Serpens & cancer	165
	Morsus a cane	127	Serpens & agricola	225. 237
	Mulier & gallina	125	Serpens & agricola	251

Ser/

FABVLARVM

Serpens	207	Vermis & uulpes	221
Simiæ	58	Vespertilio & mustela	199
Simius & delphis	181	Vespæ & perdices	151
Singularis & uulpes	153	Vir, felis, & uxor	239
Stellarum speculator	241	Vir mysticapillus & duæ	
Sus & canis	163.165	amicæ	243
Sus & mus	237	Viatores	177.199
Talpa	151	Vulpes	III.115
Tibicen	225	Vulpes & crocodilus	115
Taurus & hircus	249	Vulpes & hircus	107
Testudo & aquila	159	Vulpes & leo	109
Thunnus & delphin	131	Vulpes & lignator	213
Vates	139	Vulpes & rubus	III.235
Viator	147	Vulpes & simius	131
Venator & pastor	249	Vulpes & uua	241

F I N I S.

BASILEAE IN OFFICINA FROBE/
NIANA PER HIER. FROBEN.

ET NIC. EPISCOPIVM

M D XXXIIII

ΚΟΝΗΤΟΥ τῆς βιβλίου αὐτῆς
σωτῆρ τῆ ἰδωνῆ

Ρονητω

Ἀρχὴ τῆς σοφίας φόβος τοῦ κυρίου
ΚΟΝΗΤΟΥ

καὶ φίδος καρπὸν
οἱ ἀειμνοὶ τῶν ἁγίων

ονητε

εὐχάσσοι vale

ο καὶ γὰρ καὶ ἐργα
ἐπιτελεῖν

FRO

BEN.

εὐχάσσοι
vale

Ἰωάννης

2

ΚΟΝΗΤΟΥ

ΚΟΝΗΤΟΥ

Ἀρχὴ τῆς σοφίας φόβος
τοῦ κυρίου

Quoddam li. s. politico. maluit cu
desiderat ad istud qd cu xp baptis
ΚΟΝΗΤΟΥ

ονητε

ονητε

ronetus

Ἰωάννης
ονητε

ronetus
ronetus

ονητε

ronetus
ronetus

